

HET LEVEN VAN ELIA

18 predikaties

door

Ds. A.J. Britstra

Gehouden in de Hersteld Hervormde gemeente te Doornspijk

Zingen Psalm 9 : 7 en 8.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 16 vers 15 t/m

1 Koningen 17 vers 1.

15 In het zeven en twintigste jaar van Asa, den koning van Juda, regeerde Zimri zeven dagen te Tirza; en het volk had zich gelegerd tegen Gíbbethon, dat der Filistijnen is.

16 Het volk nu dat zich gelegerd had, hoorde zeggen: Zimri heeft een verbintenis gemaakt, ja, heeft ook den koning verslagen. Daarom maakte het ganse Israël ten zelve dage Omri, den krijgsoverste, koning over Israël in het leger.

17 En Omri toog op en gans Israël met hem van Gíbbethon, en belegerden Tirza.

18 En het geschiedde als Zimri zag dat de stad ingenomen was, dat hij ging in het paleis van het huis des konings, en verbrandde boven zich het huis des konings met vuur, en stierf,

19 Om zijn zonden die hij gezondigd had, doende wat kwaad was in de ogen des HEEREN, wandelende in den weg van Jeróbeam en in zijn zonde die hij gedaan had, doende Israël zondigen.

20 Het overige nu der geschiedenissen van Zimri en zijn verbintenis die hij gemaakt heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël?

21 Toen werd het volk van Israël verdeeld in twee helften; de helft des volks volgde Tibni, den zoon van Ginath, om hem koning te maken, en de helft volgde Omri.

22 Maar het volk dat Omri volgde, was sterker dan het volk dat Tibni, den zoon van Ginath, volgde; en Tibni stierf en Omri regeerde.

23 In het een en dertigste jaar van Asa, den koning van Juda, werd Omri koning over Israël en regeerde twaalf jaar; te Tirza regeerde hij zes jaren.

24 En hij kocht den berg Samaría van Semer voor twee talenten zilver, en bebouwde den berg, en noemde den naam der stad die hij bouwde, naar den naam van Semer, den heer des bergs, Samaría.

25 En Omri deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, ja, hij deed erger dan allen die vóór hem geweest waren.

26 En hij wandelde in alle wegen van Jeróbeam, den zoon van Nebat, en in zijn zonde waarmede hij Israël had doen zondigen, verwekkende den HEERE, den God Israëls, tot toorn door hun ijdelheden.

27 Het overige nu der geschiedenissen van Omri, wat hij gedaan heeft, en zijn macht die hij gepleegd heeft, zijn die niet geschreven in het boek der kronieken der koningen van Israël?

28 En Omri ontsliep met zijn vaderen en werd begraven te Samaría; en zijn zoon Achab regeerde in zijn plaats.

29 En Achab, de zoon van Omri, werd koning over Israël in het acht en dertigste jaar van Asa, den koning van Juda; en Achab, de zoon van Omri, regeerde over Israël te Samaría twee en twintig jaar.

30 En Achab, de zoon van Omri, deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN, meer dan allen die vóór hem geweest waren.

31 En het geschiedde (was het een lichte zaak, dat hij wandelde in de zonden van Jeróbeam, den zoon van Nebat?), dat hij nog ter vrouw nam Izébel, de dochter van

Eth-Baäl, den koning der Sidoniërs, en heenging en diende den Baäl en boog zich voor hem.

32 En hij richtte voor den Baäl een altaar op, in het huis van Baäl, hetwelk hij te Samaría gebouwd had.

33 Ook maakte Achab een bos, zodat Achab nog meer deed om den HEERE, den God Israëls, tot toorn te verwekken dan alle koningen van Israël die vóór hem geweest waren.

34 In zijn dagen bouwde Hiël, de Betheliet, Jericho; op Abíram, zijn eerst-geboren zoon, heeft hij haar gegrondvest, en op Segub, zijn jongsten zoon, heeft hij haar poorten gesteld; naar het woord des HEEREN dat Hij door den dienst van Jozua, den zoon van Nun, gesproken had.

1 En Elía, de Tisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waar-achtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.

De tekst voor de prediking is het laatst gelezen vers uit 1 Koningen 17 het eerste vers, waar Gods Woord en onze tekst luidt:

En Elía, de Tisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waarachtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, indien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.

Daar schrijven wij onder:

ELIA ZEGT HET OORDEEL AAN

1^e. In Achabs tijd.

2^e. Op Gods bevel.

Gebed.

Zingen Psalm 119 : 10, 63 en 68.

Zo de Heere het geeft hopen wij de komende tijd, met hier en daar een uit-zondering wat betreft de bijzondere christelijke feestdagen, en als het niet past ook bij de bediening van de doop en het Heilig Avondmaal, maar anderszins zullen we zoveel mogelijk het leven van Elia en daarmee de boodschap van God uit het leven van Elia en zijn tijd, beluisteren.

Dan denk ik dat het wel gepast is, om na het zingen van de drie verzen die we gezongen hebben, eens de vraag te stellen: zou er nog één in Doornspijk zijn die die beleving kent? Zou er nu nog één in Doornspijk zijn die met vers 10 het hart verwoord krijgt, oftewel in Psalm 119 vers 10 staat wat hier leeft en waar de binnenkamer getuigenis van kan af leggen? Mijn ziel omringd door duis-ternisheên, heeft zo dikwijls, ja is bezwaken van verlangen, om U te zien ter hoge vierschaar treên. Dat wil zeggen: dat U eens op de rechterstoel kwam te zitten, om te oordelen de zonden van onze tijd en ons als zondaren, tot straf van hen die snood zijn afgeweken. Of bidden wij daar maar niet om? Bidden we liever om vergeving en bekering? En vergeten wij gemakshalve om te bidden dat U, o God, Uw eer toch ook in ons Nederland en ook in ons dorpje Doornspijk zoudt handhaven, zichtbaar, zodat nog eens gezien werd dat U, o God, leeft. Dat U niet een begrip bent, niet een opvatting, die door iedereen wordt dood verklaard, door de wereld met de daad en

door de kerk met de daad. Verklaart het ons hart nog als we het zingen in vers 63? David zong het in zijn hart. David was een kind van God. David had de Heere lief, meer dan zijn volk. Want als hij moest kiezen tussen zijn volk en tussen God. Als hij op zijn plek was, dan koos hij voor God hoor. Zelfs niet voor zijn kinderen. Als het om de ere Gods ging, dan viel hij aan de kant van God en niet aan de kant van zijn kinderen. Dan gaf hij niet toe. Dan paste hij niet aan.

Nu is het tijd dat 's Heeren rechterhand haar kracht vertoont. Bij wie leeft die gedachte nog in onze dagen? Wie lijdt er nog aan de duisternissen, waarmee we omringd zijn en waar we ons zelf schuldig aan hebben gemaakt? Temid-den in een verkiezingstijd waar in ons land er helemaal uit komt wat er in zit, waar wij schuldig aan zijn. De kerk is er schuldig aan. De kerkmensen zijn er schuldig aan dat wij zo'n regering hebben, dat wij zulke verkiezingen hebben. Dat er zulke gedachten en opvattingen in ons land leven, daar is de kerk schuldig aan. Want van de wereld kun je niets anders verwachten. Maar waar zijn de bidders? Waar zijn de degenen die aan de troon van God mogen kleven? Waar zijn de christenen waar de eer van God op het hart ligt? Want we gaan doorgaans gewoon mee. We maken ons schuldig Als er gevloekt wordt, we zeggen er niets van. Of mogen we er wel wat van zeggen? Als er binnen onze christelijke gezinnen feestjes worden gevierd, waar God ten diepste niet wel-kom is, gezien het feit hoe de feesten worden gevierd, wie staat er dan nog op, wie durft dan nog de eenling te zijn die zegt: "Maar, mensen, dit kan toch niet". Wie durft nog die eenling te zijn? Want je zult een eenling zijn. Daar vind je er geen tien bij elkaar. Waar er zijn er nog die eenzaamheid beleven in onze dagen te midden van de christelijke gemeenten. David beleefde die eenzaamheid te midden van het verbondsvolk hoor. Dan ziet hij niet op Egypte. Dan ziet hij niet op Tyrus en Sidon. En dan ziet hij niet op Edom. Maar dan ziet hij op zijn eigen volk. Dan ziet hij op dat besneden, dat gedoopte volk.

Bij wie leeft het dan nog: Heere, dat Uw krachtige rechterhand zich toch zou openbaren in het weren van het goddeloze kwaad. Dan niet alleen bij een ander beginnen, maar ook bij jezelf. Want daar begint Gods kind als de Geest vaardig wordt in zijn leven. Want dan gaat hij ook zien dat het Woord Gods tegen hem en haar is in zijn zonden en overtredingen, in zijn halfslachtigheid en aanpassingsvermogen, zijn diepe verlangen om altijd maar weer via het compromis er uit te komen in plaats van eens vast te lopen en niet meer te kunnen, zodat God moet komen. Want wij willen niet vast lopen, ook Gods kind niet. Liever het compromis. Hier een beetje masseren, daar een beetje aanpassen, want dan kan het, al laverend, er nog net langs heen gaan. Dan voorkom je al die narigheid. En of God dan aan Zijn eer komt, nou ja, wie maakt zich daar nog druk om!

In Israël was er één, en straks zal blijken dat er nog zeventuizend waren. Zelfs nog een Obadja aan het goddeloze hof van Achab. Die de ere Gods liever hadden.

In Israël was er één die zijn stem ging verheffen. Niet uit eigen kracht hoor, want dan ben je gauw aan het eind van je krachten. Als je het doet omdat je het wilt, dan zal je het niet lang volhouden. Maar als je het doet omdat het van God moet, het een opgebonden zaak is, en er de drang in het hart wordt gelegd... Als die er niet is, mensen, dan moeten we ons zorgen maken. Want we kunnen wel zeggen: "Ja, de Heere moet het maar opbinden". Maar als het niet opgebonden ligt hier, maak u dan maar zorgen dat de Heere u aan uzelf heeft over gegeven, dat Hij u heeft los gelaten en dat Hij in Zijn bemoeienissen met uw leven wijkende is. Vrees er maar voor. Want we kunnen daar o zo makkelijk lijdelijk over praten, maar het zou onze grote kommer en zorg moeten zijn dat wij inderdaad, en de Heere geve dat we het eens zouden mogen ontdekken, dat wij inderdaad niet zo bezorgd zijn over de eer van God. Hele-

maal niet. En daarom leven we zoals we leven. Daarom zullen we verloren gaan als God het niet anders maakt. Want hier zal de ere Gods opgebonden moeten worden, zal er de rechte gang van het bekerende leven zijn. Zal er uitgeleefd mogen worden die waarachtige bekering des harten, dan wordt hier de ere Gods opgebonden, want anders kan er geen bekering zijn.

Zingen we het nog van harte met Psalm 119 vers 63? Men schendt Uw wet zo stout van alle kanten. Zien we dat nog in ons eigen leven? In het leven van ons land en volk? In ons koningshuis? Of mogen we dat niet zeggen? Moeten we dan maar een beetje voorzichtig doen? Elia was niet voorzichtig. Dan kun je zeggen "Elia was toch wel een beetje driftig". Och ja, Elia was ook maar een mens van gelijke beweging als u en ik, zegt Jakobus in hoofdstuk 5 vers 17. Maar hij bad een gebed. En het krachtige gebed van de rechtvaardige vermag veel. Hij bad een gebed, en drieënhalve jaar lang is het droog geweest. Waarom? Omdat de eer van God hem liever was dan al het andere.

Want als we kijken naar de tijd van Achab, dat was de tijd waarin de goddeloosheid onder dat tien-stammen-rijk, dat onder Jerobeam en Rehabeam, de zoon van Salomo, achtenvijftig jaar tevoren was gescheurd. Een oordeel van God. Ook niet vergeten hoor. De breuk in de kerk is een oordeel van God. Dan valt het maar te bekijken of je aan de goede kant van de breuk bent gevallen. Dat is altijd aan de kant van God. Dat is dus altijd aan de kant van de zelf-veroordeling.

Dat daar twee en tien stammen waren, dat was naar Gods wil geweest, hoewel het een oordeel van Gods wil was over dat volk, over de zonden uit het huis van Salomo. En in het tien-stammen-rijk heeft niet één godvrezende koning geregeerd. Wee het volk dat niet door godvrezenden wordt geregeerd. Voelen wij dat ook nog? Als je niet een godvrezende regering hebt, betekent het dat die regering je in de wegen van de zonden voorgaat, en dat die regering er alles aan zal doen om die zonden ook zo voor te stellen dat het allemaal moet kunnen. Net als ook in onze dagen. De meesten, verreweg de meesten, waar de andere doorgaans van halfslachtigheid of nalatigheid beschuldigd zouden moeten worden. En wij met hen! Dat je de Bijbel nog wel mag geloven, en dat je achter je voordeur de Bijbel ook nog wel mag naleven. Maar waag het niet om dat in het openbaar te doen. En wat doen wij? Zijn wij daar bezorgd over? Of klagen we er alleen maar over? Schudden we ons hoofd er over "het is toch wat tegenwoordig!" Dan zien we neer op de mensen die dat zeggen, terwijl we neer zouden moeten zien op onszelf. Want Elia zag niet neer op het volk hoor. En Elia zag niet neer op Achab. Want als God je in een zuiver geweten roept en de ere Gods opbindt, dan heb je plat op de grond gelegen hoor, en dan kijk je tegen iedereen op. Dan heb je op je knieën gelegen. Dan ben je niet een man... Ja, dat wordt dan wel gezegd uiteraard "die spreekt uit de hoogte". Allicht, omdat ze het niet verstaan. En dan zegt men: "Ja, die is erg hard". Dat heeft men van Elia ook gezegd: "Wat hard! Want hij wenst ze hongersnood toe. Hij wenst ze de dood toe". Want bidden dat het niet zou regenen, ja dat zelfs de dauw zal worden ingehouden door God de Almachtige, dat betekent dat je bidt om hongersnood. Dat betekent dat je bidt om een vreselijk leven.

Maar ik heb David net horen zingen, en u allemaal, we hebben allemaal mee gezongen, om de oordelen van God. En we hebben allemaal gezongen en gebeden (want zingen is dubbel bidden) dat God nog eens ter hoge vierschaar zou willen treên, om eens onze zonden en de zonden van ons land te gaan bezoeken. Want dat zou nog groot zijn, als de oordelen los zouden breken. Want dat betekent dat je nog niet geheel en al over gegeven bent. Het is een wonder dat God een profeet en getuige voor Zich heeft verwekt in de dagen van Achab, en dat nog wel voor het tien-

stammen-rijk waarvan wij allen hadden gezegd "Laat ze maar gaan, ze willen niet anders". Nou, God laat ze gaan, en toch laat Hij ze niet gaan. Want God maakt Zich van elk menskind vrij, in de kerk en buiten de kerk. Onder ons, maar ook onder de goddelozen buiten de kerk. Reken er maar op dat God Zich dagelijks vrij maakt van uw, mijn, ons aller bloed, van elke wereldling. Al kent hij zelfs de Bijbel niet, dan nog maakt God Zich vrij. En ieders geweten zal straks voor de rechterstoel van God getuigen dat dat zo is. Want niemand zal daar ook maar iets tegen Gods oordeel inbrengen, maar zal het naar zijn geweten geheel en al bijvallen. Hij zal zwijgen, omdat hij in zijn zwijgen God toestemt en met het oordeel instemt. Ook degenen die nog nooit van Christus hebben gehoord. Ook nog degenen die nog nooit het Evangelie hebben gehoord. Die niet eens af weten van een God in de hemel. Want dat is schuld, als we dat niet weten. Ook voor de blinde heiden, waar het Evangelie niet gebracht wordt, is het schuld dat ze God niet kennen. Want God heeft ons zo niet geschapen. Geloven we dat nog, of passen we dat ook al aan? Praten we dan zo en zo, omdat wij eigenlijk meer bewogen zijn met de mensen dan God? Want daar zijn wij toe in staat hoor, onszelf barmhartiger te houden dan God. En dus passen we de zaken weer zo aan, dat het klopt zoals ik denk dat het is. Daar is Elia aan gestorven hoor. Daar was Elia vrij van. Elia stond vrij van elk mens. Dat is een wonder, als je niet door mensenvrees gebonden wordt, maar als de Godsvrees in je hart je vrij maakt van alle mensen, en dat er geen aanzien des persoons is, of ze je nu kunnen doden, of ze je nu kunnen maken of breken, het zij zo. Ze zijn in de hand des Heeren. Als ze me breken, is dat als in de hand des Heeren. Laat ze dan maar breken. Want daar kon Elia zich niet meer zorgen en druk over maken. Want de eer van God was hem liever dan zijn eigen gemak, dan zijn eigen voorspoed, dan zijn eigen rust. Elia was zo geheel aan de kant van God gevallen, daar was hij vrij. Want alleen als je aan Gods kant valt, ben je vrij. Dan kan men van je vinden en van je zeggen wat ze willen. Dat zij zo, terecht of onterecht.

Maar Elia kon daar in al zijn eenvoudigheid, door de kracht, de mogendheden Gods, naar Achab toe gaan. En daar had hij wat te vrezen hoor. De Schrift verklaart ons, we hebben het gelezen: er was geen tijd waarin de goddeloosheid zo welig tierde als in de tijd van Achab. Het staat er uitdrukkelijk: hij deed meer kwaad dan al degenen die voor hem waren. We lezen zo tussen haakjes in vers 31: "Was het een lichte zaak (dat wil zeggen: alsof het al niets was) dat hij in de zonden van Jerobeam, de zoon van Nebath wandelde". Alsof dat al niets was. Ja, als de mens eenmaal de voeten heeft gezet op het pad der zonde, dan gaat het van kwaad tot erger hoor. En hoe verder je op dat pad komt, hoe minder erg je de zonden vindt die achter je ligt. Dan denk je: dat is erg en dat is erg en dat is erg. Een kind doden in de moederschoot, dat is erg. Vinden we dat nog erg? Oudere mensen de pil van Drion geven, zodat ze er ieder ogenblik, al zou het maar in een vlaag van opwelling zijn, die pil in zouden nemen. Dat is erg, als je zo van je oude mensen probeert af te komen! Dat is ook mooi makkelijk, nietwaar! Laat ze er maar uit stappen, dan kosten ze minder geld. Dat is de achtergrond hoor men-sen. Dat is geen barmhartigheid, maar het is blinde wreedheid. Maar vinden wij het nog erg?! Waaruit blijkt dat? Alleen uit de stem die wij inbrengen, op 9 juni, wellicht? Is dat het enige? Of dat wij het in onze samensprekingen nog afkeuren wellicht? Of is er in Doornspijk nog één, een man of vrouw, een jongen, een meisje, die daarmee in de binnenkamer wordt gedreven, en voor wie het verval in onze dagen een zaak van gebed wordt. Niet om daar op neer te zien. Want als ik Daniël zie knielen, als ik Ezra zie knielen, dan spreken ze niet over 'hun' zonden. Nee, wilt u recht voor God op uw knieën komen,

willen wij recht voor de Heere onze knieën buigen, dan zal het hier beleefd moeten worden: “Heere, het is mijn schuld dat het zo gaat”.

“Ja maar, ik kan er toch niets aan veranderen?”

Alleen al dat te zeggen geeft aan hoe goddeloos wij denken. Want zo dacht Elia namelijk helemaal niet. Want Elia kwam er mee in de binnenkamer terecht. Want hij wist: “Ik kan niets veranderen”. Nee, ik kan het erger maken. Ik kan de schuld vermeerderen. Ik kan zelfs aan al die wereldlingen het gevoel geven dat de kerk het ook niet zo erg vindt. Ja, dat ze soms weleens brullen vanaf die preekstoel. Maar als het gaat over de praktijk van het dagelijkse leven, dan zeggen we er niets van. Dan houden wij wijselijk onze mond. Je moet niet een conflict zoeken. Dat moet je vooral niet doen. Zo hebben we allemaal redenen om allerlei boosheid uit ons eigen hart en leven te bedekken. We moeten niet op de spits drijven. Nee, maar de wereld drijft het wel op de spits, gemeente. De duivel gaat het wel op de spits drijven hoor. Daar is hij druk mee bezig.

Dat heeft Elia ook wel gezien, hoe de machten van de duisternis het land, met name de tien stammen, en het zal straks nog uitvloeien. Want Athalia, ik weet niet of die naam u wat zegt. Maar Athalia, die straks een ogenblik op de troon van het tweestammenrijk in Jeruzalem zal regeren, is maar wel de dochter van Achab. Want de duivel zegt nooit: “Het is genoeg”. Ook in uw en jouw leven niet hoor. En het kwaad gaat altijd verder door, hetzij zichtbaar of niet zichtbaar. Zodat wij uiteindelijk ongevoelig worden voor zonden, voor kwaad. Dan zien we hier geen kwaad meer in en dan zien we daar geen kwaad meer in. Want ja, dat andere is toch veel erger! Zo is het toch! Mensen, gemeente, weten wij eigenlijk nog wel wat zonde is? Ik vraag het me soms weleens af. Weten wij eigenlijk wel wat zonde is? Weten wij eigenlijk wel dat de zonde God onteert, God beledigt, God veracht. Of weten we dat niet? Ik vrees soms weleens. Want als we het zouden weten, dan konden we het niet zo makkelijk doen.

Het waren de zonden... En u moet er maar over nadenken. Onderzoek uw eigen leven maar, of het nu zo is of niet zo is. Want dat is altijd maar weer wat wij van God mee naar huis krijgen. Onderzoek maar. Je moet niet over de preek gaan praten, in dat opzicht. Over hoe het gezegd is of gezegd had moeten worden. Want dat weten we allemaal altijd beter. Maar u moet uw eigen leven er op na zoeken: is het nu zo zoals het er staat? Is het waar? Geldt dat nu ook voor mij? En weet u, dan moeten we doorgaans maar weer zeggen dat we er te lui voor zijn. Te lui om onszelf te onderzoeken. Te lui om ons leven er naast te leggen. We vinden het allemaal teveel gevraagd. We vinden het allemaal te hoog gevlogen. En zo hebben we allerlei meningen. En wat doen we uiteindelijk? Zoek het maar eens na. Wat doen we uiteindelijk? We leggen Gods Woord aan de kant. Open hoor, maar wel aan de kant. Of niet? Mag uw hart en geweten eerlijk getuigen dat het echt anders is voor God? Niet voor mensen, die hoeven we niet te overtuigen, en God hoeft je ook niet te overtuigen, want Die weet het wel.

Elia leeft in een tijd waarin de goddeloosheid hand over hand toe neemt. Achab, was het licht, dat hij deed wat Jerobeam had gedaan? Dat wil zeggen, de kalverendienst te Bethel en Dan in stand houden, als een soort tegen-godsdienst tegen de dienst in Jeruzalem. Een godsdienst... Daar gaat het mis hoor. Daar gaat het het allereerste mis. Zoals er ooit eens een man in de gere-formeerde kerk heeft gezegd, en de theologen gingen voorop. Wanneer gaat het in de kerk fout? Het gaat in de kerk fout als het bij de predikanten fout gaat. Want zo ging het fout in het tien-stammen-rijk. Daar werden priesters aangesteld. Jazeker, Jerobeam had de zonen van Aäron gevraagd die alleen in de dienst mochten dienen. Maar de zonen van Aäron hadden

gezegd: "Daar doen wij niet aan mee, wij gaan naar Jeruzalem. Dat is de enige ware dienst aan God". En zo heeft hij ook gezien hoe velen uit het tien-stammen-rijk zijn verhuisd naar Juda. Wel, als het dan niet goedschiks kan en we er God niet mee krijgen, dan maken we wel dat we er een god in mee krijgen. Dus heeft hij priesters aangesteld uit het volk, mannen die niet geroepen waren. Hoe weet u dat? Omdat ze niet uit de stam van Aäron waren. En die zijn nooit geroepen geworden om in de dienst van de tempel te dienen. Dus ze waren niet geroepen. En niet geroepen betekent automatisch: niet gezonden. En dus ook niet bekwaam gemaakt, maar alleen maar handlangers van de duivel. Want je kunt als dominee handlanger van de duivel zijn. En je kunt als ambts-dragers handlangers van de duivel zijn, werktuigen in de handen van de vorst der duisternis, met alle vroomheid, met alle mooie praatjes. Weet u wanneer je een handlanger van de duivel bent? Als je het oordeel uit de prediking weg haalt. Dan ben je een handlanger van de duivel. Want als je het oordeel er uit haalt, haal je de ere Gods er uit. Dan spreek je niet meer geheel het Woord, maar slechts een deel van het Woord. En wel dat deel wat mijn vrome vlees streelt, zodat ik de zonde, de kracht van mijn leven kan blijven laten verteren. Wie het oordeel er uit haalt, is een handlanger van de duivel. En dat deed men in Israël, het tien-stammen-rijk.

Maar hij deed nog meer kwaad. Want hij trouwde... Alsof trouwen een zaak is waarin wij zelf mogen kiezen. Dat mag dus niet. Want wij mogen nooit kiezen naar ons eigen hart. We hebben altijd te kiezen overeenkomstig Gods Woord. Ook degene met wie wij ons leven zouden willen delen. Die kunnen we niet uit de wereld halen. Zelfs niet met de gedachte: "God kan ze nog wel bekeren". Zou u God willen verzoeken dan? Wij hebben te wandelen in de weg van de Heere. En de Heere heeft in Zijn Woord gezegd: "Mijn volk zal alleen wonen, afgescheiden van de wereld". Daarom hebben ze de zonen en de dochteren der wereld niet te kiezen. Dat is van God verboden. Dat is niet een opvatting van ons, van ouders. Maar dat is de wil Gods. Want daar gaat het mis hoor. Kijk maar naar Achab. Hij kiest zich een dochter van koninklijke bloede. En natuurlijk, daar zit strategie achter, daar zit politiek achter. Jazeker! Maar er is geen vrouw aan het hof dat zoveel invloed heeft gehad als Izebel. En ze wordt ons in de Bijbel, tot zelfs in het Boek Openbaringen beschreven als de grote verleidster van de gemeente Gods. Dus het is maar niet om het even. Eén huwelijk kan zulke verstreckende gevolgen hebben in de navolgende geslachten. Sommigen hebben dat zeer pijnlijk moeten ondervinden. Dan kun je maar één ding doen en dat is: jezelf verwijten.

Als je een meisje zoekt, als je een jongen zoekt, laat dan voorop staan, laat het ook je gebed zijn. Want alles wat geen gebedszaak is, dat is al bij voorbaat fout. Dat is bij voorbaat zonde. Dat loopt ook bij voorbaat, als God het niet verhoedt, zeker verkeerd af. Laat ook het zoeken van een jongen en een meisje, met wie je je leven wilt delen, een zaak van gebed zijn, en dat het oprecht je vraag mag zijn. Ik weet wel, het wordt zo weg gewuifd, maar ik moet het toch zeggen van de Heere. Dat het iemand zou mogen zijn die de Heere vreest. Dat het iemand zou mogen zijn die heeft beleden, al is het misschien onder de belijdenis: Heere, ik ben nog zo arm, geestelijk, ik heb niets, ik weet niets, ik ben niets, maar ik heb mij het pad van Uw Woord voor mij verkoren. In die weg wens ik te wandelen, gebonden aan dat Woord, zo nauw mogelijk". Dat wil zeggen: zo dicht mogelijk er bij. Zoek dat en vraag dat. Waar dat niet leeft, dan waarschuw ik bij voorbaat: dan gaat het verkeerd hoor. Dan kun je uiteindelijk zelf niets anders doen dan jezelf verwijten: "Heere, ik ben verkeerd begonnen". En alles wat verkeerd begint, komt ook verkeerd uit. "Kan er dan niet...?"

Daar moet u nu maar niet mee rekenen. Want zo proberen we onszelf weer te sparen.

Achab trouwt met Izebel en daarmee haalt hij de Baäldienst in huis. En Samaria, die stad die door zijn vader Omri is gebouwd, daar is een tempel gebouwd voor Baäl. Want Samaria wordt het tegenbeeld van Jeruzalem. En hij buigt voor de Baäls. We lezen hoe hij ook de bossen bouwt. Dat wil zeggen: Baäl was in de godsdienst van de Sidoniërs de god van de vruchtbaarheid, de zonnegod, de god in wiens hand dus leven en dood ligt. Want als vruchtbaarheid in je handen ligt, dat wil zeggen, dan heers je over het leven, om dat te geven, en over de dood om het te nemen. Het was de god die de regen gaf. Het was de god die door de warmte der zon het leven zou geven. En daarnaast staat de maangodin Astarte. Als we lezen over het bouwen van bossen, dan moet u aan haar denken. Dat was een wulpse afgod. Die werd voorgesteld als moeder en als hoer. Het was ook de godin van de vruchtbaarheid, in het goede en in het kwade. Zo werd ook de ontucht helemaal godsdienstig ingekleed. Dat is zo gevaarlijk! Want dan praat je zonden tegen het 7^e gebod goed, en dan kun je geneigd om heel geestelijk over zondige praktijken te spreken. Dat kan hoor. Waar een mens al niet toe in staat is. Dan kun je mooi praten over slechte dingen. En het past zo bij ons hart om de ontucht, zodat wij onze vleselijke driften kunnen laten gaan in golven, in de wegen waarin we vrijheid voelen, dat wil zeggen, in de wegen waarin we de zonde ook werkelijk kunnen beoefenen. Als dat dan nog een beetje godsdienstig wordt ingekleed ook, dan is ons geweten al een heel stuk geruster.

Het was een tijd hoor, de tijd van Achab. En waaruit blijkt nog meer zijn opstand? Want er staat letterlijk in de Bijbel, let u daar maar op, het was hem er om te doen om God tot toorn te verwekken. Dan zou u kunnen vragen: bewust? Ik denk van wel. Maar al zou het onbewust zijn, dat maakt de zaak niet minder erg. Wie aan de zonde vast houdt, wie wenst te leven zodat hij zegt: "Ik maak het wel, en ik vind dat het zo ook kan, want ik denk dat de Heere dat ook nog wel goed vindt". Dan ben je bewust bezig God tot toorn te verwekken. Want nooit mag de vraag zijn: "Wat vind ik en wat kan volgens mij nog wel". Want dan weer zeg ik: in die binnenkamer, wat zegt God er nu werkelijk van? En ben je bereid om daar naar te luisteren? Mensen, daar zijn wij helemaal niet bereid toe. Wij willen wel luisteren als er uiteindelijk maar uit komt wat mij past. Dan wil ik nog wel luisteren. Maar als er uit komt wat mij tegenstaat, wat mij afsnijdt, waar ik helemaal niet mee uit de voeten kan, zodat duidelijk wordt: het is bekering. Dan liever niet. Dan maar liever niet. Want ik wil vast houden aan de zonde. Mensen, hebben we dat weleens gezien in ons leven? Of niet? Zien wij niet in ons eigen leven hoe wij altijd bezig zijn dat vast te houden wat God veroordeelt! Zien we dat nog? Geeft dat strijd in ons leven? Of niet? Als het geen strijd geeft, dan vrees ik voor uw leven, zoals een dokter dat zegt voor iemand die ongeneeslijk ziek is verklaard, maar dan nog veel erger.

Waaruit blijkt de opstand nog meer? Jericho wordt herbouwd. Dan zou je kunnen zeggen: wat is daar nu op tegen dat Jericho herbouwd wordt? Mogen we dan geen steden bouwen? Mogen we geen huizen bouwen? Ja, maar de Heere had er iets van gezegd. Wat had de Heere gezegd? "Vervloekt is degene die Jericho bouwt". Wist Achab dat niet? Ik vermoed van wel. Maar zelfs als hij het niet wist, geldt het nog wel. Want al weet je het niet meer, nogmaals, dat is schuldige onwetendheid, want zo heeft God ons niet geschapen! Dus als een mens niet weet dat Jericho niet herbouwd mag worden en dus maar gaat herbouwen, dan kun je niet zeggen: "Dat heb ik niet geweten, daar kan ik ook niets aan doen". Ja, maar God heeft ons niet als zondaren, die niet weten, geschapen. Beseffen we dat nog wel? Want als we daar

iets van gaan beseffen, dan moeten we onszelf altijd veroordelen, echt altijd! Dan sta je altijd bij voorbaat als zondig mens aan de verkeerde kant. En daar willen we doorgaans niet aan. Of wel? Immers, hoe snel zeggen we: "Ik kan er niets aan doen". Maar zo is het van den beginne niet geweest.

Jericho wordt herbouwd. God had gezegd: "Degene die het in zijn hoofd haalt (Jozua 6), degene die het waagt om zijn vijandig bestaan tegen Mij zo uit te leven, dat hij het waagt om Jericho te herbouwen, die zal dat doen ten koste van zijn oudste- en van zijn jongste zoon". En dat is gebeurd. Hiël, de Bethe-liet, heeft Jericho herbouwd. Nu is de vraag: zijn die beide zoons op een onverklaarbare wijze gestorven, dat wil zeggen, zo plotseling, door misschien een ernstig ziekte of een vreselijk ongeluk, bij het bouwen van de stad Jericho? Dat zou kunnen. Maar reken er maar wel op dat de Heere in dat oordeel heeft duidelijk gemaakt dat Hij altijd doet wat Hij zegt, ook in Zijn dreigementen. God is niet alleen waar in Zijn beloften. Hij is ook waar in Zijn dreigementen. En weet u wat nu de puinhoop Jericho predikt, zo lag ik ergens. Die puinhoop Jericho predikt de macht van God. Alle kinderen in de kerk weten wel hoe Jericho gevallen is, en hoe God verheerlijkt is in die val van Jericho. Maar weet u wat nu die verrezen muren en die herbouwde stad Jericho verkondigen? Die verkondigen ons de macht van Achab. Zijn domme macht. Want in zijn dwaasheid gaat hij met God strijden. En je moet wel dwaas zijn om met God te strijden, want het is een strijd die je altijd verliest. Strijd daarom ook niet tegen God, maar vraag maar of je door genade of je aan de kant van God mag vallen, dat je net zo vrij mag worden als Elia. Laat dan de hele wereld maar tieren, en laat de kerk maar briesen. Want die begint dan ook te briesen, daar kun je zeker van zijn. Maar als je mag weten: ik sta aan Gods kant, wat zou een sterveling mij dan doen!

Zo is Elia naar het hof gegaan hoor. Daar is hij in het hof en aan de troon van die hemelgergende koning gekomen. Daar heeft hij het frank en vrij, zonder enige vrees, vrijmoedig... Want weet u, hij kwam uit zijn binnenkamer. Hij was aangejord met kracht van omhoog. En de ere Gods had hij liever dan zijn eigen vlees. Elia had zichzelf er voor over gekregen. Daarom is hij onbevreesd naar dat hof gegaan en heeft hij Achab onbevreesd aangezegd: "Alzo spreekt de Heere HEERE". En God heeft hem ervan verzekerd, door Zijn Geest, dat dit het bevel des Heeren was, en dat het gebed dat Elia heeft gedaan naar de wil van God was. Want God verhoort nooit een gebed dat niet overeenkomstig Zijn wil is. U moet het maar eens nalezen. We hebben er nu geen tijd voor. Maar in Deuteronomium 11 vers 13 tot en met vers 17. "Indien dat volk Mijn zegeningen door zal brengen voor haar eigen vlees, dat volk aan wie Ik zo bijzonder heb gehandeld. Als dat volk afgoden na zal lopen en zijn hart zal geven aan wat geen God en Christus, dan zal Ik ze bezoeken met de roede". Weet u wat Elia heeft gebeden? Heere, sta eens op en betoon dat Uw Woord, ook dat dreigwoord van U, geen wassen neus is; dat Uw dreigementen, Heere, maar niet zijn om bang te maken, maar dat het toch niet gebeurt, zoals het met veel menselijke dreigingen gebeurt. Maar, Heere, dat U een God bent Die waakt over Uw eer. Straks in hoofdstuk 19 zullen we het nog weleens horen: "Ik heb zeer geijverd, niet voor mezelf en niet naar het vlees, maar voor de Heere, de Heere der heirscharen". Voor Hem heeft hij geijverd. Wie ijvert er nog voor die God? Voor Zijn eer in zijn eigen persoonlijke leven, op de werk-vloer waar je gesteld wordt, in de school waarin je een plaatst hebt, in je eigen gezin, in je huwelijksleven. Wie ijvert er nog voor de eer des Heeren? En wie zoekt niet almaar het compromis, hier wat geven en daar wat nemen, en zo maar proberen overeind te blijven en door te gaan. Elia niet meer, want de eer van God was hem lief geworden. Heere, wat zult U met Uw eer doen als U zwijgt! Want die zondaren, staat er ergens in Prediker 8, die

zondaren, juist omdat het oordeel niet haastig komt, gaan ze maar door, alsof God dood is, alsof er niet een God in de hemel leeft Die op aarde vonnis geeft. Heere, wie zorgt er nu voor Uw eer, waar ze vertrapt en vergooid wordt.

En God heeft Elia het hart aangegord en Hij heeft hem heen gezonden in die mogendheid, om voor de Heere te ijveren. Dan kun je met hem doen wat je wilt hoor, maar dan kan niemand hem aanraken, want God is zijn Hoog Vertrek en zijn Sterke Toren.

Dan staat hij onbevreesd voor Achab. En weet u, van Achab, we horen geen woord. Hij heeft ook de wachten niet kunnen zeggen: "Grijpt die man, gooit hem in de gevangenis". Nee, dat kon niet. God had alles gebonden, vanwege Zijn eer. En Elia moest zeggen: "Alzo spreekt de Heere HEERE, zo waarachtig als de Heere, de God van Israël, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta". Hoor u ook daarin wat Gabriël zegt, de engel des Heeren.

Indien deze jaren dauw of regen zullen zijn, tenzij dan naar mijn woord. Amen. Toen was de preek afgelopen. Geen woord over bekering. Geen woord over genade. Dat woord gaat uit naar Achab. De Heere zegt u het oordeel aan, Achab. En de gevolgen ervan zullen vreselijk zijn.

Wat leefde in het hart van Elia? Ja, wat denkt u wat daar geleefd heeft? Voorop, nogmaals, Gods eer. Niet het behoud van mens en dier. Want wij bidden zo gauw op onszelf aan. Wij bidden zo gauw op ons vlees. Wij bidden zo gauw wat nog past bij ons vlees. Dat is altijd sparend. Dat noemen wij dan liefde. Is Elia zonder liefde?! Wie van ons zou dat durven zeggen? Niemand! Niemand zou durven zeggen: "Elia is liefdeloos". Want als de eer van God je weegt, dan ben je niet liefdeloos. Al wordt het er voor aangezien. Maar Elia was niet liefdeloos. Elia was recht! En het ging Elia om God. Maar reken ook maar dat Elia gevraagd heeft: "Heere, sta toch ter hoge vierschaar, treed toch om hen die snood zijn afgeweken en zo gemakzuchtig en nalatig, halfslachtig, dubbelhartig leven, dat ze nog eens door dat woord ter aarde geslagen mogen worden, dat ze nog eens door dat woord aan Uw voeten geslagen zouden mogen worden". Want dat hebben we nodig hoor! Als we naar Zijn voeten geleid worden, dan worden we ook aan Zijn voeten geslagen. Want dan zoekt God altijd de zonden eruit te slaan, of zodanig aan de grond te brengen dat we onze zonden zien. Niet maar zeggen dat ze er zijn, maar zien, en dat we ons daaronder verootmoedigen in een oprechte droefheid naar God. Dan leren we eerst belijden hoe wij snood tegen Hem hebben overtreden. Dan leren we niet direct te vragen om vergeving, want dat is vleselijk. Het is vleselijk om maar gelijk om vergeving te vragen. Dan leren we eerst belijden hoe wij Zijn hoge Majesteit door het slijk van onze zonden hebben gehaald. Dat leren we eerst belijden. En dat wordt hier een smart. Heere, ik heb het gewaad, in grote en in kleine zonden, om U, de allerhoogste Majesteit, in Uw goedheid, in Uw heiligheid, in Uw rechtvaardigheid en in Uw barmhartigheid door het slijk van mijn zonden te halen.

Denkt u niet dat het bij Elia ook geleefd heeft, dat ter ere Gods, en anders niet. Niet zodat die mensen maar behouden zouden worden, alsof dat het voor-naamste is. Nee, maar dat ter ere Gods er nog zondaren in verbrokenheid des harten hun toevlucht zouden mogen nemen tot dat bloed der verzoening, dat reinigt van alle zonden, maar ook leert leven een leven van waarachtige beke-ring, waar voor de zonde geen enkele plaats is, zodat de altaren in huis weggebroken worden, zodat al die verborgen boezemzonden de strijd wordt aangezegd. Want het gaat om de eer van God. Wie verstaat het? Dan kun je bidden om de oordelen van God, want hij heeft ze niet afgebeden. Dat zien we ook weleens in de Bijbel. Als Mozes verzoenend, voorbiddend tussentreedt, dan zoekt hij de oordelen Gods af te bidden.

Dat wil zeggen: dat de Heere ze niet zou volvoeren. Maar dat zie ik hier Elia niet doen. Dus er zijn ook andere tijden. Het is dus niet altijd Mozes, maar het is ook Elia. Die heeft het oordeel niet afgebeden, maar aanbeden. Verstaan wij daar iets van? Die gaat Gods oordeel aanbidden, als je leert belijden het oordeel waardig te zijn, en dat Gods eer in het oordeel bewaard wordt. Dan ga je niet vragen: "Heere, doe het toch niet". Maar dan kun je zelfs met Elia vragen: "Heere, doe het toch eens, doe het toch eens, zodat ze zouden voelen, zodat ze zouden merken dat U leeft, en dat wij maar niet met Uw Woord kunnen doen wat wij willen, zodat ze zouden buigen, of dat ze zouden barsten. Maar dat Uw eer verheerlijkt zou worden".

Dan wil ik nog even kort, dan stoppen we. Er zal nog best meer te zeggen zijn vanmorgen, maar dat komt de volgende keer dan wel, als de Heere het geeft. Maar dan wil ik toch nog even terugwijzen naar het catechisatie-seizoen. Misschien heb ik het ook wel een keer eerder in een preek op zondag gezegd. Maar ik wil nog even herinneren aan die moeder. Die moeder met haar vele kinderen, die haar kinderen hartelijk, moederlijk lief had. Die geen van haar kinderen toewenste verloren te gaan. Maar die in haar opvoeding gezocht heeft haar kinderen de rechten en inzettingen des Heeren in te scherpen en te verklaren dat Hij als een rechtvaardig God de zonden geenszins spaart en de schuldige geenszins onschuldig houdt, maar dat Hij voor de zondaar die buigt en zich verliest, die sterft aan zichzelf en terecht komt in zijn verlorenheid, waar hij geen enkel recht meer heeft dan alleen het recht van de dood. Dat Hij die zondaren in Christus nochtans hun zonden vergeeft, vanwege Zijn barmhartigheid. Dus een getrouwe opvoeding, niet alleen in haar woorden, maar ook in haar daden. Dat die moeder wel tegen haar kinderen zei: "Maar kinderen, als wij straks (dat zei ze toen ze nog niet gestorven was, dus dan weet je wel een beetje hoe het hier leeft) gezamenlijk voor de troon van God zullen staan, dan zal moeder jullie oordelen en dan zal ik God bijvallen, en dan zal ik jullie eeuwig veroordelen tot het eeuwige lijden, tot de eeuwige duister-nis, tot het eeuwig ongeluk, omdat jullie God niet hebben geëerd. Want die de Zoon niet eert, die eert de Vader niet. Dan zal ik van ganser harte, van ganse gemoede, naar de gehele liefde van mijn hart met God instemmen: "Weg met dezen, in de buitenste duisternis".

U zegt: "Dat is hard". Dan zeg ik: "U bent blind". U bent blind dat u nog altijd voor het vlees kiest en niet voor God.

Elia stond voor God. En wij? In onze opvoeding. In onze maatschappij. In ons huwelijk. In ons gezinsleven. Mag er iets zijn wat er bij Elia was? Uw eer gaat voor alles.

Ja, buiten Uw eer is er niets. Geen behoud.

AMEN.

Zingen Psalm 68 : 1

Dankgebed.

Slotzang Psalm 119 : 56 en 60.

Zegenbede

Zingen Psalm 118 : 8.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren..

Schriftlezing 1 Koningen 17 vers 1 t/m 7

1 En Elía, de Tisbiet, van de inwoners van Gilead, zeide tot Achab: Zo waar-achtig als de HEERE, de God Israëls, leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, in-dien deze jaren dauw of regen zijn zal, tenzij dan naar mijn woord.

2 Daarna geschiedde het woord des HEEREN tot hem, zeggende:

3 Ga weg vanhier en wend u naar het oosten, en verberg u aan de beek Krith, die vóór aan de Jordaan is.

4 En het zal geschieden dat gij uit de beek drinken zult; en Ik heb den raven geboden, dat zij u daar onderhouden zullen.

5 Hij ging dan heen en deed naar het woord des HEEREN; want hij ging en woonde bij de beek Krith, die vóór aan de Jordaan is.

6 En de raven brachten hem des morgens brood en vlees, desgelijks brood en vlees des avonds; en hij dronk uit de beek.

7 En het geschiedde ten einde van vele dagen, dat de beek uitdroogde; want geen regen was in het land geweest.

De tekst voor de prediking zijn het 2^e t/m het 7^e vers, zoals u dat is voorgelezen. Daar schrijven wij onder:

ELIA BIJ DE BEEK KRITH

1^e. Het uitdrukkelijke bevel.

De Heere zegt in vers 3: "Ga weg vanhier".

2^e. Een aangewezen schuilplaats.

Namelijk: verberg u aan de beek Krith, en aldaar zal Ik u onderhouden. Let maar op in vers 4, dat hij niet op een andere plaats mag zijn. Aan het eind vers 4 staat: dat zij u daar onderhouden zullen.

3^e. Een uitdrogende beek.

Vers 7: En het geschiedde ten einde van vele dagen, dat de beek uitdroogde.

Gebed.

Zingen Psalm 59 : 5, 9 en 10.

Het zal veel onrust hebben veroorzaakt aan het hof van koning Achab, die plotselinge, opzienbarende verschijning van Elia. Daar zit trouwens nog een hele gedachte in. Elia die plotseling verschijnt voor Achab. Ja, het woord Gods dat plotseling voor Achab verschijnt. Daar ligt nog wel een vraag in naar een ieder van ons. Is God zo weleens in de gestalte van Elia, dat is de gestalte van Zijn Woord dat het oordeel aanzegt, weleens zo in ons leven verschenen? Zijn wij zo weleens door het Woord van de Heere God aangesproken? Ja, u zegt: "We worden elke zondag aangesproken". Dat is zeker waar. Dat moeten we maar goed bedenken. Elke zondag spreekt God nog door Zijn Woord tot ons. En elke zondag, en elke keer als u het Woord leest, spreekt Hij u aan. Of u dat nu zo voelt of niet, maar het is zo. Wat zou het groot zijn als we dat meer zouden bedenken en meer zouden verstaan, dat

we daar eens wat meer opmerkzaam in zouden zijn. Maar nu vraag ik ook: heeft het Woord van God u weleens zo aangesproken dat u boos werd? Er zijn mensen, die krijgen zoveel woorden van God, maar ze zijn nog nooit boos geworden. Mag je boos worden? Nee, je mag nooit boos worden. Je mag nooit boos op God worden, want je hebt niet het recht om boos op God te zijn. Er zijn mensen, zelfs christenen, die menen dat dat mag. Zoals je weleens boos bent op je man, zoals je weleens boos bent op je kinderen, zo kun je ook weleens boos zijn op God. Wat een dwaasheid. Vindt u ook niet?! Dat zo'n nietig, zondig schepsel het aandurft om boos op God te zijn, alsof God ook maar iets verkeerd doet. Een mens die boos op God wordt, is een mens die blind is voor het feit dat hij meent rechten te hebben. Job had geen rechten meer. Job zegt: "Al sloeg Hij mij dood". Daar klinkt in: dat recht heeft God. Maar al sloeg Hij mij dood, zou ik niet hopen op Zijn genade? Dat is heel andere taal, nietwaar! Dat is de taal van de Heilige Geest. De Heilige Geest leert een mens niet boos op God te zijn en het ook niet goed te praten om boos op God te zijn. Maar die leert een mens daaronder schuldig te worden.

Maar toch vraag ik het aan u: bent u weleens boos geweest op het feit dat het Woord van God u zo scherp toesprak, en dat u diep in uw hart eigenlijk moest bekennen: het is wel waar. Och, er zijn ook mensen die in het diepst van hun hart ook daartoe al hebben afgegrendeld. Maar als God plotseling verschijnt en dwars door al die grendels heen steekt, dan voel je het toch.

Heeft dat Woord ons weleens geslagen? Want Gods Woord heelt niet voordat het geslagen heeft. Heeft dat Woord van God weleens een wond in je hart geslagen? Heeft het weleens een opening in je geweten geslagen? Heeft het je weleens in je schuld gewerkt? Dat zijn geen aangename gangen hoor. Daar kun je niet rustig over praten dat het waar is, en dat je ondertussen het er helemaal mee eens bent. Als God begint te werken en we in onze schuld komen te staan, dan zijn we het er helemaal niet mee eens. We moeten het er mee eens gemaakt worden.

Achab was het ook zeker niet met God eens. In al zijn woeden... Och, hij kan Elia niet aanraken hoor. Als Elia zegt, en daarmee verdwijnt hij ook weer even snel zoals hij gekomen is: "Tenzij dan naar mijn woord". Oftewel: Achab, u zult mij nodig hebben, als de profeet Gods, als de lastdrager Gods, als degene die door God gezonden is. Dus niet zozeer mij, Elia, maar mij Elia de profeet Gods, zult u mij nodig hebben, in mijn ambt dat ik van Hem ontvangen heb. Want alleen ik kan voor u het bevrijdende woord spreken. Tenzij dan naar mijn woord. Alleen wanneer ik God er om ga smeken en wanneer ik voor u en uw volk zal tussentreden. Dan is hij een voorbeeld van de Heere Jezus Christus. Maar alleen dan zal de straf en de vloek en het oordeel van u worden af ge-nomen. Tot die tijd zult u het moeten dragen. Al wilt u het niet dragen, en zult u zich in alle bochten gaan wringen en probeert u op alle mogelijke wijzen God zoveel mogelijk buiten je leven te houden, zodat je geen uitkomst van God meer nodig hebt, maar dat je jezelf wel helpt. God zal je zo raken, Achab, dat er geen helpen aan is van je eigen kant. Je hele volk zal straks zuchten en treuren onder de hongersnood. En u zult mij nodig hebben.

En even gauw als hij kwam is hij gegaan. Achab kon hem niets doen, want hij lag onder de schaduw van de hand van God. Dat Elia daar zo vrijmoedig heeft mogen spreken, dat is omdat God tegen hem heeft gezegd, op de een of andere wijze, dat is de enige verklaring er voor, dat een menskind zo vrij-moedig en onverschrokken en met heilige verontwaardiging het oordeel van God kan aanzeggen, dat de Heere tegen hem heeft gezegd in zijn eigen leven: "Vrees niet, Ik ben met u, Ik sterk u, ook help Ik u, Ik zal u niet begeven". Dan heb je van een mens niets meer te vrezen. Elia was zonder mensenvrees. In dat ogenblik. Straks kan het wel weer anders zijn. We

moeten altijd heel erg oppassen dat wij ook niet in het geestelijke leven van Gods kinderen, die ons in de Schriften worden voorgehouden, dingen gaan leggen die er niet werkelijk staan. "Dan zou het wel zo hebben kunnen zijn..." Maar het staat er niet! In deze ogenblikken en straks ook aan de beek Krith, lezen wij nergens van vrees bij Elia. We lezen ook niet dat hij zich heeft afgevraagd: "Zou de Heere het wel doen?" Twijfelen is menselijk. Maar twijfelen hoort niet bij het geloof. De Schrift geeft ons de indruk dat Elia hier zo krachtig door het geloof heeft mogen leven, dat hij niet heeft getwijfeld. Dan moeten we dat er ook maar niet in gaan leggen. Zou het niet gestormd kunnen hebben in het hart van Elia? Ja, dat zou kunnen, maar ik lees er niet van. Wat ik wel lees is straks, na de Karmel. Dan lees ik het in Gods Woord dat het stormt in zijn hart. Dan lees ik in Gods Woord dat hij vreest voor een mensenkind. Dan lees ik in Gods Woord dat Elia ook maar een mens is van gelijke beweging, die het niet van zichzelf had en het ook nooit van zichzelf zou houden. Maar dat lees ik in deze verzen niet. Onverschrokken is hij geweest. Hij mocht gaan in de mogendheden des Heeren. Tenzij dan naar mijn woord, Achab, en tot die tijd zult u zuchten onder het oordeel.

Wat zal nu de diepste zielewens van Elia zijn geweest, denkt u? Dat zal niet anders zijn geweest dan bij Paulus. Dat hij toch ook innerlijk gedrongen werd, het oordeel aanzeggend, elk woord ervan menend, en de ere Gods liever hebbend dan het behoud van de zondaar, zonder dat daar trouwens strijd tussen ligt. Maar de eer van God gaat bij Elia voorop. Maar terwijl die eer van God hem op het hart is gebonden, zoekt hij ook het behoud van het volk. En weet hij dat God een gaarne vergevend God is voor een volk dat in de weg van waarachtige bekering tot Hem wederkeert. Al is het maar uiterlijk, ge-meente. Al is het maar uiterlijk. Want ook uiterlijke bekering draagt de goed-keuring van God. Ook uiterlijke bekering wordt door God gezegend. U moet maar eens kijken naar Ninevé. Die stad bekeert zich uiterlijk, en ze wordt gespaard. Dus we moeten niet zeggen dat uiterlijke bekering niets is. Het is tekort voor de eeuwigheid, en het is waar, Gods kinderen zien liever een andere bekering. Maar uiterlijke bekering is noodzakelijk. Een uiterlijke be-kering draagt ook de goedkeuring van God. Dat zegt Zijn Woord. Ik niet. Dat zegt Gods Woord. Daarom hebben wij ons allen uiterlijk te bekeren. U kunt uw hart niet bekeren, zegt u. Dat is helemaal waar. Maar u kunt uw slechte gewoontes wel af leggen. U kunt er wel voor kiezen om datgene waarvan u weet dat het niet strookt met de dienst van God uw huis uit doen. Dat kunt u wel. U kunt u ook kleden zoals het behoort, zondags, door de week en op je trouwdag. Dat kun je wel! Daar ben je verantwoordelijk voor. Al kunt u uw hart niet bekeren, u kunt uw uiterlijk gedrag wel veranderen. Dat hebt u maar in overeenstemming te brengen met het Woord Gods. Dan moeten de afgoden weg. Dan is het te hopen dat de Heere, zoals Hij dat bij Ninevé gaf, dat beslag in het geweten legt dat wij allen gaan inzien: het is waar, het is waar, de heiligheid van God vraagt het van ons, en dan heb ik het te doen. Dan hoop ik dat je van het uiterlijk tot het innerlijk mag komen. Dat we ook gaan zien dat een uiterlijke bekering niet redt van de dood, hoeveel zegen het ook voor het leven mee zou kunnen brengen. Maar dat dat toch ten diepste niet de zegen is waar het een mens om te doen moet zijn. Maar dat we er ook toe gebracht mochten worden om te leren ons hart aan de Heere aan te bieden: "Och, Heere, verander toch mijn hart, want al is mijn leven uiterlijk naar Uw wil; al is er in mijn leven zoveel geweest wat niet strookte met Uw dienst, en heb ik er mee mogen breken, ik heb een ander hart nodig, niets slechts een ander leven". Maar wij moeten die twee niet tegen elkaar uitspelen, want dat doet Gods Woord ook niet.

Tenzij dan naar mijn woord.

Mag ik u nog een voorbeeld noemen? Ik loop er wat op vooruit. Ik wil het alleen maar duidelijk maken vanuit de Schriften. Daar moeten we allemaal voor buigen. Ik ook.

Als Achab zich straks uiterlijk bekeert; als Achab straks in zak en as komt te zitten, waar het oordeel Gods hem is aangezegd, opnieuw, over zijn geslacht, dan verootmoedigt hij zich (we komen er straks nog wel op in het verloop van het leven van Elia) zoals de stad Ninevé, dan zegt de Heere: "Omdat Achab zich heeft verootmoedigd, zal Ik het in zijn dagen niet doen".

Nog een voorbeeld uit de Kronieken van Rehabeam. Als Sisak, de koning van Egypte, voor de poorten van Jeruzalem staat en Rehabeam zich, naar het bevel van de profeet Gods, met de generaals van zijn leger zich voor God verootmoedigt, uiterlijk, want we lezen in de Schrift dat het later weer helemaal mis gaat met ze, en dat het duidelijk is dat ze niet tot een waarachtige, hartelijke bekering zijn gekomen. Maar als ze onder de omstandigheden, door het Woord Gods zich laten gezeggen, dan komt de Heere er op terug en dan jaagt Hij Sisak weg en dan mag Sisak niet doen wat hij zich had voorgeno-men. Op uiterlijke bekering hoor.

Dus onderzoek goed het Woord, zodat we weten waarover we spreken, en dat we geen dingen tegen elkaar uit gaan spelen die Gods Woord niet tegen elkaar uitspeelt. Dat we niet aan de zonde vast houden met de gedachte: Ja maar, God moet mijn hart bekeren. U staat onder de plicht van Gods Woord om uw leven nu geheel en al in het gareel van dat Woord te brengen. Of de Heere u dan verloren laat gaan of niet, die plicht blijft liggen. Het is goed om in die wegen van Gods Woord te wandelen. Kijk maar naar de voorbeelden uit Gods Woord genoemd. Want hoeveel tijdelijk oordelen wil de Heere dan nog afwenden. Hoeveel tijdelijke verlossingen en uithelpen wil Hij dan nog schenken. Laat het een aansporing mogen zijn. Niet om in die uiterlijke bekering uiteindelijk genoeg te vinden. Maar het mocht nog eens een weg zijn waarin de Heere via het uiterlijk tot het innerlijk door gaat.

Tenzij dan naar mijn woord.

Wat zegt de Heere dan tegen Elia? Elia leefde van het woord van God. Een kind van God kan in zijn leven niet verder en kan geen stap doen, als God niet heeft gesproken. Wat moet Elia nu doen? Hij weet het niet. Hij wist wel wat hij moest doen: het oordeel aanzeggen. Maar wat hij moet doen als hij het oordeel heeft uitgesproken en zijn boodschap heeft gebracht, dat weet hij niet. Maar Gods volk wordt door God geleid, en door Zijn Woord en Geest. En dan maakt Hij hen ook de volgende stap weer bekend. Wanneer? Alleen als ze als ze in de weg der gehoorzaamheid leven. Alleen dan hoor! Alleen wanneer ze datgene wat Hij hen heeft opgedragen ook mogen uitrichten. Alleen in de weg der gehoorzaamheid van het geloof. Want als Jona bij God vandaag vlucht met een uitdrukkelijk bevel van God, dan wordt het donker in zijn leven. Maar als Elia wacht: "Heere, wat nu?", dan krijgt hij het te horen. Dan wordt de weg hem gewezen. Want God laat Zijn volk echt niet los. God laat Zijn volk niet aan zichzelf over. Dat volk moest dat ook veel meer beseffen. Want dan zouden ze vaker minder in de twijfels terecht komen. Dan zouden ze vaker in afhanke-lijkheid op de Heere mogen vertrouwen. Dan zouden ze vaker de weg gewe-zen krijgen. Dan zouden ze meer ondervinden dat ze onder de goedkeuring Gods mogen leven. Kijk maar naar Elia. In tegenstelling tot Jona. Die zet ik er dan maar naast vanmorgen. Dat is helder.

En het woord des Heeren geschiedde tot hem. Dat is een wonder hoor. Dat is een wonder, als de Heere gaat spreken in je leven en je de weg gaat wijzen. Dan kun je je ook niet vergissen. Ga weg van hier. Ga weg van hier. Dat is een uitdrukkelijk bevel van de Heere. Het is ook een schrikwekkend bevel. Ga weg van hier en wend u naar het oosten (dat is naar de kant van het licht) en verberg u aan de beek Krith.

Dan zouden we kunnen zeggen: verbergen? Bij dat woordje “verbergen” kun je denken aan Rachab. Rachab de hoer die die twee verspieders verbergt. Dat wil zeggen “verstopt”. Ze verborgen houdt voor anderen. Maar dat is hier niet de bedoeling. Hier staat een ander Hebreeuws woord in de grondtekst. Die aangeeft (laat het ik het zo maar zeggen): “Ga weg van hier en blijf weg”. Dus het is niet slechts om Elia, bij wijze van spreken, te verbergen voor Achab. Want Elia heeft niets van Achab te vrezen. Achab kan geen vinger naar hem uitsteken als God het hem niet toelaat. Dus het is niet alleen maar om Elia in de middellijke weg, hoewel hij wonderlijk wordt onderhouden, is het de middellijke weg daar bij de beek Krith te verbergen voor Achab. Nee, weet u wat veel ernstiger is? Veel ernstiger is dat de Heere zegt: “Elia, nu ligt het in je hart dat je zo graag zou zien, dat op je woord van oordeel er verootmoediging gevonden zou worden”. Kijk, daar zat Jona ook al niet op te wachten. Jona was er zelfs bang voor. Die hoopte maar dat ze niet tot bekering zouden komen. Jona hoopte maar dat God dat volk niet zou sparen. Hij was er bang voor dat ze tot bekering zouden komen.

In het hart van Elia heeft geleefd dat ze toch tot verootmoediging zouden mogen komen op de boodschap van het oordeel en het vonnis, en dat er een gebed zou opklinken tot God, en dat hij zou mogen zien dat waarachtige bekering het hart en leven van dat volk weer zou zuiveren, zodat ze weer in waarheid aan dat tweestammen-rijk verbonden zou worden aan de enig ware en wettige godsdienst van Jeruzalem. En dat het oordeel zou mogen worden afgewend, dat hij al spoedig het verlossende woord der genade “tenzij dan naar mijn woord” zou mogen spreken. En nu zegt de Heere: “Nee, ga weg van hier”. Weet u wat dat betekent? Het betekent dat God de bediening der verzoening weg neemt. Weet u wat het betekent? God vertrekt met Elia naar de grens van het land, de Jordaan. Weet u wat het betekent? Dat is het aller ergste oordeel en dat voltrekt God ook aan ons Nederlandse volk. Dat Hij de getrouwe predikers weg gaat nemen en dat er vele Baälpriesters voor in de plek komen. Het betekent dat de profetie gaat zwijgen. En als de profetie gaat zwijgen, zegt Gods Woord, dan wordt het volk en is het volk ontbloot. Het allerergste oordeel is als de Heere de ambtelijke bediening weg gaat nemen en er niet meer een getrouwe prediking is, overeenkomstig Gods Woord. Het aller ergste is als de Heere het Woord der genade gaat verbergen, zodat niet meer klinkt hoe God aan wie genade bewijst, om Wie. Oftwel, God geeft Achab aan het oordeel over, en het volk met hem. En Hij neemt Elia weg.

Ze hebben naar hem gezocht. Want Achab heeft wel begrepen, toen de droogte in ging vallen, de dauw van de hemel niet meer kwam en de regen niet meer viel en langzamerhand het water meer en meer verdween, de landerijen er steeds troostelozer bij gingen staan, het groen ging verwelken, dat er geen verkwikking meer was. Toen heeft hij wel gezocht naar Elia, maar hij mocht hem niet vinden. Van wie niet? Van God niet. Waarom niet? Omdat hij het oordeel moest dragen. Omdat God het oordeel ging door zetten. Dat deed Hij tot drieënhalft jaar. Dat heb ik in de preken over Jozef gezegd, die zeven droogte, de helft daar van is al dodelijk. Twee jaar droogte is al verschrikkelijk. Laat staan drie jaar. Dan is overleven eigenlijk uitgesloten.

Elia, Ik wil dat je naar de beek Krith gaat. Wat doet Elia dan? Daarin ziet u zijn geloof. Daarin ziet u zijn kinschap. Daarin ziet u dat waarachtige bekering in zijn hart is. Hij wandelt overeenkomstig het bevel van God. Als God een mens bekeert, weet u wat die mens gaat doen? Die gaat zich gewillig onderwerpen aan de bevelen van God. Daarom hebben wij ons en onze kinderen de rech-ten en plichten des Heeren in te scherpen. Want als God een mens bekeert, dan brengt Hij ze tot die

rechten en tot die plichten. Dan leert Hij ze naar het bevel van Zijn mond te leven. Daarom hebben wij ons en onze kinderen de bevelen des Heeren te onderwijzen. Niet slechts te vertellen: "God moet je bekeren". Niet slechts te vertellen: "Het wonder van wedergeboorte is nodig". Dat is tekort! Dat moet ook klinken, maar het is tekort overeenkomstig de opdracht des Heeren. Scherpt uw kinderen in. Hoe vaak klinkt het in het Boek Deuteronomium! Scherpt uw kinderen in dat zij de Heere zullen liefhebben en dat ze naar Zijn wil zullen leven, dat ze zich zullen onderwerpen aan Zijn inzettingen en geboden. Doen wij dat? Of doen wij dat niet? Zou dat misschien de oorzaak zijn van het feit dat zo weinigen bekeerd worden, omdat we nalaten de bevelen des Heeren te onderwijzen en de naleving daarvan ook, voor zover wij dat kunnen, op te binden aan de ander. Of zijn wij vaak bezig de klem van dat Woord er af te halen door zogenaamd te spreken over genade, vanwege het feit dat we ten diepste niet weten hoe God een mens bekeert. Dat zeggen we weleens, dat we zo goed weten hoe God een mens bekeert. Maar zou dat waar zijn? Ik twijfel er aan. Want als we werkelijk weten hoe God een mens bekeert, dan zullen we onszelf en de onzen de rechten en de plichten des Heeren, de bevelen van Zijn mond, bekend maken en de naleving daarvan met ernst ook opleggen. Want dat is de weg voor een gedoopt volk. Zo spreekt Gods Woord.

En Elia mag die bevelen des Heeren ook door genade naleven. Het is Elia niet te veel. Elia mag uit de liefde van zijn hart het bevel van God op volgen. En in de weg van waarachtig geloof, waarvan de vrucht altijd is in een gehoorzaam buigen voor dat Woord. Wilt u weten wat een kenmerk van genade is? Dat je buigt voor dat Woord. Dat je door dat Woord je de weg laat zeggen. Dat je de Heere vraagt: "Wat wilt U dat ik doen zal?" En wat God wil, dat weten wij allemaal. Als je het niet weet, is dat schuldige onwetendheid, want het staat heel duidelijk in Nederlandse taal in je Bijbel te lezen. Dus wat God wil, dat weten wij allemaal. Wilt u het wel weten? Wilt u er wel voor buigen? Wilt u er wel naar leven? Wilt u zich er wel door laten gezeggen? Niet al te snel komen met: "Ja maar, een mens..." Die mens leeft niet. Dat is een dode opvatting van ons hoofd. Dat is een redenering vanuit de dogmatiek. Het gaat over u. Het gaat over jou.

Ga weg van hier. Ze komen als God het wil. Ze gaan als God het wil. Ze doen wat God wil. Dat is een kenmerk van een getrouwe profeet die dicht bij de Heere mag leven. Hoe dicht je bij de Heere mag leven, hoe meer ze ook leren leven naar de bevelen van Zijn wil.

Verberg u aan de beek Krith die voor aan de Jordaan is, en het zal geschieden dat gij uit de beek zult drinken en Ik heb de raven geboden dat zij u daar onderhouden zullen.

Staat het een mens vrij om te doen wat God wil, of niet? Nee hè, nooit! Zijn al Gods knechten even gehoorzaam? Zijn al Gods kinderen even gelovig? Zijn ze allemaal even vruchtbaar, denkt u? Is het allemaal een en hetzelfde onder het volk van de Heere, onder de profeten van de Heere? Nee! Het kan ook goed gebeuren dat een dominee een beroep krijgt, dat hij een beroep aanneemt en dat hij niet in de weg van de Heere gaat. Dat er hele andere overleggingen zijn. Een mens wil graag geloven wat hij zelf wil geloven. Dan kan ook een kind van God zichzelf iets aanpraten. Dan kunnen ze een weg in slaan, een beroep aannemen, wat tegen de wil van de Heere is, maar wat naar hun vlees is, en waar ze zo over redeneren dat ze het toch aannemen. Dan wordt het donker in hun leven hoor. Dat is mij weleens verteld van een dominee, die een beroep had aangenomen. Om welke reden weet ik niet. Dat doet er ook niet veel toe. Maar elke keer als hij daar beneden onder aan de preekstoel stond, klonk het in zijn hoofd: "Je hoort hier niet". Nou, daar moet je elke

keer maar mee op de preekstoel staan! Ik weet goed hoe ik hier in Doornspijk ben gekomen hoor. Daar heb ik niet zelf voor gekozen.

En als Elia naar de beek Krith gaat, is dat niet zijn keus. Want God stelt de zijnen nooit voor de keus. Jona had het niet voor het kiezen, Ninevé of Spanje. We hebben maar één ding te doen, en dat is gehoorzamen. Geen keus hoor, nooit! Gehoorzamen. Want gehoorzamen is beter dan slachtoffer, en opmerken dan het vette der rammen, zegt Gods Woord. Dus je wordt nooit voor de keus gesteld, maar telkens wordt gezegd: "Dit is de weg, wandel in dezelve". En het geloof zegt: "Ja Heere, ik zal met vermaak die weg gaan, al is het nog zo tegen mijn vlees". Want bij Elia, het kon weleens heel erg tegen zijn vlees zijn gegaan. Heere, hoe moet het dan met dat volk? Heere, als ik niet onder dat volk blijf en als U mij gaat verbergen, ik moet weg blijven voor het oog, hoe moet het dan met dat volk als ze tot bekering komen, hoe moet het dan met dat volk als ze verlegen worden om dat woord der verlossing?

Elia, jij moet naar de beek Krith, en Ik heb de raven geboden dat zij u daar, en niet ergens anders... Jona wilde bij God vandaan vluchten. Dan kun je tegen jezelf zeggen: "Daar heeft God ook nog wel werk voor mij. Daar kan God mij toch ook nog wel gebruiken". Natuurlijk kan dat. Maar nogmaals, niet wat kan is voor ons de norm en de maatstaf, maar wat God wil is de norm en de maat-staf. En God had tegen Jona gezegd: "Naar Ninevé, Jona". En hij deed het niet. Dus Gods kinderen kunnen zeer ongehoorzaam zijn. Dat merken ze dan ook in hun leven.

Elia mag gehoor geven. Dan mag hij ook horen... Daar moet u ook maar op letten. Alleen in de weg van de gehoorzaamheid des geloofs, wordt ervaren en ondervonden dat het Woord Gods waar is. Daarom heb je altijd de gehoorzaamheid van het geloof nodig om te gaan bevinden dat het Woord van God waar is. Let nu op wat er staat in je Bijbel! Als Jona weg gaat, gaat hij dan ervaren dat Gods woord de waarheid is? Uiteraard niet. Hij gaat wel merken dat God Zijn knecht altijd wel op zijn plek krijgt. Hij gaat wel merken, dat wie God verlaat, ook anderen in nood en zorg brengt. En wie God verlaat, die kan hard slapen in het grootste gevaar van zijn leven. Wat een genade als God daarin bewaart. Maar hij heeft niet de zoetheid van de geloofsgehoorzaamheid ondervonden. Hij heeft in die tijd niet ondervonden de waarachtige bevinding van het geloof. Wat is dat? Dat de Heere de zijnen door het geloof leert naar Zijn bevelen te wandelen, om vervolgens te mogen ondervinden dat al Zijn beloften Ja en Amen zijn. Dat is de weg.

Want als Elia nu niet naar de beek Krith was gegaan, zoals Jona niet naar Ninevé was gegaan, was hij dan door de raven onderhouden, denkt u? U kunt zeggen: "Ja maar, hij kon niet anders dan naar de beek Krith gaan". Kom, we hebben het over mensen. We hebben het niet over stokken en blokken. Elia was ook geen stok en blok. Je kunt wel praten over het onwederstandelijke werk van de Heilige Geest, maar dan moet je er eerst wel eerst enige kennis aan hebben gekregen. En als je daar kennis aan hebt gekregen, dan ga je ook verstaan: ja, Elia mag in de weg der gehoorzaamheid de waarachtige bevinding van het geloof in de beloften Gods ondervinden. Een andere weg is er niet. Want alleen daar heb Ik geboden, naar Mijn welbehagen, dat u daar zult worden onderhouden. Is dat geen wonder! Dan moet hij de middellijke weg gaan, en dan wordt hij op een wonderlijke wijze onderhouden. Daaruit leren we ook dat de natuurwetten in de handen van God zijn. Al die mensen in onze dagen die menen dat God geen wonder kan doen, omdat ze zelf nog nooit een wonder hebben gezien, spreken uit de blindheid van hun hart. Want God doet elke dag wonderen. Wij leven elke dag van het wonder van Zijn bijzondere

onderhouding, hoewel we elk stukje brood hebben verzondigd en elk druppeltje water hebben verbeurd. Verstaan we dan nog wel?!

Wat zou wonderlijker geweest zijn voor Elia? Het water uit de beek te drinken of die vogels elke morgen en avond aan te zien komen vliegen met vlees in hun bek en met brood? Wat denkt u is het grootste wonder? Ja, die raven, zeggen wij. Die raven! Als dat eens zou mogen gebeuren! Maar, mensen, het is voor Elia net zo'n groot wonder geweest dat hij dat gewone water, dat God elke dag uit de beek liet stromen mocht drinken.

Is het voor ons nog wel een wonder dat er elke dag eten en drinken op tafel staat? Is het voor ons nog wel een wonder dat we in een land mogen leven met zoveel overvloed dat de winkels altijd vol zijn, dat we geen enkel gebrek hoeven lijden? Of zien we daar het wonder niet van? Denkt u dat dat niet de hand Gods is? Denkt u dat dat gewoon is? De grootste wonderen noemen wij "gewoon". Let er maar eens op.

Dat je gezond mag zijn. Vraag het maar eens aan mensen die in het ziekenhuis liggen, of het een wonder is dat je gezond mag zijn of niet? Dat je elke dag eten en drinken hebt, vraag het maar eens aan die kinderen met die dikke buiken en die holle ogen, of het geen wonder is dat je elke dag eten en drinken mag hebben. Is het niet waar? Wij allemaal hoor, niemand uitgezonderd vrees ik. Is het niet waar dat wij zo gemakkelijk die wonderlijke gaven van God kunnen doorbrengen als die verloren zoon! Zou het ons niet heel diep moeten verootmoedigen: "Heere, we maken van alles gebruik wat U geeft, en we hebben er geen enkel besef van. We leven maar en we doen maar".

Elke dag dat water op mogen scheppen. Water uit de diepte. U moet niet denken dat dat een riviertje is geweest waar je zo even naar toe kon lopen. Nee, dat was een ravijn, uitgesleten in de rotsen, waar dat water uit de hoogte van de bergen van Juda omlaag kwam en waar Elia die diepte in moest gaan om dat water daar met vreugde, door het geloof, uit te mogen scheppen. Elke dag weer. Elke dag water. Er zijn wat mensen op deze wereld die er alles voor zouden hebben: elke dag water, stromend, levend water!

Dat is misschien niet bevindelijk genoeg. Maar ik zal u wat vertellen. Als dat geen wonder in ons ogen wordt, dan wordt geen enkele bevinding een wonder in onze ogen.

Ik heb de raven geboden. Raven, wat zijn dat voor dieren? Raven zijn roofdieren. Raven zijn aaseters. Alleen dat al is een wonder. Het is het instinct van een raaf om aas op te eten. En daar komen ze aan vliegen, 's morgens vroeg. Elia heeft de nacht achter zich. Hij heeft zijn ogen weer op mogen slaan. Ook een wonder! En hij ziet daar in de verte in die beek het water glinsterend omlaag gaan. Er komen daar in de verte die raven aan vliegen. Hij heeft naar ze uitgezien, want hij heeft het wonder in mogen wachten, namelijk door het geloof op de belofte Gods. Dat leert de Heere de zijnen. Daar komen ze aan vliegen, en in plaats dat ze het zelf opeten, dat is de natuur van dat beest. Als dat beest moet kiezen tussen zijn jongen voeren of zichzelf voeren, dan kiest dat beest voor zichzelf. Als de jonge raven roepen, staat er in Gods Woord, dan geeft de Heere hen te eten. Wat zijn dat voor jonge raven? Dat zijn jonge raven die door hun oudervogels in het nest zijn achter gelaten. Ze hadden geen eten voor de jongen, dus laat de jongen nu maar sterven, want dan kiest dat beest naar zijn instinct, vanwege de gevallen natuur, want zo was het in het Paradijs niet. Eet hij dat eten voor zichzelf op en hij laat zijn vogeltjes, zijn jonkies, laat hij in het nest sterven. Dat is heel wat anders dan een kip. Want als een kip gevaar ziet van een grote buizerd in de lucht, dan roept hij zijn kleine jonkies onder zich, en al moet die kip, die moederhen, haar leven geven, maar nooit dat zij van die jonkies af gaat,

nooit dat zij haar jonkies prijsgeeft. Dat is weer een heel ander instinct. Er is weleens een dode kip gevonden, met daaronder levende jonkies, door een boer op zijn erf. De moeder toegetakeld en gedood door een roofdier. Dus hoe anders dan raven is de kip. Wees dan maar jaloers op de kip en niet op de raaf. Maar dan geeft de Heere die jonge raven te eten. Hoe? Door de mest in het nest, waar jonge wormen uit ontwikkelen die zij opeten en waar ze van mogen leven.

Nu geeft de Heere dat die raven, die altijd voor zichzelf kiezen en die altijd uit zijn op zelfbehoud, die aaseters, die laat Hij Elia dienen. Zo gebruikt God zulke wonderlijke middelen om Zijn volk te bedienen. Dan gebruikt Hij een ezelskaak in de hand van Simson. Dan gebruikt Hij de prinses van een haatdragende Farao voor Mozes. Moet ik meer noemen? Is het niet wonderlijk, de middelen die God gebruikt om Zijn volk te bewaren, om Zijn volk te onderhouden. Hebben wij daar ervaring van? Dan komt het zo vaak uit een hoek waar je het niet van had verwacht.

Zo las ik van de week, waar weet ik zo niet eens meer, oja ik denk bij een dominee in één van zijn preken. Die leefde op een dorp en er was een boer die had een afkeer van elke godsdienst, en zeker van de fijne godsdienst, zoals we dat dan weleens zeggen. Toen brak de winter aan, er was een tijd van schaarste. Die tijd is er ook geweest, dat een dominee mocht leven van het gegeef. Dat op een dag 's morgens, dat ze wakker werden, dat er in de achtertuin heel veel groenten lagen. Meer dan genoeg om de komende winter door te gaan. Wie heeft dat gegeven? Nou, geen witte raaf, maar het was een zwarte raaf die dat had gegeven. Oftewel, niet een kind Gods, maar iemand die nooit door God bekeerd zou willen worden. Vele jaren later heeft die dominee gehoord, dat juist die afkerige man, die niets van de godsdienst moest hebben, tegen zijn knecht had gezegd: "Nu moet je deze overige groenten brengen bij de fijnste dominee (dan bedoelt hij, de fijnste, die dominee die het scherpst afsnijdt, dat is die dominee die altijd maar weer zegt "het komt zo nauw". Die dominee, fijn, niet in de zin van aangenaam, maar precies. Laat ik het nu zo maar zeggen), daar moet je het nu gaan brengen". Waarom? Omdat Ik het wil. Wie had dat nu in zijn hart gegeven? God had het in zijn hart gegeven. Want God regeert deze wereld. En omdat God deze wereld regeert, hoeven Zijn kinderen zich ten diepste nooit zorgen te maken, want Hij zal ze niet doen omkomen in dure tijd of hongersnood, maar hun wateren zijn gewis en hun brood ook. Ze zijn bij God verzekerd. En God zal in alles voor hen zorgen. Dan wil Hij ze weleens door het wonder onderhouden. Daarmee maakt God Zijn niet lui hoor. Er zijn ook mensen die graag van het wonder willen leven, omdat ze liever lui zijn dan moe. God kan het geven. Nee hoor, de handen uit de mouwen. Dat water, Elia, dat moet je toch echt zelf uit die beek halen. Dat laat Ik niet naar je toe brengen. Maar Ik zal je doen ervaren dat Ik God ben, dat Ik je onderhoud, dat Ik voor je zorg, dat je voor Mijn rekening ligt. Daar gaat Hij Zijn volk van overtuigen, dwars door al hun zonden, vallen en onmogelijkheden heen.

Dan komen ze elke morgen weer.

Dan kunnen we denken: zou hij niet één keer getwijfeld hebben? Misschien is hij wel een half jaar bij de beek Krith geweest. Dat weten we niet precies. De een zegt van wel, de ander zegt van niet. Volgens mij doet het er niet zoveel toe. Hij is er net zolang geweest totdat hij zag dat het oordeel van God tot op de laatste druppel water was vervuld. En of dat nu een half jaar is geweest of een kwart jaar, dat doet er niet toe. Maar dag na dag kwamen ze. Zou hij één keer getwijfeld hebben? Zou hij gedacht hebben: "Zullen ze er morgenvroeg wel zijn?" Ik geloof ook dat Elia nog nooit lekkerder heeft gegeten dan toen. Achab zat aan weelderige tafels, kon alles bestellen wat hij wilde hebben, want dat kwam wel uit het buitenland. Want met een

vorst is het nu eenmaal zo, dat als er honger komt het volk doorgaans verhongert, maar de koning redt zich nog wel een hele poos. Er zijn maar weinig echt leidinggevend die weten wat het is om te lijden met degenen over wie zij gesteld zijn om ze te dienen. De koningen van deze wereld, zegt de Heere Jezus, zijn gewend om te heersen. Dat zien we ook in onze dagen nog. Er hoeft geen honger in deze wereld te zijn. Maar denk maar niet dat we de honger oplossen door genoeg eten te brengen, want dat komt toch ook weer op de tafels terecht van hen die het het volk niet gunnen, en die liever het volk om laten komen zodat ze zelf in weelde kunnen leven. Zulke regeringsleiders zijn er meer dan genoeg op deze wereld. En als wij in hun schoenen zouden staan, wat zouden wij gedaan hebben? Als een mens macht ruikt...; houd maar op!

Maar Achab heeft geen dag zo lekker gegeten dan Elia. Want Elia mocht dag in dag uit de zoetheid van God in Christus proeven in dat eten. Dan heb je niet veel nodig. Dan is het weinige goed. Dan is alles wat God je geeft goed, onuitsprekelijk goed. Daar heeft hij mogen eten en drinken ter ere Gods, omdat hij mocht beseffen, door het geloof, hoe het hem dag in dag uit uit de hand van God werd gegeven. Dan moesten die raven, dwars tegen hun instinct in, de God en Schepper van deze wereld gehoorzamen, Die alles regeert door Zijn werken van onderhouding, medewerking en regering. Dan heeft Elia daar aan de beek Krith mogen ervaren de hoge soevereiniteit van God. Hebben wij daar beleving van? Het soeverein uithelpen, het soeverein onderhouden worden door God. Toen het niet kon, toen het niet ging.

Dan vraag ik me weleens af: is er bij ons nog wel ruimte om door God geholpen te worden? Of hebben wij onszelf zodanig geholpen dat wij God bewaren voor het lest? Kan de Heere nog wel wonderen in ons leven verheerlijken? Of hebben we met een beroep op onze verantwoordelijkheid al zelf zoveel gedaan dat we God eigenlijk voorlopig overbodig hebben gemaakt? Dat moeten we ons afvragen hoor. Dan moet je niet gelijk zeggen "ja maar". Nee, denk er eens over na. Proberen wij niet gedurig in ons leven God overbodig te maken. Want je kunt het toch maar beter in je eigen hand hebben liggen, dan dat het uit de hand van God je moet toekomen. Immers, wij menen, als het in onze eigen hand ligt, dan ben ik beter verzekerd dan wanneer het in de handen van God ligt. Want met God weet je het maar nooit, toch! Die gedachten hebben ook degenen die de Heere vrezen wel hoor. Maar met die gedachten komen ze beschaamd om. Want de Heere gaat ze onderwijzen dat de raven van Elia ook vandaag nog leven hoor, en dat ook God in onze dagen duizend en één middelen heeft om de zijnen te helpen, hoe onmogelijk het ook lijkt. Daarom, hoe goed is het om die God te vertrouwen. Hoe goed is het om op het bevel van die God acht te geven. Hoe goed is het om naar Zijn wil te leven. Dat heeft Elia wel ondervonden, elke dag weer. Onbegrijpelijk.

Hij ging dan heen en deed, dat is geloof, en deed het woord des Heeren. Want, zegt Jakobus, weest niet alleen hoorders van het Woord, maar ook daders van het Woord. Want hij ging en woonde bij de week Krith, die vooraan de Jordaan is, en de raven brachten hem 's morgens brood en vlees, en desgelijk brood en vlees 's avonds, en hij dronk uit de beek.

En dan gaat de Heere een wending geven. Waarom? Och, dat weet Elia niet. Maar de Heere wel. Dan laat Hij de beek uitdrogen. Ik heb al gezegd, wat is Elia er in bevestigd in de weg der gehoorzaamheid, dat God beloften en bedreigingen beide waar maakt. Dat geen van Zijn woorden ter aarde zou vallen.

En als dat water opdroogt... Hij ziet natuurlijk langzamerhand de stand van dat water zakken en zakken en zakken. Dan kunnen wij weer denken: zal het niet gaan

stormen in zijn hart? Misschien wel, maar misschien ook niet. Want Gods volk leeft niet altijd op dezelfde hoogte. Maar ook al Gods kinderen zijn niet hetzelfde. Waar de een zwaarmoedig is en gauw geneigd om te gaan twifelen, daar mag een ander opgewekt zijn en in die weg zijn vertrouwen op de Heere stellen. Mensen, laten we het vooral niet over één kam scheren. Gods volk is ook onderscheiden naar het karakter dat ze hebben gekregen. Met Petrus is het zo in de wolken en zo in de kolken. En met Thomas, Thomas loopt zo vaak met zijn hoofd gebogen over deze aarde. En Johannes, Johannes is evenwichtiger, meer dan Petrus en meer dan Thomas. Laten we ook Gods volk vooral niet over één kam scheren, zodat we te alle tijden wel weten wat er leeft in hun hart. Doe dat nou niet. Want bij Elia lezen we er niets van. En de stand gaat zakken, en de beek droogt uit.

Misschien droogt uw beek ook wel uit. De beek van uw gezondheid. De beek van uw financiële middelen. De beek van je verwachtingen van het leven. Hoeveel waterbeken zijn er in ons leven die de Heere laat uitdrogen. Weet u waarom? Om te laten zien dat u het nooit zult vinden bij de uitgehouwen bakken van de wereld. Die drogen altijd uit. En je raakt alles kwijt. Want we gaan met alles in de dood. Dat blijft over. Goed onthouden.

Waarom zou het niet in het hart van Elia hebben geleefd wat we ergens in de Psalmen lezen: "In de grootste smarten blijven onze harten in de Heere gerust". Dacht u van niet?

En als dan het water zakt: Heere... Och, laat ik een andere beleving nemen, Psalm 42. Ja, dan roept de ene afgrond tot de andere afgrond. Dan gaan de watergoten Gods over hem heen. Maar, maar, de Heere zal uitkomst geven. Niet: ik hoop maar. Dat is geen geloof. Dat is ongeloof. Maar de Heere zal uitkomst geven. De Heere heeft mij tot op dit ogenblik door het woord geleid, heeft Elia mogen zeggen en weten. En Hij zal mij ook voor de toekomst leiden door dat woord. Laat dan dat water maar zakken, opdat ik te meer zal ondervinden: ik leef niet van de gave, maar ik leef van de Gever. Ik ben niet afhankelijk van de middelen, maar ik ben afhankelijk van die God Die mij tot op dit ogenblik al zo wonderlijk heeft onderhouden. Ik verwacht het dan ook niet van een stijgend waterpeil, maar ik verwacht het van de God des hemels.

Leeft het zo? Bij Elia wel.

Laat dan die beek maar uitdrogen, dan zal de Heere uitkomst geven, want Hij heeft de zijnen nog nooit bedrogen. Verstaan we daar ook iets van? Dan kan Gods volk, met eerbied gesproken, de Heere echt niet wantrouwen hoor. Dat kunnen ze dan niet. Dat willen ze dan ook niet.

En mocht het nu eens zijn dat dit Schriftgedeelte, zo schrijft Pink in zijn verklaring, ons een zou mogen genezen van dat wantrouwen. Dat we de Heere toch niet zouden wantrouwen als Degene van Wie je niet op aan kunt. Mensen, we kunnen van onszelf niet aan. Onze kinderen kunnen op ons niet aan, als we het moeten vergelijken met of wij op God aan kunnen.

Dan zal het straks in het leven van Elia klinken..., want de weg gaat door. Dan mag het weer klinken: "Ga weg van hier". Dan gaat hij de grens over. Dan gaat hij nog verder weg en dan gaat het nog langer duren. Misschien zijn er wel die zuchten, zuchten onder het oordeel. Als God een mens bekeert, dan gaat ze het oordeel aanzeggen, dan gaan ze onder het oordeel zuchten, dan gaan ze uitzien..., want dat is het ware oordeelsbuigen, dat is het ware zich volgens-waardig keuren; dan gaan ze uitzien om geholpen te worden. En bij al die uitdrogende beken leert de Heere de zijnen uit te zien naar Hem en van Hem verwachting te hebben, om in die weg te mogen ondervinden: Elia, mijn God is de Heere.

AMEN.

*Zingen Psalm 12 : 6 en 7.
Dankgebed.
Slotzang Psalm 56 : 6.
Zegenbede.*

Zingen Psalm 119 : 83 en 84.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 17 vers 7 t/m 16

7 En het geschiedde ten einde van vele dagen, dat de beek uitdroogde; want geen regen was in het land geweest.

8 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot hem, zeggende:

9 Maak u op, ga heen naar Zarfath, dat bij Sidon is, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwwrouw geboden dat zij u onderhoude.

10 Toen maakte hij zich op en ging naar Zarfath; als hij nu aan de poort der stad kwam, zie, zo was daar een weduwwrouw hout lezende; en hij riep tot haar en zeide: Haal mij toch een weinig water in dit vat, dat ik drinke.

11 Toen zij nu heenging om te halen, zo riep hij tot haar en zeide: Haal mij toch ook een bete broods in uw hand.

12 Maar zij zeide: Zo waarachtig als de HEERE uw God leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een handvol meel in de kruik en een weinig olie in de fles; en zie, ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten en sterven.

13 En Elía zeide tot haar: Vrees niet, ga heen, doe naar uw woord; maar maak mij vooreerst een kleinen koek daarvan en breng dien mij hier uit; doch voor u en uw zoon zult gij daarna wat maken.

14 Want zo zegt de HEERE, de God Israëls: Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op den dag dat de HEERE regen op den aardbodem geven zal.

15 En zij ging heen en deed naar het woord van Elía; zo at zij, en hij, en haar huis vele dagen.

16 Het meel van de kruik werd niet verteerd en de olie van de fles ontbrak niet, naar het woord des HEEREN dat Hij gesproken had door den dienst van Elía.

Met de hulp des Heeren hopen wij dit gedeelte, juist in de week van voor-bereiding, te mogen overdenken en naar de boodschap daarin te luisteren. Wij schrijven er onder:

HOE DE HEERE HANDELT MET ELIA EN MET DE WEDUWE VAN ZARFATH

We zouden ook kunnen zeggen, dat geldt voor beiden. Zo is er ook onderscheid in het volk, onder de kinderen van de Heere. De een is als Elia, die Christus kent. En de ander is nog als degene voor wie Christus verborgen is. Elia wist wie de Heere Jezus was, en die weduwe moest er nog achter komen. Maar als u er op let, aan het eind van de geschiedenis eten en drinken zij uit dezelfde kruik en van dezelfde olie. Dus laten we op hen beiden letten. En dan drie punten. Dat geldt zowel voor het leven van Elia als voor het leven van de weduwe: Arm maar zonder gebrek. Dat geldt voor hen allebei.

1^e. De beproeving der armoede.

Daar weet zowel Elia van als de weduwe.

2^e. De kracht der belofte.

Daar weet zowel Elia van als de weduwe.

3^e. De genieting der zegen.

Daar weet zowel Elia van als de weduwe.

Gebed.

Zingen Psalm 62 : 1 en 4.

Waar zou Elias ziel gelegerd zijn bij een uitgedroogde beek, denkt u? Want Gods kinderen kennen verschillende legeringen in hun leven. Ze kunnen ook nooit van de ene legering naar de volgende gaan als ze niet bij de vorige zijn uitgedroogd. Kijk maar naar het volk van Israël, dat moest ook leren dat de wolk gevolgd moest worden. De wolk bepaalt hoe lang je ergens gelegerd was. Lees het maar na in Numeri 9. Op de mond des Heeren verreiden zij en op de mond des Heeren legerden zij zich. Nou, ik zou zeggen, daar heb je al genoeg huiswerk mee gekregen voor de komende week. Kent u dat werk in uw leven? Weet u van dat volgen van de wolk, Jezus Christus? En weet u van de ene plaats naar de andere plaats geleid te worden? Dan kun je nooit meer terug hoor. Ook Gods volk doet de vorige legering niet over. Dat kan niet. Want zij gingen door de woestijn, dan moet u daar maar op letten, zij gingen nooit terug naar dezelfde plek over dezelfde weg. Ze gingen wel terug, maar altijd via een andere weg. En als ze terug gingen, was het alleen vanwege hun schuld, en nooit vanwege de leiding van God op zich. Let er maar op. Goed in je Bijbeltje lezen, want daar vind je ook het leven van Gods volk in onze dagen verklaard. En het zal vanuit het Woord van God in uw leven verklaard moeten worden, ook de komende week, om met vrijmoedigheid... Dan mag het bij de een met meer zijn dan bij de ander. Dan mag het zelfs zo zijn dat er kinderen van de Heere zijn die moeten zeggen: "Heere, ik ben dodig gesteld, maar ik mag nochtans in de weg der gehoorzaamheid Uw dood gedenken".

Maar als het volk van Israël door de woestijn gaat, dan gaat ze van plaats tot plaats. Het is niet een lijnrechte weg, maar het is wel één weg, en ze gaan nooit terug over dezelfde weg. En dus kan Gods volk niet over doen wat eerder is geweest. Als je door de Geest van Christus geleid wordt, dan weet je ook van verschillende legeringen, en dan weet je ook van verschillende zegeningen, en dan weet je ook wat was, maar niet wat komt. Kijk maar naar Elia. Hij wist wat het was geweest, maar hij wist niet wat het zou worden.

Hoe was zijn ziel gelegerd? Ik denk (dat zeg ik opzettelijk zo) als in Psalm 62. Ik zal geen grote wankeling vrezem. Want zijn hart en ziel was sterk in de Heere. Weet u waarom ik dat denk? Omdat we bij Elia niet meer lezen in deze ogenblikken, dat hij de beek Krith verlaat voordat God spreekt. Daar ligt ook al een hele grote les in voor u en voor mij. Wij doen maar wat aan doorgaans. Wij rommelen wat voort in ons leven. Wij maken keuzes. Wij bepalen hoe het gaat. Wij wikken en wij wegen. Wij doen en wij laten. En waar is het raden van de Heere? Dan bedoel ik niet het weleens in het gebed voor de Heere neer leggen. Dat doet een dode onbekeerde ook wel. Die legt het ook wel voor de Heere neer, en die bidt ook wel. Maar ik bedoel dat u er om worstelt: "Heere, waar moet ik naar toe? Wat wilt u dat ik doen zal?" Hoe ik mijn leven zal leiden. Welke opleiding ik zal volgen. Wat ik met mijn behaalde diploma zal doen. En al die dingen meer. Want u denkt toch zeker niet dat we dat zelf mogen bepalen! Daar bent u toch hoop ik wel achter gekomen? Daar ben jij toch ook wel achter gekomen? Niet ik bepaal wat ik doe, maar God bepaalt wat ik doe. Heere, dat is de beste weg, achter U aan. Dat geldt niet alleen voor een dominee en

voor een ouderling. Dat geldt ook voor een timmerman. Dat geldt ook voor een buschauffeur. Dat geldt ook voor de chirurg en voor de verpleegkundige in het ziekenhuis. Dat geldt ook voor degene die de vuilnis op haalt. Heere, mag ik Uw weg gaan? Dat is niet overdreven. Als je dat overdreven vindt, dan geef je alleen maar te kennen hoe weinig je weet van het afhankelijk zijn van God. Dan geef je alleen maar aan hoe zelfstandig je meent te zijn. Want de Heere houdt Zijn kinderen zo kort en klein, dat Elia moet leren "ik ga niet bij de beek Krith weg". Waarom niet? Daar had God hem naar toe gebracht. En als God je ergens brengt, en Hij brengt je in je armoede, dan moet je toch blijven waar Hij je heeft gebracht, en niet zelf gaan lopen en niet zelf gaan werken en niet zelf oplossingen gaan maken, want dan gaat het hopeloos fout. Dat hebben we op de bejaardenmiddag wel gehoord uit het leven van Abraham. Als Abraham denkt het loopt fout bij al zijn uitdrogende beken. Was Sara niet een uitgedroogde beek. Dan gaat hij naar Hagar. Dan maakt hij zijn eigen bron. Daar krijg je in het leven met de Heere alleen maar ellende van. Maar ook wanneer je de Heere niet oprecht vreest, krijg je er alleen maar ellende. Want de zonde brengt alleen maar ellende.

Onafhankelijkheid van de Heere brengt alleen maar ellende. Zelf bepalen en je eigen weg gaan en niet diep afhankelijk, in alles alleen op de bediening van Boven aangewezen zijn, daar komt alleen maar ellende van. Al word je nog zo voorspoedig. Die voorspoed stijft je in je goddeloosheid. Die voorspoed stijft je in je onafhankelijkheid. Die voorspoed stijft je in een niet vragen naar de Heere. En weet u waar dat eindigt? Dat eindigt in de hel en nergens anders. Dat eindigt voor eeuwig buiten God, met al de zegeningen. Want dan heb je hier nog veel, maar in de hel heb je niets. Dus wees er voorzichtig mee.

Elia bleef bij de uitgedroogde beek. Hij ging niet zelf aan het werk en hij ging niet zelf lopen. Zover was die weduwe nog niet.

Als Elia die weduwe in de poort ontmoet, dan ziet hij daar een buigende en een werkzame gestalte. Ze buigt om wat sprokkelhout, dat tekent haar armoede. Ze buigt om dat sprokkelhout op te rapen en ze is bezig met het laatste in haar leven. Dat is trouwens een heel belangrijke les. Al heb je geen eten voor morgen, al heb je 's morgens geen eten voor de avond en alleen nog maar voor de morgen, toch maar klaar maken en niet denken: "Ach, het heeft toch allemaal geen zin". Dat is goddeloos. Gods volk kan wel neerslachtig zijn, maar ze mag nooit toegeven aan haar neerslachtigheid. Dat doet ze zoveel en daarin zondigt ze. Want dat geeft aan: ze doen hetzelfde als die weduwe. Weet u wat ze voor ogen heeft? Alleen maar die kruik. Er zit nog wel wat in, precies het laatste om daarna te sterven. Dat heeft die weduwe voor ogen. Elia had een uitgedroogde beek voor ogen en hij kon er niets mee. Hij kon hem niet meer vullen. Daarin ligt een les voor het volk van de Heere. U moet oppassen om altijd maar weer te vragen of de Heere dat wat is geweest weer eens wil vernieuwen. Mag dat niet? Ik lees het niet in het leven van Elia, in ieder geval. We kunnen heel sterk willen vast houden van wat is geweest. Ik las ergens: Gods volk kijkt vaak terug, en nog vaker verlangt het terug naar wat is geweest. En dat kan niet. Want ze kunnen niet terug. Dan moet ik denken aan wat een ouderling twee weken geleden tegen mij zei, niet hier in de gemeente, elders in het land. Ik haalde toen die woorden van Psalm 63 aan: "Ach, wierd ik derwaarts weer geleid". Ja, zei die ouderling, en zelfs daar moet je nog aan sterven! Want hoe vaak probeer je zo je armoede nog houdbaar te maken. En in een week van voorbereiding is het nodig dat wij bij een uitgedroogde beek eindigen, in onze armoede. Helemaal leeg geschud. Zodat wij niet als Moab zijn. Daarvan staat geschreven in Jeremia 48 vers 11: "Moab rust op zijn heffe". Hij heeft het, hij is het, hij kan het, zorgeloos. Dan

bedoel ik nu geestelijk hoor. Geestelijk zorgeloos. Geestelijk rijk en verrijkt, aan geen ding gebrek. Ze kunnen er altijd bij en ze kunnen overal bij. Dat is niet het leven van Gods kinderen. Als u er altijd bij kunt, dat is wat anders dan dat u altijd in de put zit hoor. Dat moet u ook goed begrijpen. Altijd in de put zitten is wat anders dan er niet in eigen kracht bij kunnen. Want dan vraag ik u, in Psalm 62, kon hij er bij, had hij het, kon hij er bij? Nee, hij had het niet en hij kon er niet bij, maar hij wist waar het lag en daar zag hij naar uit en daar verwachtte hij het van. Had hij geen last vanbinnen? Jazeker wel. Maar weet u wat hij zei tegen al die binnenpratens? "De mond dicht". Dat mocht hij met een heilige verontwaardiging doen, ziende op de Heere zijn God. "De mond dicht, want de Heere is God, Hij zal mij helpen en ik zal geen grote wankeling vrezes". Toen stond hij er nog voor. Dus toen had hij het nog niet. Dus ze kunnen er niet altijd bij en ze hebben het allemaal niet voor het grijpen. Daarvoor is ook nodig dat ze gedurig weer in de armoede terecht komen, zodat ze dat leren. Weet u wat de Heere doet om ze in hun armoede te brengen? Daarvoor gebruikt Hij nu juist de beproeving voor. Welke beproeving? De beproeving dat Hij alles op laat raken in je leven. Alles wat is geweest raakt op. De kracht raakt er uit. De troost raakt er uit. De zaak blijft waar. Kijk maar naar Elia. Als je aan Elia had gevraagd: "Ja maar, is die beek dan niet vol geweest?" Jazeker is die beek vol geweest. Is het dan niet waar geweest dat de Heere Zijn belofte heeft gehouden? Jazeker is het waar dat de Heere Zijn belofte heeft gehouden. Dat heeft hij ervaren. Daar heeft hij van gedronken. Dan kan hij terug denken in blijdschap aan de Heere hoe hij dag in dag uit bezocht werd met gunstbewijzen van de hemel. Die raven, dat brood, dat vlees, dat water. Dus was het niet waar geweest? Ja, het was wel waar geweest. Elia, heb je je niet bedrogen? En of ik mij niet heb bedrogen. Maar, Elia, kan je er nu nog van leven? Ik kan er niet meer van leven. Kijk maar, die beek is droog. En die raven? Ze blijven weg. Met wat is geweest, kan ik niet meer leven, want God heeft het leven er uit gehaald. Want ik moet niet blijven bij de beek Krith. Waar moet je dan heen, Elia? Dat weet ik nog niet. Maar God zal het mij bekend maken. Hoe weet je dat zo zeker? Omdat God nooit beschaamt. Weet je dat?! Hebt u die beleving van Gods trouw in uw leven? Hebt u die beleving van Gods goedheid? Ik zeg "hebt". Misschien kan ik beter zeggen: kent u dat? Want u moet niet gaan optellen (dat zeg ik wel vaker), wat heb ik allemaal? Want met dat optellen word je wel rijk in jezelf, maar niet rijk in Christus. En ik weet ook zeker, dat wie rijk in de voorbereiding blijft, aan de tafel magerheid zal ontvangen. Want het zijn juist armen die Hij met goederen vervult. Dat is toch een waarheid die we vaak aan halen, maar weet u, het is een waarheid waar zelfs Gods volk een vijand van is. Want ook Gods volk wil niet steeds arm gemaakt worden. Ze wil niet wat God aan Moab niet gaf: vat in, vat uit, van het ene vat in het andere vat gegoten worden, de ene beproeving na de andere beproeving ondergaan. Waarom? Zodat de wijn van de waar zaligmakende genade in hun leven van de droesem hunner ongerechtigheid, van de droesem van hun hang naar hetgeen geweest is, van de droesem zal worden gereinigd. Vat in, vat uit. De ene beproeving na de andere beproeving. Nu begrijp ik wel waarom Jakobus zegt: "Houdt het voor grote vreugde dat u in velerlei verzoeken wordt geleid". Vat in, vat uit, vat in, vat uit. Elia, een uitgedroogde beek. Weduwe, je weet er nog niets van. Waarom niet? Ze was nog niet aan het eind. Want je moet aan het eind komen om Gods begin te beleven. Snapt u dat? Je moet aan het eind komen om Gods begin te beleven. Je eigen handen moeten leeg zijn, opdat de handen Gods, die vol zijn, u wat zullen schenken. Toon mij maar uit de Bijbel aan dat het anders is. Ik vraag u niet naar uw beleving, want uw beleving moet naar het Woord zijn. Dus toon mij het uit het Woord aan.

Elia kan het niet met het voorgaande doen. Weet u wat dat ook betekent? Dat is ook tot onderwijs, geestelijk onderwijs. Je wordt door de Heere niet terug geworpen op je vorige belevingen. Is het niet waar geweest? En of het waar is geweest! Heb je er geen troost in gehad? Ik ben er door onderhouden! Want Hij heeft naar Zijn belofte met mij gehandeld. En nu is de belofte leeg, want er moet plaats komen voor een andere belofte. Dus dat eerste kruikje is helemaal leeg. Die van de weduwe was nog niet leeg. Weet u, daarom zegt Elia: "Vrouw, niet alleen wat water halen". Dat deed ze gewillig. Weet u wat dat betekent? Als God werkt, werkt Hij van twee kanten. Dan moet je niet zeggen: "Dit heb ik van de Heere gekregen". Wees daar maar voorzichtig mee, want daar probeer je mensen alleen maar mee te binden. Dan moet je niet zeggen: "Ik heb van de Heere gekregen..." Zegt Elia dat? Dat zegt Elia helemaal niet. Daar loopt hij niet mee te koop: "Ik heb van de Heere gekregen". Hij gaat beproeven of die weduwe, die God hem beloofd heeft, of die weduwe het is. Hoe doet hij dat? Door haar te overbluffen: "Ik heb van de Heere gekregen..." Welnee, hij gaat proeven in haar leven: is zij gewillig mij te helpen? Zou zijn degene zijn die God op mijn pad heeft gebracht? Dan gaat hij proeven of God hier gaat samen stemmen. En of de Heere niet alleen van zijn kant werkt, maar of Hij nu ook van haar kant werkt. Wat vraagt hij aan haar? Water! Dat doet ze. Daar proeft hij het in. Daar proeft hij in: dit zal die weduwe zijn. Want het was niet gering. Daar was ook droogte in dat heidense land. Wat dat betreft komt hij met zijn bediening midden in de afgoderij en de vijandschap terecht. Nog wel op de plek waar Izébel vandaan komt. Stel je voor!

Maar hij zegt niet: breng mij alleen water. Daartoe is ze gewillig. Maar nu gaat hij verder. Dan zeggen wij: is dat niet wreed? Je moet maar goed lezen in je Bijbel. Lees het nog maar eens een paar keer over vandaag. Dat moet je vaak doen met het Woord van God. Over lezen en over lezen, want het meeste, daar lezen we dwars over heen. Gods volk ook.

Bak een koek voor mij. Kijk, zo genadig is God, nu brengt Hij die weduwe in de dood. Zonet had ze de dood nog voor ogen. Want ze zag op dat kruikje. Ze had nog geen belofte van de Heere! Ze wist nog niet wat de Heere in haar leven ging doen. Ze kon niet verder kijken dan dat kruikje. Ze kon zelfs niet omhoog kijken. Weet u waarom niet? Ze had geen belofte gekregen. Je kunt alleen maar omhoog kijken als je een belofte van God krijgt. En de beloften van God zijn persoonlijk. Niet in het algemeen voor iedereen, maar ze zijn persoonlijk door de toepassende werking van de Heilige Geest. Dan pas leren zij van hun kruikje af te zien naar boven. Dan niet uit eigen kracht, ik zei, uit kracht van de belofte, oftewel uit kracht van het spreken van God. Maar daar was nog geen plaats voor. God maakt er plaats voor. Hoe? Door je helemaal vast te laten lopen. Door je helemaal aan het eind te brengen. Door je in je armoede te zetten. Dan is het zo geestelijk wijs van Elia. Kijk, daar zie je ook in: Elia was verder dan die weduwe, onder de bediening van de Heilige Geest. En hoewel ze beiden onder de handelingen van de Heere in de armoede terecht kwamen, was er nochtans onderscheid.

Geef mij een koek. Bak een koek voor mij en daarna voor uzelf. Is dat nu aangenaam? Ja maar, die vrouw moest tevoorschijn komen. Waarmee? Ik heb alleen nog wat meel en wat olie voor mijn laatste koek. Het was waar-schijnlijk een jonge weduwe, want ze heeft het over een zoontje van zes of zeven jaar. En nu ben ik bezig het laatste bij elkaar te verzamelen om onze laatste maaltijd met elkaar te eten. Wat een trouw van die vrouw. Je plicht betrachten al weet je niet hoe het de volgende dag moet. Je plicht betrachten terwijl je met het laatste wat je hebt bezig bent. En toch je plicht betrachten.

En als we de koek hebben opgegeten, dan zullen wij sterven. Dan hebben we niets meer tot onze beschikking.

Elia, vraag dan die laatste koek niet van die vrouw!

Ja maar, God vraagt alles van je, zodat je je in de dood werkt, want dan komt er plaats voor Zijn belofte. Want dan gaat Elia ook beloven. Dan mag Elia namens de Heere... Ziet u wel, hij heeft niet één keer gezegd: "Ik heb van de Heere gekregen". Maar nu krijgt hij wel in de dadelijkheid uit de hemel van-daan de bevestiging dat deze weduwe de weduwe is die hem zal onderhouden naar de Goddelijke belofte. Dan mag hij die vrouw ook vertroosten. Ja, hoe? In de weg van de gehoorzaamheid. Niet uiteindelijk toegeven die koek alsnog eerst voor haarzelf. Nee, dat kan niet. Die koek is voor Elia, en de Heere zorgt voor de rest. Weduwe, geloof je dat nu? Vrees niet.

Weten wij van dat armmakende werk van God de Heilige Geest in ons leven? Hetzij in de gestalte van de weduwe, hetzij in de gestalte van een geofend kind van God, zoals Elia. Elia kon geen stap vooruit doen. Maar toen God sprak... Kijk, als God spreekt, dan baant Hij een weg. Hoe? Zoveel dat je de volgende stap kunt zetten. De Heere zei er helemaal niet zoveel bij. Alleen waar hij naar toe moest, Zarfath. En alleen dat daar een weduwe zou zijn die hem zou onderhouden. En voor de rest, hoe haar naam was, waar ze woonde en hoe ze hem zou onderhouden? Daar zegt de Heere helemaal niets over. Want de Heere vervult Zijn belofte stap voor stap en Hij geeft Zijn kinderen helderheid, stap voor stap, alleen maar in de weg van de gehoorzaamheid. Hij vertelt niet alles vooruit. Want dat hebben we het liefst. We hebben het liefst op zak. Want we willen liever niet al te afhankelijk zijn. Een beetje afhankelijk, dat gaat nog wel. Maar helemaal afhankelijk, alleen maar afhankelijk. Maar dat leert nu de Heere.

Dan vraag ik u in een week van voorbereiding: weet u van dat afhankelijke leven? En hoe de Heere in uw armoede heeft gesproken met kracht uit Zijn Woord. De Heere zegt tegen Elia (let daar op!) in vers 8: "Toen geschiedde het woord des Heeren tot hem". Toen! Wanneer? Toen hij in zijn armoede kwam. Oftewel, wanneer is er plaats voor een nieuwe Gods-openbaring. Als ik weer in mijn armoede ben gekomen. En zolang ik niet in mijn armoede wil buigen, als ik tegen mijn armoede vecht, als ik die stervensgang niet wil gaan... Want geloven is een stervensgang. Met God leven is een dagelijkse stervensgang. Uit Christus bediend worden is een gedurige stervensgang. Bij God vandaan met genade verrijkt worden is een gedurige stervensgang. Daar komen ze hun hele leven niet bovenuit. Want de Heere spreekt pas weer als ze bij die uitgedroogde beek niet zelf werken, maar gehoorzaam de Heere inwachten. Zwijg Gode, mijn ziel, want van Hem wacht ik een heilrijk lot. Daar heb je het werk van de Heilige Geest. Dan moeten we maar onthouden: er is alleen maar voor een nadere Gods-openbaring plaats als we in de vorige legering zijn opgedroogd en die legering los laten. Want het genadeleven is een van stap tot stap voortgeleid worden. Ze komen dichterbij Kanaän. Zelfs via al die omwegen komen ze dichterbij Kanaän.

En let er dan op, toen geschiedde het woord des Heeren. Dat is dus een gebeurtenis in je leven als God gaat spreken. Daar wist Elia van, vóór die tijd en nu gebeurt het weer. Daar leven Gods kinderen van. Ze leven van het spreken van de Heere. Onderzoek eens van de week, word je aan het Woord gebonden? Ben je aan het Woord gebonden? Wij willen de Heere graag aan onze belevingen binden. Nee, niet doen, afleren! Ja maar, Heere, toen en toen hebt U toch ook...! Dat is allemaal waar, maar wij moeten niet de Heere binden aan wat is geweest, maar vragen of de Heere ons maar weer wil binden aan wat Hij zegt. Heere, welk onderwijs wilt U mij nu

geven? Dan gaat het onderwijs altijd vóór de beleving. Het spreken van God gaat vooraf aan de beleving. Er kan geen beleving zijn als God niet heeft gesproken. Want er is geen gang naar Zarfath voor Elia als God niet heeft gesproken. Hij kan geen nieuwe zegen, geen nieuwe rijkdom ontvangen als hij niet, wachtend op Gods inspraak, door het spreken van de Heere wordt voortgeleid op de weg. Begrijpt u dat? Dat is niet ingewikkeld hoor. Dat is helemaal niet ingewikkeld. Dat is zo kinderlijk eenvoudig. Onze zonden maken alles ingewikkeld. Onze zonden, ook de zonden van Gods volk, schoppen alles in de war. Maar God is eenvoudig. God is helder.

Zijn wij gebonden aan het Woord van de Heere? Ervaren we dat in ons leven, dat wij door dat Woord, door de Heere Zelf met Zijn Woord worden geleid, en dat we niet terug geworpen worden op wat is geweest. Dat kan wel zielsstrelend, vleesstrelend zijn, maar het is niet opvoedend. Telkens terug ge-worpen worden op die ene beleving, of op die paar belevingen, dan word je niet opgevoed bij het Woord van God, en dan wordt het kind Gods niet opgevoed bij Christus in de belofte. Dan worden ze niet opgevoed. Elia wordt opgevoed door God. Hoe? Hij wordt op het spreken van God geworpen. Hij wordt op de belofte van God geworpen. Niet een belofte die hij pakt, maar een belofte die hij krachtdadig krijgt. Want het Woord des Heeren geschiedde.

En als God dan gaat spreken, is zijn ziel in onderworpenheid, een en al oor: "Spreek, Heere, Uw dienstknecht hoort. Ik zet geen stap hier vandaan zonder U. Wil U mij onderwijzen hoe verder". En dan gaat de Heere onderwijzen.

"Ik..." Daar ziet u het weer. "Ik heb daar (vers 9) een weduwe geboden dat zij u onderhoude". Zij weet nergens van. Elia weet veel meer dan die weduwe. Maar het gaat om God. "Ik heb geboden". Kijk, dat geldt nu voor degenen die de Heere vrezen. Dat geldt nu voor degenen die het mogen zingen: "Ik, Heere, die al mijn blijdschap in U vind". Kun je dat zingen? Mag je dat zingen? Is dat nu waar hier? "Ik, Heere, al voel ik het nu niet, maar ik mag er op terugzien met Elia aan die beek onderhouden. Ik, Heere, die al mijn blijdschap in U vind". En dan maar wachten, uitzien naar God, ook in de week van voorbe-reiding. En of de Heere je dan maar, vat in vat uit, wil leeg schudden, om ook in een week van voorbereiding op Zijn spreken, op Zijn onderwijs te worden geworpen. Want daar worden ze door geleid. Daar worden ze op terug geworpen. Hun belevingen drogen uit, al zijn ze honderd keer waar. Maar hun belevingen drogen uit. Maar het Woord van God is voor hen telkens weer nieuw. En het Woord van de Heere vult Hij telkens weer met onderwijs. Dat Woord van de Heere, daaruit worden zij bediend door de Heilige Geest. Want het Woord van de Heere is de beker waar het heil in toegelegd wordt. Dan worden zij armer en armer gemaakt, en telkens weer arm, om te sterven aan zichzelf. Arm, zei ik, zonder gebrek. Waarom? Arm in mijzelf, maar zonder gebrek als een arme in datgene wat Hij rijkelijk komt toe te schikken uit de Heere Jezus Christus. Daar gaat het om, ook in een week van voorbereiding. Maar niet alleen in een week van voorbereiding. Dat is het leven van Gods kinderen, hier verklaard in de Schriften. Niet alleen voor Elia. Niet alleen voor een sterke. Maar ook een die overal nog voor staat en maar niet aan het eind van zijn leven kan komen, en maar niet aan het eind van zijn voorraad wil geraken.

Geve de Heere nu eens in een week van voorbereiding in de handen. Heere, U bent goed voor mij geweest in voor mijn gevoel vaak zo lang vervlogen tijden. En ik kan maar niet los laten, want ik wil graag terug. Wilt U het mij leren los laten? Wilt U het mij maar leren los laten? En dat ik weer uit Uw Woord mag worden aangesproken. Daar zag Elia naar uit. Dat is wat Elia ontvangt. Want de Heere gaat aan Zijn volk

niet voorbij. Als de Heere niet meer spreekt in uw leven, kind des Heeren, dan moet u de oorzaak bij uzelf zoeken. Niet bij God hoor. Dan kunnen we al te gemakkelijk met de vinger naar God wijzen. De Heere is vrij. Ja, de Heere is vrij. Maar kunt u het daar nu mee doen in uw armoede? Kunt u het daar nu mee doen in uw leegte? Geef het nu uit handen en kom maar weer in die armoede terecht, voor het eerst als die weduwe, en bij vernieuwing. Dan zult u bevinden, want God is waar in Zijn Woord, dat wie in zijn armoede mag omkomen... Niet er vlakbij hoor, dat is nog te ver weg. Niet er vlakbij. Nee, er in! Overboord met Elia aan een uitgedroogde beek. Daar kun je niet van drinken. Zalig om niet meer te kunnen drinken van wat is geweest. Maar om nu voortgeleid te worden naar nieuw. En ach, dan gaat het door onbegrepen wegen. Want voor Elia zal het wat zijn geweest naar Zarfath te moeten gaan. Onderweg heeft hij overal het oordeel van God gezien op de uitgedroogde akkers, op al het kwijnende groen, op de schreeuwende beesten. Onderweg naar een heidens land, waar wellicht duizend vragen in zijn tere, godzalige ziel hebben geleefd. Waarom daar naar toe? Misschien ook onder een: "Zwijg Gode, o al gij binnenpratens, God heeft het mij bevolen en God vergist Zich niet. Op Zijn wijsheid mag ik het wagen. En met die wijsheid ben ik nog nooit om gekomen en zal ik ook nooit om komen". Daar gaat hij naar Zarfath. En die weduwe... Dan moeten we afronden, zodat we volgende week bij dat laatste punt stil mogen staan, rond de bediening. Dat was ook mijn bedoeling. De genieting van de zegen.

Die weduwe nog even. Hoe ontvangt die weduwe de zegen des Heeren? Goed opletten. Kijk in uw Bijbeltje. Lees mee hoe God Zijn volk leidt. Want zo zegt de Heere, de God Israëls (vers 14): Het meel van de kruik zal niet verteerd worden of minder worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op de dag dat de Heere regen op de aardbodem geven zal.

Daar hoort die vrouw, onder het oordeel, in de dood, hoe God haar zal onderhouden tot het laatst van haar nood. Daar waar zij in gehoorzaamheid de weg gaat. Want let maar op, dat is nu het werk van de Heilige Geest. En zij ging heen. Dat is het werk van de Heilige Geest in die weduwe en in Elia. Want wij lezen ook van Elia, als gezegd wordt in vers 9 "Maak u op", dan staat er in vers 10: "Toen maakte hij zich op". Gehoorzaamheid. Dat is de genade die God de Heilige Geest geeft. En zij ging heen en deed naar het woord van Elia. Wat zegt de kanttekenaar daar van? En onderzoek u, kent u die kracht van Gods Woord? Kent u die kracht die uit de belofte Christus doet genieten? Onze kanttekening zegt: "De gehoorzaamheid van dit werk kwam uit de vaste toestemming van haar geloof, waardoor zij de voorzeide belofte aannam". En weet u van dat aannemen van de belofte, dan weet u ook van de strijd die er aan vooraf gaat. Dan weet u ook van de worstelingen die er bij horen. Dan weet u ook van de dood in uzelf. Dan hebt u geleerd: arm, dat blijf ik in mijzelf, maar zonder gebrek vanwege Christus in de belofte van God. Geen praat-wonder, maar een daadzaak in je leven.

AMEN.

Zingen Psalm 3 : 2.

Het eerste gedeelte van het Formulier, ter voorbereiding op het te vieren Heilig Avondmaal, wordt gelezen.

Gebed.

Slotzang Psalm 43 : 3 en 5.

Zegenbede.

Zingen Psalm 100 : 2 en 4.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing Johannes 6 vers 47 t/m 58

47 Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven.

48 Ik ben het Brood des levens.

49 Uw vaders hebben het manna gegeten in de woestijn en zij zijn gestorven.

50 Dit is het Brood Dat uit den hemel nederdaalt, opdat de mens daarvan ete en niet sterve.

51 Ik ben het levende Brood Dat uit den hemel nedergedaald is; zo iemand van dit Brood eet, die zal in der eeuwigheid leven. En het brood dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld.

52 De Joden dan streden onder elkander, zeggende: Hoe kan ons Deze Zijn vlees te eten geven?

53 Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden, tenzij dat gij het vlees van den Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelfen.

54 Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage.

55 Want Mijn vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank.

56 Die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij en Ik in hem.

57 Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft en Ik leef door den Vader, also die Mij eet, dezelve zal leven door Mij.

58 Dit is het Brood Dat uit den hemel nedergedaald is; niet gelijk uw vaders het manna gegeten hebben en zijn gestorven; die dit Brood eet, zal in der eeuwigheid leven.

Gebed.

Zingen Psalm 36 : 2 en 3.

Vorige week was het derde punt van de preek: "Tot de genieting der zegen geleid". Het korte thema was: "Arm maar zonder gebrek". En dan lezen we in 1 Koningen 17 vers 15:

Zo at zij.

Hoe zal ze gegeten hebben? Ze zal gegeten hebben in diepe verwondering. In de diepe verwondering dat dat flesje, dat niet tot de rand gevuld was; dat flesje waar ze geen voorraad in had; dat flesje waar ze elke morgen weer de bodem van zag. Dat toch dat flesje, dat kruikje, elke dag van die lege bodem olie gaf. Ze had niets voor de volgende dag. Ze bleef arm in zichzelf. Dat is nu arm in zichzelf zijn. Ze mocht niet doen als die weduwe die Eliza helpen zal. Die moest overal potten en pannen en potjes en flesje vandaan halen, en die mocht ze achter gesloten deuren allemaal vol gieten. En als ze allemaal vol waren tot het laatste toe, dan hield het kruikje op. Zij kreeg een voorraad met een heel andere bedoeling.

Maar deze weduwe niet. Daar heb je nu de gestalte van een kind van God. Altijd arm in zichzelf. Ze vindt nooit enige rijkdom in zichzelf. Vorige week heb ik toch gezegd,

naar aanleiding van wat we lezen in de Schrift, aangaande de beleving van Elia: wat geweest was was waar, maar ze werden er niet op terug geworpen. Weet u waar ze op terug werden geworpen? Dan ziet u weer hoe zij at. Zo at zij. Dat wil zeggen, op deze wijze, op de wijze van het geloof. Door het geloof at zij elke dag, samen met Elia en haar zontje. En ze kwam geen dag tekort.

Waar was zij nu op terug geworpen?

Waar bent u nu in de afgelopen week op terug geworpen geworden? Wat hield u over? Als je deze vrouw zou hebben gevraagd: "Vrouw, wat houd je nu over?" Dan zou ze u hebben gezegd... En dat is nu de vrucht van de bediening van de Heilige Geest uit Christus in de zondaar. "Ik heb alleen wat Hij zegt en wat Hij heeft gedaan." Dan heb je niets in de hand. Ik heb alleen... Maar dat is ook alles. Ik heb alleen wat Hij heeft gezegd. Immers, ik las u die kanttekening voor: zij handelt in gehoorzaamheid op het woord van Elia, op het woord van God, op de belofte. De gehoorzaamheid van dit werk kwam voort uit de vaste toestemming van haar geloof aan die belofte van God. Dáár werd zij op terug geworpen, op Zijn spreken. En daar werd ze elke morgen weer op terug geworpen. Dat geloof leeft geen tien dagen vooruit. Maar dat geloof leert in de dagelijkse beoefening dagelijks te zien op wat Hij tegen mij heeft gezegd. Daar gaat het over.

Dan kunt u zeggen: ja, dat moet je toch weten, dat moet je toch hebben. Mensen, dat is de beleving niet. De beleving is niet dat ik het dan heb, maar de beleving is dat Hij het heeft gezegd. Dat is waar, Hij heeft het gezegd tegen mij. En op dat woord hebben ze leren geloven. Zo leert dat volk ook: zo at zij. Dat ook de beoefening van het geloof voortvloeit uit de kruik van Gods belofte. Dacht u dat ze uit eigen kracht konden geloven? Dacht u dat ze het in eigen kracht vol hielden? Want die vrouw zal ook haar bestrijders hebben gehad. Die vrouw zal ook haar wankelingen hebben gekend. Die vrouw zal ook door haar ongelof zijn geplaagd en aangevallen. Maar elke keer weer liet de Heere het geloof door breken. Is dat nu door gebroken, ook in de afgelopen week in de beoefening? Het geloof dat zich dan weer vast mag klemmen, dat weer God mag aankleven in Zijn spreken. Hij heeft het gezegd. In Hem is het alleen. En zo ziet u wat het geloof is. Zo at zij. Het geloof is nooit naar binnen gericht, want daar vindt ze geen enkele troost, want dan ziet ze in de kruik altijd weer de bodem. Dan vreest ze altijd weer meel tekort te komen. Maar zij at, niet ziende op die fles, maar zij at ziende op de sprekende God, ziende op die belovende God. En ziende op die belovende God, ondervond zij dat Hij een vervullende God is, dat Hij een God is Die Zijn woord waar maakt. Daarom is het geloof altijd een zien bij zichzelf vandaan, op Hem Die het heeft gezegd. Kijk, dat is nu de beleving.

En zo heeft die vrouw dag in dag uit mogen eten en drinken, samen met Elia. Het zal wel heel onderscheiden zijn geweest. En hoe die jongen er onder is geweest, daar lezen we helemaal niets van in de Schriften. Het is voor hen alle drie een bijzondere gebeurtenis geweest. Maar het gaat er maar om of wij net zo hebben leren eten als deze vrouw. Als de Heere Jezus zegt: "Want Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank", dan zegt het geloof daar, al is het met beving en met vrezen, al is het dat terwijl de zondes Schuld hen aanklaagt en ze moeten zeggen: "Heere, ik heb geen recht op die spijs, ik heb geen recht op die plaats aan Uw tafel, ik heb geen recht om mijn handen uit te mogen steken en uit Uw hand dat brood te mogen ontvangen, dat mij wijst op de zaligheid, die alleen ligt in het vlees van de Heere Jezus Christus". Want dat hebben we gelezen. De Heere Jezus Christus is het meel in die kruik. En hoe is Hij als het tarwegraan vermalen geworden tussen de molenstenen van het recht van God. En hoe heeft God de zondes Schuld van Zijn volk... Dat is de wereld waarvan we lezen in Johannes 6. Dat is dus niet heel de

wereld, iedereen. Nee, echt niet. Maar dat is de wereld die door genade, vanwege het eeuwig welbehagen, uitkoren in Hem, van voor de grondlegging der wereld, hoe weinig kennis ze daar ook van hebben en hoe weinig troost ze daar ook misschien nu van beleven. Maar het is alleen omdat Hij hen van eeuwigheid gekend heeft, dat zij wereld worden genoemd in Johannes 6. Voor die wereld heeft Hij Zijn leven afgelegd, en van die wereld heeft Hij de zonden gedragen aan het kruis. Daar leren zij op zien. Dat leert de Heere Zijn volk. Hij leert ze, met wat ze ook zijn en blijven, leert Hij ze zien op de gekruisigde Heere Jezus Christus alleen. Dat ware zien is ook een waar genieten van de zegen die voortvloeit uit Zijn geopende wonden. vertroosting zonder weerga. vertroosting zonder grenzen. vertroosting voor hun verwondde ziel. vertroosting voor hun bezoedeld geweten. En het vloeit voort, altijd weer alleen uit de Heere Jezus Christus, Die Zijn vlees (en wat zoeken ze daar naar) voor hen heeft gegeven. Waarom moeten zij zoeken in dat vlees? Daar moet u even over nadenken. Zo at zij. Zo eet elk kind van God. Zo eet elke gelovige. Hij eet het vlees van de Heere Jezus Christus. Waarom dat vlees? Waarom is dat brood een beeld van het vlees? Wel, in het vlees heeft Christus de gehoorzaamheid volbracht. Dat heeft Hij niet slechts in Zijn Goddelijke natuur gedaan. Dat heeft Hij in Zijn zwakke menselijke natuur gedaan. In het vlees heeft Hij de wet van God, door de liefde gedreven, vervuld, en is er niets achter gebleven voor een van de Zijnen, om het te vervullen. In dat vlees heeft Hij de verlossing volbracht. Want in Zijn vlees heeft Hij Zich aan het kruis laten nagelen. In dat vlees heeft Hij de verzoening aangebracht. Want door dat vlees te laten kruisigen, opdat het bloed zou vloeien, dat wil zeggen: Zijn leven... Doordat Hij Zijn lichaam heeft laten kruisigen en Zijn bloed heeft laten vergieten tot een verzoening van al hun zonden, tot een rantsoen voor hun ziel, dat tot in der eeuwigheid zal voldoen en dat elke dag krachtig is. Want die vrouw, waar mocht die vrouw nu van leven?

Mensen, niet uit een voorraad. Maar ze mocht elke dag vers eten. Elke dag vers! Want elke dag werd het vernieuwd. Ze hoefde niets te bewaren. Het werd niet muf die meel, want de Heere gaf elke dag vers. Zo is de Heere Jezus Christus elke dag het verse Voedsel en de frisse Drank voor Zijn volk, om daar van te eten en daar van te drinken, zodat ze mogen leren dat er elke dag een verse en levende Weg is, die leidt tot in het binnenst heiligdom voor het aangezicht van God; die verse en levende Weg van Zijn bloed dat niet opdroogt. Begrijpt u?

De beek Krith droogde uit en Elia moest weer voort, onder het oordeel. Geholpen en gedragen, onderhouden, maar hij moest voort. En bij deze vrouw mocht hij door het geloof leven van een kruik waar de olie en waar de meel elke dag vers was. Dat is nu afhankelijk leven. Dat is ook het stuk der dankbaarheid. Daar hopen we vanmiddag uit Zondag 32 nog wel te horen. Afhankelijkheid, dat is geestelijke groei. Als je steeds afhankelijker mag worden van die nooit opdrogende bron, Jezus Christus, en in Hem de drie-enige God Zelf. Christus droogt nooit uit, al heeft Hij het geroepen "Mij dorst", bij de uitgedroogde beek van het nederdalen ter helle. Al was er voor Hem geen druppel genade, barmhartigheid, waarom Hij uit het oordeel verlost kon worden zonder het oordeel ten volle te ondergaan. Voor Hem was er geen druppel van de genadige gemeenschap met God in die drie uren van verlaten zijn door God. En omdat Hij in de hel was uitgedroogd in de gemeenschap met God van Gods zijde, is Hij een nooit opdrogende Bron geworden van alle en allerlei genade. Daarom, zo vaak als de handen van het geloof naar Hem worden uitgestoken, waar Hij spreekt, waar Hij komt, waar Hij Zich vertoont, juist ook aan de tafel in die dierbare tekenen van Zijn lijden en sterven. Want er staat een tafel aangericht, zou Flavel zeggen, vol met de kostelijkste lekkernijen van de hemel. Dat is niet alleen vandaag zo. Dat was

gisteren en eergisteren en het was ook de vorige bediening zo. En dat zal zo zijn tot het einde der aarde, dat die Christus vol is van alle genade. Daar scheppen zij uit. Laat het dan maar met vrijmoedigheid moge zijn door de Heilige Geest, om met vrijmoedigheid eens diep in de Christus te mogen graven en te mogen vatten met de vaten van het geloof.

Zo at zij en ze kwam niets te kort. Afhankelijk, elke dag weer, dat is een heerlijke afhankelijkheid, om altijd maar op Hem te mogen zien. Wat wordt dat nog weinig gedaan door dat volk. Wat is het daarom vaak zo troosteloos gesteld onder dat volk. Wat is dat volk daarom zo vaak hongerig en dorstig. Nu bedoel ik het in een andere zin dan in de zin van de zaligsprekingen. Want die worden verzadigd, aan de tafel, onder de prediking, in de eenzaamheid van de binnenkamer. Maar wat kunnen ze ook veel zondig hongeren en dorsten. Wat hebben ze er ook vaak zondig weinig last van. Waar Christus elke dag in de volheid van Zijn genade Zijn volk wil bedienen, naar Zijn wijsheid, naar hun behoefte. O, dat er dan vanmorgen een sterke begeerte zou mogen zijn onder dat volk om aan te gaan. En dan verder niemand te zien, maar alleen Hem, sprekend in het Woord, maar ook zichtbaar verkon-digend in de tekenen. Om maar in Hem te vatten, uit Hem te nemen, uit Hem te graven, uit Hem te mogen op nemen, en met vrijmoedigheid te genieten Wie Christus nu voor de Zijnen wil zijn. Hebben we daar om mogen bidden, ook in de afgelopen week: "Heere, schenk toch die vrijmoedigheid, om zo te mogen eten en drinken". En weet u, het moment vanmorgen zal het niet maken. Maar wat zal het groot zijn als er vanmorgen toch een volk zal mogen zijn dat mag eten en drinken zoals die weduwe en zoals Elia. Zo at zij. Elke dag genoeg. En die kruik bleef vloeien, voor de hele dag genoeg. Christus droogt niet op. Christus droogt niet uit. Zijn bloed reinigt dagelijks van alle zonden, waar wij mogen leren dagelijks onze zonden te belijden en te strijden tegen de zonde. En als er nu een is die moet zeggen: "Daar ligt het nu, die kwijnende liefde, dat zwakke geloof, die geringe gehoorzaamheid". Weet dan dat Hij u roept. Waar zou u gesterkt willen worden in uw liefde? Waar zou u gesterkt tot gehoorzaamheid? Waar zou u kracht willen ontvangen om in het geloof te mogen toenemen? Niet komen tot geloof. Dat kan niet bij de tafel. Maar in dat geloof waar het wankelt, waar het bezwijkende is, te mogen sterken. Waar dan juist aan Zijn tafel. Zo at zij, vol verwondering.

Wat zullen ze vaak stil hebben gegeten. Want het was elke morgen bij het opstaan weer uitzien naar het vloeien van de kruik, in het zien op Zijn spreken.

En weet u, de eerste keer is bijzonder. En de tweede keer is bijzonder, en toch anders. Want bij die tweede keer mogen ze gedenken aan wat God hen de vorige dag ook gegeven had. Zouden ze niet gesterkt zijn, dag in dag uit, bij alle wankeling, bij alle vrees, bij alle strijd. Want hoe meer dagen er voorbij gingen, hoe meer ze terug mochten zien op het feit dat God een Waarmaker van Zijn woord is. Heeft Hij mij ook maar één keer beschaamd?! En daar gaat de hand uit naar die lege kruik, waar ze de bodem van ziet. En in het geloof houdt ze hem schuin en de olie begint te vloeien.

Wie zo in het geloof de Heere Jezus Christus aan mag grijpen aan Zijn tafel, na een week van voorbereiding, en mag weten van het vloeien van die kruik eerder in het leven, die zal ervaren dat de kruik ook vandaag niet leeg is, dat Christus ook vandaag niet op is, maar dat Hij ook vandaag genoeg zal zijn, genoeg verlossing, genoeg kracht, genoeg vergeving, genoeg gehoorzaamheid, genoeg genoegdoening aan de gerechtigheid van God. Christus is ge-noeg.

En het volk dat de Heere uit de duisternis roept tot het licht, leert met die Heere Jezus Christus tevreden te zijn, om op Hem te rusten. Niet voor morgen, maar voor

vandaag. Net als die vrouw: zo at zij. Want Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank. Die Zijn vlees eet en Zijn bloed drinkt, daarvan zegt de Heere Jezus: "Die blijft in Mij en Ik in hem en haar".

AMEN.

Zingen Psalm 68 : 10.

Het formulier wordt gelezen om het Heilig Avondmaal te bedienen.

Zingen Psalm 23 : 1.

Het Heilig Avondmaal wordt bediend.

Zingen Psalm 71 : 10.

Lezen Hebréeën 9 vers 15 t/m 28.

Zingen Psalm 71 : 11.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 118 : 10.

Zegenbede.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 17 vers 17 t/m 24

17 En het geschiedde na deze dingen, dat de zoon dezer vrouw, der waardin van het huis, krank werd; en zijn krankheid werd zeer sterk, totdat geen adem in hem overgebleven was.

18 En zij zeide tot Elía: Wat heb ik met u te doen, gij man Gods? Zijt gij bij mij ingekomen om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen en om mijn zoon te doden?

19 En hij zeide tot haar: Geef mij uw zoon. En hij nam hem van haar schoot en droeg hem boven in de opperzaal waar hij zelf woonde, en hij legde hem neder op zijn bed.

20 En hij riep den HEERE aan en zeide: HEERE mijn God, hebt Gij dan ook deze weduwe, bij dewelke ik herberg, zo kwalijk gedaan, dat Gij haar zoon gedood hebt?

21 En hij mat zich driemaal uit over het kind en riep den HEERE aan en zeide: HEERE mijn God, laat toch de ziel van dit kind in hem wederkomen.

22 En de HEERE verhoorde de stem van Elía; en de ziel van het kind kwam weder in hem, dat het weder levend werd.

23 En Elía nam het kind en bracht het af van de opperzaal in het huis en gaf het zijn moeder; en Elía zeide: Zie, uw zoon leeft.

24 Toen zeide die vrouw tot Elía: Nu weet ik dit, dat gij een man Gods zijt, en dat het woord des HEEREN in uw mond waarheid is.

Met de hulp des Heeren hopen we te luisteren naar de boodschap zoals die klinkt in dit gedeelte van Gods Woord. We schrijven daar boven:

ELIA'S BEDIENING BEPROEFD EN GEKROOND

1^e. Vers 18, daar horen wij een droeve klacht.

En zij zeide tot Elía: Wat heb ik met u te doen, gij man Gods? Zijt gij bij mij ingekomen om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen en om mijn zoon te doden?

2^e. Vers 21, een ootmoedig gebed.

En hij mat zich driemaal uit over het kind en riep den HEERE aan en zeide: HEERE mijn God, laat toch de ziel van dit kind in hem wederkomen.

3^e. Vers 22, een krachtig wonder.

En de HEERE verhoorde de stem van Elía; en de ziel van het kind kwam weder in hem, dat het weder levend werd.

We worden vanmorgen geroepen om het sacrament van de Heilige Doop te bedienen aan een vijftal der kinderen der gemeente, daartoe wordt het formulier gelezen.

Dooptoespraak,

Ouders, u hebt beloofd, plechtig beloofd, niet voor de eerste keer, maar voor de tweede of zelfs meerdere keren, om uw kinderen op te voeden bij de leer van Gods

Woord. Dat is de tweede vraag. U hebt beleden dat u uw kinderen oprecht, naar uw vermogen, dat wil zeggen in uw armoede en daarom in biddende afhankelijkheid van de Heere alleen, op te voeden overeenkomstig de leer van de christelijke kerk alhier. Dat wil zeggen, zoals de gereformeerde kerk haar geloof belijdt in de Drie Formulieren van Enigheid. Dan is het voor u als ouders toch wel als eerste van belang dat u weet wat er staat; dat u weet wat de christelijke kerk alhier... Dan bedoelen we niet alleen de plaatselijke gemeente, maar allen die zich in oprechtheid hebben verbonden aan die Drie Formulieren van Enigheid als uitdrukking van de waarheid van Gods Woord. Dan is het voor u in de allereerste plaats nodig om te weten wat daar staat, om vervolgens uw kinderen, in alle lek en gebrek en met vele struikelingen en tekort komingen, maar nochtans biddend daarbij op te voeden. Wat betekent dat? Ik noem maar één ding vanmorgen. Dat betekent dat u uw kinderen onderwijst in de Ambten van Christus. Dat u hen onderwijst wat het betekent dat Christus Profeet, Priester en Koning is. Want door die bediening maakt Hij christenen, christenen in waarheid, kinderen Gods. U hebt uw kinderen te onderwijzen, bij te brengen dat zij de Heere Jezus nodig hebben om hun verstand te verlichten, en dat op een kinderlijke wijze, zo eenvoudig mogelijk. Daar mag dan de een meer gaven in hebben dan de ander. Maar u mag dat onderwijs niet overlaten aan de school. Ook niet aan de catechisaties. Dat onderwijs blijft ook niet beperkt door uw kinderen in getrouwheid mee te nemen naar de kerk zodra dat kan. Dat is afhankelijk van het kind en van zijn of haar leeftijd. Maar dat betekent ook dat u thuis de huisgodsdienst vorm geeft. Ik denk aan die moeder die in alle eenvoudigheid maar een hoofdstukje voorleest uit een boekje. Kinderlijk eenvoudig de geschiedenis van Gods Woord navertelt. En dan eens te proberen peilen: wat leeft er nu in het hart van mijn kind? Dat mag u ook doen terwijl u peilt: wat leeft er nu eigenlijk in mijn hart? U hebt uw kinderen gekregen om ze op te voeden voor de Heere. Begin daar vanaf het allereerste begin mee. Scherp ze de waarheid van Gods Woord in. Dat is ook heel belangrijk voor de kerkdienst. Wij ouders kunnen bijdragen aan het begrijpen van onze kinderen van wat er in de kerkdienst gebracht wordt uit het Woord van God. Dat wij onze kinderen onderwijzen in de waarheid. Dat wij ze proberen bij te brengen, heel eenvoudig, wat zonde is en wat genade is, wat er in het Paradijs is gebeurd, wat er op Golgotha is gebeurd. En de catechisaties moeten medewerken om de jeugd de prediking te doen begrijpen, dat ze daar handvaten krijgen. Maar onze opvoeding thuis niet minder, misschien nog wel het meest. Als onze kinderen toch ergens bereikbaar zouden zijn, dan is dat wel in de huiselijke kring. Maak daar ernst mee. Dan hoeft het niet zo te zijn dat wij kunnen zeggen: "Ik heb er alles aan gedaan en nu is het van mij af". U begrijpt wel, daar zijn onze kinderen ons veel te dierbaar voor. Daar zijn onze kinderen ons veel te lief voor, dan dat wij ooit zouden kunnen zeggen: "Ik heb mijn best gedaan, nu moet je het zelf maar weten, ik kan er ook niets meer aan doen". Nee, die kinderen blijven op je ziel gebonden. Dan mogen we onze arbeid in het opvoeden... Want dat is een zware taak hoor, kinderen opvoeden, dat valt niet mee. Maar dan mogen we onze kinderen nochtans oprecht en getrouw opvoeden bij dat Woord, onder het gebed: "Heere, zou U nu dat zaad wat ook hier thuis gezaaid mag worden, dat dat in die jonge kinderharten zou mogen ontkiemen". Net als bij Timótheüs, die van jongsaf aan getrokken is en de Heere gevreesd heeft, en dat vanwege het onderwijs van zijn moeder en grootmoeder. Wat zou het groot zijn als onze kinderen ons mogen herinneren als ouders die, ondanks al hun lek en gebrek, nochtans naar hun kunnen ons bij dat Woord hebben groot gebracht, die van kindsbeen af bij de Schriften hebben opgevoed, die u wijs kunnen maken tot zaligheid. Nu hebt u zulk machtig

middel in uw handen. U kunt er niets mee. U moet het wel door geven. Maar dat u nu mag opzien naar de Heere en mag vragen: "Heere, stel nu dat zwakke werk van het door geven van Uw Woord in het leven van mijn kinderen tot een eeuwige zegen. Dat ze U, o Heere Jezus Christus, mogen leren kennen, als een verloren zondaar en zondares". Kinderen beleven dat op een kinderlijke wijze. Maar het gaat er maar om of het beleefd mag worden, die genade. Daartoe helpe u de almachtige God.

Zingen Psalm 105 : 5.

Zingen Psalm 134 : 3.

Gebed.

Zingen Psalm 86 : 3, 4 en 8.

Elia had het leven verkondigd. Dat heeft die vrouw goed begrepen. "Vreest niet. De Heere zal het u aan niets doen ontbreken. U die nu rekent met de dood..." Want die vrouw had gerekend met de dood. Het zou niet lang meer duren. Na het eten van die laatste koek, dat laatste stukje brood, en dan zouden ze sterven. Daar had ze op gerekend. Maar hoe anders deed de Heere. Hij verkondigde haar, terwijl ze rekende met de dood, het leven. De Heere zal u onderhouden. Olie in de fles, meel in de kruik. Het zal niet verminderen. Het zal niet verteren. Wat hebben ze daar wonderlijk van mogen leven. Elke dag weer mochten ze van het wonder leven dat de Heere voor hen zorgde. Ze hadden niet over en ze kwamen niet tekort. Maar de Heere betoonde elke dag van hen af te weten, zodat ze elke dag genoeg hadden. Dat is een leven! Een leven in Gods gunst en goedheid. Een leven van die gevende God. Een leven waarbij ook zij toch wel meer en meer doordringen zal zijn dat de God van Israël de levende God is, waar de Baäls van haar volk niets hadden kunnen uitrichten, maar door die God van Israël als machteloos terneer geworpen werden. Want het oordeel zag zij ook overal om zich heen. Maar onder dat oordeel werden zij onderhouden, zij, Elia en haar zoon.

Het zou kunnen dat er gewenning is opgetreden. We wennen aan alles. We wennen aan de meest bijzondere dingen. We wennen aan de grootste wonderen. We zijn nergens te goed voor. Dus misschien is dat daar in huis ook wel zo geweest. Gewend geraakt aan die wonderlijke onderhouding. Maar hoe het ook zij, toen die vrouw niet meer op de dood rekende; toen die vrouw door het geloof mocht leven uit die belovende God en elke dag mocht leven van die vervullende God, toen kwam de dood. Niet er vlakbij. Niet tot op de rand. Niet maar tot in de poort. Maar we lezen in Gods Woord: "En het geschiedde na deze dingen..." Let er op: na deze dingen. "...dat de zoon van deze vrouw, van de waardin van het huis, krank, ziek werd. En zijn krankheid werd sterk, elke dag meer, week na week". We weten niet hoe lang het geduurd heeft. Maar ze zag hoe het ziekteproces zich in haar zoon doorzette, en ze zag hoe haar zoon in zijn gezondheid werd afgebroken, en ze begon meer en meer te vrezen voor zijn leven. Of ze daarmee tot Elia is gegaan. Wellicht. We weten het niet. Het staat niet in het Woord Gods beschreven. Maar het leven was haar verkondigd en wat ze nu ziet, is dat het met haar zoon en daarom ook met haar, naar de dood gaat. En ze gaat meer en meer die ontzaglijke werkelijkheid inleven dat de dag weleens kon aanbreken dat ze haar kind kwijt moet raken aan de dood.

Rekenen wij daar ook mee, ouders? Dat de dag komt dat ook onze kinderen zullen sterven. Dat onze kinderen aan deze kant van het graf niet eeuwig zullen blijven leven. Al kan er wonderlijke uitredding zijn. Al kunnen er bijzon-dere, opzienbarende zaken in ons gezinsleven gebeuren. Maar we houden ze niet vast. Dan kunnen we

en mogen we er mee naar het ziekenhuis gaan. Dan zullen we als ouders, en dan hoop ik maar dat we allereerst onze knieën zullen buigen. Dat we het Beste niet voor het laatste zullen bewaren. En dat we het er ook niet op aan laten komen, dat we pas bezorgd worden als onze kinderen ziek worden; als we zien hoe de dood zijn tentakels naar onze kinderen gaat uitsteken. Want de dood zit er al in. Ze liggen al onder de heer-schappij, en wij met hen, van de dood. Dat kan niet genoeg worden inge-scherpt, en de Heere geve dat we er krachtdadig bij bepaald worden dat zij elke dag sterven. Het gaat van dag tot dag met onze kinderen achteruit. Ze komen steeds dichterbij de rechterstoel van God. Het mocht ons toch maar op het hart gebonden worden. Bidt daar maar ook om. Ook in dagen van rust en in dagen van vrede, waar wij met dankbare erkenning mogen genieten de goede gaven des Heeren. Want alle goede gaven is afkomende, afdalende van de Vader der lichten. Maar dat het ons ook in die dagen op het hart gebonden zou worden, dat wij onze kinderen eenmaal moeten loslaten. Mis-schien wel tijdens ons leven. Er zijn ouders die daar weet van hebben. Er zijn ook ouders die met die vrees rondlopen.

De dag komt in het leven van deze vrouw dat ze alles waar ze voor leefde kwijt raakt. Alles wat ze lief had. Waarvoor ze alles had op willen offeren. Daar zit haar zoon op schoot en zijn krankheid werd zeer sterk, totdat geen adem in hem was over gebleven. En op haar schoot blaast die jongen zijn laatste adem uit en sterft dat kind in de armen van zijn moeder. Dan wordt haar leven open gescheurd nu haar kind van haar hart wordt los gescheurd. Er zijn er onder ons die weten wat dat voor verdriet is. Die weten wat voor een afgrond dat met zich mee brengt. Welk een diepe smart. Wij kunnen, denk ik, niet dieper in ons hart en leven als ouders en gezin getroffen worden dan wanneer de Heere een van onze kinderen wegneemt door de dood. Wat zijn we kwetsbaar, juist in onze kinderen. Want we kunnen vele verliezen nog wel dragen als we onze kinderen mogen behouden. Als de Heere nu gaat schudden aan de levensboom van onze kinderen, o geld en goed, Heere, neem het alles maar af, en Heere, ik ben bereid mijn hele leven in Uw dienst te besteden, maar neem mij alstUblieft niet mijn kind af.

Het kan ook in de opstandigheid brengen. Is deze vrouw opstandig geweest? Ik vrees van wel. Eigenlijk blijkt het wel uit haar droeve klacht. En pas op! Daar moeten we altijd maar voor waken, ook in het ambt. Als we bij mensen op bezoek komen die diep getroffen zijn, dat we niet al te snel onze woorden klaar hebben, dat we niet al te snel gaan praten, dat we niet al te snel met allerlei waarheden van Gods Woord komen. Pas maar op hoor. Slik het maar in. Want het moet maar eens door je eigen hart en ziel gesneden zijn. Dan hoef je als ambtsdrager niet te zwijgen. Maar het kan wel goed zijn om eerst een tijd te zwijgen en te proeven die onbegrijpelijke en niet in te leven smart. Laat de mensen maar voelen dat we met ze meeleven en dat we ook niet alles weten, dat we ook voor alles een oplossing hebben, dat we het niet makkelijk kunnen verklaren, dat wij er ook niet klaar mee zijn. Pas maar op om allerlei waarheden uit je binnenzak te halen en zomaar neer te leggen, terwijl je niet voelt wat de ontzaglijke pijn en de smartelijkheid van dat verlies is. Dan weten we allemaal wel dat we niet opstandig mogen zijn. Maar wie zou het niet kunnen begrijpen als uw kind nu wordt weggenomen. Wie zou het niet kunnen begrijpen dat we met deze vrouw zouden zeggen tot Elia: "Wat heb ik met u te doen? Hoe heb ik het met u, Elia? Nee, gij man Gods. Dat blijft ze wel erken-nen. U die door de Heere in mijn huis gezonden bent om mij in het leven te behouden. U die tot mij gezonden bent met woorden van leven. U die tot mij gezonden bent met zulke ruime beloften, die de Heere in ons leven dag in dag uit bevestigd heeft". Daar zit ze met haar dode kind, haar lieveling op schoot. Elia wordt er bij geroepen en Elia weet het ook niet.

Ook Elia staat hier voor een afgrond. Ook Elia wandelt hier te midden van raadsels. Ook hij heeft geen pasklare oplossingen.

“Hoe heb ik het met u, knecht van God? Bent u bij mij in gekomen om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen en mijn zoon te doden?” Moet u zich voorstellen, kinderen des Heeren. Kent u daar nu iets van? Het is de beleving van Gods volk hoor. Dat ze met zoveel weldaden overladen zijn geworden en zo ruim in de algenoegzaamheid van de Heere hebben mogen leven, en dat ze met al dat goede van de Heere uiteindelijk op hun schoot niets anders overhouden dan de dood. Met alles wat geweest is houdt die vrouw alleen maar een dode zoon over. En dan weet ze het niet meer, want dan klopt het niet meer. Dan komt ze daarmee in de strijd terecht. Maar ze heeft er ook iets uit geleerd. Hoe? Dat staat ons niet beschreven. Maar door dat samenleven met Elia in haar huis... Ze heeft een profeet ontvangen. En wie een profeet ontvangt, zegt de Heere Jezus, die ontvangt het loon van een profeet. Daarom snapt ze het ook niet meer. Het klopt niet. Maar ze heeft ook wat anders geleerd. Hij is een man Gods. Hij heeft het oordeel verkondigd vanwege de zonde. En nu voelt ze hoe na de zegenende handen van de Heere de oordelende handen van de Heere dat huis binnen komen. Want ook Gods volk weet van het oordeel. Dat gaat niet maar langs hen heen, maar dat zal hen afsnijden. Deze vrouw moet gaan leren, zoals al Gods kinderen moeten leren, dat God een afgesneden zaak op aarde doet, en dat Hij zich in de weg van het onbegrijpelijke, onnavolgbare en datgene wat bij ons lijkt stuk te lopen op wat niet klopt, dat Hij Zich dwars daar doorheen verheerlijkt.

Zij is bij haar schuld bepaald. Mijn ongerechtigheid. Het staat er in enkelvoud, maar dat enkelvoud omvat heel haar leven. Zij heeft, misschien wel ziende op de vroomheid, de teerheid, de ernst van Elia, in het licht daarvan, van de woorden die hij tot haar heeft gesproken. Zou hij haar niet hebben onderwezen in de dienst van de Heere! Zou hij haar niet hebben onderwezen zoals wij onze kinderen moeten onderwijzen in de leer der waarheid, de leer die naar de Godzaligheid is. Zij is getrokken binnen de lichtkring van het volk van Israël, onder de bediening van het genadeverbond. Hij zal haar zeker hebben onderwezen in Wie die God is, wat die God heeft gedaan en wat die God heeft gezegd. Dan is zij bepaald geworden bij haar ongerechtigheid. En dan meent zij... Dan kunnen wij zeggen “dat is een onbeheerste reactie”. Hoevelen houden onbeheerste reacties in hun hart, verborgen voor anderen, of binnen de vier muren van hun huis. Deze vrouw roept het in haar wanhoop, in haar droeve klacht en verdriet. Ze roept het in haar hopeloosheid. Want dood is dood, nietwaar! Dood is kwijt. De dood is het einde van alles. Van achter de dood was nog nooit iemand terug gekomen. In haar opstandigheid en tegelijk verslagen schuldbewustheid, roept ze het Elia toe, werpt ze het hem als het ware voor de voeten: “Wat heb ik met u? Bent u daarom gekomen...” Dat moesten wij ook bedenken. Wij moeten altijd bedenken, bij alle tegenslag in ons gezin, dat het is vanwege onze zonden. Dat hoeven niet bijzonder aanwijsbare zonden te zijn. Dat kan wel, en dat wordt dan ook zo beleefd. Want als de Heere ons gezin bezoekt, dan gaat Hij open leggen, en dan weet ik ook wel aan mijzelf of er een bijzondere zonde is waarom de Heere mij bezoekt. Maar het kan ook heel goed zijn dat er niet een bijzonder aanwijsbare zonde is, terwijl ik wel weet dat ik dagelijks tegen de Heere overtreed, dat ik niet leef zoals ik behoort te leven, dat ik niet ben wie ik behoort te zijn. Dat behoren wij te bedenken als de Heere straffend, richtend, oordelend en voor Gods volk kastijdend het huis binnen komt, en zo in die diepe wegen ons treft en binnendringt. Dan hebben we te bedenken hoe groot onze zonde en vervloeking is. Dat is noodzakelijk. Waarom? U hebt er antwoord op gegeven. We hebben het

samen beleden op grond van Schrift en belijdenis in het Formulier. Opdat wij onszelf zullen mishagen. Daarom. Bij ons zieke kind. Bij onze moeilijke, zorgelijke omstandigheden. Als het minder wordt. Als het een afgaande weg is. Als God Zich openbaart als Degene van Wie wij zingen in Psalm 97: "Hem dekt met majesteit, der wolken donkerheid". Al blijft het dan staan dat Hij Zijn heilige troon vaststelt op recht en wijs beleid. Dat wij zouden komen in de weg van dat mishagen, in het dal van de ootmoed, klein gemaakt voor God. Dan kan de Heere ons juist in donkere dagen laten zien hoeveel goeds Hij ons in verleden tijd heeft geschonken. Dat we klein worden, dalen, aan de grond geraken, onze schuld belijden. En dat we, hoewel we God niet kunnen begrijpen, want Hij laat Zich echt niet op onze blote hand narekenen, echt niet. Hij laat Zich echt niet volgens onze teksten, ook niet volgens onze Schriftteksten zomaar even verklaren. Dat is een persoonlijke zaak hoor. Dan mag je weleens in alle voorzichtigheid, maar ook in alle oprechtheid en vastheid, onderwijs zoeken te geven met gevoel voor de situatie, met gevoel voor die mensen in hun nood. Maar je kunt ze nooit brengen op die plek.

Deze vrouw... Ziet u dat nu? Kennen wij dat nu ook? Kennen wij dat? Deze vrouw wordt door de Heere in deze afsnijdende weg gebracht op die plaats waar het een zaak wordt tussen haar en God. Heeft de Heere dat al in ons le-ven gedaan? Ons in die richtende weg getrokken voor Zijn aangezicht, zodat het een persoonlijke zaak werd. Waar ze misschien voorheen heel niet zo aan haar zonden en schuld heeft gedacht, wordt ze er nu bij bepaald in deze afgesneden zaak. En dan wordt het niet opgelost door haar en ook niet door Elia. Dan komt het er ook maar op aan of wij iets van dat leven van Elia, een geoefend kind des Heeren, dat mag bidden uit het bewuste kindschap: "Heere, mijn God". Elia liep ook in raadsels. Hij spreekt niets tegen die vrouw. Hij zegt niets. "Het komt hier door, u moet er maar in berusten, het is geen vreemde die het u aan doet", of weet ik veel wat nog meer. Dat zegt hij allemaal niet. Dat houdt hij allemaal binnen. Het heeft misschien ook wel geleefd. Maar hij houdt het alles binnen. Hij zegt maar één ding: "Geef mij uw zoon".

Doopouders, God geve in uw leven dat die stem een en andermaal aan uw hart mag worden toegepast: "Geef Mij uw zoon, geef Mij uw dochter". Dat u hem kwijt mag raken en haar kwijt mag raken aan de Heere. Dat u dan de weg niet kunt begrijpen en ook niet kunt narekenen, dat u het niet meer verstaat. Maar dat u het op Zijn spreken los mag laten.

Doet die vrouw dat nu? Geeft zij haar zoon aan Elia. Het is het enige wat hij zegt. Hij weet het niet. "Geef mij uw zoon". Hij zal er mee de binnenkamer in gaan.

Mensen, we kunnen ons heel druk maken over de jongeren. We kunnen van alles en nog wat gaan organiseren en op touw zetten. Is dat verkeerd? Op zich niet. Maar let wel op de inhoud. Maar al zouden we alles voor onze jeugd organiseren, voor onze kinderen, en we kennen niet de nood van de binnenkamer, dan is het alles tevergeefs. Dan wordt het niet gesprenkeld met de afhankelijkheid van die God Die in de hemel woont. Dan kunt u alles doen, maar dan is het van uw zijde tevergeefs.

Elia komt er mee in de binnenkamer terecht. Kijk, dat is nu het werk van God de Heilige Geest in zijn hart. Daaruit blijkt nu ook dat hij in de beproevingen een geoefend kind van de Heere is geworden. Hij verklaart het niet, want hij kan het niet verklaren. Hij komt niet met zomaar een Bijbeltekst, want pas maar op, je weet niet wat de Heere er mee voor heeft. Maar geef mij uw zoon. Dat doet die vrouw niet. Dat kan die vrouw niet. Dat begrijpt iedere ouder die een kind is kwijt geraakt. Die kun je niet los laten. Die kun je niet terug geven. Die wil je vast houden, al is het dood, al is het overleden.

Weet u wat we dan ook lezen in Gods Woord? Let er maar op. We moeten Gods Woord nauwkeurig lezen. Want zo onderwijst de Heere Zijn kinderen. Zo leidt Hij tot het licht. Zo verklaart Hij hun leven.

Wat lezen we dan? En hij zeide in vers 19: "Geef mij uw zoon, en hij nam hem van haar schoot". Weet u wat dat betekent? Ze kon het niet. En dan neemt Elia dat kind. En hij neemt het mee, hij draagt het mee naar boven. Dat u zo toch uw kinderen bij de voortduur mee mag dragen in uw armen en in uw hart voor het aangezicht van God. Uw kinderen die geestelijk dood zijn. Dat is een ernstige zaak. Uw kinderen die het leven uit Christus nodig hebben. Uw kinderen die wederom geboren moeten worden, opdat de waarachtige bekering in hun leven zou mogen blijken. Neem ze zo maar mee, gemeente. Maak daar toch in alle liefde en eenvoud ernst mee. Kom, ligt daar niet veel schuld! Ligt daar ook niet de oorzaak dat vele jongeren een weg gaan die niet past! Ouders, is dat ten diepste niet een aanklacht tegen ons als ouders!

Elia neemt dat jongetje mee in zijn binnenkamer. Daar heeft hij Gods-ontmoetingen gehad. Daar heeft God tot zijn ziel gesproken. Daar heeft hij zijn hart menigmaal voor de Heere uit mogen storten. Daar is hij ook met de Heere nog nooit beschaamd uit gekomen. En dan weet hij niet hoe het gaat. Gemeente, wij weten uit de Schriften dat God doden levend maakt. Maar Elia heeft nog nooit van de opstanding der doden gehoord. Geloofde hij het niet? Hij ge-loofde vast en zeker dat God bij machte was om doden levend te maken. Hetzelfde geloof wat in Abraham leefde, leefde ook in Elia. Maar er was nog nooit van gehoord. Als we in dit Schriftgedeelte bepaald worden bij de opstanding der doden, dan is dat voor de eerste keer sinds de val van Adam.

En hij legt dat jongetje op dat bed neer. Dan bidt hij. Wat bidt hij? Weet u, daar blijkt nu weer uit dat Elia die vrouw wel verstond in haar smart, dat die vrouw ook door hem begrepen werd dat het hier om de betrouwbaarheid van de Heere ging. Hij had het leven verkondigd, en wat gebeurt er? Dat jongetje sterft! En dat klopt niet met wat de Heere had beloofd. En hoe het nu verder moet, dat weet hij niet. Maar hij legt het in de handen van die God, in de handen van die almachtige God. "Heere", zo bidt hij, "mijn God, hebt Gij dan ook deze weduwe, bij dewelke ik herberg zo kwalijk gedaan, dat Gij haar zoon gedood hebt? Ook deze weduwe, Heere, die toch in de gehoorzaamheid van het geloof aan Uw belofte dag aan dag mij heeft onderhouden, middellijkerwijs. Deze weduwe die Gij Zelf geboden hebt mij te onderhouden". Kijk, daar ziet u nu wat het ware geloof in het hart en leven van Gods kinderen doet. Daar ziet u nu wat er in de nood van hun leven gebeurt als ze een woord van God hebben gekregen. Dan worden ze er werkzaam mee. Wie Mij aanroept in de nood... Nee, de Heere zegt het nog anders. "Roep Mij aan in de dag der benauwdheid en Ik zal er u uithelpen en gij zult Mij eren". Op grond waarvan? Op grond van Zijn Eigen woord. Als Elia hier biddend en pleitend ootmoedig het aangezicht van zijn God zoekt, dan legt hij dat dode jongetje neer op het bed van de belofte. Hij legt dat overleden kindje neer op de waarheid van Gods woord. Hij legt het voor de Heere neer. Zo: "U bent toch de waarachtige God! Heere, dan kan dit zo niet blijven, want U hebt het leven beloofd". Zo pleit hij voor dat kind. Zo grijpt hij de Heere aan in Zijn Eigen woord.

Mag u dat nu ook doen? Kent u ook die werkzaamheden in de binnenkamer, vanuit de nood? Want we hebben nood nodig hoor, om ons aan te zetten. De Heere gebruikt de nood in het leven van Zijn kinderen om hen te openbaren dat het geloof in hun hart leeft. Want dan worden ze werkzaam. Doet u dat ook? Is dat ook de vrucht van de nood in uw leven? Is dat ook de vrucht van al de slagen die u geraakt hebben, zonder dat God lust heeft in plagen. Beide dingen gescheiden houden hoor. Is dat nu ook de vrucht in uw leven? God komt niet zo snel met oplossingen, maar Hij

geeft u de tijd om te wenen, Hij geeft u de tijd om te kermen, Hij geeft u de tijd om te worstelen, Hij geeft u de tijd om op uw knieën te komen, uw handen te vouwen, uw zonden en schuld te bedenken, te belijden, te betreuren. Hij geeft u de tijd om de Heere in Zijn Woord aan te grijpen. Ook al hebt u niet zo'n bijzondere belofte. Maar voor alle getrouwen (ik noem maar wat, er zou veel meer zijn, om des tijds wille noem ik maar één ding). Is het niet tot alle getrouwen hier voor in de kerk gezegd, en geldt het niet voor elk getrouwd stel, hoofd voor hoofd, dat hier of ergens, voor in de kerk hun knieën hebben gebogen, dat de Heere heeft gezegd dat Hij ook dan, wanneer zij het 't allerminst verwachten, wanneer de zaak hopeloos is en ze met de dood op schoot zitten, dat Hij nochtans hen bijstand wil geven, hen wil helpen in alle nood en onbegrepen wegen. Bent u weleens werkzaam geworden met dat spreken van God?

Elia wordt werkzaam, want God heeft geen luie kinderen. Hij grijpt de Heere aan. Hij loopt Hem aan. Wat is dan zijn eenvoudig kinderlijk gebed? Nadat hij zich driemaal over dat jongetje heeft uitgestrekt in heel de lengte van zijn lichaam, als profeet hoor. Niet als persoon. Als ambtsdrager doet hij dat. Als geroepen en gezonden profeet in het klaaghuis van Zarfath, in het diepe bewustzijn dat de Heere hem daar geplaatst en onderhouden heeft, en dat ze daar leven onder het belovend spreken van de Heere. In zijn profetisch ambt strekt hij zich driemaal... Dat wil zeggen: met volkomenheid. Weet u wat daar uit blijkt? Ik las dat ergens heel mooi, zo geformuleerd: hij buigt zich over dat jongetje heen, in de volkomen overgave aan God, om een Goddelijke daad. Dat u zo voor uw kinderen zou mogen bidden. En wij allen. Niet alleen voor de eigen kinderen. Gemeente, u bent gemeente. U bent door de Heere aan elkaar verbonden tot gemeente. Daarom hebben we ook als gemeente de roeping om in onze binnenkamer te bidden voor de kinderen der gemeente. Ze zijn de kinderen van deze ouders, maar ze zijn ook de kinderen van de gemeente. Dat we zouden mogen smeken voor het aangezicht van God om een Goddelijke daad in hun leven. "Want, Heere..." Daarin ziet u tegelijk in de werkzaamheden de onmogelijkheid van Elia. Houdt het maar bij elkaar hoor. Zoals Gods Woord het ons openbaart. Hij kan het niet doen. Het ligt helemaal buiten hem. Elia wordt ook wel, wat dat betreft, de dood aan zijn eigen kant gewaar. Hij maakt het verschil niet. Daarom bidt hij. Daarom komt hij als een arme, machteloze in zichzelf in het gebed op zijn knieën voor God. Dan bidt hij het: "Heere, mijn God, laat toch..." Ziet u de nederigheid. Al mag hij pleiten op Gods belofte, hij zegt niet: "U moet het doen". Maar hij zegt: "Laat toch". "Heere, ontferm U toch over de ziel van dit kind, dat het weer in hem komen mag". Want God is bij machte ook de dode jongeren van de gemeente tot het leven te roepen. God is bij machte om uw kinderen, die bij de Heere vandaan lopen, die kennelijk getuigenis geven dat ze Zijn Woord niet liefhebben en Zijn Woord niet echt achten in hun leven. Hij is bij machte om ze te vernieuwen, om het leven in hun ziel te geven, zodat er een andere gang in hun leven komt, en zij gaan vragen naar datgene wat ze misschien nu nog verwerpen. Hij is bij machte ook om uw serieuze kind dat nochtans dwaalt, ernstig, gods-dienstig, met de zaken bezig, en toch op een dwaalspoor; om ze op het rechte spoor van dat smalle pad te brengen. Daarom, bidt toch voor uw kinderen, want God is machtig. Zo klinkt het toch in Psalm 86: "Ik ben gewoon in bange dagen, mijn benauwdheid U te klagen, Gij toch Die de ellende ziet, Gij doet duizend wonderheên, ja, Gij zijt God, ja Gij alleen".

En op dat eenvoudige gebed, waar Elia het in al zijn werkzaamheden het uit handen heeft gegeven. Zijn gebed zal het niet doen. Zijn geloof zal het niet doen. Maar alleen God. Dat bewust zijn. Dan gebeurt daar een machtig groot wonder. En die God leeft

nog, gemeente. Ouders, die God leeft nog. Die God heeft vanmorgen in het teken van de Doop Zijn handen naar uw kinderen uitgestoken. Hij heeft betuigd hier bij het doopvont, met dat teken en zegel, dat Hij geen lust heeft in de dood van u en uw kinderen. Maak daar toch ernst mee.

Dan laat de Heere de Geest de geest van dat kind terug geven. De Geest des levens blaast in dat kind, en zijn ziel keert terug. En er komt leven in dat kind. Zo, gemeente, strekt Christus Jezus Zich nog steeds in de bediening van Zijn profetisch Woord als levend makende Middelaar uit over mensenkinderen. Laat dat dan ook uw gebed zijn. Het mag op de kansel, maar ook thuis: "O Heere Jezus Christus, alleen wanneer U Zich biddend over ons uitstrekt in de prediking van dat heilig Woord, dan zal er leven komen in deze dorre doodsbeenderen, en dan zal de Geest leven geven. Bij U vandaan kan het toch! U bent toch machtig, want U hebt toch op de dag van Uw opstanding al de banden van de dood gebroken. Want de dood kon U niet houden, maar U hebt ze in stukken geslagen. U Die machtig bent en de sleutels hebt van de dood en van de hel, ontferm U toch door de prediking over mij en mijn kinderen en schenk leven aan mijn ziel". Hij is bij machte om u aan te raken. In welke weg? Gemeente, dat kan gaan in de weg van de grootste nood. Dat gaat soms in een weg van duizend doden. Het gaat altijd in de weg van de afbraak hoor. Dat gaat niet met sparen van uw vlees. Dat hebt u toch wel begrepen uit Gods Woord hier. Want ze had toch echt met haar dode kind op schoot gezeten, en het zwaard was door haar ziel gegaan. Daar is geen woord voor, zo las ik ergens. Dat is waar. Een man zonder vrouw, die de vrouw verloren heeft, is een weduwnaar, naar Gods Woord. Een vrouw die haar man aan de dood verliest is een weduwe. Een kind dat vader en moeder verliest heet in de Bijbel wees. Maar hoe heet nu een ouderpaar dat een kind verloren heeft? Daar is geen naam voor in de Bijbel! Maar zie dan eens op Golgotha. Daar hangt er Eén. Die weet wat het zwaard is dat snijdt door de ziel van Zijn moeder naar het vlees. Die weet en die daar aan het kruis ook inleeft en daar ziet dat diepe zielelijden van Zijn moeder. Die daar aan het vloekhout in zo'n onbegrijpelijke weg haar Kind verliest. Daar is Zijn zorg, gemeente. Ouders die kinderen hebben verloren, niet te peilen, liever de hand op de mond leggend; maar zie toch eens op Golgotha. Hij verstaat het. Hij weet te troosten. Hij heeft gezegd: "Vrouw, uw zoon". En tot Johannes: "Zie uw moeder". Daar ziet u Zijn zorg. Ook over dat lijden dat in de Bijbel geen naam heeft. Hij geeft leven te midden van de dood.

En weet u wat er dan gebeurt? Dan is de bediening van Elia in het hart van die vrouw bevestigd en bij vernieuwing wordt het gekroond in het leven van Elia zelf.

En nu hoop ik van ganser harte dat ook u die de Heere vreest, in die onbegrepen wegen, waar u de dood over houdt, mag schreien. Daar kent Gods volk iets van. Want daar eindigt alle waarachtige bevinding in: "Heere, bevestig toch het woord, gesproken tot Uw knecht". Daar eindigt alle bevinding: "Bevestig toch het woord, gesproken tot Uw knecht. Waar ik de dood heb over gehouden, ontferm U mijner naardat Gij hebt gesproken.

Tenslotte, dan hoop, u hebt het misschien niet uw Bijbeltje gedaan zoals die oude christen, waarvan ik las. Die oude christen, die toch bij verschillende teksten in het Woord van God B.G. schreef. Hij had het ook onderstreept. Weet u wat dat betekent? Beproefd gebleken. Dat is zo anders dan wat velen doen: beproefd gemaakt. Hoevelen roemen in de betrouwbaarheid van Gods Woord, maar ze weten niet van deze dodengang. Hoevelen leggen de hand op dat Woord: "Het bloed van de Heere Jezus Christus reinigt van alle zonden". Helemaal waar, want alle Bijbelteksten zijn waar. Je kunt je hand er op leggen en je andere hand op je hart en getuigen: "Dat geloof ik nu, want God is betrouwbaar". Maar nu nog dat B.G. er

naast. Want je kunt in het Woord van God veel ruimte hebben genoten. De Heere kan in de kracht van Zijn Woord veel vreugde mee geven als Hij even opent of langere tijd opent. Bij deze vrouw was het langere tijd hoor. Hoe ruim het nu ligt bij de Heere vandaan. Zo ruim dat je weleens dronken van liefde kunt worden. Maar daar eindigt het niet, geliefden. Want daar mee gaat de Heere je onherroepelijk in de dood brengen, net als deze vrouw. Zij gaat met de beloften Gods on-herroepelijk de dood in. Dan snijdt Hij alles af. Dan lijkt het wel alsof het helemaal niet meer klopt. Dan ga je ook inleven wat je mist. Wat je wel hebt gehoord. Waar je ook houvast aan hebt gekregen. Wat ruimte brak in je leven, opening gaf naar Boven. Maar nu geheel toegesloten. Want, Heere, nu heb ik het wel gehoord, maar nu kom ik er in de weg van de dood en de afbraak achter dat ik het niet heb. Dat het me wel is toegezegd in waarheid, met kracht, met leven. Maar dat de zaak zelf, mij daar toegezegd, niet mijn deel is. Want te weten in het geloof dat Zijn bloed reinigt van alle zonden, met vreugde, is nog onderscheiden van met kracht aan je eigen leven, waar je ge-trokken bent als voor Gods aangezicht in het gericht, eindigend in de dood, die zaak deelachtig mag worden. En daar gaat het om. Dat we de zaak deelachtig worden en niet slechts met de belofte leven. Dat is wel groot, maar het moet verder. Want de vergeving van zonden is een daad van God. Niet alleen maar een woord van God, maar ook een daad van God. Ziet u het nu in het leven van deze vrouw!

Dring daar ook bij uw kinderen op aan, dat ze het onderscheid weten. Dat ze niet misleid worden door zo vele stemmen, ook in onze tijd. Want het Woord te hebben gehoord met verruiming in het hart... Nee, wat er moet gebeuren is dat ik alles kwijt raak en dat God het nu persoonlijk aan mijn eigen ziel gaat doen.

Kijk, dan komt Elia met dat dode kind? Nee, met dat levende kind van boven, van God terug gekregen. Dan mag hij het tot haar zeggen: "Zie, uw zoon leeft". Net als bij Maria Magdalena. Ze was de Heere Jezus Christus kwijt geraakt in de dood. Was ze onbekeerd? Wat ze niet door Hem gered? Waren die zeven duivels niet uit haar weg geworpen? Jazeker! Zij wist heel goed Wie Christus voor haar was. Maar nu gaat ze met die Christus, Die ze leerde kennen, Die moet ze toch kwijt raken in de dood. Waarom? Waarom? Opdat ze zou mogen horen dat Hij voor haar leeft. Opdat Hij Zich vanuit en vanachter de dood aan haar zo persoonlijk zou openbaren: "Maria!" Dan ligt het vast. Dan leert zij kennen de Heere Jezus Christus in de kracht van Zijn opstanding tot haar rechtvaardigmaking. Dan ontvangt ze Hem terug vanuit de dood, zoals elk kind van God de genade in Christus Jezus, die Parel van grote waarde, alleen maar deelachtig wordt, en gelukkig alleen maar deelachtig wordt, als vanuit en vanachter de dood, opdat ze zouden zien Zijn schoonheid, Zijn heerlijkheid. Opdat ze zouden eindigen niet in Zijn dood. Nee, niet in Zijn dood, maar in Zijn leven.

Kent u nu die levende Zaligmaker?

Kent u Hem niet? Vrees dan niet, u die tobt, u die uw leven niet meer kunt verklaren, die niet verstaat. Die vrouw kon het ook niet. Ze kon zelfs haar bevinding niet benoemen. Want ze wist helemaal niet wat er gebeurde. Maar vrees nu niet. God kent uw weg. Hij weet wat in uw hart, in het binnenste van uw verborgenheid leeft. Hij weet waar u mee tobt. Hij weet waar u mee worstelt. Hij weet waar u niet mee klaar komt. Hij weet waar u niet mee uit komt. Hij is machtig om te verlossen. Want Hij doet duizend wonderheën. Want Hij is God, ja Hij alleen.

AMEN.

*Zingen Psalm 34 : 2.
Dankgebed.*

*Slotzang Psalm 42 : 3 en 7.
Zegenbede.*

Zingen Psalm 33 : 5 en 6.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 18 vers 1 t/m 16

1 En het gebeurde na vele dagen, dat het woord des HEEREN geschiedde tot Elía in het derde jaar, zeggende: Ga heen, vertoon u aan Achab; want Ik zal regen geven op den aardbodem.

2 En Elía ging heen om zich aan Achab te vertonen. En de honger was sterk in Samaría.

3 En Achab had Obadja, den hofmeester, geroepen; en Obadja was den HEERE zeer vrezende.

4 Want het geschiedde als Izébel de profeten des HEEREN uitroeide, dat Obadja honderd profeten nam en verborg hen bij vijftig man in een spelonk en onderhield hen met brood en water.

5 En Achab had gezegd tot Obadja: Trek door het land tot alle waterfonteinen en tot alle rivieren; misschien zullen wij gras vinden, opdat wij de paarden en de muilezels in het leven behouden en niets uitroeien van de beesten.

6 En zij deelden het land onder zich, dat zij het doortogen; Achab ging bijzonder op een weg, en Obadja ging ook bijzonder op een weg.

7 Als nu Obadja op den weg was, zie, zo was hem Elía tegemoet; en hem kennende, zo viel hij op zijn aangezicht en zeide: Zijt gij mijn heer Elía?

8 Hij zeide: Ik ben het; ga heen, zeg uw heer: Zie, Elía is hier.

9 Maar hij zeide: Wat heb ik gezondigd, dat gij uw knecht geeft in de hand van Achab, dat hij mij dode?

10 Zo waarachtig als de HEERE uw God leeft, zo er een volk of koninkrijk is waar mijn heer niet gezonden heeft om u te zoeken; en als zij zeiden: Hij is hier niet, zo nam hij dat koninkrijk en dat volk een eed af, dat zij u niet hadden gevonden.

11 En nu zegt gij: Ga heen, zeg uw heer: Zie, Elía is hier.

12 En het mocht geschieden wanneer ik van u zou weggegaan zijn, dat de Geest des HEEREN u wegnam, ik weet niet waarheen, en ik kwam om dat Achab aan te zeggen, en hij vond u niet, zo zou hij mij doden; ik, uw knecht, nu vrees den HEERE van mijn jonkheid af.

13 Is mijn heer niet aangezegd wat ik gedaan heb, als Izébel de profeten des HEEREN doodde? Dat ik van de profeten des HEEREN honderd man heb verborgen, telkens vijftig man in een spelonk, en die met brood en water onderhouden heb?

14 En nu zegt gij: Ga heen, zeg uw heer: Zie, Elía is hier; en hij zou mij doodslaan.

15 En Elía zeide: Zo waarachtig als de HEERE der heirscharen leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, ik zal voorzeker mij heden aan hem vertonen.

16 Toen ging Obadja Achab tegemoet en zeide het hem aan; en Achab ging Elía tegemoet.

Met de hulp des Heeren hopen wij deze geschiedenis te overdenken. Wij schrijven daar onder:

ELIA NAAR ACHAB GEZONDEN

- 1^e. Een gehoorzamende Elia.
- 2^e. Een Godvrezende Obadja.
- 3^e. Een onbuigzame Achab.

Gebed.

Zingen Psalm 3 : 3 en 4.

Wat heeft Elia een bijzondere tijd gehad bij die weduwwrouw in Zarfath. Wat zullen die drie aan elkaar verbonden zijn geraakt. Door de weg van Gods zorg, maar ook de weg van Gods wonder. En hoe heeft de Heere daar in het huis van die weduwe van Zarfath ruimte gemaakt voor de bediening van het Woord. Hoe heeft Hij daar ruimte gemaakt voor het vrijmoedig biddend naderen tot de troon van Gods genade. Wat heeft de Heere daar ruimte gemaakt om met de dood bij God te eindigen en bij God vandaan het leven te ontvangen. Hij heeft ruimte gemaakt voor Zijn wonderen. Hij heeft Zich daar een Naam gesticht, en daar is de gemeenschap der heiligen beleefd geworden. Wat heeft de Heere daar op de bediening van Elia, op zijn prediking, op zijn zending Zijn zegel gedrukt in de opwekking van dat dode jongetje. Hoe heeft de Heere bevestigd dat Elia van de Heere geroepen en gezonden was en dat hij daar ook op de juiste plaats was in Zarfath. Hoe heeft de Heere wonderlijk gewerkt in het hart van die weduwe. Hij had haar het geloof geschonken. Ze mocht leven uit het Woord des Heeren. Want ze leefde dagelijks van Gods zorg door te zien op die woordjes "Vrees niet". En hoe heeft de Heere Zijn werk aan haar ziel bevestigd in de weg van dat wonder, hoe haar zoontje levend gemaakt werd, hoe ze hem uit de dode terug kreeg. Hoewel het voor haar een weg was tegen haar vlees en onbegrijpelijk en niet na te rekenen. Toen heeft zij mogen spreken uit de bevinding van het geloof. Wat zegt een mens dan? Vertelt een mens dan zijn bekering? Hoort dat er ook niet bij? Vertelt zij dan over wat zij allemaal voor bijzondere dingen heeft mee gemaakt? Daar vertelt ze helemaal niets van. Is een waarachtige bekering geen bevinding? Jazeker! Is de ontmoeting met Christus, zijn de ontmoetingen met de Heere God in recht en genade geen bevinding? Jazeker wel. Maar weet u waar dat nu allemaal in eindigt? Dat eindigt in het laatste vers van het vorige hoofdstuk. Daar eindigt alle geloof. Daar eindigt alle bevinding. Daar eindigen al Gods kinderen in. "Nu weet ik dit, dat gij een man Gods zijt en dat het woord des Heeren in uw mond waarheid is". Oftwel, wat heeft die vrouw beleefd? Wat is de samenvatting van alle beleving? Gods Woord is waar. Amen! Daar eindigt het. En als u meer wilt hebben en als u meer meent te bezitten, dan vergist u zich. Want ik houd mij maar liever aan de Schrift. En deze vrouw zegt: "Uw woord, Heere, is de waarheid, want die waarheid heb ik doorleefd. U hebt Zichzelf als God in mijn leven geopenbaard, en alles wat U gezegd hebt, hebt U waar gemaakt tot op deze dag". En heel haar ziel heeft in de echo van het geloof gezegd: "Amen, ja amen". Uw ziel ook? Mag uw ziel nu ook "amen" zeggen omdat de Heere Zijn Woord aan u heeft bevestigd? Want daar zal het maar over lopen hoor. Niet of ik overal mijn hand op kan leggen en niet of ik allerlei mooie dingen kan vertellen, maar wat het spoor van Gods Woord in uw leven is. Dat komt in het gericht terug en dat zal in het gericht bestaan. En wat door het Woord niet is gewerkt, zal niet bestaan, al klinkt het nog zo goed. Want God geeft Zijn volk het Woord te beleven en in het Woord Hemzelf, Die de Waarheid is. Want Hij maakt Zichzelf in Zijn Woord waar in hun leven. Dan is al dat getob over "Is mijn geloof wel echt?" en: "Zijn mijn gebeden wel oprecht?" Al dat getob is dan over! In die

ogenblikken is dat over. Want als God mij waar maakt, dan is dat altijd in de verbrijzeling van het hart vanwege mijn zonden en schuld, en dan zie ik hoe onwaar ik ben. Dan kan ik niets voor mijn gebeden geven. Dan kan ik niets voor mijn geloof geven. Dan kan ik niets voor al datgene wat ik meen te bezitten en meen te moeten bezitten niets geven. Maar dan blijft er maar één Fundament over, en dat is dat God Zijn Woord in mijn leven... Want het is persoonlijk hoor. Dat kun je maar niet in het algemeen zeggen. Want dan is het ook in het algemeen waar en dan ontbreekt het u aan de toepassing. Maar dat God Zijn Woord aan mij heeft waar gemaakt. Dan weet ik één ding: ik ben onwaar, maar God is waar. En daar ligt de vreugde. Daar ligt nu de ware vreugde, dat God waar is in alles wat Hij heeft gesproken, in alles waarmee Hij mij heeft afgesneden, maar ook in alles wat Hij aan mij heeft toegepast. Daar loopt het over.

Dus Gods volk komt altijd terug bij dat Woord en bij wat de Heere gesproken heeft. Nu weet ik dit. En meer bevinding heb je niet nodig! Daar doet Gods volk een leven lang over, om dat te leren, over te leren en telkens weer bij te leren. Nu weet ik dit!

Dan zouden wij denken: als Elia daar in dat huis zulke bijzondere dingen heeft mee gemaakt, dat hij daar eigenlijk onwillig is om te vertrekken. Je zou je kunnen voorstellen, tenminste, ik kan het me goed voorstellen, dat Elia graag aan die plaats zou zijn gebleven. Daar was de Heere zo kennelijk over gekomen. Daar had de Heere zo kennelijk gesproken. Daar waren de daden des Heeren zo kennelijk geweest. Daar had hij een zuster in het geloof ontmoet. Daar was hij met dat gezinnetje in God geborgen geweest. Als er ergens inkomsten waren geweest, dan ook zeker in dat huis van de weduwe te Zarfath. En als zielen zo aan elkaar verbonden zijn geraakt... Dat gebeurt niet zo vaak. Dat gebeurt ook niet met allen onder Gods volk hoor. Ook dat ligt onder het soevereine van Gods voorzienigheid en Gods raad.

Dan zouden we ons wel voor kunnen stellen: hier wil ik niet meer vandaan. Petrus wou niet meer van de berg der verheerlijking. Daar wou hij tabernakelen bouwen. Dat was zo'n heerlijke plaats. Daar was hij zo dicht bij de hemel. Daar was zoveel van de hemel. Daar willen ze niet vandaan gaan.

Toch geloof ik dat het bij Elia wat anders lag. Dan zeggen we niet: het was hem om het even om te blijven of te gaan. Want dat zal het vast ook niet zijn geweest. Maar Elia was zo door de Heere geoefend, evenals Paulus, dat als de Heere roept, hij net als Abraham, net als Samuël zegt: "Zie, Heere, hier ben ik, wat wilt U dat ik doen zal?" Zo leefde dat bij Elia. Hij was een gaarne gehoorzamende knecht, al was hij met heel zijn bestaan van harte verbonden geraakt aan Zarfath en die vrouw met haar zoon. Als de Heere roept, dan maakt Hij van alles los en dan zegt hij, in Elia's hart: "Heere, hier ben ik", en dan zijn ze beschikbaar. Datzelfde vind ik in het leven van de apostel Paulus. Dat was ook zo'n man, die zo nauw aan de Heere verbonden was gemaakt, zo nauw aan de Heere verbonden was geraakt, dat als de Heere sprak: "Je moet gaan", dan ging hij, en als de Heere spreekt: "Kom", dan kwam hij. Dat lezen we in Handelingen 20: "En nu (dat zegt Paulus), zie ik, gebonden zijnde door de Geest..." Dat was Elia nu ook, gebonden door de Geest. Dan ben je gebonden aan het Woord, gebonden aan de wil van God en dan ben je gebonden om te gaan waar Hij je leidt. Gebonden door de Geest op reis naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar ontmoeten zal. Dat wist Elia ook al niet. Dan dat de Heilige Geest van stad tot stad betuigt, zeggende dat mij banden en verdrukkingen aanstaande zijn. Dat kon Elia ook verwachten. Want als hij nu die briesende Achab tegemoet moet gaan, die hem overal gezocht had, dan kan hij van Achabs kant althans niets goeds verwachten. Maar ook Elia was gebonden door de Geest, en dan

weten ze zich gebonden in de beschermende en bewarende macht van God. Maar, zegt Paulus dan ook... En ik geloof vast en zeker dat dat het hart van Elia ook verklaart. Maar ik acht op geen ding. Dat wil zeggen: ik reken naar niets anders dan naar de wil van God, er kome maar van wat er van kome. Ik ontmoete maar wat ik zal ontmoeten. Ik zal maar ondergaan wat ik zal moeten ondergaan. Maar ik acht geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap moge volbrengen en de dienst welke ik van de Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods.

Ik acht mijn leven niet dierbaar voor mijzelf. Oei! Dan worden velen van ons veroordeeld. Of worden wij misschien allemaal wel veroordeeld? Wat wenst u los te laten voor de dienst des Heeren? Wat wenst u op te offeren? Wat mag de Heere u af nemen? Zijn wij mensen niet altijd bezig in ons leven om eigen gemak, eigen voordeel, in ieder geval eigen belang na te streven. Dat zit er veel dieper in dat u/jij denkt. Altijd maar weer op onszelf aanwerken. Ook met de godsdienst. We zoeken ons eigen belang. Waarom? Omdat wij ons leven dierbaar houden voor onszelf. Daarom hebben we zo'n moeite met ziek zijn. Daar moeten we maar niet makkelijk over praten. Maar daarom hebben we er moeite mee. Daarom hebben we moeite met al die tegenslag, met al die dingen die ons leven als het ware afmaaien, die ons telkens maar weer beperken. Dat ons leven af gaat, niet op gaat, maar af gaat als een schaduw. Wij hebben ons leven dierbaar voor onszelf, want we willen dit nog mee maken, we willen daar nog geweest zijn en we willen dit nog gezien hebben. En we willen graag kunnen. Waarom? Ik heb zo mijn eigen plannen, mijn eigen gedachten, mijn eigen voornemens. Is het niet waar? Wij houden ons leven dierbaar voor onszelf. Zo gans anders die christenen die om de Naam van de Heere Jezus Christus in de arena's werden geworpen met hun kinderen. Geen gemakkelijk leventje. Geen voordelen. Geen toekomst. Alleen maar de dood. Nee, zij zagen over de dood. Want om je leven niet dierbaar te houden voor jezelf, moet je een blik over de dood hebben gehad. Een blik over dood en graf op God in Jezus Christus. In Zijn schoonheid, in Zijn hart-innemende loffelijkheid.

Weet u wanneer wij kunnen zeggen "Zie, Heere, hier ben ik"? Als we met hart en ziel en met heel ons leven, inwendig en uitwendig, aan de Heere verbonden zijn geworden in liefde. Want die liefde leert mij: "Heere, wat wilt U dat ik doen zal?" Dan gaat Paulus de weg van de verdrukkingen tegemoet. Maar hij is niet te weerhouden hoor. Waarom niet? Hij heeft God lief. Hij heeft God in waarheid lief. Hoe is dat gekomen? Christus is in zijn hart komen wonen, en Die heeft daar de liefde Gods voor goddeloze doemelingen geopenbaard. En als die liefde in je hart wordt geopenbaard en je door die liefde in de Geest wordt gebonden... Dat is met trap en mate, ook in het leven van Gods kinderen, maar naar die mate houden ze hun leven niet dierbaar voor zichzelf. En dan zeg ik, dan zijn Paulus en Elia groten in het Koninkrijk van God. Door genade, jazeker. Dat zegt Paulus ook zelf. Wat ik ben, dat ben ik door genade. Denk nooit dat ze zullen roemen op iets van zichzelf. Ook dat behoort bij een grote in het Koninkrijk van God: hij weet zich de minste van allen in dat Koninkrijk, en hij kan onder de slechtste van dat Koninkrijk komen. Dat maakt ze juist zo groot, omdat ze zo klein kunnen worden. Dat maakt ze juist zo groot, omdat ze groot van hun God mogen denken en spreken en daaruit leven.

Paulus gaat. Elia gaat ook. Dat is een levensgevaarlijke opdracht, maar als de Heere zegt "Ga", dan gaat Elia. Is dat niet een aantrekkelijke gehoorzaamheid, gemeente, jonge mensen? Hem volgen omdat Hij roept. Misschien niet een makkelijke weg, maar het is toch zo'n zalige weg, want God gaat er in mee. Zijn wij nu ook verlegen om die wegen: "Heere, laat mij die weg mogen gaan, vandaag en morgen en al de

dagen van mijn leven, waar U in mee gaat”. Want wat is de vrucht van al die wegen waar de Heere niet in mee gaat? Zijn voorzienigheid gaat ook over die wegen. Maar Zijn gunst ligt niet op die wegen. Het einde van al die wegen is de dood, is de eeuwige rampzaligheid, is het eeuwig missen van God. En nu hebt u of jij daar misschien helemaal geen last van dat je God mist. Je mist Hem helemaal niet, bent ook niet om Hem verlegen. Hij mag net zo goed weg blijven als dat Hij tot nog toe is weg gebleven voor uw gevoel. Want Hij is nog elke dag tot u genaderd in het Woord. Maar toch, dan ben je te beklagen. Al die mensen die vandaag hun lust en hart ophalen aan de sport, die zogenaamde grote dingen gaan beleven vandaag. Weet u waar het in eindigt? Dat eindigt in de dood. Dat eindigt ondanks winst wellicht, toch in eeuwig verlies. Dan moet ik eerlijk zeggen dat het mij heel erg geraakt heeft dat ook vele christenen deze dag zullen ontwijden. De dag van hun Heere. De opstandingsdag van hun Heere ontwijden om hun hart op te halen aan datgene waarvan het Woord zegt: “Heb de wereld toch niet lief, gemeente”. Jonge mensen, heb de wereld toch niet lief, want wie de wereld lief heeft zal met de wereld vergaan. U tilt er misschien niet zo zwaar aan. U zegt: “Wij zullen die dag ook nog wel overleven. En hoeveel christenen kijken vandaag, en die zullen ook wel zalig worden”. Denkt u dat?! Denkt u dat?! Op grond waarvan denkt u dat nu? Welke goede reden uit Gods Woord hebt u daar nu voor? Die hebt u niet en die zult u nooit krijgen. Want de Heere heeft niets gemeenzaam met Belial. Dan kunnen velen, ook van de Joodse kinderen daar voor dat beeld van Nebukadnezar buigen en menen dat ze diep in hun hart nog wel een ware Jood zijn die God erkennen, maar ze zijn het niet. Want wie buigt voor Baäl, welke Baäl dan ook maar hoor, die afhoereert van God vandaan. Met alle gevolgen daar van.

Wat is u nu dierbaar? Als u nu moet kiezen tussen het lezen van Gods Woord, het zoeken van Gods aangezicht, het samenspreken over het werk van God, en die andere dingen. Waar gaat uw hart dan naar uit? Als je het aan Elia vraagt, dan is het voor Elia wel duidelijk, want Elia wordt door de Geest Gods geleid. En zovelen als er door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods. En de anderen zijn het niet! Die kunnen het nog wel worden. Maar ze zijn het niet.

En Elia gaat. Na vele dagen. Dat staat er. Dat is ongeveer drieënhalve jaar nadat de Heere tot hem zei: “Ga heen naar Samaria en kondig Achab en het volk het oordeel aan”. En dan na vele dagen. Na hoeveel dagen? Na meer dan duizend dagen. De Heere telt in dagen. En meer dan duizend dagen zijn in Gods ogen niet meer en niet langer dan één dag. En de dag van gisteren nog wel. Wij brengen onze jaren door als een gedachte. De Bijbel legt er gedurig de aandacht op. Gemeente, leef bij de dag. Je krijgt maar één dag tegelijk. Daarom kun je maar één dag tegelijk leven. Daarom heb je die dag, die de Heere je nog geeft, waar je van morgen niet weet, uit te kopen, daar ernst mee te maken, elke dag te leven als je laatste dag. Dat is niet treurig, dat is niet zwaarmoedig, maar dat is oprecht ernstig naar het Woord des Heeren, om je voet te bewaren voor de paden der zonde. Elke dag weer! Vanmiddag hopen we over de bekering te spreken. Elke dag weer! Je wachten voor de zonde en vragen of de Heere je wil leren wandelen naar Zijn wil, of Hij je verbinden wil door die Geest van de Heere Jezus Christus aan Hem in Zijn Woord. Dat gaat niet één dag voorbij. Je kunt niet zeggen: “Ik ga tien dagen de Heere vrezen en een dag niet, want dan kan het wel weer lijden”. Dat is de taal van de ongelovige. Dat is de taal van een onbekeerde. Dat is de taal van iemand die de Heere niet kent.

Het was Elia's lust en leven. Kijk nu eens naar zijn leven, gemeente, jonge mensen. Kijk nu eens naar het leven van Jozef. Kijk nu eens naar het leven van Elia. Hebben die nu zo'n beklagenswaardig leven gehad? Zijn ze nu ooit te kort gekomen met

God? Heeft de Heere hen beschaamd? Hadden ze geen vreugde? Dat is nog eens een leven om jaloers op te zijn. Dagelijks uit Zijn gunst leven. Door Zijn woord geleid te worden. Zelfs op de meest gevaarlijke wegen en met de meest gevaarlijke opdrachten van God onder de bewarende hand van de Heere. Er is geen heerlijker leven dan dat leven, waar de Heere nabij is en je Zijn gunst doet ervaren. Als je het aan David vraagt in Psalm 42, dan is hij zelfs in zijn ongeluk, roepend tot God, nog gelukkiger dan al die mensen die gelukkig zijn zonder enig roepen tot God. Dan is hij nog gelukkiger in het missen van de gevoelige nabijheid des Heeren, dan dat de wereldling is onder de uitgietingen van Gods zegen die hen eens tot een ondragelijke vloek zal worden.

Elia gaat en dan ontmoet hij Obadja. Obadja is uitgezonden door Achab. Werkte Obadja dan aan het hof van Achab? Wat deed hij daar? Hoe is hij daar gekomen dan? Is dat nog wel een rechte weg, als een kind van God in het hol van de leeuw, aan het hof van de satan, aan het hof van alle zedeloosheid... Hoort hij daar wel te werken? Wat kunnen we ook daar makkelijke opvattingen over hebben, nietwaar? "Dat hoort niet!" Mensen, u moet voor uzelf spreken. Bent u op de plek, ben jij op de plek waar de Heere je wil hebben? Daar heb je dan de Heere te dienen. Maar doe geen uitspraken over anderen. Want u kunt de Obadjas wel veroordelen, maar het kon wel eens blijken dat u niet hebt wat zij wel hebben: ware vreze Gods, die voorzichtig maakt in al dat lichtvaardige oordelen, door te zeggen: "Ja maar, daar zou je toch eigenlijk niet kunnen werken". Gemeente, hoor het nu eens voor eens en voor goed, Obadja werkt aan het hof van Achab. En als hij Elia ontmoet, dan zegt Elia niet: "Obadja, hoe heb je dat vol kunnen houden? Je moet wel water bij de wijn hebben gedaan. Je zal wel van de compromissen hebben geleefd, want anders kun je het daar toch niet uithouden". Dat zegt hij niet. Pas toch op met al dat veroordelen. U spreekt de Heere vooruit. Want Obadja was zeer Godvrezende. Wie zegt dat? Dat zegt de schrijver van het Koningenboek. Dat zegt dus de Heilige Geest. De Heilige Geest getuigt van Obadja, dat hij was de Heere zeer vrezende. Weet u wat dat betekent? Aan het hof van Achab, te midden van al die zonden, te midden van al die verleidingen, te midden van al datgene dat altijd weer probeert je over te halen en je aan te passen, te midden van die wereld was hij zeer vrezende de Heere. Hij was een leesbare brief aan het hof van Achab. Daar was hij als een kind Gods openbaar, zoals een Daniël aan het hof van die goddeloze Nebukadnezar. En zeg nu niet: dat kan niet. Want hij is daar door de voorzienigheid van de Heere terecht gekomen. En hij is daar door de Heere bewaard aan dat hof. Hij heeft goed geweten dat hij daar moest zijn. Zoals Elia in Zarfath moest zijn, zo wist Obadja... Want als je de Heere zeer vrezende bent, dan is het je hartelijke verlangen om in de weg van de Heere te wandelen en om niet de plaats te verlaten en die post leeg te laten waar de Heere je gesteld heeft. Dan ga je geen eigen wegen, met al je vroom geredeneer. Want wie de Heere zeer vrezende is, die is verlegen om de gunst van de Heere en die wil in geen andere weg wandelen, op geen andere plaats staan dan daar waar de Heere hem gesteld heeft.

Zeer vrezende de Heere. Wat betekent dat, jonge mensen? Kinderen, wat betekent dat nu als je de Heere vreest? Dat betekent dat je de Heere lief hebt. Als ik dat vanmorgen nu eens zo heel eenvoudig vraag aan jullie, kinderen in de kerk, hebben jullie de Heere lief? Ga je graag naar de kerk? Leer je graag je Psalmversje? Hoor je graag van de Heere spreken? Wil je graag doen wat de Heere zegt? Is het je gebedje: "Heere, geef mij toch een hart dat naar U luisteren wil en dat U volgen wil". De Heere vrezen betekent Hem lief hebben, naar Hem luisteren, dus Hem gehoorzamen. Dat betekent ook in kinderlijke eenvoudigheid dat wij voor Hem

eerbied hebben en ontzag. Weet u wat dat betekent? Dat in het leven van Obadja, die van jongs af aan getrokken is, van jongs af aan het Woord des Heeren beslag heeft gehad. De meeste bekeringen in de Schrift zijn die bekeringen. Ga het maar eens na, gemeente, in heel de Schrift. De meesten van Gods kinderen die ons bij name worden genoemd in de Schrift, zijn getrokken van jongs af aan. Dan mag je terecht schrikken als je moet zeggen: "Ik ben al veertig jaar en ik ben nog onbekeerd, en ik heb altijd onder het Woord gezeten". Dan mag je terecht vanmorgen weleens schrikken! Want God trekt Zijn meeste kinderen van jongs af aan. Ik hoop dat u er werkzaam mee mag worden. Want u kunt wel zeggen: "Ja, het kan toch altijd?" Ja, maar nu we naar de Bijbel kijken, hoe vaak gebeurt het op latere leeftijd? Hoe vaak gebeurt het op het ziekbed? Niet zo vaak hoor. Niet zo vaak! Vroeger zeiden onze ouden ook menigmaal over die ziekbedbeke-ringen, dat ze aan het stro bleven kleven. Terwijl, zodra ze van dat bed af waren, zodra ze uit hun moeiten, uit hun zorg waren, was hun bekering ook over. Zo zullen er ook wat openbaar komen voor de rechterstoel des Heeren. Maar schrik er maar eens van, gemeente, met name de ouderen. Och, reken maar vanaf een jaar of dertig als je nog onbekeerd bent. Schrik dan eens hevig en word er eens werkzaam mee, dat de Heere de meesten van jongs af aan trekt. Kennen ze dan geen crisis in hun leven? Kennen ze dan geen zaken in hun leven? En of ze dat kennen. Want zij leren niet minder dan een Paulus of een Abraham. Zij leren niet minder dan een Ruth. Maar zij leren het van jongs af aan, krijgen ze onderwijs uit dat Woord. Gezegend aan hun hart leren zij de zaken van zonde, ellende, van verlossing en Christus, van de dankbaarheid en het leven naar Gods wil, van jongs af aan leren zij die zaken kennelijk, dadelijk ook. Ligt dat ook zo bij onze jonge mensen? Openbaart zich dat nog in het leven van onze jonge mensen? Dat ze de Heere vrezen in het vragen naar Zijn Woord. In een voorzichtige wandel overeenkomstig Zijn Woord. Die vreze des Heeren maakt niet dom hoor. Die vreze des Heeren maakt ook niet lichtvaardig. De vreze des Heeren maakt ook niet dat je denkt: het geeft allemaal niets, het komt allemaal goed. Nee, die vreze des Heeren leert juist om voorzichtig en bedachtzaam te zijn. Lees nu maar het Boek Spreuken. Wat een levenswijsheid klinkt ons daarin toe. Dan heeft Obadja ook aan het hof de zaken niet op de spits gedreven. Hij heeft daar niet als een dwaas gehandeld, zodat hij wist dat hij er naar toe werkte dat Achab hem om het leven zou brengen. Want u moet er eens op letten, terwijl Izébel, die goddeloze Izébel al die profeten in het land zoekt uit te moorden, uit te roeien, bewaart de Heere Zijn Godvrezende Obadja, die als een klein kind aan de hand van zijn hemelse Vader aan dat hof mag wandelen, voor haar woede en vijandschap. Ze kan geen vinger naar hem uitsteken. Want weet u, ook dat ligt onder de raad van God. Dan kan een Obadja aan het hof leven als een leesbare brief van Christus, terwijl de profeten des Heeren, naar de raad van God, door het middel, dat altijd verantwoordelijk blijft voor wat ze doet, die goddeloze Izébel, terwijl zij worden uitgeroeid. Zo is God soeverein in hoe Hij ook handelt met Zijn kinderen, waar hij de een op het schavot plaatst om de Naam des Heeren, daar bewaart Hij de ander op het meest onmogelijke plekje in de vreze des Heeren, om daar zijn taak en zijn dienst uit te dienen. Of dacht u niet? Het staat hier in de Bijbel! De ene knecht van God wordt het hoofd afgehakt, en een andere knecht van God mag compromisloos eerlijk leven aan hetzelfde hof van die vrouw die die andere profeet van het leven heeft beroofd. Zo vrij is nu de Heere. Zo machtig is nu de Heere. Daarom moeten we maar voorzichtig zijn in al onze oordelen. Want het is maar de vraag of je de Heere er in mee krijgt. En wie dicht bij het Woord leeft, die leert feiten verklaren. Niet degene die misschien wel wat in het hoofd heeft, maar niet goed weet wat daar staat. Die kan het niet verklaren. Die tast

mis. Die gaat af op zijn gevoel. Maar u moet niet op uw gevoel af gaan. U moet op het Woord Gods af gaan. Daar moet u op af gaan, want anders tast u toch mis. Je gevoel kan goed zijn hoor, terwijl God zegt: "Het is slecht". "Ik heb er een goed gevoel bij". Dat hoor je tegenwoordig zo vaak. Dat zal in het gericht niet houden hoor. Want God oordeelt ons niet naar onze gevoelens, maar Hij oordeelt ons naar de waarheid van Zijn Woord.

Obadja had de Heere gevreesd. En nu komt hij Elia tegen. Dat is ook Goddelijke raad. Want wat gebeurt er? Daar valt Obadja aan de voeten van Elia. Daarin erkent hij hem als een profeet des Heeren. Hem kennende. Bent u het, mijn heer Elia? Hoort u de verwondering? Maar hoort en proeft u ook de blijdschap in het hart van Obadja? Die woorden openbaren wat in zijn hart leeft. Want hij was ook aan Elia verbonden. Er zijn Schriftverklaarders die zeggen dat Elia in de jonge jaren van Obadja hem onderwezen heeft. Dat hij juist door de bediening van Elia ook zegen heeft ontvangen. Eén ding is duidelijk: Obadja was de Heere zeer vrezende. Waar blijkt dat uit? Uit eerbied voor het ambt van die geroepen knecht Elia. En dan buigt hij. Want als Elia terug is, dan is het woord des Heeren terug.

Dan zegt Elia: "Ga heen naar uw heer". Daar mag ik ook wel wat van zeggen. Als God een mens bekeert, dan wordt hij beleefd en dan wordt zijn taalgebruik ook gezuiverd. Je moet niet denken dat je bekeerd kunt zijn en grof taalgebruik kunt hebben. Je moet niet denken dat je bekeerd bent als je gemakkelijk onbeleefd kunt zijn en blijven. Want dat leer je niet van Gods Geest. Gods Geest leert ook innerlijke beschaving. Hij leert de mens fatsoen. Hij leert de mens beleefdheid. Hij leert de mens op de woorden van zijn lippen te letten. Dus pas maar met al die vroomheid die u wilt bewaren voor de binnenkamer, maar die niet in deze zaken blijkt in de buitenkamer. Want dan kun je spreken van misschien wel een rijk leven in de binnenkamer, maar hoe rijker het leven in de binnenkamer, hoe zuiverder het leven in de buitenkamer. Hoe rijker de inkomsten in de binnenkamer, hoe eerlijker en oprechter hun gang door het leven. En dan maar niet al te snel zeggen: "Ja maar, een mens blijft toch na ontvangen genade..." Ho ho, ho ho, die waarheden kun je ook misbruiken om jezelf een heleboel aan te praten. Dus pas daar ook maar mee op! Maak er toch ernst mee. Als de Heere een mens bekeert, dan wordt dat ook gehoord aan zijn spreken en aan zijn omgangsmanieren. Dat moet je weer niet omdraaien. Als je goed gemanierd bent, omdat je een goede opvoeding hebt gekregen, waar je ook nog eens aan hebt willen geven, en je bent beleefd en je bent fatsoenlijk, dat zijn allemaal goede dingen. Maar je moet niet gaan redeneren: als ik dan fatsoenlijk ben en ik ben beleefd, dan ben ik dus wel bekeerd. Nee, dan gaan we ook weer de verkeerde kant op. Het moet van binnenuit komen in de verhouding tot de Heere, in de verhouding tot Zijn Woord. Daar komt het vandaan. Dus u voelt wel aan, wat zijn er veel valkuilen en strikken waarin we verstrikt kunnen raken en kunnen vallen. En dan hebben we ons eigen hart zo ontzaglijk tegen, dat arglistig dodelijk is, dodelijk arglistig. Dus ga met alles maar weer eens in de binnenkamer. Daar zijn de ware Obadjas niet vijandig tegenover.

Wat moet nu Obadja doen? Elia zegt: "Ga naar uw heer, naar Achab en zeg hem dat Elia er is". Is dat niet een wonderlijke boodschap! Hebt u naar de Heere gevraagd? Bent u begonnen? Was u de eerste tussen de Heere en uw ziel? Achab was niet de eerste. En voor Achab is het ook niet tot een eeuwige zegen geweest. Maar dit predikt ons het eenzijdige komen van de Heere. Dit predikt ons dat de Heere niet wacht totdat u bidt. Als je door de Geest van Christus geleid wordt, met alles wat er dan gebeurt, dan ga je na verloop van tijd ook verstaan in die terugleiding, dat toen ik leerde bidden, toen ik leerde smeken, toen uit mijn hart een noodgeschrei in

geestelijke benauwdheid omhoog ging, dat dat een vrucht was van het bidden van die Zaligmaker aan de rechterhand van Zijn Vader. Hebt u daar uw gebedsleven weleens terug gekregen? Heel je gebedsleven vindt zijn wortel en oorsprong alleen maar aan de rechterhand des Vaders, waar die verheerlijkte Zone Gods zit, Die door Zijn voorbeding Zijn volk en uitverkorenen tot dat eerste gebed komt te verwekken. Hij maakt hen biddende. Dat zien ze in die ogenblikken helemaal niet. Daarom hoop ik ook maar dat er velen niet zo goed weten hoe het met hun bevinding zit, dat ze niet alles zomaar kunnen benoemen en dat ze precies weten hoe alles zit. Want als de Heere het je leert, dan raak je dat allemaal kwijt. Dan kun je niet redeneren en naampjes geven. Maar dan zit je er middenin. Maar achteraf, als de Heere terug gaat leiden, dan komt Hij veel te verklaren. Dan mag je er iets van zien, hoe het uit de Hemel zijn oorsprong, maar ook zijn onderhoud heeft.

Maar Achab vroeg niet. Zo vraagt geen enkel mensenkind naar de komst van het Woord, naar de opening van het Woord, naar de afdaling in Zijn neerbuigende goedheid van de Heere in Zijn eniggeboren Zoon, de Heere Jezus Christus. Maar Hij komt! Zo komt Hij vandaag nog in Doornspijk tot Achabs! Tot Achabs! Tot mensen die hier van binnen zedenloos, totaal verwilderd en van God vervreemd zijn. Die hun leven veel liever wensen op te halen aan datgene wat de wereld te bieden heeft, of datgene wat ze met de vroomheid kunnen bereiken.

Hij komt tot Achabs met het woord dat Hij regen gaat geven. Na het oordeel ook het Evangelie van de regen uit God. Daar mag een mensenkind wel verslagen onder worden. Als u er niet verslagen onder wordt, dan zal God u eenmaal slaan, aan Zijn voeten dood voor die rechterstoel. Als we aan deze kant van het graf daar niet dodelijk en verbrijzeld door geraakt worden, dan zal Hij ons eenmaal slaan zonder barmhartigheid. Dat u toch, gemeente van Doornspijk, de tijd uwer bezoeking zou verstaan en dat het niet eenmaal zal zijn zoals in de dagen van de Heere Jezus, dat Hij het zegt in Lukas 19 vers 44: "En zij zullen u tot de grond nederwerpen (we hebben er uit gepreekt), en uw kinderen in u, en zij zullen in u de ene steen op de andere steen niet laten". Waarom niet? Daarom dat gij de tijd uwer bezoeking niet hebt gekend. Zorgenloos, gedachtenloos, eigenwijs, misschien heel aantrekkelijk in karakter door geleefd. Terwijl de Heere sprak: "Bekeert u, bekeert u". Terwijl de Heere zei dat Hij regen heeft gegeven in het bloed van Zijn eniggeboren Zoon. En wat heeft het achter gelaten in uw leven? Dat is weer dat spoor van het Woord.

Ga naar Achab toe en zeg hem dat ik er ben? En wat doet Obadja dan? Dan zouden wij zeggen: "Obadja, Obadja, nu ben je toch mis!" Obadja zegt: "Ja maar, dat doe ik liever niet. Hebt u niet gehoord hoe Achab naar alle landen en in alle delen van zijn land knechten heeft uitgestuurd om te zoeken waar u bent. En hij heeft koninkrijken de eed afgenomen dat u werkelijk niet bij hen asiel hebt gekregen. Hij heeft allen het woord gevraagd. Zo was hij op u gebrand. Zo heeft hij als een bloedhond naar u gezocht. En nergens heeft hij u kunnen vinden. Nu ga ik naar Achab toe en nu zal ik tegen Achab zeggen: "Daar en daar is Elia. Daar aan de voet van de Karmel". Want daar waren ze. "Aan de voet van de Karmel kunt u Elia vinden. En dan komt hij er en dan is hij er niet. Dan zal hij mij dood slaan". Dat zegt hij wel tot twee, tot drie keer toe. "Dan zal hij mij dood slaan". Zie je nu hoe een Godvrezende Obadja ook last kan hebben, gehinderd kan worden door een klein geloof. Hoe nu zo'n man die honderd profeten heeft onderhouden in spelonken met brood en water. Wat is daar voor nodig om dat te doen! Daar voor heeft hij die ziedende Izébel getart. Hij had zijn leven niet dierbaar voor zichzelf. Daar heeft hij een geloofsdaad van formaat (mag ik het zo zeggen?) door de Geest des Heeren mogen verrichten. Honderd profeten. En nu is hij bang. Kun je dat nu begrijpen? Daaraan zien we dat ook Obadja nodig had de

bevestiging bij God vandaan. Als Gods kinderen in kleingeloof struikelen en dreigen om te komen, hoe gaat de Heere dan met ze om? Daar moet u ook maar eens op letten in de Schrift. Kleingelovigen worden door de Heere in de weg van het Woord bevestigd, om gesterkt te worden in het geloof. Kleingelovigen sterkt Hij door het Woord. Ik zal het zo zeggen. Eén dingetje. Als Obadja zegt: “Ik heb de Heere gevreesd”. Dat blijkt uit het onderhouden, met gevaar voor eigen leven, van die honderd profeten. Dan moet u niet denken dat hij zich daar beroept op zijn goede werken. Dat doet hij niet. Het is niet zo van: “Kijk eens wat ik heb gedaan. En nu moet ik mijn leven in de waagschaal brengen. Dat hoeft toch zeker niet. Moet u eens kijken wat voor goede werken ik heb gedaan”. Nee, zo moet u dat niet zien, want dan zou hij de Heere niet vrezende zijn. Maar hij wil maar aangeven, zoals Jakobus schrijft in zijn brief: het ware geloof blijkt uit de daden. Het ware geloof werkt door de liefde. Dat is zichtbaar. Dat is tastbaar. Dat is proefbaar. In alle gebrek en dwars door alle struikelingen heen, jawel. Maar het is er. En dat mag Obadja in alle oprechtheid op zijn knieën voor Elia, onder het horen van die moeilijke boodschap, waar we maar niet al te makkelijk over moeten denken. Want het was niet gering. We kunnen er makkelijk over praten terwijl wij in een ongevaarlijke situatie leven en we rustig naar de kerk kunnen gaan om in de bank of de stoel onze preek aan te horen. Dan kun je er makkelijk over oordelen wat het betekent om naar Achab te moeten gaan. Dus doe dat maar niet. Maar het blijkt uit de werken dat hij het ware geloof heeft. Dat wou hij maar zeggen. En hoe handelt de Heere dan? Dan gaat Hij het zeggen. Moet u eens opletten. Met die kleingelovige, van jongs af aan de Heere vrezende Obadja, die mag uit de mond van de Heere een woord ontvangen. In vers 15: “Zo waarachtig als de Heere der heir-scharen leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, ik zal voorzeker mij heden aan hem vertonen”. Obadja, je mag gaan in de kracht van die Heere der heirscharen, Die alle schepselen in Zijn hand heeft, en Die Zijn engelen zendt om de Zijnen te bewaren. Want Hij zendt Zijn engelen om een muur te zijn rondom Zijn volk. Hij zal ze bewaren op al hun wegen. Obadja, nu mag je uit de mond van de Heere horen, dat wie de weg van de Heere gaat, voor de rekening van de Heere komt. Dan hoef je Gods problemen niet op te lossen, want dat doet de Heere Zelf wel. Maar jij mag gaan, want de Heere der heirscharen, de Heere van die slagorden van engelen, die machtige God, in Zijn Naam zend ik u. En dan gaat Obadja ook hoor, want dat woord gaat naar binnen, want daar was hij nu ontvankelijk voor gemaakt. Dat is nu de vreze des Heeren. Die maakt ontvankelijk voor het Woord des Heeren. Dan hebben ze weleens één, twee, misschien drie keer nodig dat de Heere spreekt eer dat ze gaan. Maar dan mag Obadja er zichzelf voor over krijgen. Want wat Obadja hier beleeft... Weet u wat Obadja hier beleeft? Want degenen die de Heere vrezen hebben ook beleving van jongs af aan, dezelfde. Hij beleeft hier dat het woord van God hem helemaal opeist. Dat hij niets achter kan houden. Ook Obadja moet hier als een Godvrezend kind gaan leren... Dat bezat hij dus niet vanaf het begin. Maar hij moet het hier ook gaan leren, bij vernieuwing zelfs, zijn leven niet dierbaar te houden voor zichzelf. Iets daarvan had hij betoond in het onderhouden van die honderd profeten. Dat was hier aan de voeten van Elia, als hij zo naar Achab moet gaan, weer helemaal weg. Maar dan komt de Heere het weer nieuw leven in te blazen. Zo handelt de Heere nu met Zijn kin-deren.

Daar gaat Obadja. Naar wie? Naar die onbuigzame Achab. Daar zal ik kort over zijn. Nu vraag ik u, gemeente: wat heeft het in het leven van Achab uitgewerkt dat hij onder het oordeel van Gods slaande hand terecht kwam? Het heeft hem verhard. Hij is opstandig geweest. Weet u waar hij naar gezocht heeft? Kinderen, kijk eens in je Bijbeltje. Waar zoekt hij naar? Zoekt hij naar God, dat de Heere toch regen van de

hemel zou willen geven? Zoekt hij naar Elia, om zijn schuld te belijden en te zeggen dat hij zo'n grote dwaas is geweest, en dat hij zeker de werken van Izébel zal breken? Weet u waar hij naar zoekt? Hij zoekt naar datgene waar een onbekeerd mens zich altijd drukker over maakt. Gras! Hij zoekt naar gras. Want hij is gesteld op zijn paarden en op zijn muilezels. Hij zoekt zelfs niet het welzijn van zijn volk, hoewel de honger in Samaria sterk was. Geen bewogenheid met zijn onderdanen. Hij zoekt naar gras voor zijn dieren. Daar is een onbekeerd mens nu altijd mee bezig. Eigen leven onderhouden. Eigen belang nastreven. Onder het oordeel, op het ziekbed, bij het graf, overal. Al is de slaande hand nog zo kennelijk, nog zo zwaar, nog zo diep. Dat alleen brengt niet tot bekering. Kijk maar naar Achab. Ziekte brengt niet tot bekering. Sterven van een geliefde brengt niet tot bekering. Een schok brengt niet tot bekering. Ik las van de week in een preek van ds. G. Boer: "Als men door een schok bekeerd werd, dan was de hele stad al bekeerd". Want ieder mens schokt weleens in zijn leven. De goedertierenheden des Heeren dan, die zijn er toch die tot bekering leiden? Ik zou u teksten uit de Bijbel op kunnen noemen waaruit blijkt dat de mens... Ik zal u er één noemen. Het volk van Israël. Toen Jeschurun vet werd, sloeg hij achteruit. Oftewel, met al de zegeningen van de Heere niet bij de Heere gekomen, maar alleen maar tegen de Heere gevochten, zorgeloos, gedachteloos doorgeleefd. Dat is nu de mens. Gods zegeningen en Gods slaande hand, ze bekeren op zich niet. Hoe komt dat toch? Dat komt omdat wij hard zijn. Dat komt omdat wij dood zijn. Dat komt omdat wij niet willen. Maar hoe komt het dan als het wel gebeurt? Wel, dat komt omdat God toch wil. Al Gods goedertierenheden, al Gods slaande handen, het zijn waarschuwingen en het zijn openbaringen van Zijn goedheid en liefelijkheid. Maar bidt toch, gemeente, dat ze toegepast mogen worden aan uw hart. Anders gezegd: dat ze geheiligd mogen worden aan uw hart. Want anders leeft u onder beide gewoon door. Want Achab leeft, Israël leeft onder de goedheid van God gewoon door in haar afgoderij. Ondanks alle waarschuwingen gingen ze steeds dieper het dal in, totdat de Heere een einde maakte. En ondanks alle straffen in het leven van Achab, Achab gaat door. Straks zal hij het zeggen: "Zijt gij het, beroerder Israëls? U die de oorzaak bent van alle ellende". Als we lezen in het laatste vers dat Achab Elia tegemoet gaat, dan is het alleen maar uit haat, uit vijandschap, uit pure opstand.

Straks, ja straks is er een uitwendige bekering. Die heeft nog gevolgen. Goede gevolgen. Dus uitwendige bekering is een goede zaak. Daar zal ik vanmiddag nog wel wat van zeggen. Maar Achab is zich blijven verhard.

Gemeente, laat zulk een dwang voor u toch niet nodig wezen. Het briesend paar, jong, oud, man, vrouw, hoe ook, zal eindelijk sneven. Of hier door gena-de, of straks in het eeuwige gericht buiten God en zonder God.

Wat zou het groot zijn als u nu vandaag eens zou mogen getuigen, dat u hebt gehoord dat er is gezegd: "Zie, Elia is hier". Christus Jezus is naar deze wereld gekomen om zondaren zalig te maken, waarvan Paulus de voornaamste is. Dat zeg ik niet, dat zegt Paulus. Dat laten we rustig staan. Als hij nu de voornaamste is, gemeente, zijn er nog hopeloze gevallen onder ons? Zijn er misschien nog die zichzelf als een vuile Achab, opstandige Achab, dwaze Achab hebben leren kennen? Dan wordt het u nochtans verkondigd: "Ge-meente, Elia is hier". De Heere Jezus Christus vraagt nog naar zondaren en Hij roept het toe aan hen, die als een Achab de last niet meer kunnen dragen van ongehoorzaamheid, van hun opstandigheid, van hun onbekeerlijke hart, die geen raad meer met zichzelf weten en die niet weten hoe ze tot God bekeerd moeten worden en ook niet meer kunnen zeggen: "Heere, ik wil wel, maar U wilt niet meer". Tot dat volk wordt het nog geroepen: "Kom herwaarts

tot Mij". Dat zegt die Meerdere Elia: "Kom herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn van dat Achabsleven, Ik zal u rust geven".

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 18 : 8 en 9. Zegenbede.

Zingen Psalm 119 : 64 en 69.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 18 vers 1 t/m 20

1 En het gebeurde na vele dagen, dat het woord des HEEREN geschiedde tot Elía in het derde jaar, zeggende: Ga heen, vertoon u aan Achab; want Ik zal regen geven op den aardbodem.

2 En Elía ging heen om zich aan Achab te vertonen. En de honger was sterk in Samaría.

3 En Achab had Obadja, den hofmeester, geroepen; en Obadja was den HEERE zeer vrezende.

4 Want het geschiedde als Izébel de profeten des HEEREN uitroeide, dat Obadja honderd profeten nam en verborg hen bij vijftig man in een spelonk en onderhield hen met brood en water.

5 En Achab had gezegd tot Obadja: Trek door het land tot alle waterfonteinen en tot alle rivieren; misschien zullen wij gras vinden, opdat wij de paarden en de muilezels in het leven behouden en niets uitroeien van de beesten.

6 En zij deelden het land onder zich, dat zij het doortogen; Achab ging bij-zonder op een weg, en Obadja ging ook bijzonder op een weg.

7 Als nu Obadja op den weg was, zie, zo was hem Elía tegemoet; en hem kennende, zo viel hij op zijn aangezicht en zeide: Zijt gij mijn heer Elía?

8 Hij zeide: Ik ben het; ga heen, zeg uw heer: Zie, Elía is hier.

9 Maar hij zeide: Wat heb ik gezondigd, dat gij uw knecht geeft in de hand van Achab, dat hij mij dode?

10 Zo waarachtig als de HEERE uw God leeft, zo er een volk of koninkrijk is waar mijn heer niet gezonden heeft om u te zoeken; en als zij zeiden: Hij is hier niet, zo nam hij dat koninkrijk en dat volk een eed af, dat zij u niet hadden gevonden.

11 En nu zegt gij: Ga heen, zeg uw heer: Zie, Elía is hier.

12 En het mocht geschieden wanneer ik van u zou weggegaan zijn, dat de Geest des HEEREN u wegnam, ik weet niet waarheen, en ik kwam om dat Achab aan te zeggen, en hij vond u niet, zo zou hij mij doden; ik, uw knecht, nu vrees den HEERE van mijn jonkheid af.

13 Is mijn heer niet aangezegd wat ik gedaan heb, als Izébel de profeten des HEEREN doodde? Dat ik van de profeten des HEEREN honderd man heb verborgen, telkens vijftig man in een spelonk, en die met brood en water onderhouden heb?

14 En nu zegt gij: Ga heen, zeg uw heer: Zie, Elía is hier; en hij zou mij dood-slaan.

15 En Elía zeide: Zo waarachtig als de HEERE der heirscharen leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, ik zal voorzeker mij heden aan hem vertonen.

16 Toen ging Obadja Achab tegemoet en zeide het hem aan; en Achab ging Elía tegemoet.

17 En het geschiedde als Achab Elía zag, dat Achab tot hem zeide: Zijt gij die beroerder Israëls?

18 Toen zeide hij: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmede dat gijlieden de geboden des HEEREN verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt.

19 Nu dan, zend heen, verzamel tot mij het ganse Israël op den berg Karmel, en de vierhonderd en vijftig profeten van Baäl en de vierhonderd profeten van het bos, die van de tafel van Izébel eten.

20 Zo zond Achab onder alle kinderen Israëls, en verzamelde de profeten op den berg Karmel.

De tekst voor de prediking is het 17e t/m het 20e vers van het u voorgelezen Schriftgedeelte.

ELIA ONTMOET ACHAB

1e. Hoe Achab het oordeel van God niet heeft opgemerkt.

Want wat is zijn verwijt, en daarmee schuift hij alle schuld naar Elias kant, hem houdt hij verantwoordelijk als we in vers 17 lezen: “Zijt gij die beroerder Israëls?”

2^e. Hoe Achab de schuldbrief krijgt uitgereikt.

Want in vers 18 zegt Elia: “Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmede dat gijlieden de geboden des HEEREN verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt”.

3^e. Tot het Karmelgericht gedagvaard.

Als wij horen in vers 19: “Nu dan, zend heen, verzamel tot mij het ganse Israël op den berg Karmel”.

Gebed.

Zingen Psalm 1 : 1, 2 en 3.

“Zijt gij die beroerder Israëls?” Dat waren de woorden van Achab toen hij Elia ontmoette. Er staat een vraagteken achter, maar we zouden er net zo goed een uitroepeten achter mogen zetten, want het is een beschuldiging van Achab aan Elia's adres. Elia wordt verantwoordelijk gehouden door Achab, voor al de rampspoed in het land.

En waarmee was nu Achab gedurig bezig geweest? Achab was maar met één ding bezig geweest, en dat was onder het oordeel zijn hoofd recht overeind houden; onder de rechtvaardige roede van God, recht overeind, zichzelf handhaven. Hij zou nooit buigen. Hij heeft de hand van God ook niet in de oordelen die over het land en over zijn volk ging opgemerkt. Waar was hij mee bezig? We hebben het vorige week gezien: het zoeken van gras. Waarom? Om zijn veestapel. Om zijn sterke soldatenpaarden, zijn militaire paarden in het leven te houden, om zijn status te redden, om vooral koning te blijven. Hij wilde niet van de troon om als een zondaar in het stof voor de almachtige God te buigen. Maar hij wilde overwinnen in zijn strijd tegen God.

Er staat dat kenmerkende woordje in vers 5 “misschien”. Dat is een woordje wat we wel veel vaker in de Bijbel tegen komen. Onder het oordeel blijft dat woordje “misschien” over, bij de bekeerden en bij de onbekeerden. De onbekeerden zoeken onder dat woordje “misschien” al hun valse en lege gronden te leggen. “Misschien redden we het nog. Misschien ontkomen we nog”. En dat woordje “misschien” vindt zijn kracht in hun bij God vandaan leven. Niet naar de Heere en naar Zijn sterkte te vragen, maar in eigen sterkte te zoeken overleven. “Misschien red ik het zonder God”. Daar was heel het leven van Achab op gericht geweest.

Er is ook een ander volk, dat onder datzelfde oordeel komt te liggen en datzelfde woordje “misschien” over houdt. Maar dan op de wijze zoals we dat o.a. lezen in Joël

2 en in Jona 3. Wie weet mocht de Heere mij nog genadig zijn, die zo tegen Hem gezondigd heb, dat Hij Zijn rechtvaardig oordeel over mijn leven heeft doen gaan, en mij bezocht heeft naar mijn schuld en overtredingen, naar de ongerechtigheid die ik gemaakt heb, naar de hoog-moed waarmee ik mij tegenover God op mijn troon heb gezocht te handhaven.

Er is ook een volk dat onder het oordeel, dat hen is aangezegd en dat uit de wet hen ook is toegepast door de Heilige Geest, dat mag buigen onder dat veroordelende spreken en werken van God in hun leven. Daar worden zij zon-daar. Daar krijgen zij hun schuld te zien. Daar zien zij hoe kwaad het is om tegen God te zondigen. Daar houden ze niets over om zich te verontschuldigen, maar daar blijft voor hen maar één ding over, om met de koorden om de hals... Dat wil zeggen: "Heere, Uw doen is rein en Uw vonnis is recht-vaardig. Ik moet wel voor eeuwig verloren gaan als ik zie op mijn schuld en zie op Uw heiligheid en rechtvaardigheid. Het kan niet anders, en mijn ziel zegt daar ook "amen" op, dan dat U mij voor eeuwig zou moeten wegwerpen, omdat ik U niet in ere heb gehouden, mijn knie voor de Baäls heb gebogen en mijn leven van U af heb gezondigd. Maar wie weet..." Dan moet u niet denken dat ze dan twifelen aan Gods genade. Dan moet u niet denken dat ze daarmee de grootheid van Gods barmhartigheid ter discussie stellen. Maar dan moet u ze maar eens zoeken te proeven in de gestalte van hun hart, van die oprechte overtuiging van hun zonden en de overbuiging van hun hart daarin, als ze eens recht mogen spreken vanuit de verbrijzeling van hun hart, bij de inleving van hun verlorenheid voor het oog van die goede, heilige God. Dan blijft hen maar één weg over, om als een veroordeelde zondaar, hopen op Gods genade alleen. Wie weet, de Heere mocht berouw hebben en de Heere mocht Zich te mijner wenden. Oftewel, dat ligt niet voor het oprapen, zo van: natuurlijk is dat zo. Zo moet u dat verstaan. Dat ligt niet voor het oprapen. Natuurlijk is de Heere barmhartig. Degenen die zo spreken geven aan dat ze alleen maar beschouwelijke kennis van de barmhartigheid van God kennen; dat ze alleen maar met hun verstand geloven dat God barmhartig is. Want dan kun je er altijd bij en dan leeft het nooit in je hart: "Wie weet, mocht de Heere mij genadig zijn". Dan moet u niet zeggen "dat is ongelof". Dat is geen ongelof. Dat is het zich werpen als een verlorene, als een hulpeloze, als een rechteloze op de barmhartigheid en de genade van God alleen. Het is de taal van de Schrift. Het is de taal van een oprecht overtuigd zondaar, die voor God zondaar is geworden.

Want wat lees ik in Jona 3 vanaf vers 4? "En Jona begon in de stad te gaan één dagreis, en hij predikte en zeide: Nog veertig dagen en dan zal Ninevé worden omgekeerd. En de lieden van Ninevé geloofden aan God, en zij riepen een vasten uit, en bekleedden zich met zakken van hun grootste af tot de kleinste toe. Want dit woord geraakte tot de koning van Ninevé, en hij stond op van zijn troon en deed zijn heerlijk overkleed van zich, en hij bedekte zich met een zak en zat neder in de as (net als zijn volk), en hij liet het uitroepen en men sprak te Ninevé uit bevel des konings en zijner groter, zeggende: Laat mens noch beest, rund noch schaaap ietwat smaken, laat ze niet weiden noch water drinken, maar mens en beest zullen met zakken bedekt zijn en zullen sterkelijk tot God roepen. En zij zullen zich bekeren, een iegelijk van zijn boze weg en van het geweld dat in hun hand is. Wie weet, God mocht Zich wenden en berouw hebben en mocht Zich wenden van de hittigheid Zijns toorns dat wij niet vergingen. En God zag hun werken, dat zij zich bekeerden van hun boze weg, en het berouwde God over het kwaad dat Hij gesproken had hun te zullen doen. En Hij deed het niet".

Wie weet. Misschien. Dat is de taal van iemand die de grootheid van zijn schuld ziet en die ziet dat hij geen recht op genade heeft, en dat vergeving van zonden en aanneming bij God geenszins vanzelf spreekt of voor zichzelf spreekt.

Gemeente, wie weet. Bent u zo weleens tot de Heere genaderd in die gestalte? Die gestalte geeft je geen enkel recht. Dat is het kenmerk van die gestalte, want dat zie ik helemaal niet, dat ik zo en zo gesteld ben, maar ik leef het uit voor het aangezicht van de Heere, en ik werp mij neer in het stof van de ootmoed en de stof van de waarachtige bekering voor God, om te hopen op Zijn genade die Hij waarachtig heeft toegezegd al de boetvaardige zondaren die het op Hem werpen. Maar Hij zal dat moeten bevestigen in hun leven, want anders kunnen ze er niet bij.

Wat een tegenstelling met Achab, die onbuigzame Achab, zo hoorden we vorige week. Als een briesend paard heeft hij in zijn vijandschap tegen God gestreden. En God heeft hem niet uit het zadel geslagen zoals Paulus. Maar in zijn vijandschap is hij door gegaan en in zijn vijandschap is hij gestorven. Achab heeft God ontmoet terwijl hij brandde van haat, en hij ligt nu in de eeuwige verlorenheid buiten God, zoals Elia eeuwig mag roemen en loven voor het aangezicht van God.

Want wij zien hier in die ontmoeting tussen Elia en Achab twee rijken. Er zijn maar twee rijken op aarde. Kinderen, er zijn veel koninkrijken, er zijn veel republieken, er zijn verschillende presidenten, koningen en koninginnen, verschillende regeringsleiders. Maar op aarde zijn er toch maar twee koninkrijken. Dat is het koninkrijk van de satan en het Koninkrijk van Christus, van God. En onder die twee koninkrijken worden alle mensen en alle koninkrijken verdeeld. Of je behoort tot het Koninkrijk van God, of je behoort tot het koninkrijk van de satan. Altijd weer, alle tijden door, zijn het die twee koninkrijken die met elkaar in botsing komen hier op aarde. Want het is God in Christus Die strijdt tegen de duivel. De duivel is de onverzoenlijke en ook onbekeerlijke vijand van God, om Hem altijd en altoos tegen te staan, ook in Doornspijk, om zijn prooien vast te houden en Gods volk van haar troost te beroven.

We zien in de Bijbel veel vaker twee mensen als vertegenwoordigers van die beide rijken, de een namens God en de ander namens de satan, tegenover elkaar staan. U moet maar eens goed lezen in uw Bijbeltje, het is altijd weer het rijk van satan dat het nooit op geeft. Al weet de duivel dat hij verloren heeft, hij geeft het nooit op, maar hij heeft het altijd verloren, hoe machtig hij ook mag lijken. Straks in de antichrist die over de wereld zal regeren en door allen zal worden nagelopen; als het lijkt dat de hoer van Babylon heerst over alles, dan zal ook blijken dat God nochtans regeert en haar heeft overwonnen, om haar op het toppunt van haar macht te doen neerdalen en neerstoten in het de poel van het eeuwige lijden. Lees maar goed in uw Bijbel. Het rijk van de satan heeft geen toekomst. Het is overwonnen en het zal straks in de poel worden opgesloten voor eeuwig. U, jij met haar en hem? Omdat u zich niet wilde bekeren. Omdat u als een Achab... Want wij hebben allemaal achabs-geest, al leven wij het niet allemaal zou uit als Achab. Maar die achabsgeest zit in ons aller hart en bloed. Wanneer wij het in die achabsgeest het tegen God vol houden, dan zult u uiteindelijk toch het verlies moeten incasseren. Een verlies dat niet te dragen is en dat u nochtans dragen moet. Eeuwig buiten God onder het ongenoegen van God. Smeek toch de Heere om die ontdekkende genade, dat u uw achabsgeest mag onderkennen, dat jij je achabsgeest mag onderkennen, en dat je God toch nog eens zou aanlopen om de genade je te bekeren, je hart te vernieuwen, de Heere nodig te krijgen, de zonde te leren haten en de Baäls van deze wereld af te zweren. Want daar is genade voor nodig. Want zonder genade zult u met uw achabsgeest voortgaan totdat het te laat is.

Achab ging voort. En het is een kenmerk van allen die de Heere niet vrezen dat ze altijd de schuld aan een ander geven. Ze kunnen wel veel schuld eigenen, maar ze kunnen niet alle schuld eigenen. In het huwelijk niet. In het gezin niet. In de gemeente niet. In al die verhoudingen, met name tussen God en hun ziel niet. Want als we tussen God en onze ziel de schuld mogen aanvaarden..., och, als het dan in ons huwelijk niet gaat, dan heb ik het gedaan, niet de ander, al is de ander misschien moeilijk, al is de ander voor mij niet zo makkelijk, al heeft de ander misschien dit of dat gedaan. Maar bij mij ligt de schuld. Dan ben je er niet klaar mee hoor, gemeente. Nee, dat weet ik ook wel. Maar dan gaat het om de gestalte van waaruit. Dan heb ik het gedaan. Dan kan ik niet meer boven de ander uit komen. Dan kan ik niet meer zeggen: "Ja, ik wel, maar jij...!" Dan komt alles weer op tafel. En wat blijkt dan uiteindelijk? Met al de schuld die ik geëigend heb, dan ligt toch de grootste boosdoener aan de andere kant. Uiteindelijk wel. Er is genade voor nodig om de zondaar te mogen worden. In je huwelijk. Als vader, als moeder, als kind in het gezin. Achab heeft de schuld niet aanvaard, want hij gaf Elia de schuld. "U brengt het land in onrust. Het zijn uw woorden geweest. Het is uw gebed geweest. U bent de oorzaak van alle ellende, van al die nood en dood in ons land". En dan wijzen we altijd met de vinger van ons af. Kent u dat nu? Bent u er al eens aan ontdekt? Daar moet je ook aan ontdekt worden, want anders zie je het echt niet, dan ben je er stekeblind voor dat je toch altijd de ander de schuld geeft terwijl je het zelf bent. Dat kun je wel zeggen, maar het komt er op aan of je het hier beleeft. Dan is het aan je te merken, aan je te proeven. Want daar volgen ook de vruchten uit die bij die gestalte behoren. Dus dan is gauw duidelijk of het waar is in je leven of niet waar in je leven. Dat betekent niet dat je over je heen laat lopen. Dat is heel wat anders. Als ik het gedaan heb en ik op mijn plek voor de Heere mag zijn, dan is er nog verwachting, ook voor je huwelijk. Dan is er nog verwachting voor je gezin. Maar alleen in die weg. En dan beslist God soeverein. Want ik kan in de schuld komen en dan gaat het toch niet goed. Dat moet je misschien als een levenslang kruis mee dragen. Want de gevolgen van je zondige gedrag worden niet altijd door de Heere, vaak zelfs niet, weg genomen. Dan ben ik in de schuld gekomen, dan kan de ander mij slaan. Dan zeg ik niets terug. Niet om vroom te zijn. Want dat kan ook nog. We zijn zo arglistig. Dan zeg ik niets terug, want ik wil graag vroom lijken tegenover die ander, want ik weet het hier zo goed. Nee, maar als ik echt stil voor God ben geworden met de schuld van mijn leven, dan zwijg ik en dan leer ik het aan de Heere over te geven en in die weg ook te handelen.

Achab niet. We hebben vorige week die Psalm niet gezongen, maar de Heere geve toch dat hij gezegend mag worden aan je hart. "Wil toch niet stug gelijk een paard weerstreven, jonge mensen, laat zulk een dwang voor u, voor jou toch niet nodig wezen". Zo vernederd en hij wou niet. En het is onder die zware hand van de Heere. Dat wordt buigen of breken. Achab breekt. U? Jij?

"Gij zijt die beroerder Israëls. Daar heb je de boosdoener." Hoe beantwoordt Elia die zware beschuldiging?

Ik wil nog wat kwijt over het verschil tussen Achab en David, voor ik naar de woorden van Elia ga.

Wij weten allemaal, kinderen, jonge mensen, jullie weten ook allemaal: David was ook niet zo'n beste. David heeft ook gezondigd. Hij heeft zwaar gezondigd. Hij heeft een moord laten plegen, heeft overspel gepleegd, heeft het huwelijk van zijn naaste niet ontzien, heeft dat eigenmachtig verstoord. Hij heeft gelogen en bedrogen om de hele boel in de doofpot te krijgen. Hij heeft lange tijd zijn ziel voor God stil gehouden. Hij heeft het land willen tellen om de kracht van zijn eigen leger buiten God om te

kunnen meten. Dan zendt de Heere een verderf-engel die zijn kracht komt te doden. Want dan zijn het de krachtige krijgshelden die door die engel des verderfs worden gedood en dan sterven er tienduizenden. Dan zeg ik er maar bij: niemand sterft vanwege de zonde van een ander. Ze zijn allemaal bezocht geweest omdat ze achter Absalom hebben afgehoereerd tegen David. Niemand sterft omdat een ander gezondigd heeft. Maar als David op het dak van zijn paleis (datzelfde dak waar vandaan de zonde in zijn hart is gekropen) die engel daar ziet staan boven Jeruzalem met dat uitgetrokken wraakzwaard van Gods recht, dan valt hij op zijn knieën. Dan spreekt hij niet over de schuld van dat volk, maar dan zegt hij: "Heere, ik heb tegen U gezondigd. Daarom wordt mijn kracht, worden die jonge mannen, de vaders in hun gezin, de zonen gedood. Ik ben de oorzaak van de dood van die tienduizenden, want ik heb tegen u gezondigd. Maar wat hebben deze schapen gedaan?" Dan gaat hij met heel zijn huis en gezin er voor staan: "Heere, wil dan toch die schapen sparen en doe dan maar mij en mijn huis door Uw zwaard geraakt worden". Nou, dat zwaard heeft hem geraakt, want het zwaard is van zijn huis niet meer gekeerd. Maar dan mag hij daar naar de dorsvloer van Arauna gaan en daar mag hij verzoening doen, als een voorbeeld van de Heere Jezus Christus.

Hoe anders Achab. De schapen die de Heere aan hem had toevertrouwd, daar gaf hij niet om. Zijn dieren, zijn status.

Dan gaat Elia Achab ook eerlijk de schuld aanwijzen. Moet u zich voorstellen hoe dat daar geweest is aan de voet van de berg Karmel. Daar staat die eenzame, alleenstaande Elia. De Godsvrucht in het land is zo onderdrukt dat hij niet weet dat er nog velen meer zijn die nochtans trouw zijn gebleven aan de Heere. Hij hoort niet van ze, want hij weet niet dat er nog zeventienduizend zijn. Hij heeft gehoord dat het er nu nog honderd zijn, honderd en één. Maar daar staat hij alleen voor een God hatende en Zijn profeet verwerpende koning, die omringd is door de machtigen van zijn rechterhand, de soldaten, zijn krijgshelden. Eén woord van Achab en ze zouden Elia doden. Het kon niet, want God stond voor Elia in. En als God je met een boodschap zendt, dan moet je die boodschap afleveren. Daarna? Daarna ligt voor de Heere. Maar ze kunnen je niet aanraken totdat die boodschap is gebracht. Ook Elia niet.

En dan wijst hij de schuldige aan. Hij doet het van Godswege, zoals eens David is aangewezen door Nathan: "Gij zijt die man". Zo wijst hij diezelfde vinger naar Achab. Maar hij komt niet tot bekering, maar hij verhardt zich onder die beschuldiging. "Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmee dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt".

Tussen twee haakjes. Vergeet nooit, gemeente, dat wie de Heere Jezus in waarheid dient en kent en volgt, die zal de beroerder van het volk zijn. Want zo hun Meester, zo Zijn volgeling. Want ik lees in Lukas 23 vers 5 dat de Joden bij Pilatus sterker aan hielden en zeiden: "Deze Jezus beroert het ganse volk. Hij is heel Galiléa en Judéa door gegaan". En later, Handelingen 16 vers 20, en in hoofdstuk 20 lezen we het opnieuw. "Paulus en Silas, deze beroeren de stad, deze brengen het hele land in rep en roer". Dus wie de Heere in waarheid zoekt te volgen, kan er op rekenen dat het volk niet met begrip op u zal reageren. Dan kan ook in ons land de tijd aan gaan breken, een tijd als in de tijd van Achab. Verdraagzaamheid in de godsdienst, vrijheid in godsdienst, 't is toch mijn keus als ik daar mee vast loopt. En één waarheid? Wie denk je wel niet dat je bent, dat je de waarheid in pacht hebt, dat de Bijbel alleen Gods Woord is en dat alleen uw uitleg de rechte uitleg is. Wie denkt u wel niet dat u bent? U bent de oorzaak van al die narigheid in ons land. U stookt de mensen tegen elkaar op.

Reken er maar op hoor, dat degenen die in waarheid de Heere zoeken te dienen, die dingen nog wel eens, ook in ons land, tegemoet geworpen kunnen krijgen. Want zo is het altijd geweest. Waarom? Waarom? Als dat nu niet gebeurt, dan kan ik u ook nog wel vertellen waarom. Waarschijnlijk omdat je je mond dicht houdt en eigenlijk overal stilzwijgend je goedkeuring aan hecht. Je moet hier niet teveel van zeggen, je moet daar niet teveel van zeggen. Je moet het Woord niet al te recht snijden. Je moet toch hier wat kunnen schipperen en daar wat kunnen schipperen. Je moet hier wat aanpassen en daar wat aanpassen. Je kunt hier toch wel in mee gaan en daar toch ook nog wel een beetje mee gaan! Je moet niet altijd zeggen: "Zo is het wel en zo is het niet". Het is toch niet allemaal zwart/wit. Er is toch heel veel grijs.

Die mensen zullen het wel redden. Die christenen redden het wel in ons land, want die kunnen gewoon met iedereen mee. Want die zijn ook voor verdraagzaamheid in de godsdienst. Je moet het niet al te nauw nemen. Je moet het niet al te recht snijden. Dat zijn ook degenen die Christus niet dienen. Ik zal het u bewijzen uit de Bijbel.

We lezen in Johannes 7 vers 7: "De wereld kan ulieden niet haten". Dat is tegen godsdienstige mensen gezegd. "De wereld kan ulieden niet haten, maar Mij haat zij". Waarom? Daar hebt u nu de oorzaak. "Omdat Ik van dezelve getuig dat haar werken boos zijn". En verkondig nu de rechtvaardigheid Gods. En verkondig nu de eisen van God. Verkondig nu dat alleen de Bijbel Gods Woord is. Houdt nu recht vast aan de rechtvaardigheid van God en de barmhartigheid van God. En je zult zien, je hoeft niet op veel begrip te rekenen van kerk en wereld. Daar hoef je niet op te rekenen. Want zodra je gaat getuigen dat hun werken boos zijn, zullen ze je haten zoals ze Christus heb-ben gehaat. En Christus was van allen gehaat. Waar? In dat heidense Edom? In dat heidense Griekenland? Nee, in dat godsdienstige Israël was Hij gehaat. "U hebt Gods wet overtreden".

Als de Heere de schuldbrief komt uit te reiken, weet u wat u daarin leest? Kunt u dat vertellen? Wat lees je daar nu in? God komt die schuldbrief aan alle mensen uit te reiken die dat Woord horen, waarin hun zonden en boze werken genoemd worden. Maar er zijn er die dat mogen eigenen, die schuldig worden verklaard en dat eigenen, en er zijn er die schuldig worden verklaard en vervolgens die schuldbrief verscheuren: "Zo erg is het niet, zo nauw is het niet, zo werkt dat niet, zo gaat dat niet". Dat zijn degenen die verloren gaan met Achab. Want ze willen de schuld niet hebben. Ze willen niet buigen. Ze willen wel behouden worden, maar niet eerst verloren gaan om als een verloren zondaar, die zijn leven heeft verloren, behouden te worden door genade alleen, die niet voor zichzelf en vanzelf spreekt.

U hebt de geboden des Heeren verlaten. Gemeente, wij hebben allemaal, man en vrouw, jongen en meisje, oud en jong, wie de Heere mag dienen en wie de Heere niet dient, wie wederom geboren is en niet wederom geboren is, die die waarachtige keuze van het hart uit mag leven onder God of tegen God; wij hebben allemaal Zijn heilige en goede geboden overtreden en geen daarvan gehouden. En zo sluit God ons op, allemaal, overeenkomstig Romeinen 3, dat wij allen verdoemelijk zijn voor God, niemand uitgezonderd omdat wij Zijn wet niet hebben gehouden, geen eerbied aan Hem hebben betoond, Hem Zijn eer niet hebben gegeven en ons leven hebben geleid zoals wij dat willen, godsdienstig of uiterlijk zichtbaar met de wereld verbonden. Liever een vriend van de wereld dan allemans verschoppeling. Wij allemaal staan schuldig en niemand van ons kan zalig worden. Niemand van ons kan zalig worden, tenzij wij die schuld in waarheid leren overnemen. Niet met een beschouwelijke godsdienst, waarmee wij zeggen: "Natuurlijk zijn wij een zondaar". Daar doet God niets. Daar werkt God niet. Misschien is dat de oorzaak waarom God

nog niet in uw leven is overgekomen. Het is nog niet op het eind gekomen. U bent nog niet werkelijk zondaar geworden. Het kan nog steeds, terwijl de Heere Zijn kinderen op die plek brengt waar het niet meer kan, waar het echt bij hen vandaan niet meer kan. Moet het zo ver? Dat moet niet, maar als de Heere werkt gebeurt het eenvoudigweg. Want hoe kan God Zijn genade nu kwijt aan mensen die er ten diepste niet recht om verlegen zijn geworden, voor wie die genade niet het laatste en het enige is? Hoe kan de Heere nu Zijn genade, Zijn Zaligmaker, Zijn Christus kwijt aan mensen die niet hebben ingeleefd hoe noodzakelijk die Zaligmaker is. Die daar wel over praten, maar die de nood niet kennen. Daar kan God niets kwijt. Laat u dan overtuigen om toch eens de schuldbrief uit Gods hand te ontvangen, en niet als een Achab op de een of andere wijze dat weg te stoten of aan zijn plaats te laten liggen. U hebt de Tien Geboden des Heeren overtreden en daarom allerhande ellende onderworpen, ja de verdoemenis zelve met onze kleinste kinderen. En wij zijn de Baäls nagevolgd naar de begeerte van ons hart. Bij wie leeft dat? Bent u er al van overtuigd? Ben jij er al van overtuigd geworden? De Heere geeft geen genade aan degenen die zich niet schuldig kennen en die ook weten waar de schuld in hun leven is aangewezen. Want God wijst de schuld aan in je leven. Dan krijg je je schuldbrief ordelijk te lezen hoor. Dan ben je maar niet een zondaar in het algemeen, zoals iedereen. Maar dan ben je de grootste van alle zondaren. Dan ben je de enige zondaar. Dan weet je waarin, waarmee en hoe je tegen de Heere hebt gezondigd. Of is dat niet nodig, denkt u? Werkt God wel over die schuld heen? Dan moet u straks maar mee gaan naar de Karmel. God werkt nooit over de schuld heen, maar Hij maakt die schuld bekend, en dan gaat Hij de Baäls in hun leegheid aantonen en dan laat Hij iets zien van Zijn Majesteit en dan wordt het het grootste wonder... Want als je de schuld mag overnemen in je leven, wat gebeurt er dan in je hart? Wat is dan de gestalte van je hart? Wie kan het verklaren vanmorgen? Als je de schuld die God je verklaard heeft nu mag aannemen. Begin daar maar eens. Al die mensen die zeggen dat je Jezus aan moet nemen. Moet dat niet? Dat moet wel. Maar hoe gaat dat? Laat ze het eens uitleggen hoe dat gaat. Hóe de Heere dat doet. Want als je het niet uit kunt leggen, toon je daarmee dat het enkel beschouwing is. Als de Heere dat volk op de Karmel gaat brengen, dan komen ze op de verschroeide aarde te staan. Als God de Heere een keus in je hart gaat werken, dan is het niet in de eerste plaats om te kiezen voor de Heere Jezus, maar dan ga je eerst je keus in Adam inleven. Al die mensen die maar verkondigen dat je voor de Heere Jezus moet kiezen, die verklaren je niet dat je ook een vijand van Christus bent. Die vertellen je er niet bij dat je dat nooit zult willen doen als God je niet eerst op de verschroeide aarde van de Karmel heeft gebracht. Dat is niet voorwaardelijk, gemeente. Dat wordt in onze dagen zoveel onterecht als een beschuldiging naar die prediking geworpen. "Ja, er worden voorwaarden gesteld". Onzin! Alsof geloven in de Heere Jezus geen voorwaarde is. Alsof je dat wel uit eigen kracht kunt. Daarmee tonen ze alleen maar aan dat ze niet weten waar ze over spreken, hoe geleerd ze ook zijn.

Elia heeft de schuld aangewezen. Dat doet God met elk mens op aarde. Er staat straks niemand voor de troon die niet weet en die God daarin niet zal bijvallen dat hij tegen God gezondigd heeft. Zelfs degene die nooit van het Evangelie heeft gehoord. Zelfs degene die nog nooit in de Bijbel heeft gelezen. Zelfs degene die wat dat betreft geen enkele kennis heeft van datgene wat God in de tijd van Israël alleen aan Jakob heeft gegeven. In hun hart en geweten, geopenbaard voor de troon van Zijn heerlijkheid, in het licht van Zijn Majesteit zullen zij allen buigen en zichzelf schuldig keuren. Allemaal hoor. Want God overtuigt ook uit Zijn schepping. En ze zullen allemaal... Al diegenen die in de tijd dat het Woord alleen onder Israël. Toen leefden

er ook mensen in Noord- en Zuid-Amerika; toen leefden er ook mensen hier waar wij nu wonen. En ze wisten nergens van. Ze waren helemaal verdrongen en verzonken in de afgodendienst. Maar voor Gods troon gedaagd weten zij zich schuldig, dat zij die Schepper, Die zij uit de schepping hadden kunnen kennen niet hebben geëerd, niet hebben gekend, niet hebben gediend. Hoeveel te zwaarder zal onze straf zijn, die dat Woord wel hebben gekend, tot wie het helder is gesproken en die nochtans niet hebben gebogen.

Hoe wordt nu de keus gewerkt, gemeente? Die keus wordt gewerkt als je voor het gericht gedagvaard wordt. Dat is ook wat Elia hier doet. Nu dan... Daar ligt de overgang. Onze kanttekeningen wijzen er ook op dat met dit bevel ook de belofte samen gaat. Welke belofte? Dat God Zich zal openbaren als de levenden God. Dat de Baäls ten toon gesteld zullen worden als arme, niet bestaande nietigheden en dat God nog uit is op het behoud van dat volk. Maar het moet je geopenbaard worden.

Op de Karmel. Waarom op de Karmel? De Karmel was een prachtig gebied, was een zeer vruchtbaar gebied. Ook daar wijzen onze kanttekeningen op. Die Karmel was helemaal bedekt met wijnstokken, met olijfbomen. Dat was bij wijze van spreken een lusthof. Dat gebergte Karmel, daar zag je nog iets van de schoonheid van de schepping. Er zijn verklaarders die zeggen: "Je zag nog iets van de schoonheid van het Paradijs". En nu? Waarom moeten ze naar de Karmel? Dan zullen ze zien hoe dat meest vruchtbare gebied, hoe dat prachtig groenende gebergte geheel en al verschroeid ligt. De bruine grasvelden buiten in onze dagen is nog niets vergeleken met het oordeel dat drieënhalf jaar over Israël is gegaan. Waarin David trouwens wel de hand des Heeren had opgemerkt, want toen er drie jaar honger in het land was, werd hij bepaald bij de zonde tegen de Gibeonieten. Gods volk gaat de hand van de Heere er in opmerken, en dan komen ze er onder. En op de Karmel moeten ze komen om daar de verschroeide aarde van hun bestaan, de verschroeide aarde van hun huwelijk, de verschroeide aarde van hun gezin, ook de verschroeide aarde van hun bekering in te leven. Als God een keus gaat werken, gemeente, jonge mensen, neem het toch ter harte in onze dagen, waar velen misleid worden, waar men over die eerste keus heen springt om in die tweede keus dan maar voor te stellen: "Kies nu maar voor de Heere Jezus, zoek nu maar naar Hem". Mag dat niet gezegd worden? Jazeker, dat moet zelfs gezegd worden. Maar niet zonder dat andere. Welk andere? Dat daar op de Karmel in het gericht, waar God dagvaart, bekeerd en onbekeerd. Want we zullen allemaal in het eindgericht geopenbaard worden. Dat Hij mij daar laat zien in die verschroeide aarde: mijn verlorenheid, mijn doodstaat. Dat ik machteloos ben om mezelf te bekeren. Dat ik geen handen heb om Zijn genade aan te nemen. Dat ik onbekeerlijk hard van hart ben, al ben ik nog zo ernstig, nog zo serieus, al ben ik nog zo zoekende. Dát ga ik inleven. Als ik dan in mijn verlorenheid openbaar kom voor God, daar gaat een mens door genade kiezen. Wat? Om een heilig en rechtvaardige God, Die om Zijn eisen komt, te gaan dienen en om voor die God in de weg der bekering... Kijk, dan gaan ze breken met de zonden. Dan gaan ze hun afgoden afzweren. Daar wordt een keus gewerkt om die heilige en rechtvaardige God te dienen, opdat ze op die plek terecht mogen komen dat ze met hun dienen nergens komen, maar dat er genade van God gewerkt moet worden. Dat ze niet leren leven van hun keus, maar leren leven van Hem Die op die verschroeide aarde, onder de vloek van God, in de hof van Gethsémané heeft gekropen als een worm en geen man. Als God je bekeert word je ook daarbij bepaald. Niet om daar zomaar mee in de lucht te springen hoor. Nee, daar geloof ik helemaal niets van. Maar om daar mee op je knieën ter aarde te storten, dat die Rechtvaardige en de Heilige daar in die hof heeft moeten kruipen onder de vloek die ik verdiend heb, die ik mij waardig

gemaakt heb, en waaronder ik voor eeuwig verloren zou moeten gaan. Dat Hij daar de schuld heeft geëigend. Zult u ooit de schuld eigenen, het zal uit de Zaligmaker moeten zijn, want anders zult u het nooit doen. Want er is er maar Eén Die de schuld heeft geëigend met heel Zijn hart, terwijl Hij gevloekt werd door het vonnis der wet. Er is er maar Eén Die de schuld heeft overgenomen en daarom zijn er mensenkinderen die het ook overnemen. Alleen God kan uit Christus en om Christus maken dat je zondaar wordt onder God, dat je je schuld aanvaardt onder God, en dat je buigt voor de Heere en dat je je wendt tot Hem, ziende op die Zaligmaker. Wie weet! Niet een misschientje, en toch “wie weet, de Heere mocht Zich nog naar mij wenden”. Want dat zal het grootste wonder in je leven zijn, dat die God, tegen Wie je met een Achab zo gezondigd heeft, nochtans in genade Zich tot je neer zou willen buigen. Dat spreekt niet voor zichzelf en dat is niet vanzelfsprekend. En hoewel de Schrift ons die Zaligmaker in al haar ruimte, begeerlijkheid en schoonheid verkondigt, dat Hij zeer gewillig is om zulke schuld-eigenende zondaren aan te nemen, in genade aan te zien en ze vrede met God te geven. Dat moet geopenbaard worden, zielsbevindelijk en hoogst persoonlijk. Nu is dat niet onbereikbaar, gemeente. Nu moet u niet denken: “Nu wordt het zo ver weg gezet, nu kan er geen mens meer bij. Ik wou dat ik het zo ver weg kon zetten, dat u echt allemaal hoofd voor hoofd ging geloven: “Nu kan alleen God het mij nog geven”. Want zo ligt de zaak. Alleen God kan het u geven. En als je nu tegen die God hebt gezondigd, geef die God dan nu eens één reden om het u te geven. Al ligt het nog zo ruim in het Evangelie, geef Hem één reden om het u/jou te geven. Die reden hebt u niet. Maar God wil het nog doen, om Christus’ wil, op de Karmel, in je verlorenheid, als een des doods schuldige. Daar wil God nog genade verheerlijken, vanwege Zijn eniggeboren Zoon, de Heere Jezus Christus, Die Zijn duur bloed, Zijn dierbaar bloed, ik mag wel zeggen overeenkomstig de Schriften, vanwege de waardigheid van dat bloed, dat het Gods bloed is. Niet letterlijk, maar vanwege de waarde van dat bloed is het Gods bloed. Dat Hij u nog om dat bloed genade zou willen bewijzen. “Heere, ik heb het niet verdiend”. Dat is makkelijk gezegd en moeilijk doorleefd. En als het doorleefd is, dan wordt het gebeden: “O God, wees mij de zondaar genadig”. Dat is het gebed op de Karmel. Kennen wij dat gebed?

Het kan nog. Waarom kan het nog, gemeente? Omdat God leeft. Omdat Christus leeft. Omdat de Heilige Geest leeft. Daarom kan het nog. Laat u dan waarschuwen en laat u toch leiden, opdat u niet als een Achab verloren zult gaan, maar nog door genade als een tollenaar en een zondares genade zult vinden. Want het kan nog, om Christus’ wil.

AMEN.

Zingen Psalm 68 : 1
Dankgebed.
Slotzang Psalm 58 : 8.
Zegenbede.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 18 vers 17 t/m 24

17 En het geschiedde als Achab Elía zag, dat Achab tot hem zeide: Zijt gij die beroerder Israëls?

18 Toen zeide hij: Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmede dat gijlieden de geboden des HEEREN verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt.

19 Nu dan, zend heen, verzamel tot mij het ganse Israël op den berg Karmel, en de vierhonderd en vijftig profeten van Baäl en de vierhonderd profeten van het bos, die van de tafel van Izébel eten.

20 Zo zond Achab onder alle kinderen Israëls, en verzamelde de profeten op den berg Karmel.

21 Toen naderde Elía tot het ganse volk en zeide: Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Zo de HEERE God is, volgt Hem na, en zo het Baäl is, volgt hem na. Maar het volk antwoordde hem niet één woord.

22 Toen zeide Elía tot het volk: Ik ben alleen een profeet des HEEREN overgebleven, en de profeten van Baäl zijn vierhonderd en vijftig mannen.

23 Dat men ons dan twee varren geve, en dat zij voor zich den enen var kiezen en denzelven in stukken delen en op het hout leggen, maar geen vuur daaraan leggen; en ik zal den anderen var bereiden en op het hout leggen en geen vuur daaraan leggen.

24 Roept gij daarna den naam uws gods aan, en ik zal den Naam des HEEREN aanroepen; en de God Die door vuur antwoorden zal, Die zal God zijn. En het ganse volk antwoordde, en zij zeiden: Dat woord is goed.

Met de hulp des Heeren hopen wij dit gedeelte te mogen beluisteren, waarboven wij schrijven, dat wil zeggen, vers 21 t/m vers 24:

OP DE KARMEL ALS VERBONDSBREKERS ONTDEKT

1^e. In vers 21: Een beschuldigende vraag.

Hoe lang hinkt gij op twee gedachten.

2^e. Tot een keus gedrongen.

Want al zwijgt het volk in de eerste plaats, het moet uiteindelijk antwoorden. Wij horen dan ook in vers 24: "En het ganse volk antwoordde, en zij zeiden: Dat woord is goed.

Gebed.

Drieënhalfjaar lang droogte had het volk van Israël, de tien stammen, met de hoofdstad Samaria, niet aan de rand van de afgrond, maar te midden van de verwoesting gebracht. We hebben de vorige week gelezen: de honger was sterk in Samaria. Wij hebben misschien de afgelopen dagen wel eens uitgezien naar regen, maar je zult maar drieënhalf jaar geen regen hebben gezien. Wat zul je dan uitzien naar regen. Regen was er beloofd. Immers, Elia had door Obadja Achab laten aanzeggen dat er regen door God gegeven zou worden. Dat tussen haakjes. Ik heb het al eens eerder gezegd toen het ging over de voorzienigheid Gods, hoe de Heere alle dingen regeert. En ook op de catechisatie weleens. Wij zeggen "het regent". Is

dat verkeerd? Op zich niet. Als je maar goed bedenkt: het regent, betekent: God geeft de regen. God geeft alle weersgesteldheden. Ze liggen onder Zijn regerende hand. Er gebeurt niets, ook in het weer niet, wat Hij niet geeft en wat Hij niet wil. Hij heerst daar over. Daarom spreekt de Bijbel nooit over "het regent", maar het is altijd God Die geeft droogte en regen. Die God geeft vrucht, maar ook onder het oordeel een verschroeide aarde. Alles is uit God en door God en het zal ook in alles tot God wederkeren. Ook die dingen.

De Heere zou regen geven. Achab is Elia tegemoet gegaan. We hebben gehoord hoe hij beschuldigd werd. Maar hoe Elia Achab als de schuldige aanwees. U hebt de Tien Geboden des Heeren niet gehouden, maar verbroken. En waarom? Omdat u God niet liefhebt, maar u hebt uw eigen hart, uw eigen liefde, uw eigen status, uw eigen leven, uw vermaak in de wereld lief, Achab. En omdat u God niet liefhebt en Zijn geboden niet hebt onderhouden, daarom, u en dit volk, heeft de toorn Gods, de roede van Zijn rechtvaardigheid, de ontbranding van het vuur in Zijn heiligheid zo getroffen. En Achab heeft het niet onderkend en allerm minst ook erkend. Gemeente, daarin is hij een voorbeeld, een waarschuwend voorbeeld. Tot het einde toe heeft hij het in vijandschap tegen God vol gehouden, ondanks alle waarschuwingen, ondanks alle profetie, ondanks de zegeningen die na het oordeel gekomen zijn. Hij heeft zich verhard tegen beter weten in. Ontzaglijk is dat. Laten we het ons ter harte nemen.

Dan verzamelt Achab op bevel van Elia het volk met de afgodendienaars en priesters. Waarom doet Achab dat? Achab wou toch niet luisteren naar het woord van God? Ja, maar als God spreekt en een mens moet wat doen naar Zijn voorzienige raad, dan zullen ze. Dat geldt zowel in het zaligmakende als in de wijze waarop God door Zijn raad deze wereld regeert. Dan moet een ieder zijn tijd uitiendienen op aarde, hetzij in liefde tot God, hetzij in haat ontbrand tegen God. Maar een ieder moet doen wat naar de raad Gods bevolen is. En een ieder doet het ook. De een door geloof in onderwerping, en de ander in verzet en ondanks zijn ongeloof. En dan blijft ieder mens nog eens verantwoordelijk ook voor wat hij doet.

Daar gaat Achab, gedwongen door het woord. Zoals er straks velen voor de rechterstoel van Christus Christus moeten erkennen, zonder genade en toch hun knie zullen buigen voor Hem in Zijn majesteit. Ze moeten en ze zullen. En dan hoop ik maar, gemeente, jonge mensen, dat je mag knielen. Dat leer je hier in het heden der genade, door de liefde van God in het hart uitgestort. Smeek daar maar om.

Maar het gebeurt ook op de berg Karmel. Op de verschroeide aarde van je verzondigde leven, onder de vloek van God. Daar leert een mens door de liefde buigen. En daar alleen komt plaats voor een zegen. Immers, denk nog eens aan de preken van Jozef. Waar ontvingen ze genade? Toen ze onvoorwaardelijk bogen. En toen ze zich onvoorwaardelijk uitleverden.

Hoe zal dat op de Karmel zijn? Net zo! Andere omstandigheden, maar de zaak gelijk. Want wat gebeurt er? Daar komen ze, de vertegenwoordigers van het volk, de leidslieden. Daar komen ze aan, de hogen uit de regering en het leger van Achab. Achab zelf als de koning. Izébel, is ze er bij geweest? We weten het niet. Allicht! Want wie komen daar ook? Vierhonderdvijftig profeten van Baäl en vierhonderd profeten van het bos. Dat wil zeggen: dat waren pro-fetessen. Dat waren priesteressen die de Asteroth, de vrouwelijke Baäl dienden, van het bos. Die aten van de tafel van Izébel. Allemaal zijn ze er. Hoe zouden ze gelopen hebben? Ik meen zoals het staat in Psalm 10 vers 4. Zulke mensen kom je in onze dagen ook steeds meer tegen, ook in onze regering. De goddeloze, gelijk hij zijn neus omhoog steekt. Want hij weet het. Hij heeft het. Hij is het. Je overtuigt hem niet van zijn ongelijk. Je hoeft ook niet te praten over gelijk en ongelijk, ook in onze dagen niet.

Want er is geen gelijk en ongelijk. Iedereen heeft gelijk. Er is geen onderscheid meer tussen waar en vals, want het is allemaal waar. Spreek vooral niet over valsheid. Je moet vooral niet zeggen dat alleen de Bijbel Gods Woord is. Je moet vooral niet zeggen dat wij allen verschuldigd zijn dat wij naar Gods Woord de Heere dienen, dat God alleen Zich in dat Woord openbaart. Nee, iedereen heeft zijn eigen waarheid. Mensen, dat zal niet gaan. Want God zegt: "het is het een of het ander". De God van de Bijbel is niet een God Die met Zich laat spotten door je hart te delen met degenen die geen God zijn. Hij eist onverdeelde aandacht, onverdeelde liefde. Gij zult de Heere uw God liefhebben met heel uw hart, met al uw krachten, met heel uw gemoed. Hij eist alles totaal en radicaal op. En wie toegeeft aan de wereld en zich aanpast, die wordt door God in het kamp van de satan gezet. Dat zullen we nog wel horen. Die wordt door God als trouwe kerkganger die voor de oude waarheid is, maar het nauwe leven van Gods volk schuwt, in het rijk van de satan gezet.

Maar daar komen die priesters aan, de neuzen omhoog gestoken. Hij onderzoekt niet. Hij hoeft niet te vragen. Nee, hij weet het allemaal al. Al zijn gedachten zijn dat er geen God is of dat Baäl god is. Daar hebben ze zich allemaal gezet. Och, er zullen ook wel velen uit het volk, die in de buurt van de Karmel hebben gewoond en het hoorden... Als wij het zouden horen, zouden wij ook niet gegaan zijn? Natuurlijk zouden we gegaan zijn. Daar valt wat te beleven op de Karmel. Elia is terug gekomen. En God heeft gezegd door Elia dat er weer regen komt. Op de Karmel valt wat te beleven. Als er wat te beleven valt, als er enige sensatie is, dan is de mens er altijd voor in te winnen. Zoals in de tijd van de Heere Jezus iedereen in te winnen was voor de wonderen van de Heere Jezus. Maar als het gaat over de oproep van geloof en bekering, ho maar. Spreek ons niet van bekering. We willen wel de wonderen zien en ook de genade nog wel, maar spreek ons niet van bekering.

Nu, zo'n volk komt er op naar de Karmel. Mensen die nieuwsgierig waren, benieuwd. Wat gaat er gebeuren? Wat gaat Elia doen? Wat zullen we zien? Er zullen vast ook kinderen bij zijn geweest, jonge mensen, aangetrokken. Immers, als het drieënhalft jaar droog is geweest, naar het woord van God, en nu zal er regen komen, wie wil die regen niet zien. En daar komen ze ook nog eens voor naar de Karmel. Ze komen voor de regen. Ze komen niet voor Gods recht. Ze komen niet voor het offer. Ze komen niet voor bekering. Ach, die zullen er ook wel onder geweest zijn. We lezen er niet van. Maar die zeventuizend, zouden er niet van die zeventuizend onder het volk zijn geweest? Maar dan hebben ze ook gezwegen, gemeente. Want Gods volk kan schuldig zwijgen. Van die honderd profeten die Obadja onderhouden heeft, zou er niet één van die profeten (misschien vermomd, misschien helemaal achteraan om niet op te vallen) daar onder geweest zijn? Ik kan me levendig voorstellen dat ze er geweest zijn. Ik kan me ook levendig voorstellen dat ze hun mond gehouden hebben. U ook?

Daar staat nu dat hele volk. De een misschien wel bevreesd voor de spionnen van Achab. De ander onder de indruk van die godsdienst die grote aanhang heeft. U moet er maar op rekenen, gemeente, degene die de meeste aanhang heeft, die behoort bij de duivel. Want het gelijk van God heeft nog nooit bij de meerderheid gerust. Ook hier op de Karmel niet. Het is altijd een kleine kudde waar het gelijk van God op rust. Het is nooit de grote meerderheid hoor. Het is ook nooit de meerderheid die de waarheid bepaalt. Wat dat betreft is demo-cratie helemaal niet naar Gods Woord. Ach, misschien de beste vorm van alle slechtste vormen van het regeren van het volk, als het maar naar het Woord van God gebeurt. Maar de meerderheid heeft nooit gelijk hoor. Gods Woord heeft gelijk. En dan zijn het meestal degenen die alleen staan. Degenen die alleen over blijven. Degenen die door iedereen

weggeschopt worden. Die door iedereen geminacht worden. Denk aan Elia! Die spreken de waarheid. Het zijn er niet zoveel. Het zijn er echt niet veel, gemeente. En God staat niet aan de kant van de minderheid omdat ze de minderheid is. Ook dat niet. Maar de minderheid en degenen die alleen komen te staan, komen daar te staan omdat God in hun leven werkt. Waarom staat Elia alleen? Omdat hij door God geroepen is. Omdat hij door God bearbeid wordt. Omdat hij door God gezonden is. Daarom staat hij alleen. Waar? Tussen de wereldlingen? Nee, tussen de bondelingen. Tussen een verbondsvolk dat besneden is. Tussen een volk dat beter weet. Tussen een volk dat weet hoe het uit Egypte in hun voorgeslacht verlost is door de Heere der heirscharen. Een volk dat weet hoe God wonderen op wonderen hun oren deed horen, met een rijke geschiedenis aan Godsdaden. Onder dat volk staat hij alleen. Dat is een lot van allen die de Heere Jezus in waarheid vrezen en volgen. Hoe komt u er bij, dominee? Wel, dat lees ik in mijn Bijbel. Toen Christus in Gethsémané bad, hoeveel waren er toen met Hem? Niet één! Kunt gij zelfs niet één uur met Mij waken? Gaat die beschuldiging weleens bij u naar binnen? Als Hij daar op Gabbatha staat tussen die spottende soldaten en die hatende tegenstanders uit het Joodse volk, als Hij daar zo vijandig wordt bejegend, wie was er met Hem? Wie heeft gezegd: "Sla mij maar"? Er was er niet één. U ook niet. Ik ook niet. Als Hij daar op Golgotha hing, wie hingen er naast Hem van Zijn kinderen? Mag ik het even iets aanscherpen? Wie is het waardig geworden om in Zijn plaats te hangen? Hoe heeft Hij daar gehangen? Alleen! Waar? Onder het woedende vuur van Gods toornend ongenoegen. Alleen hoor. Zegt de Heere Jezus het niet Zelf: "Ik heb de pers alleen getreden".

Elia is hier een type, een voorbeeld, een schaduw van de Heere Jezus Christus, en daarin ook van de ware Kerk. Ze komen alleen te staan, te midden van een wereld en een kerk die hen haat, die hen tegen staat, waar geen plaats is voor de enkeling die oproept getrouw te zijn, niet aan een deel van Gods Woord, dat deel wat een mens het beste past, maar aan het geheel van Gods Woord. Een profeet die niet alleen maar zoekt in te winnen voor de liefdedienst des Heeren, maar die dat doet ook in de weg van het inwinnen voor de wet des Heeren. Want als God je bekeert, jonge mensen, dan gaat Hij je inwinnen voor Zijn Woord én wet. Dan krijg je Zijn wet ook hartelijk lief uit de verbrijzeling van je hart, dat je die goede wet hebt overtreden, hoe je daarin God oneer hebt aan gedaan, dat je daarmee een schande, als Zijn schepsel, bent geworden.

Dan komt daar die vurige vraag, die hartdoorzoekende vraag, die eerlijke vraag, die vanmorgen naar ons allemaal toe komt: "Hoe lang hinkt gij op twee gedachten?" Dat klinkt met majesteit. Dat klinkt met macht. Dat klinkt het geweten in het licht zettend. Dat klinkt het hart onrustig makend. Hoe lang? Oftewel, dat volk had al lange tijd de Heere een beetje willen dienen, want hun geweten sprak nog. En ze wilden de Baäls dienen. Want ja, dat gaf vertoon. En je wilt toch ook niet dat de koning en de regering boos op je wordt en dat je die tegen je krijgt! Dus men at van twee walletjes. Ze waren net als een vogel, zegt de kanttekening. Die ging van de ene stok op de andere stok. Daar zat hij nog maar net en dan ging hij weer op de andere stok. Dat beestje gaat maar onrustig heen en weer, weet niet waar hij zitten blijven wil. Hij heeft geen standvastigheid. Het hipt maar heen en weer. Het Hebreeuwse woord voor "hinken" mag je ook vertalen met "kreupel". Dat komen we het weer tegen in Leviticus 21 vers 18. Wat staat daar? Wel, dat een ieder die kreupel is ongeschikt is, onbekwaam is voor de dienst des Heeren. Die mocht in de tempel niet dienen. Weet u wat dat betekent? Wij die kreupel geboren zijn, ongeschikt voor de gemeenschap met God. Wij die altijd hinken op twee gedachten, de wereld wat, mijn hart, mijn

leven, alles wat verdelen, hier wat en daar wat, geen toewijding, geen standvastigheid. Dat betekent dat je in die hoedanigheid ongeschikt bent voor de gemeenschap met God. Dan word je niet toegelaten in Zijn tempel. Het kreupele, het hinkende. Niet hinkende zoals Jakob. Maar dat hinkende tussen de wereld en God. De ene keer dit, de andere keer dat. De Heere dienen en de Mammon dienen. De Heere proberen zoet te houden en ondertussen ook mijn lusten vooral te bevredigen, welke dat ook maar zijn. Of hebt u daar geen strijd mee?

Het volk gaf geen antwoord. Dat kan vele dingen betekenen. Dat kan betekenen dat ze zich schuldig wisten. Ja, zo is het. Wat moet je dan nog zeggen?! Heb je dat ook weleens mee gemaakt? Als de schuld naar binnen slaat, als de vraag uit Gods Woord je in je schuld zet, dat je niets weet te zeggen, omdat je moet toestemmen, omdat het zo is, omdat je er onder verloren ligt, omdat God nu eenmaal gelijk heeft, ook in uw en jouw, mijn, ons leven. Als Hij komt aan te wijzen dat verdeeld zijn, dat ontogewijde.

Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Weet u, de Heere vraagt een hartelijke keus, een hartelijk besluit, en Hij vraagt een besliste keus. Als dan Baäl god is... Als de wereld het dan voor je heeft, volg dan die wereld. Geef de Heere daarmee toestemming? Nee! Maar wees eerlijk, jonge mensen, gemeente. Als je de wereld lief hebt, volg dan die wereld, zegt Elia. En al wie de wereld lief heeft, die zal leren dat de wereld met al haar begeerlijkheid zal vergaan. Weet u wat daar in doorklinkt? Ik lees het u maar voor uit Prediker 11. "Verblijd u, o jongeling, in uw jeugd en laat uw hart u vermaken in de dagen uwer jongeling-schap, en wandel in de wegen uws harten en in de aanschouwing uwer ogen". Je zou zeggen: nu krijg ik toestemming om te doen en te laten wat ik wil. Nu staat er hier in Gods Woord een tekst die zegt: "Toe maar, geniet er maar van, neem het er van, trek je niet al te veel van het Woord aan. Leef je lusten, leef je vlees dan maar uit. Alles wat je ziet, alles wat je graag wilt, toe maar". "Maar bedenk, weet dat God u/jou/ ons allen om al deze dingen zal doen komen in het gericht". Maar wees nu eerlijk en maak eens een keus. Als je de Heere wilt dienen, dien de Heere dan met een volkomen hart en richt je hart om de Heere in Zijn Woord na te volgen. En als je de wereld dient, als je de wereld lief hebt, volg haar dan. Maar weet, je gaat met haar voor eeuwig verloren. En als de Heere God is, volg Hem na. Hoe? Met heel je hart, met heel je leven, met de toewijding van al je talenten. En dat doet de liefde. En daar ligt de strijd van Gods volk. Want ook Gods volk, degenen die de Heere vrezen, wat hinken ze bij tijden op twee gedachten. Daardoor kan het zo koud en kil in hun leven worden. Daardoor verdroogt ook hun frisse groenheid van de eerste liefde, waarmee ze de Heere nawandelden toen ze vanuit een verbrokenheid en verlorenheid de Heere tot hun deel mochten kiezen om een heilig en rechtvaardig God te dienen. En hoe die Heere zo begeerlijk en beminnelijk voor hen werd. En hoe ze Hem na gingen. Ze zouden nooit meer zondigen en ze dachten ook nooit meer te zondigen, want ze wilden ook nooit meer zondigen, want ze hadden de Heere lief gekregen. Toen kwamen ze graag in de kerk onder de prediking van dat Woord. Hoe lazen ze graag in dat Woord. Wat zochten ze de Heere hartstochtelijk en toegewijd in de binnenkamer, in die afzondering van dat bidvertrek, alleen met de Heere, waar ze hun hart voor Hem uitstortten. Ze konden niet meer naar school gaan of ze hadden de Heere gebeden: "Heere, wilt U met mij mee gaan, want zonder U kan ik mijn schoolwerk niet doen, zonder U ben ik tegen die verleidingen van die jongen, van dat meisje niet opgewassen. Zonder U wil ik niet naar school gaan, kan ik mijn werk niet doen". Bij alles hadden ze de Heere nodig. Hebt u zo'n tijd in uw leven gehad? Heb jij zo'n tijd in je leven? Belijdeniscatechisanten, degenen die het afgelopen jaar, het jaar daar voor, het jaar

daar voor belijdenis hebben gedaan, hoe ligt dat nu? Toen heb je je keus uitgesproken voor in de kerk. Heb je de Heere nu oprecht en toegewijd mogen dienen? Heeft Hij heel de liefde van je hart en leven? Getrouwden onder ons, die hier voor of ergens anders op hun knieën hebben gelegen en daar de Heere "ja" hebben beloofd. U hebt het aan God beloofd! Hij is er Getuige van! Kom, hoe zit het nu met dat ja-woord? Komen we dan ook op de Karmel niet als verbondsbrekers openbaar! Komt ook Gods volk niet als verbondsbreker openbaar! Want het gena-de-verbond, al kan het niet verbroken worden van Gods kant, dáárom kan het niet verbroken worden; maar hoe vaak, hoe vaak heeft een kind van de Heere het verknoeid! Hoe vaak hebben zij ook weer hun liefde gegeven aan de afgoden. Hoe vaak hebben ze ook hun liefde aan hun lusten gegeven.

Houden wij nu vanmorgen meer over, onbekeerd en bekeerd, wedergeboren en onwedergeboren, houden we nu meer over dan schuld? In het oog van die God Die naar Zijn eeuwige liefde en Zijn eeuwig Wezen ons hele hart en leven vraagt, eist. Och, dan begint een onbekeerd mens wrevelig in de bank te heen en weer schudden, zichtbaar of onzichtbaar. En Gods volk doet net zo..., of... ze moeten beschaamd het hoofd buigen, en ze moeten ook zwijgen, want het is zo.

Maar nu vraag ik u, dat zwijgen van dat volk op die beschuldigende vraag van Elia, is dat nu niet pijnlijk voor de Heere? Uw zwijgen, jouw zwijgen, mijn zwijgen is dat niet pijnlijk voor de Heere? Als je nu aan je vrouw vraagt: "Hou je van mij?", en ze geeft je geen antwoord. Is dat nu pijnlijk of niet! Als je verkering hebt, drie jaar lang, je bent verloofd met elkaar, je bent je trouwdag aan het voorbereiden. En dat meisje vraagt ter bevestiging: "Wil je nu echt met mijn trouwen?" En die jongen blijft zwijgen!

Getrouwde mensen, als je man zijn liefde... Stel je voor dat een man tegen zijn vrouw zegt: "Vrouw, ik heb liefde voor twee vrouwen, voor jou en voor de buurvrouw. Ik heb zoveel liefde". Wat zou die vrouw dan zeggen? "Ja, dat is goed. Als ik ook maar genoeg krijg". Ik dacht het niet. Een rechtgeaarde vrouw is ook naar hoe wij geschapen zijn en zoals dit hart van die gevallen mens toch nog ligt, dat roept afkeer op. Dat roept verdriet op. Dat roept schrijnende pijn op. Dat roept op dat ik afgewezen ben, dat ik niet de enige voor mijn man en voor mijn vrouw ben. Of dat een smart is in je hart! Dat is liefdessmart.

Volk des Heeren, hoeveel liefdessmart doen wij de Heere dan aan! Omdat we ons hart verdelen tussen de aardsgezindheid en Hem. U voelt wel aan, dat gaat niet.

En dan zwijgt het volk.

Daar wil ik nog wat van zeggen.

Zwijgen in je gezin over de loffelijkheid van de Heere, over de goedheid van de Heere, over de dienenswaardigheid en de aanbiddenswaardigheid, de volgenswaardigheid van de Heere, daarover in je gezin tegenover je kinderen te zwijgen, welk een schuld is dat! Ten opzichte van je ja-woord hier vooraan gegeven, ten opzichte van die God Die je nog dag aan dag draagt, zelfs onder de bediening van dat Woord. Wordt er niet over gesproken in onze gezinnen tussen man en vrouw? Hoe zou het nu komen dat er zoveel gezwegen wordt? Dat komt omdat, en dan zeg ik maar wat ik ergens las, want het was precies de waarheid, het was de spijker op z'n kop; dat komt omdat we onder de Baäls begraven liggen. Daarom zwijgen we. Het komt omdat we ook graag toch die en die zondige dingen, gangen, vast willen houden, en daarom er maar niet over spreken thuis, daarom er maar over zwijgen. Nu moet je er niet in hardigheid over spreken, maar om er nu met teerheid over te spreken. Is de Heere het niet waard om door ons gediend te worden? Leeft dat nog onder ons in de gezinnen zoals het bij Jozua leefde? Dat volk zegt: wij zullen kiezen. Jozua zegt: "U staat nog veel te veel in uw eigen kracht". Maar Jozua mag

zien op die Meerdere Jozua, Jezus Christus. Die mag het toch uit de liefde van zijn hele hart, dat door de Geest is verenigd om de Naam des Heeren te vrezen, zeggen: "Maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen". Dat komt in de vruchten openbaar hoor. Dan kunnen ze misschien niet zoveel praten, maar het komt in de vruchten van hun huisbeleid openbaar. Want de waarachtige vreze des Heeren verloochent zichzelf niet. Dat kan ze niet. Waar die liefde tot de Heere is, daar moet het blijken, daar moet het naar buiten breken, daar zal het vruchten dragen. Dat zal juichen. Ook in je huisbeleid. Ook in de wijze waarop je met je kinderen omgaat. Welk een schuld kleeft ons dan aan. Maar het zal zich daarin openbaren.

Ben je er nu ook om verlegen? Is het ook je smeekbede: "Och, Heere, nu is er zoveel mis, nu is er zoveel scheef, nu is er zoveel ontwricht. Ik kan Uw eer niet bedoelen. Maar maak het nog eens waar door Uw genade en door Uw Geest, dat we in alle eenvoudigheid en oprechtheid U mogen vrezen, U mogen volgen. Dat dat zichtbaar mag zijn. Niet om ons te tonen, maar om U te tonen. U die waardige God, U de enige God, U de ware God in ons leven".

Het volk zwijgt.

En wat zie ik dan op Golgotha? Op de Karmel is er een profeet, dus een knecht Gods, die spreekt en een volk dat zwijgt in haar vloekwaardigheid. Ga nu eens mee naar Golgotha. Daar is een Kind Gods dat schreeuwt tot God om God. En waar roept de Heere Jezus naar Zijn God en Vader? In de hel! "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Op de Karmel ga je het leren hoor. God moet ons allemaal wel verlaten, want wij hebben Hem verlaten, Persoonlijk, in ons huwelijk, als gezin, als volk en regering, wij hebben God verlaten. En wie God verlaat heeft smart op smart te vrezen, en die zal smart op smart geraken. Wij hebben U verlaten, Heere, en als U ons door het vuur van de hemel gaat verteren, dan kunnen wij maar één ding zeggen, met een gebogen hoofd en met gebogen knieën: "Wij zijn het waard. Wij hebben het er naar gemaakt. En ik heb mijn Rechter daarin niets te antwoorden". Nu hangt daar op Golgotha een sprekende Borg, en God zwijgt.

Kijk, God is een Hoorder van het gebed. Maar als God onze gebeden, mijn gebeden, uw gebeden, jouw gebeden niet verhoort, dan kun je God nooit van onrecht betichten. Want u en ik, wij kunnen nooit God in onze gebeden be-doelen als God het ons niet Zelf leert. Met al ons bidden blijven we even vloekwaardig voor God. Want al ons bidden is vaak een egoïstisch op onszelf aan bidden, helemaal niet de ere Gods bedoelend. Dan moet je ook nog leren dat je met je gebedsleven, als je ziet hoe het besmeurd is met je zondige natuur en je onreine hart, dan moet je zelfs met je gebedsleven nog zeggen, hoe teer het soms ook is geweest, hoe waar het soms ook is geweest, met hoeveel ingang en vrijmoedigheid het ook is geweest: "Heere, gans verdoe-melijk". Want al mijn gebeden, daar kleeft het vuil van mijn onreinheid aan. Daarom kan God nooit een gebed verhooren, omdat ik bid, zo teer, zo aandoenlijk, zo vrijmoedig, zo gelovig, zo op de Schriften gefundeerd, hoe nodig ook. Maar dat is nooit de grond. Het kan alleen maar omdat daar op Golgotha een Borg heeft gehangen Die met een zwijgende God te maken heeft ge-kregen. Wij moeten met een zwijgende God te maken krijgen. Als God tot ons zwijgt en nooit meer ons antwoordt. Maar nu hangt er Eén Die waardig is om gehoord te worden, Die altijd Gods wil heeft gedaan, altijd God heeft behaagd en waar God getuigenis van heeft gegeven. En Hij roept uit de hel...! Als je kind uit de hel roept, zou je niet horen als je kon! Als je kind uit de diepste ramspoed van zijn leven je om hulp vraagt, je smeekt, zou je niet horen! Maar God zwijgt. God zwijgt voor Zijn Eigen Kind, Die daar in dat borgtochtelijke lijden zo smartelijk God aanroept uit de hel.

Gemeente, buig dan toch en ken u schuldig. Als u hoort hoe die God zwijgt voor Zijn Eigen Zoon. Voor u, voor jou en voor mij zou Hij moeten zwijgen. Maar waarom voor Christus? Wel, opdat Hij nog zou kunnen spreken op de Karmel van genade voor een doodschuldig, biddeloos, liefdeloos, altijd maar op twee gedachten hinkend volk. Opdat Hij van genade zou kunnen spreken uit dat kruis, waar Hij gezwegen heeft, om nog zulke verdoemelijke zondaren... Eerlijk hoor, het klinkt misschien wat hard, maar het is nog veel erger als je doorleeft. Dat Hij tot de zulken, die het helemaal verzondigd hebben, voor genade en na genade, nog van genade zou spreken. Want het volk zwijgt. Maar het mag niet blijven zwijgen. Het zál spreken. Want het gaat in het gericht altijd naar de spits toe, voor of tegen. En daar staat Elia onbevreesd, Want indien God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?

Dan zegt hij het. Dan geeft hij een voorstel. Dat heeft God hem ingegeven hoor. Immers, straks bij het offeraltaar bidt hij: "Heere, ik heb alles gedaan naar Uw woord". Ook dit hoor. Dat heeft Elia maar niet zelf bedacht! Een profeet moest precies doen wat God wilde, en meer niet en minder niet. Dan stelt hij voor: jullie kiezen een var. Wie? Dat volk. Die spreekt hij namelijk aan. Gemeente, laat dat ook nog een waarschuwing zijn. Die Baálpriesters worden niet aangesproken. Tot die Baálpriesters heeft Elia zich niet een keer gewend. Vaten voor het eeuwige oordeel geschapen. God laat ze gaan. Zoals God ook in onze tijd velen laat gaan. Die Baálpriesters worden niet tot bekering opgeroepen. Zelfs Achab hoor ik niet aangesproken worden. Wie spreekt hij aan? Kijk het maar na in vers 21 en 22. "Toen naderde Elia tot het ganse volk". En in vers 22: "Toen zeide Elia tot het volk". Waar wordt het volk nu geplaatst? Kijk, dat volk laat God nog niet los. God laat dat volk nog niet los. Hij worstelt nog met dat volk. Voelt u dat weleens onder de prediking van het Woord, kinderen, dat God met je worstelt om je hart? Om je leven. Voel je dat nog weleens? Of zijn we al zo hard geworden, dat we daar totaal onverschillig onder zijn geworden. God worstelt nog met ons. Hij worstelt nog met dat volk. Maar aan welke kant wordt dat volk nu gezet? Tussen de Heere en de Baáls in? Nee hoor, helemaal mis. Ze staan aan de kant van Baál. Want wie hinkt op twee gedachten, behoort bij de satan. Kijk maar, in vers 24: "Roept gij daarna de naam uws gods aan". En wie spreekt hij ook alweer aan? Het volk! Dus ze worden aan de kant van Baál gezet. Want wij moeten van de kant van Baál krachtadig worden ingetrokken voor de kant van God. En dan past wikken en wegen, schipperen en al dat soort dingen niet. Want God is radicaal. Niet extreem, maar wel radicaal. Voor of tegen.

Dan gebeuren er drie dingen. Ze moeten een slachtoffer maken. Dan mogen de Baáls als eerste kiezen. Laat hen dan maar het beste kiezen. Laat de we-reld nu maar het beste kiezen, want met het beste blijven ze uiteindelijk straks leeg achter. Toe maar hoor. Laat ze toch, die goddelozen. Dat wil zeggen, de-genen die met God niet rekenen. Ach, laat hun weg toch over de rozen gaan. Laat het maar zijn dat de voordelen aan hun kant vallen in dit leven, terwijl Gods volk op de brandstapels of in de gevangnissen onder de verachting moet wandelen. Laat ze maar, want het is hun enige tijd, korte tijd, dat ze nog enig vermaak hebben, en daarna is het voor eeuwig uit. Weest er maar niet jaloers op, want God stelt ze op gladde plaatsen en straks glijden ze een keer uit en komen ze nooit, nooit meer terecht. Vrees dan met die wereld om te gaan en om te komen.

Kiezen jullie maar het eerst en dan slacht je dat dier. Je houdt het in stukken en je legt het op het altaar. Ziet u, slachtoffer, altaar. En dan roep je je god aan, het gebed. En dan het beslissende. Dit kan er allemaal zijn. Er kan een slachtoffer zijn, er kan een altaar zijn, er kan gebed zijn. Maar waar het om gaat is het vuur hoor, gemeente.

Waar het om gaat is het antwoord van Gods zijde. Daar gaat het om. Niet of ik zoveel heb, maar of Hij heeft gesproken.

En de God Die met vuur antwoordt Die is God. Want alleen God Die leeft antwoordt. Dan zou je zeggen, kinderen in de kerk, waarvoor waren ze nu naar de Karmel gekomen? Je zou zeggen: ze zijn voor water naar de Karmel gekomen. Ze zijn toch voor regen naar de Karmel gekomen! Ja, precies. En zo blijft een zondaar, een mens, altijd maar zoeken naar datgene wat hem overeind houdt. Maar zo gaat het niet. Onderuit. Aan het eind van al je krachten. Weet u wat Kohlbrugge zei? God geeft mij als ik mijn laatste cent verknoeid heb. En eerder geeft God niet. Als de deuren en de ramen weer dicht zitten. Als de kast leeg is. Dan komt God. Dus misschien is dat de reden (ik heb het weleens vaker gezegd), tobberd. U die zegt: "Waarom antwoordt de Heere nog niet bij mij?" Ik denk dat u nog wat in de kast hebt liggen. Ik vermoed dat u uw laatste cent nog niet hebt doorgebracht. Want als dat zo zou zijn, dan zal God antwoorden. Dan blijft Hij niet achter.

Maar waarom dan vuur? Ze waren voor regen gekomen. Waarom? Ze willen onder die schuld uit. Ze willen van het oordeel af. Hoe? Dat maakt niet uit. Als er maar regen komt, zodat er weer vruchtbaarheid is, zodat we weer ons vermaak voort kunnen zetten. Want zo is het vaak, toch! Maar zo werkt God niet. Zo doet God niet. En weest er maar blij om hoor, want anders zouden ze met alle regen die zou komen, nog weer voor eeuwig omkomen. Want het is God om hun hart te doen. En nooit buiten het recht om. Dat leer je nu op de Karmel. Op de verschroeide aarde van je leven. Daar komen ze voor water en wat krijgen ze? Vuur!

Wat betekent dat, vuur? Kinderen, lees eens in je Bijbeltje in Exodus 3. Die geschiedenis ken je wel. Dat is de geschiedenis waarin God verschijnt aan Mozes. Dan ziet hij daar die brandende braambos. Kijk, hier heb je nu de strijd tussen de God van het vuur van de brandende braambos, en Baäl de god van het vuur en de zon, zogenaamd. En daar in die braambos verscheen de Engel des Heeren aan Mozes in een vlam des vuurs. Dus vuur ziet altijd op de te-genwoordigheid van God. Hij is er. Kijk maar naar de berg Horeb. Daar komt Hij en daalt Hij af in vuur. En in Exodus 3 openbaart de HEERE Zijn Verbonds-naam voor het eerst. Allemaal in hoofdletters: HEERE. Daarmee openbaart Hij Zich in Exodus 3 voor het eerst. Je vindt die Naam al op de eerste bladzijde van de Bijbel. Dat klopt. Maar de Heere zegt Zelf: "Abraham heeft Mij niet met de Naam HEERE gekend". Hier voor het eerst. Maar dan is dat in de uiterste nood van het volk. En hoe openbaart Hij Zich dan? Als een Verbondsgod Die de verlossing werkt aan een volk dat zichzelf niet helpen kan, maar wiens geroep en gekerm, waar ze verteerd zijn in heel hun kracht, nochtans hoort. Waarom? Omdat Hij de Algenoegzame en Alvermogende is Die Zijn beloften dwars door alles heen altijd vervult, evenals Zijn dreigingen.

Waar ziet vuur nog meer op? Dat ziet ook op Gods toorn over de zonde. Daarom moet er eerst vuur komen. Waarom? Omdat het oordeel alleen maar wordt afgewend als er vuur is, dat het recht van God vervult. U kunt niet zalig worden tenzij Gods recht vervuld wordt in uw leven. Iedereen kan zeggen: "Dat heeft de Heere Jezus gedaan", en dan zijn ze klaar. Maar weet u wat dat is? Spreken met je bovenkamer. Dan hebben ze het in hun hoofd zitten, want ze hebben het met hun oor gehoord, maar met het hart niet beleefd. Want dan zouden ze niet zo gemakzuchtig en voortvarend spreken. Want dan weten ze ook af hoe ze getobd hebben, om van het oordeel van God eerlijk verlost te worden. Is het u daar om te doen? Zijn er nog zulke tobberds onder ons? Gods volk weet toch van dat tobben af. Heere, ik lig onder het oordeel. Hoe word ik van dat oordeel ooit verlost? Dan kunnen ze niet leven van de letter van het Woord. Maar dan kunnen ze alleen maar leven van de kracht van Gods

Geest Die dat in hun hart in draagt, met de liefde van God die hen er voor inwint en het oog op die Zaligmaker komt te richten. En daar mogen ze zien hoe het vuur dat hen had moeten verteren, want het volk... Als de bliksem hier in Doornspijk in de kerk zou inslaan en die bliksem zou ons allemaal doden, zoals ze in Elspeet ik weet niet hoeveel schapen heeft gedood. Dan zou dat rechtvaardig zijn. Wij zouden door de bliksem van Gods heilig en ontstoken rechtvaardigheid en toorn weggevaagd moeten worden. Of niet?!! Of niet?!! Bent u het daar gewoon niet mee eens? Is dat allemaal niet waar? Of mag u er met uw hart "amen" op zeggen? Het is waar, ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen. Het is waar, ik heb tegen U gezondigd en ik zie mijn zonden gedurig mij voor ogen zweven. Ik heb Uw wet, die heilig is, stout, dat wil zeggen brutaal, overtreden. Daar staat een volk dat verschroeiends-waar-dig is. En ze zijn zo droog als een stoppel. Eén vlammetje van Gods toorn en ze vliegen allemaal in de brand. Want de zonde maakt ons zeer brandbaar. En weet u wat er nu op de Karmel gebeurt? Dat hopen we een volgende keer te horen. Er komt vuur van de hemel. Baäl zwijgt, want Baäl is geen god. De satan kan niets doen tenzij God het hem geeft. Daarom is de satan een gebonden macht onder God.

Maar er komt straks vuur. Waarom? Om dat slachtoffer te verteren. De toorn van God, Die om Zijn recht komt, laat het slachtoffer verteren. Weet u wat dat betekent? Dat het vuur in de Bijbel ook wil zeggen dat God een behagen heeft in dat plaatsvervangende Offer van de Heere Jezus Christus. Daar getuigt ook de Pinksterdag van. Die vlammen als van vuur, jonge mensen, dat weet je, waar wijst dat op? Daar hoeft je geen uitleg voor te zoeken. Die uitleg staat in je Bijbel, in de Pinksterpreek van Petrus. Wat? Dat vuur op hun hoofd, die vlammen als van vuur getuigen dat die verworpen Christus, Die als een godslasteraar aan het kruis is genageld, door God is opgenomen in de hemel, dom Israël, dat in haar boetvaardigheid voor die God leert buigen, te geven bekering (dat gaat voorop hoor) en geloof. Bekering van hun leven en geloof in de eenzijdige, maar ook onuitputtelijke genade van God. Voor wie? Voor verbondsbrekers. Voor wetsovertreders. Voor die hinkers. Voor zulken!

En het vuur is afgedaald uit hemel op het kruis van Golgotha en heeft Christus daar volkomen verteerd in Zijn menselijke natuur, opdat Hij een volkomen verzoening zou doen voor allen die met een onverdeeld hart zichzelf aan-klagend als hinkers tot Hem hun toevlucht nemen, Hem aankleven in Zijn Woord, en door die Geest der genade Hem volgen, onvoorwaardelijk, biddend: "Neig mijn hart, o God, tot de vreze van Uw Naam. Ja, verenig het om U, de Heere, lief te hebben met heel mijn hart". Is dat jouw gebed? Is dat uw gebed? Daar op de Karmel wordt het gehoord. Daar op de Karmel wordt het vervuld.

Dan eindig ik vanmorgen met die woorden uit Jesaja 55. Neigt op de Karmel uw oor en komt tot Mij, laat ons te samen richten. Hoort en uw ziel zal leven. Want daar op de Karmel, op die verschroeiende aarde, bij het bliksemende vuur tot vervulling van Gods recht, daar zal Ik een eeuwig verbond met u maken en u uit Christus geven de gewisse weldadigheden Davids. Dat wij toch allen ter harte zouden nemen: zoekt de Heere terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan terwijl Hij nabij is.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 79 : 4 en 7.

Zegenbede.

9^e Predikatie - 1 Koningen 18 vers 29 en 30

8 augustus 2010

*Zingen Psalm 39 : 3 en 5.**Votum en groet.**Lezing van de Heilige Wet des Heeren.**Schriftlezing 1 Koningen 18 vers 25 t/m 35*

25 En Elía zeide tot de profeten van Baäl: Kiest gijlieden voor u den enen var en bereidt gij hem eerst, want gij zijt velen; en roept den naam uws gods aan en legt geen vuur daaraan.

26 En zij namen den var dien hij hun gegeven had, en bereidden hem en riepen den naam van Baäl aan, van den morgen tot op den middag, zeggen-de: O, Baäl, antwoord ons! Maar er was geen stem en geen antwoorder. En zij sprongen tegen het altaar dat men gemaakt had.

27 En het geschiedde op den middag, dat Elía met hen spotte en zeide: Roept met luider stem, want hij is een god; omdat hij in gepeins is, of omdat hij wat te doen heeft, of omdat hij een reis heeft; misschien slaapt hij en zal wakker worden.

28 En zij riepen met luider stem en zij sneden zichzelf met messen en met priemen naar hun wijze, totdat zij bloed over zich uitstortten.

29 Het geschiedde nu als de middag voorbij was, dat zij profeteerden totdat men het spijsoffer zou offeren; maar er was geen stem en geen antwoorder en geen opmerking.

30 Toen zeide Elía tot het ganse volk: Nadert tot mij. En al het volk naderde tot hem. En hij heelde het altaar des HEEREN, dat verbroken was.

31 En Elía nam twaalf stenen, naar het getal der stammen der kinderen Ja-kobs, tot welken het woord des HEEREN geschied was, zeggende: Israël zal uw naam zijn.

32 En hij bouwde met die stenen het altaar in den Naam des HEEREN; daar-na maakte hij een groeve rondom het altaar, naar de wijdte van twee maten zaad.

33 En hij schikte het hout, en deelde den var in stukken en legde hem op het hout.

34 En hij zeide: Vult vier kruiken met water en giet het op het brandoffer en op het hout. En hij zeide: Doet het ten tweeden male. En zij deden het ten twee-den male.

Voorts zeide hij: Doet het ten derden male. En zij deden het ten der-den male,

35 Dat het water rondom het altaar liep; daartoe vulde hij ook de groeve met water.

De tekst voor de prediking is dit gedeelte, met name vers 29 en vers 30. We schrijven er onder:

GODS BOODSCHAP AAN VERBONDSBREKERS

1^e. In vers 29 horen wij van een vergeefs geroep.

Het geschiedde nu als de middag voorbij was, dat zij profeteerden totdat men het spijsoffer (dat is in Jeruzalem) zou offeren; maar er was geen stem en geen antwoorder en geen opmerking.

2^e. Een geheeld altaar.

In vers 30: En hij heelde het altaar des HEEREN, dat verbroken was.

*Gebed.**Zingen Psalm 2 : 1 en 2.*

Holle vaten klinken het hardst. Zo is het ook op de Karmel geweest. De volgende keer hopen we stil te staan bij het gebed van Elia. Vandaag bij het gewoel van de dwazen. In het bijzonder het eerste punt. God heeft het op de spits gedreven. Dan zal altijd blijken dat God regeert en dat de waarheid alleen aan Gods kant ligt.

Als God de zaak op de spits gaat drijven. Niet als ik dat doe of als u dat doet. Want daar is doorgaans niet zo veel van God bij. Ook Elia mocht het niet op de spits drijven, want alles wat Elia heeft gedaan, daarvan zegt hij straks: "Heere, betoon toch in het antwoord dat ik alle dingen heb gedaan naar Uw woord". Dat wil zeggen: in overeenstemming met Uw wil, en dus naar Uw raad. In die volgorde.

Elia heeft niet het gericht samen geroepen. Maar hij heeft gestaan onder de onfeilbare leiding van Gods Geest, en Die heeft hem de zaken hem in het hart gegeven, want anders zou er nooit vuur uit de hemel zijn gekomen. Ook bij Elia niet. Maar God gaat het op de spits drijven. Kijk, en de godsdienst en de afgodsdienst kunnen het heel lang vol houden. Hoe lang? Net zo lang totdat God het op de spits gaat drijven. Voor velen is dat pas na hun sterven. Want dan gaat het naar het gericht. Dan moet je voor God verschijnen. Dan zul je maar als atheïst hebben geleefd. Heilig overtuigd van je standpunten. Dan zul je maar als een moslim hebben geleefd. Vast er van overtuigd dat de Koran het woord gods is, dat Allah groot is en dat Mohammed zijn profeet is. Wat een vergissing. Of een regering die zegt: "Je moet je kinderen zo neutraal mogelijk opvoeden. Je moet ze niet teveel beïnvloeden". Nee, dat doe je ook niet hè! Ook niet als je zegt: "Je moet ze vrij laten en je moet verdraagzaam zijn, en je moet het ze zelf maar uit laten zoeken en je moet ze zelf laten kiezen". Dat veronderstelt helemaal niet dat ik geloof dat de mens vrij is. Of wel? Dus ik dring ze dan ook helemaal niet op dat de mens vrij is om te doen wat hij wil en zoals hij wil en wanneer hij wil. Nietwaar? Nee, daar hebben ze geen oog voor. Dat hebben ze echt geen oog voor. Ook onze regering niet hoor. Al die mensen van verdraagzaamheid, al die mensen die uitroepen "vrijheid", al die mensen die zeggen: "Je moet een ander in zijn waarde laten". O, wacht even, Elia spot met de afgodendienst hoor. Wacht even! Maar dat moet u niet gaan doen hoor. Dat moet u niet zomaar gaan doen. Want dan moet je wel in de roeping en de kracht van Elia staan hoor. Pas op zomaar te gaan spotten met andere godsdiensten, want het kon weleens zijn dat God in u gaat blazen. Dan ben je net als de zonen van Sceva. Die dachten ook de duivel wel uit te werpen in de Naam van de Heere Jezus. Weet u wat die duivels zeggen? "Jezus ken ik en vrees ik, sidderend, als mijn Rechter. En Paulus, ja die ken ik ook als een rechtvaardige, waardige, ware dienstknecht. Maar wie zijn jullie?", en hij scheurt ze de kleren van het lijf en ze moeten vluchten uit dat huis. Pas maar op hoor, dat je gaat spotten met andere godsdiensten, met andere mensen, menende te staan in uw kracht. Nee, dan moet je wel weten als een Elia geroepen te zijn en als een Elia de zaak op de spits te drijven. Maar het is wel zo. De mens, wij, ons land, wij maken ons bespottelijk voor God wanneer wij ons verheffen tegen Zijn macht en Zijn majesteit. Want God lacht er om! Al dat vruchteloos gewoel. Al dat vechten. Al dat bestrijden van God en Zijn waarheid. Al dat afbreken van Zijn altaren, ook in ons land. God lacht er om. Want God trekt altijd (eerbiedig bedoeld) aan het langste eind.

Maar pas ook maar op voor uw naam-christendom. Want dat staat aan dezelfde kant als die Baälsdienst, als die atheïsten en die moslims. Uw naam-christendom staat aan dezelfde kant. Ge kunt de naam hebben dat ge leeft, maar God zegt: "U bent dood". Dat lees ik in het Boek Openbaring. Want ook in dat opzicht (holle vaten klinken het hardst), degenen die er het meest van weten te vertellen, en degenen die

soms het meeste vertoon hebben..., zal het altijd waar zijn, denkt u? Als Elia bidt maakt hij geen vertoon hoor. Maar dan knielt hij eerbiedig en stil voor God neer, want hij weet het verschil tussen zijn werken en Gods werken. Maar dat weet het naam-christendom niet, want dat leeft van eigen werken, eigen vroomheid, eigen bevinding. Daar leven ze van. En daar vallen ze door heen, vroeg of laat. Wanneer? Als God het op de spits gaat drijven, tijdens het leven of te laat na dit leven. Als ik in het Boek Spreuken lees: ja, dan zult u wel roepen, net als die dwaze maagden, net als die mensen die zich kunnen beroepen op het feit: "Heb ik niet in Uw Naam..." Dus dominees staan er bij. Er staan ambtsdragers bij die het hebben uitgedragen in de gezinnen. Er staan er bij die voor kinderen van God zijn door gegaan. Hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd en grote wonderwerken gedaan! Hebben wij U niet grootgemaakt en groot van U gesproken. "Ja, dat kan wel zijn, maar Ik ken u niet, Ik heb u nooit gekend", zegt de Heere. Dat moet toch wel tot zelfonderzoek brengen, in het bijzonder onder ons die het Avondmaal vieren. Maar zeker ook degenen die het niet vieren, nog wel te meer. Weet God er van af? Want van de Baälsdienst en het naam-christendom weet God niets af. Ik bedoel: daar is niets van God bij.

Weet u, daarom blijft het stil op de Karmel zolang die Baälpriester tekeer gaan, roepen, alles doen om de aandacht van hun god te krijgen. Dat is een arme godsdienst! Dat is een arme godsdienst hoor, als je alles moet doen om je god te bewegen. Ben je er achter gekomen? Bent u er achter gekomen? Met al uw bidden. Met al uw werken. Met al uw slaven en sloven. Ben je er achter gekomen? Er is niets van God bij. God is er niet in. Je houdt er God niet in over. Er is een volk op aarde dat het leert, met al hun werken. Want dat doen ze wel. Al die mensen die zeggen dat er geen werken aan vooraf gaat, geen werkhuis, die hebben het mis. Want als God in je hart werkt, ga je ernst maken met de oproep der bekering, ga je ernst maken met de heiligheid des Heeren. Vroeger zei men weleens: "Dan ga je zeven schoften in een dag werken". Proberen alles uit de weg te ruimen. Proberen alles tussen God en je ziel recht te krijgen. En dan er achter te komen: ijdel, ijdel! Dan zak je door je tranen heen. Dan zak je door je bekering heen. Dan zak je door je ernst heen. Dan zak je door je ijver heen. Want let wel, let wel, je zakt zelfs door je oprechtheid heen. Die Baälpriesters, waren die niet oprecht? Denkt u dat ze er niet heilig van overtuigd waren dat Baäl god is. Die atheïsten, wij kunnen wel zeggen "ze geloven het niet echt". Och, ik geloof vast en zeker dat er een- of tweemaal in hun leven een ogenblik aanbreekt waarop ze toch moeten twijfelen. Waarom? Omdat God Zich van elk mens vrij maakt. Maar je kunt heilig overtuigd zijn van de onwaarheid hoor. Er zijn wat mensen die voor Allah hun leven hebben gegeven in de strijd. In de tijd dat de Islam op kwam. Wat heeft Mohammed gestreden. Ze moesten allemaal voor Allah buigen en zijn Islam aannemen. Er zijn er wat gestorven in die dienst hoor. Ze meenden daar mee het Paradijs in te gaan.

En die kruistochten van ons. Hoevelen hebben gemeend Gode aangenaam te zijn, en met al hun strijden in Jeruzalem zijn ze voor eeuwig verloren gegaan, want het was een strijden buiten God, zonder God, zelfs tegen God.

Dus je kunt sterven voor je overtuiging en voor eeuwig verloren gaan. Dat betekent: ijverig geweest, ernstig geweest, oprecht geweest en verloren gegaan. Kijk maar eens naar die Baälpriesters. Zijn ze niet ernstig! Zo ernstig dat ze zichzelf bezeren en snijden naar hun wijze. Zodanig dat het bloed zelfs uit hun wonden stort. Dat wil zeggen: het bloed loopt hen over het lijf. Zo ernstig nemen ze hun godsdienst. En hoe ijverig zijn ze? Zo ijverig dat ze van negen uur 's morgens tot twaalf uur 's middags, als de zon op het hoogst staat en het krachtigst is, en Baäl toch wel..., ja dan maak je toch wel het meeste kans dat Baäl zal antwoorden met vuur. Twaalf uur

's middags in de hitte van de dag. Maar het bleef stil. Maar wat hebben ze geroepen, drie uren lang. Nog langer dan die Efeziërs uitgeroepen hebben: "Groot is de Diana der Efeziërs". Hier roepen ze drie uur lang, biddend, dansend om dat offer en hun altaar. Zo ernstig zijn ze. Zo ijverig zijn ze. En ze tasten mis. Dat is een waarschuwing.

Je kan voor de kerk alles gedaan hebben. Je kan je nachtrust er voor opgeofferd hebben. Je kan zeggen: "Ik ben hier geweest, ik ben daar geweest, ik heb dit gedaan, ik heb zus gedaan. Heere, heb ik niet veel voor U mogen doen, actief geweest". Ja, dat staat onder ons op een laag pitje. Want ik bemerk in de gemeente van Doornspijk, als het gaat om het jeugdverenigings-werk en al die dingen meer, mannenvereniging, vrouwenvereniging. Leeft dat? Door de week naar de kerk gaan bijvoorbeeld. Of aanstaande woensdag de zendingsmiddag. Of hoort dat er niet bij? Is dat optioneel, keuzevrij? Je kunt aanvinken: hier doe ik aan mee en daar doe ik aan mee, maar daar wil ik niet naar toe en daar wil ik niet zijn. Ik heb wel andere dingen te doen, ik heb wel betere dingen te doen. Moet dat nu allemaal?

Als het moet...! Is het zo moeilijk om de Heere te dienen? Is het zo moeilijk om ernst met Zijn dienst te maken? Dan blijft u ver achter bij die Baälpriesters. Dan blijven wij ver achter bij die Baälpriesters. Want die waren niet lauw in hun godsdienst hoor, zoals vele christenen en kerkgangers wel. Het is toch niet nodig? Het hoeft toch allemaal niet? Het staat toch niet in de Bijbel, zeggen we dan. Vertel mij nu eens, waar gaat uw hart naar uit? Waar gaat uw liefde naar uit? Waar heb je graag je tijd, je geld, je aandacht voor over? Kom, vertel het nu eens eerlijk voor het aangezicht van de Heere. Och, dan kunnen we allemaal bij onszelf beginnen. Dan kunnen we allemaal wel de hand in eigen boezem steken. Ik hoop dat we dat in waarheid eens te samen mogen doen. Dan is er nog verwachting.

Maar je kunt alles er aan gedaan hebben en er eeuwig buiten staan. Die Baälpriesters, daar dansen ze onder muziek en met zang. Al biddend tot hun god. Ze springen tegen het altaar op. Sommigen menen dat dat het altaar is dat Elia gebouwd heeft. Maar ik moet u eerlijk zeggen, ik lees nergens in de Schrift dat Elia dat altaar gebouwd heeft. Ik lees wel dat hij het geheeld heeft, maar niet dat hij het gebouwd heeft. Straks daar meer over.

Nee, ze zullen veel waarschijnlijker tegen dat eigen altaar hebben opgesprongen, naar de wijze van hun godsdienst. God dienend, een god van hun eigen makelij en naar hun eigen wetten en opvattingen. Dat doen veel christenen ook. Daar is niet de eredienst van de gehoorzaamheid aan het Woord, maar daar is de eigen dienst van het Woord zetten naar mijn hand, en menen dat God ook wel genoeg neemt met hoe ik het doe, hoe ik het opvat, hoe ik het uitleg. Mis hoor, mis, helemaal mis. Let zometeen maar op Elia. God dienen zoals God het wil en anders is er niets van God bij en blijft God er niet in over.

Want het blijft stil, met alles wat ze doen. Twaalf uur en de zon gaat weer onder. Wat betekent dat? De kans wordt steeds kleiner. Wat zegt Elia? Dan gaat hij spotten. Dat is een ernstig woord. Dat is niet oppervlakkig, maar dat is zeer ernstig. Daarmee wijst hij aan de trotse onredelijkheid van hun gods-dienst. De trotse onredelijkheid van de evolutie-theorie. Hoe halen ze het in hun hoofd. Eén zaadcel en één eicel, en moet u eens kijken wat de Heere uit die twee maakt. En dat verklaren ze in miljoenen en miljarden jaren. Ja, sorry hoor, maar als je een beetje gezond verstand hebt... 't Is toch een aanfluiting. Of ervaren we dat niet zo? Het is een aanfluiting voor een weldenkend mens. Dan kun je geleerd zijn en wetenschappelijk onderzoek hebben gedaan en al die dingen meer. Doctortitels en dissertaties geschreven hebben. Groot

aan-zien bij de wereld. Ze kijken op je neer hoor. Maar het is volslagen dwaasheid. Net als die Baälsdienst. Volslagen dwaasheid. Trotse onredelijkheid, dat is het. En het blijft stil. Wat ze ook doen. En dan hebben ze een offer en ze hebben ook een altaar. Ze hebben ook gebed. Ze hebben ook dansen. Gods volk weet ook van dansen. Niet in wereldse gelegenheden uiteraard. Maar Gods volk weet wel van dansen. Hebt u nooit met David voor de ark uit gehuppeld? Hebt u nog nooit met David gehuppeld van zielevreugd in God verheugd? Nog nooit? Is je hart nog nooit vol geweest van Zijn liefde? Is je hart nog nooit vol geweest van verwondering dat God voor afhoererende mensenkinderen, voor verbondsbrekers in Adam, maar die ook hun doop verzondigd hebben, dat er voor zulken nog genade is. Bent u nog nooit opgesprongen doordat u uit het Woord moedgeving kreeg? Alles tegen me, maar dan gaat de Heere spreken bij alles wat tegen is. O, dan is er wat voor. Wie is er voor? God is er voor! Of kennen we dat niet?

Zo nu en dan tijdens de voorbereiding lees ik ook de meditaties van ds. Aangeenbrug die hij in "De Wachter Sions" heeft geschreven. Dat is mooie kost hoor. Als u dat boek nog kunt vinden, dan moet je het zeker kopen. Ja, je godsdienst gaat er aan, dat is waar. Maar je wordt in Christus gegrond. Wat zeg hij nu? Dan ga ik vanmorgen iets zeggen over het bekommerde volk van God. Er is onderscheid tussen het bekommerde volk en het bevestigde volk. Het bevestigde volk kent ook bekommeringen hoor. Jazeker! En het bekommerde volk kent ook wel enige bevestigingen. Maar toch niet zo als dat bevestigde volk. Omdat ze nog (mag ik het zo eens zeggen vanmorgen?) ten diepste vóór de zaak staan. Welke zaak? De zaak dat God hun schuld uit Zijn boek heeft weggedaan, in de toepassing van het bloed van de Heere Jezus Christus, waardoor zij huppelen vol zielevreugd. Nu ga ik niet zeggen vanmorgen "Dan ga je op Golgotha dansen". Want op Golgotha, als je daar bent, is er verbreking van je hart. Maar in de verbreking van je hart is een onuitsprekelijke vreugde. Kennen we dat? Dat kent dat bekommerde volk zo niet. Weet u wat ds. Aangeenbrug zegt? En ik ben er heilig van overtuigd: dat is zoals God het Zijn volk leert naar de openbaring in Zijn Woord. Dat bekommerde volk kent Christus. Ja, nu weet ik, daar komt ook weer wat op af. Dat weet ik wel. Maar ze kennen Christus hoor, want ze hebben Hem gezien? Waar? In het Evangelie. Hoe? In hun verlorenheid. Hun godsdienst moest er aan gaan. Daar stonden ze met hun schuld en ze konden nooit meer zalig worden. Want ze hadden tegen dat lieve Wezen Gods gezondigd. Maar toen kwam de Heere ze te wijzen op Zijn werk. Toen kwam de Heere ze er op te wijzen, ja al die ogenblikken in het Woord, de een bij dit, de ander bij dat, want de Heere gaat Zijn eigen weg hoor. De een krijgt een andere tekst en persoon uit de Schrift dan weer een ander. Maar hoe Hij ze er bij bepaald heeft, dat de Heere niet omziet naar zulke beste mensen, naar zulke godsdienstige mensen, naar mensen die hun beste beentje hebben voorgezet. Dat doen ze wel! Maar daar zijn ze over gestruikeld. Over al die beste beentjes van hen zijn ze gestruikeld. Gelukkig maar. Dat is een Godswerk. Anders struikel je nooit. Dan houd je vol tot het bittere eind. Dan houd je je godsdienst vast. Dan houd je je bekering vast. Je zogenaamde nederigheid houd je vast. Houd maar op! Maar daar is van God niets bij hoor. Nee, dat bekommerde volk heeft wel alles verloren en Christus verkoren, maar ze hebben Hem niet. Kan dat dan? Kun je Hem gezien hebben, ruimte in Hem geproefd hebben, vol vreugde over Hem geweest zijn? Ja, ik weet ook van een tijdgeloof. Dat is ook vol vreugde. Dat naam-christendom. Het neemt de Heere Jezus zomaar aan. Och, het is een eenvoudige daad hoor, maar je moe het wel van Boven geleerd hebben. Het is een eenvoudige daad, Christus aannemen, er is niets moeilijks aan. Alleen, God moet het je wel geven, want anders doe je het nooit, of

verkeerd. Dat tijdgeloof weet ook van juichen, maar ze weten niet van strijd. Ze weten niet van worsteling. Ze weten niet van de afsnijding. Dat midden ze ook als de pest. Want ze willen er bij horen. Ze willen het hebben. Ze zijn het toch! Maar dat is niet het ware werk van God. Dat zeg ik niet om u te plagen, maar dat zeg ik om te waarschuwen. Ik weet het wel hoor, daar kunnen we ons aan ergeren, daar kunnen we ons aan stoten en we leggen het naast ons neer, en we gaan gewoon door. Maar ik zou toch willen zeggen vanmorgen: u hoeft mij niet te geloven, maar onderzoek dan toch wel eerlijk de Schriften en laat eens u door God onderzoeken. Als we in het ziekenhuis komen en we vrezen dat we ernstig ziek zijn, dan laten we ons graag onderzoeken, nietwaar! Geen mens wil sterven, maar elk mens wil beter worden. Je kunt er tegenop zien. Ja, ik weet ook, er zijn mensen die het schuwen: liever niet weten hoe erg het misschien wel met mij gesteld is. Dat kan ik ook wel begrijpen. Maar als je naar het ziekenhuis gaat, dan laat je je graag onderzoeken. Vertel het maar, dokter, wat is er aan de hand? Misschien is er nog een middel.

Mensen, laten we ons zo ook door God nog weleens onderzoeken? Of gaan we liever aan die onderzoekskamer voorbij? Waarom? Omdat we bang zijn voor die röntgen-foto's die ons in de naaktheid van onze schuld openbaar maken. Die röntgenfoto's, die alle schijn van de buitenkant en alles wat ik voor waar houd, daar dwars door heen gaat en mij dan de leegte laat zien. Schuwen we dat? Als je genade kent, dan ken je ook die strijd, dan ken je ook die onwil. Maar dan word je toch gewillig gemaakt: "Heere, beproef mij en zie of mijn gemoed iets kwaads, iets onbehoorlijks voedt. Heb ik mij vergist? Ben ik begonnen of bent U begonnen?" Of hebt u daar nooit vrees over? Zit u daar nu nooit over in? Jonge mensen, zit je daar nu nooit over in? Ben je zo opper-vlakkig? Ben je zo door de wereld verhard? Ben je zo afkerig dat je daar nooit over in zit? Vrees, vrees dat in je leven waar gaat worden wat ik in Spreuken 1 lees: "Keert u tot Mijn bestraffing, zo zegt de Heere, zie, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten in die weg. Jazeker! En Ik zal Mijn woorden U bekend maken, dewijl Ik geroepen heb en gijlieden geweigerd hebt, Mijn hand uitgestrekt heb en er niemand was die opmerkte, en hebt al Mijn raad verworpen en Mijn bestraffingen niet gewild". Dan komt er een ontzaglijk woord. "Zo zal Ik in ulieder verderf lachen. Ik zal spotten wanneer uw vreze komt. Wanneer uw vreze komt gelijk een verwoesting, en uw verderf aan komt als een wervelwind, wanneer u benauwdheid en angst overkomt. Dan zullen zij tot Mij roepen". Misschien wel vlak voor de poort van de dood, door een ernstige ziekte gefolterd, maar bovenal nog veel meer door een verzondigd leven. Altijd tegen de waarschuwingen in, tegen al die gewetens-aandoeningen, al die gemoeds-aandoeningen, tegen al die roepstemmen van de Heere in gegaan. Dan zullen ze roepen, zegt de Heere, maar Ik zal niet antwoorden. Als een wervelwind, wanneer u benauwdheid en angst overkomt en u Mij vroeg zoekt, maar Mij niet zult vinden.

Waarom? Omdat je het vandaag uitstelt. Omdat je het vorige week ook al uitgesteld hebt. Omdat je het je hele leven lang al uitgesteld hebt. Daarom!

Jonge mensen, zoek de Heere vroeg. Zoek Hem in de kracht van je leven. Want het is de beste tijd. Velen laten de beste tijd voorbij gaan en slechts enkelen worden in hun slechtste tijd toegebracht. Maak er ernst mee. Heden zo gij Zijn stem hoort, verhardt u niet, maar laat u leiden. Dat is de ernst hoor. Straks ga je roepen met je godsdienst en het blijft stil. Want op het sterfbed gaat het maar één kant op, van tweeën één. Of het blijft stil: ik weet het niet, ik weet het niet. Of er is trekking naar boven. Meer is er niet op een sterfbed, bij alle strijd. Dan kan het zijn dat zelfs een kind van God, die veel ontvangen heeft, in benauwdheid op dat sterfbed komt te liggen, en misschien voor zijn gevoel niets meer heeft. Maar ik zal u vertellen waar

dat hart naar uit gaat. Dat hart gaat naar boven, naar de Heere uit, ondanks die duisternis, te midden van die strijd. Dat hart gaat naar boven toe, want het wordt getrokken naar boven, want God verloochent Zijn eigen werk nooit. Dan mag het hier verbroken en verslagen en stuk liggen. Maar als ik op mijn sterfbed lig als een die in het leven in waarheid God leerde zoeken, die het om God te doen is geworden en die door genade in Christus bij God aanneming heeft gevonden, dan zal dat hart op het sterfbed naar boven trekken en geen andere kant op, in alle vrees, in alle benauwdheid, in alle angst.

Stil blijft het. En als nu die hele godsdienst aan zijn eind is gekomen. Want op de spits gedreven in het gericht, gaat de godsdienst zwijgen en blijft het stil. God spot met Baäl.

Ik wil er ook wel dit bij zeggen. Wij zeggen: "Je moet een ander in zijn waarde laten". Dat is maar deels waar. Wij hebben altijd vriendelijk te zijn. Wij hebben altijd bescheiden te zijn. Maar wij hebben ook altijd voor de waarheid uit te komen. En alles wat die waarheid tegenspreekt ondubbelzinnig te veroorde-len. Niet zo van: ik zal u in uw waarde laten als u denkt dat het zo is. Nee, nee, nee. "Meneer, mevrouw, jongen, meisje, Gods Woord zegt anders. U laat u door de leugen bedriegen en u gelooft de leugen". Of durf je dat niet te zeg-gen? Waarom niet? Omdat u zelf misschien twijfelt? Omdat u zelf niet in de waarheid bent ingeleid? Omdat u zelf niet op de waarheid bent gefundeerd? Daarom misschien? Omdat u zelf niet weet wat het is om tot God te naderen en bij God toenadering te vinden? Omdat uw eigen ziel nog nooit de waarheid heeft omhelsd? Ja, daarom gaat bij velen de hand op de mond, zeggen ze maar niet te veel, het kan zich tegen je keren. Maar het is van God ver-oordeeld hoor. Dan ga je niet grof beledigen. Nee, zeker niet. Dat past een christen niet. Dat past een kind van God niet. Die gaat niet beledigen. Die weet van zijn eigen God-beledigend leven af. Die gaat geen andere mensen beledigen, maar gaat ze wel eerlijk behandelen.

Dus ja, wat is een ander in zijn waarde laten, gemeente? Dat is bekommerd zijn over zijn ziel en zijn leugen en bedrog in het licht van het Woord Gods te ontmaskeren. Het mocht nog eens zijn tot zijn zaligheid. In die waarde we een ieder mens zeker later.

En dan zegt Elia, als op de ijdelheidskermis alle godsdienstkramerij geëindigd is en ze daar moe, uitgestreden, uitgewerkt, sommigen dichter bij de dood dan bij het leven daar om dat altaar neer vallen. Ze kunnen niet meer. Dat doet de zonde nu. Zo wreed is de zonde. Onthoudt het. Zo wreed is de zonde. Je offert alles voor haar op. Je doet er alles aan om haar te behagen. En uiteindelijk laat ze je onverhoord voor dood achter. Ook in het gericht. Zo wreed is de zonde. Zo wreed is de duivel. Jonge mensen, wat een waarschuwing, wat een ernstige, welmenende, liefdevolle waarschuwing van de Heere in Zijn Woord. Bekeer je en doe de afgoden weg. Graaf maar een groot gat, zoals Jakob deed bij El-Bethel in Genesis 35. Een groot gat en daar gooide hij al die af-goden in.

Want weet u, als de Heere werkt, wat gebeurt er dan? Dat is de tweede gedachte. Dan wordt het altaar, let goed op, wat staat er? Geheeld! Niet gebouwd. Nee, ik lees nergens dat Elia een altaar heeft gebouwd. Hij heeft het geheeld. Helen, dat is een oud-nederlands woord voor genezen of herstellen. Dus hij herstelt wat kapot gemaakt is, wat verwaarloosd is, wat achteruit gezet is, wat door de afgodsdienst in de schaduw van de zonde is gezet. Als daar die Baälpriester opspringen tegen het altaar... Onze kanttekenaren zeggen: dat is het altaar wat Elia gebouwd heeft. En u weet hoezeer ik gesteld ben op de kanttekenaren. Maar ze waren niet onfeilbaar. Ze hebben meestal de beste uitleg. En ze geven hier en daar, eigenlijk wel op vele

plaatsen, ook nog wel verschillende mogelijkheden van uitleg. Hier menen ze dat het om Elia gaat. Vele godgeleerden die net zo Godvrezend waren als onze vaders, gaan toch een andere weg. Zelfs onder die oudvaders zijn er die andere wegen gaan. Niet Elia heeft dat altaar gebouwd. Nee, dat was Achab voor die Baälpriesters gebouwd heeft. Daar sprongen zij tegen op. Weet u waarom ik dat ook meen dat dat zo is? U moet eens kijken in 1 Koningen 19 vers 10. Daar ligt Elia uitgeput, uitgestreden, moedeloos onder die jeneverbesstruik. Wat bidt hij daar? "Heere, de kinderen Israëls hebben Uw altaren afgebroken". Uw altaren afgebroken. Niet die lelijke Izébel. Niet die lelijke Baälpriesters. Maar Uw eigen volk heeft Uw altaren ontwijfd. Ja, zegt een oplettende Bijbellezer, ja zegt iemand die enige Bijbelkennis heeft: "Maar had de Heere niet gezegd dat alleen in Jeruzalem geofferd mocht worden". U hebt helemaal gelijk. Alleen in Jeruzalem. En toch lezen we zo vaak, zelfs onder Godvrezende koningen, ook onder Hizkia en Josia, die heerlijke reformaties hebben mogen doorvoeren, ook Manasse na zijn ingrijpende bekering, dat ze nochtans ook op de hoogten de Heere, ja wel de Heere, lieten offeren. De Heere heeft het gedoogd. Maar er komt nog wat bij. U weet, twee en tien stammen. Ze waren immers uit elkaar geraakt. Hoe? Door een oordeel van God. Over wie zijn zonde? Over Salomo's zonde. En dat tien-stammen-rijk heeft de zonde Jerobeam van het begin tot het eind nagelopen. Welke zonde? Dat zij God wilden dienen naar eigen zinnen en eigen wil in Dan en Bethel. Waarom? Wel, ze mochten niet naar Jeruzalem. Er is een uittocht geweest uit die tien stammen. Toen daar dat rijk gebroken werd, zijn er heel wat Godvrezenden uit Noord-Israël naar Juda gegaan. Maar er zijn ook Godvrezenden gebleven. En die hebben daar de Heere gediend. Hoe? In Dan en Bethel? Ja, dat dacht u. Echt niet. Nee, ze passen zich niet aan. Weet u, dan komen ze samen in het geheim. En zo zijn er wat altaren gebouwd. Naar ik stellig geloof, ook op de Karmel. Daar kwam een volk samen rondom dat altaar des Heeren. Daar stond de Heere in het middelpunt. Dat was de eredienst aan de gehoorzaamheid aan Hem. De eredienst van het liefhebben van hem. De eredienst van het liefhebben van Hem. De eredienst van de zaligheid zoeken in het offer dat Hij geeft en dat Hij aansteekt en dat Hij ook aanneemt. Dat zullen we nog wel horen.

En dat altaar is verwaarloosd geworden. Dat doet de godsdienst altijd. Dat doet de zonde altijd. Dat zoekt het huisaltaar. Hebt u een huisaltaar? Hebben wij een huisaltaar? U zegt: "Ja, 's zondags kom ik naar de eredienst". Ho, ho, wacht even. Gods kinderen hebben ook thuis die eredienst. Hun hele leven, hun huwelijksleven, hun gezinsleven is eredienst. Dienen van God. Leven naar de wil van God. Hebt u zo'n huisaltaar? Ook als u alleen bent, misschien alleen woont, alleen achter gebleven bent. Hebt u zo'n huisaltaar waar de Heere gediend wordt? Waar de Heere in de weg van het offer wordt aangeroepen. We zijn vanmorgen naar de kerk gekomen. Vaders, u bidt toch wel hardop aan tafel, zodat uw kinderen... Van wie moeten uw kinderen bidden leren als u niet hardop bidt aan tafel? Dat is nalatigheid in de dienst des Heeren. Daar kun je wat mij betreft van alles over zeggen hoor, maar ik geloof er helemaal niets van. "Ja, ik durf het niet". Maar uw kinderen niet bidden leren durft u wel! "Ja, maar ik vind het moeilijk". Maar dat geeft toch niet. Lopen we om die moeilijkheden heen? Als er geld te verdienen valt, lopen we dan ook om de moeilijkheden heen? We bidden toch wel aan tafel? En merken kinderen dan ook aan ons dat we de Heere werkelijk zoeken? Niet maar een formaliteit. Ook dat lezen van de Bijbel niet. Kijk, het kan niet altijd, maar ik geloof vast en zeker: aan tafel is een van de beste plaatsen voor de huisgodsdienstoefening. Niet uitgebreid. Soms. 's

Zondags bijvoorbeeld kan dat heel best. Maar ja, wil je het wel? “Ja, het hoeft toch allemaal niet zo?” Nee, het hoeft niet, maar als de Heere werkt doe je het wel.

Dat huisaltaar waar je samen uit de Schriften leest. Leg je het aan de kinderen uit? Ach, er is niet altijd tijd voor. Dat weet ik wel. Soms is het gejaag, zeker als de kinderen naar het voortgezet onderwijs gaan. Dan is het allemaal moeilijk. Maar niet op zondag toch?! En zoeken we de gelegenheden? Spreken we met elkaar over het Woord van de Heere? Bidden we ook voor elkaar? Dragen we onze kinderen ook hoorbaar voor hen op aan de Heere? In hun zorgen. De moeilijkheden die ze misschien op school hebben. Of weten we daar niet eens van? Hoe goed kennen we onze kinderen in hun noden, in hun vragen, in hun zorgen? Maken we ernst met het dienen van de Heere thuis? “Ja, dat hoeft allemaal niet zo”. Als nu uw kind op sterven lag! Al zou uw kind op sterven liggen, kun je je dan voor God verantwoorden? Mag je dan bij alles wat je aanklaagt toch in je oprechtheid... Nee, niet op je oprechtheid beroepen. Nee, helemaal niet. Maar toch in je oprechtheid zeggen: “Heere, ik heb ze gezocht Uw wegen voor te leven”. Dat je stervende kind zou kunnen zeggen: “Ja vader, ja moeder, u hebt mij eerlijk de weg gewezen, u hebt zich er niet voor geschaamd en u hebt zich er ook niet van af gemaakt”. Kinderen, kunnen jullie dat nu van je vader en moeder zeggen? Wees maar eerlijk hoor, de Heere weet het wel. Jonge mensen, kun je dat nu van je vader en moeder zeggen? Hebben zij zich vrij gemaakt van jullie bloed? Hebben ze je eerlijk de weg gewezen? Of is het een rommel thuis wat dat betreft? Alles keurig in orde, maar de huisgodsdienst verwaarloosd. Dat altaar moet geheeld worden, gemeente, wil er een komen van God zijn. Want Hij komt alleen maar in de weg van het helen van dat altaar. Waarom? Wel, dat altaar is de enige plaats waar verzoening plaats vindt. Dat altaar is de enige plaats waar je in oprechtheid je schuld kunt, mag en moet belijden. Want de Heere komt alleen maar terug in de weg van het helen van het altaar. U kunt alles geloven wat u wilt. U kunt allerlei waarheden oproepen. Maar ik lees hier in mijn Bijbel: God komt alleen terug; God zal alleen antwoorden in de weg van het herstel van het altaar. Thuis in de waarachtige dienst aan de Heere. Alleen in de weg van een hartelijke, levensvernieuwende bekering. Want als je leven in waarheid vernieuwd wordt, komt dat omdat hier hartvernieuwende genade is toegepast. Alleen in dat altaar en alleen in de weg van dat helen. “Ja maar, de Heere doet toch alles zonder de mens en buiten de mens”. Ja, toe maar. Het gaat dwars door de mens hoor. Het gaat niet buiten het medeweten van die mens. En het gaat ook zeker niet zonder de werkzaamheden. Als u denkt dat het zonder al die dingen gaat, vergist u zich deerslijk. Want dan dient u een god die niet de God van de Bijbel is. En al die mensen die zeggen: “Ja maar, als de Heere begint, dan komt het toch allemaal vanzelf op z'n pootjes terecht?” Hoe weet je dat? Hoe ben je achter die waarheid gekomen? Met een beetje gevoel en aandoening ben je er niet hoor. Helen van dat altaar. En het was het altaar des Heeren.

Wat doet Elia dan? Dan zijn er mensen die altijd proberen om hun godsdienst zo gunstig mogelijk te maken, zodat je de meeste kans maakt. Zo droog mogelijk hout. Zo mooi mogelijk dier. Noem maar op. Dat doet hij niet. Hij is wel zorgvuldig. De dienst van de Heere, door genade leer je zorgvuldig met eerbied en eerlijkheid de Heere te dienen. Over de struikelingen heen. Dat moet je er niet altijd bij zeggen, want vaak is dat alleen maar om je geweten af te kopen. Houdt er maar mee op. Nee, de Heere zorgvuldig, overeenkomstig Zijn Woord dienen. Niet mijn opvattingen. Niet mijn uitleg. Maar Gods uitleg. Hoe kun je dat weten? Door de Heere te zoeken en ernst met Zijn Woord te maken. “Heere, ga mij met Uw heilicht voor en leer mij de

waarheid van Uw Woord, leid mij daar toch in". Zijn wij daar om verlegen? Of niet? Zijn wij daar om verlegen?

Hij heeft het altaar geheeld. Ach, ik kan niet alle dingen zeggen. Dan zou het veel te laat worden. Vanmiddag hoop ik nog wel naar aanleiding van de Kananese vrouw het een en ander te zeggen over Israël en Jakobs wroegtelingen in Priël. Daar wordt hier ook naar verwezen. Dat laat ik nu liggen. Dat komt vanmiddag wel.

Maar weet u, Elia gaat het niet zo gunstig mogelijk maken. Waarom niet? Omdat hij weet dat God een God is Die door geen enkele hindernis en onmogelijkheid, of welk bezwaar dan ook wordt tegen gehouden. Waarom zegt u dat, dominee? Let eens op, kinderen. Wat gebeurt daar nu? Wat doet Elia nu? Hij doet iets wat die anderen niet gedaan hebben. Heb je het gelezen in je Bijbeltje? Hij gaat een gracht graven. Hij gaat een geul van ongeveer 30 cm graven om dat hele altaar heen. Daar heeft hij het volk bij geroepen. Ze kunnen alles zien. Want de ware godsdienst kan het licht verdragen. Dus ook het onderzoek. Je kan er met de neus bovenop staan en zien dat er geen bedrog is. En wat zegt hij dan? Neem vier waterkruiken en vul ze met water. Waar komt dat nu vandaan in die droge tijd? Wel, de Karmel lag vlakbij de Middellandse Zee. Het is zeer waarschijnlijk dat ze zeewater, dus zout water, niet te drinken, hebben genomen. Haal er vier op en giet dat uit. Elia, wat doe je nu? Nu maak je het alleen maar moeilijker. Je maakt het steeds onwaarschijnlijker.

Wat staat Elia daar in zijn geloofsvertrouwen op die God Die hem zal antwoorden. Wat staat hij daar in de waarheid dat de God van Elia leeft.

En dat doe je drie keer. Twaalf. Een prachtig getal. Het hele volk van Israël. Weer een vergissing? Nee! Elia zegt niet: "Maar twee". Van het twee-stammen-rijk. Hij zegt ook niet: "Er zijn er hier maar tien, laten we maar tien stenen nemen". Nee, God houdt geen rekening met die scheuringen hoor. Echt niet. Wat geen scheuring om de waarheid is, daar houdt God geen enkele rekening mee. Want het gaat Hem om het hele volk. Daar van die twee, en hier van die tien stammen. Aan beide kanten. Dat werk van God is niet verbroken, want het gaat Hem om het ene lichaam van Christus. Och, dan zou er wel weer wat over 2004 te zeggen zijn. Ik wil er alleen maar dit van zeggen: ik hoop dat God ons de genade geeft, dat wij in ware verbreking van ons hart ons tot op de dag van ons sterven mogen verootmoedigen onder wat er is gebeurd in 2004. En dat we daar tot op de dag van onze dood aan lijden. Want zou God er nu in verheerlijkt zijn geworden, denkt u? En al konden we niet anders... Pas maar op voor die hoogte waar u neerkijkt op een ander hoor. Ootmoed, ootmoed, ootmoed. Buigen! Onze eigen schuld kennen, die groot is, ook kerkelijk. Die moet ook worden verzoend.

Twaalf stenen, onbehouwen, onbehandeld. Waarom? God wil alleen hebben wat Hij Zelf heeft gegeven. Daarom laat Hij die godsdienst door gaan tot het uur van het spijsoffer. Waarom het uur van het spijsoffer? Wel, dan wordt in Jeruzalem het avondoffer gebracht. Wat is dat spijsoffer? Dat heeft alles te maken met het brand- en dankoffer. Weet u wat er in het spijsoffer werd gezegd? "Heere, wij geven U terug wat U ons gegeven hebt". Kijk, dat is het. Hoe kun je nu voor God verschijnen en bij God aanneming krijgen? Alleen als je mag weten dat Christus je in de armen van het geloof is geschonken. En met die Gave van God vind je altijd toenadering en ingang bij God. Want het is Zijn Gave. En Zijn Gave ontvangt Hij altijd. Daarom moeten we leren bidden "om Jezus' wil", in waarheid. Want dat ziet Hij altijd aan, want het is Zijn eigen Gave. En God neemt alleen maar aan wat Hij Zelf gegeven heeft. Al dat water dan? Ik ga eindigen. Nu kon je nog zo strijden tegen dat altaar. Nu kun je nog zoveel water van vijandschap uitgieten over het Evangelie van de gekruisigde Zaligmaker. Laat dat offer maar doordrenkt worden hoor. Laat alles er maar tegenop komen. Heel

die geul, kinderen, van 30 cm breed om heel dat altaar. Hoe diep? Ik weet het niet. Vol water. We lezen: het was kletsnat. Nou, jullie weten toch allemaal wel dat nat hout nooit branden wil. Dan moet je weer wachten tot het droog is. Of het vuur moet zo heet zijn, dan moet je van buiten met zoveel vuur komen dat het eerst op moet drogen en dan verbrandt het wel weer. Nou, dat gaat straks gebeuren. Maar God gaat komen en Hij zal niet zwijgen. Weet u wat dat betekent? Dat is tot troost voor Gods bestreden volk, dat zo bekommerd, oprecht bekommerd... Het gaat niet om termen hoor. Die mag u wat mij betreft achterwege laten. Als u de zaken maar wel vast houdt. Daarom houd ik de woorden ook liever vast. Want velen hebben de woorden los gelaten onder de bewering dat ze de zaken nog wel preekten. Nou, ik zie wel wat er van terecht gekomen is. Niet veel! Alleen maar een verlaten van de waarheid. Dus laten we de woorden dan ook maar vast houden.

Oprecht bekommerd. Heere, hoeveel schuld ligt er bij mij! Hoeveel water van afkerigheid! Kan het nog wel? Kan het nog wel? Dan klinkt hen toe vanuit dat kletsnatte offer, als dat vuur er straks op komt. Weet u wat de Heere dan zegt? O zondaar, Ik doe het niet om uwentwil. Dat is een wonder! Ik doe het niet om uwentwil. Uw schuld staat Mij niet in de weg. En al uw ijver kan Mij niet bewegen. Niets uit u, o zondaar. En al moet je dan zeggen: "Heere, ik heb niet dat geloof wat U waardig bent. Heere, ik heb niet die verbrokenheid des harten die mij past". En noem maar op. Dan zegt de Heere: "Maar dat staat Mij niet in de weg, want Ik doe het niet om uwentwil. Ik doe het alleen om Mijn heilige Naam die gij ontheiligt hebt". "Amen, Heere. Dat heb ik gedaan. Ik heb Uw Naam ontheiligt in mijn huwelijk, in mijn gezin. Ik heb alles verprutst en verknoeid. Ook daar waar het ogenschijnlijk allemaal zo netjes en van een lijn dakje gaat. Maar ik heb het verknoeid, ik heb het verprutst. Het is mijn schuld, Heere. De ongehoorzaamheid van mijn kinderen, ik kan maar één de schuld geven: dat ben ik zelf".

Maar de Heere zegt: "Ik doe het niet om uwentwil". Dat is een troostwoord. Ja, ik weet het, daar komt ook wat tegenop hoor. Daar moet een mens ook onder leren buigen. Want dan ga je er wel aan met alles wat je hebt en bent, denkt te zijn en te willen zijn. Maar dat is troost als de Heere zegt: "Ik..." Dat zegt Hij alleen bij het altaar hoor. Dat zegt Hij alleen met dat vuur. Dat zegt Hij alleen in de weg van de gerichtsoefeningen. "Ik doe het niet om wie u bent, of zou kunnen zijn of had moeten zijn. Ik doe het om Mijns groten Naams wil". Dat is nu vrije genade, gemeente. Dat altaar, kletsnat, spreekt ons van de vrije genade van God, waardoor zelfs de grootsten en de ergsten zalig kunnen worden. Hoe lang je ook tegen God hebt gestreden. Hoe hard je je hart ook hebt gemaakt. Hoe veel je er ook tegenop bent gekomen. Dat je moet zeggen: "Heere, hoe moet het toch, hoe moet het toch?" Hij verkondigt u vrije genade, uit Christus, tot verheerlijking van Zijn grote Naam.

Dat zou ons toch wel mogen aanmoedigen, mogen aansporen om te doen wat we lezen in Psalm 60: "Geef Gij ons dan hulp in tegenheên. Bij U is raad". Wie zegt dat? Dat zegt de Heere: "Bij U is raad, bij U alleen". Hoe ben je er achter gekomen? Wel, het is vruchteloos waar men zich mee vlijt. Kijk maar naar de Baälspriesters. Kijk maar naar dat stille offer dat daar droog ligt zonder vuur. Want 's mensen heil (kijk nu eens goed!) is enkel ijdelheid.

AMEN.

Zingen Psalm 60 : 7.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 139 : 1 en 4.

Zegenbede.

Zingen Psalm 50 : 1 en 2.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 18 vers 30 t/m 40

30 Toen zeide Elía tot het ganse volk: Nadert tot mij. En al het volk naderde tot hem. En hij heelde het altaar des HEEREN, dat verbroken was.

31 En Elía nam twaalf stenen, naar het getal der stammen der kinderen Ja-kobs, tot welken het woord des HEEREN geschied was, zeggende: Israël zal uw naam zijn.

32 En hij bouwde met die stenen het altaar in den Naam des HEEREN; daar-na maakte hij een groeve rondom het altaar, naar de wijdte van twee maten zaad.

33 En hij schikte het hout, en deelde den var in stukken en legde hem op het hout.

34 En hij zeide: Vult vier kruiken met water en giet het op het brandoffer en op het hout. En hij zeide: Doet het ten tweeden male. En zij deden het ten twee-den male.

Voorts zeide hij: Doet het ten derden male. En zij deden het ten der-den male,

35 Dat het water rondom het altaar liep; daartoe vulde hij ook de groeve met water.

36 Het geschiedde nu als men het spijsoffer offerde, dat de profeet Elía na-derde en zeide: HEERE, God Abrahams, Izaks en Israëls, dat het heden be-kend worde dat Gij God in Israël zijt en ik Uw knecht; en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb.

37 Antwoord mij, HEERE, antwoord mij, opdat dit volk erkenne dat Gij, o HEERE, die God zijt, en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt.

38 Toen viel het vuur des HEEREN en verteerde dat brandoffer, en dat hout, en die stenen, en dat stof, ja, lekte dat water op hetwelk in de groeve was.

39 Als nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: De HEERE is God, de HEERE is God.

40 En Elía zeide tot hen: Grijpt de profeten van Baäl, dat niemand van hen ontkome. En zij grepen hen; en Elía voerde hen af aan de beek Kison en slachtte hen aldaar.

De tekst voor de prediking is met name het 36^e t/m het 40^e, waaronder wij schrijven:

HET WONDER VAN HET KARMELGERICHT

1^e. Een krachtig gebed, vers 36 en 37.

2^e. Een verterend vuur, vers 38.

3^e. Een ontzettende strafoefening, vers 40.

Gebed.

Zingen Psalm 97 : 1, 2 en 3.

Toen al het rumoer en alle onrust van de afgodsdienst en al hun aanhangers moest zwijgen en al dat lawaai was geëindigd in de dood, al dat lawaai was geëindigd buiten God en zonder God, toen is Elia genaderd. Ik denk dat je er bij geweest zou moeten zijn om te voelen, om te ervaren, om te merken met hoeveel kalme zekerheid hij elke verrichting heeft gedaan. U moet er bij zijn geweest om er een diepe indruk van over te hebben gehouden in hoeveel zorgvuldigheid hij elke

handeling heeft volbracht in het helen van dat altaar, in het bij elkaar brengen van die twaalf onbehouwen, van God geschonken stenen, zo in de natuur gevonden, in het slachten van die var, alles overeen-komstig Gods Woord. En hoe hij dat dier heeft gedeeld. Hoe het bloed heeft gevloeid. En hoe hij dat dier op het hout van het altaar heeft geschikt. Hoe daar tot verbazing van een ieder twaalf kruiken met water over leeg gegoten zijn. Zeewater. Zo veel dat heel het altaar, het offer en het hout, geheel door-drenkt waren. En dat al dat overtollige water ging staan in de groeve die hij had gegraven. Welk een indrukwekkend moment is het geweest toen Elia dat altaar ging naderen. Ik weet niet of u weleens klassieke muziek luistert. Ik zeg ook niet dat dat nodig is. Maar Mendelssohn, waarvan men zegt dat het een bekeerde Jood was, ik weet niet of dat zo is; die heeft eens een oratorium geschreven over Elia. Je mag er van mij van denken wat je wilt. Maar als je dat beluistert, en hij heeft uitgebeeld het rumoer van die Baälpriesters, de onrust. En dan dat ontzettend moment van stilte. Als die priesters roepen: "Antwoord ons!" En stil blijft het. "Antwoord ons, Baäl!" En stil blijft het. En dan nadert Elia met dat hart-ontroerende en ziel-doorstekende gebed. Dat is een heel bijzonder mooi (althans, dat vind ik) ontroerend moment in het oratorium van Mendelssohn over Elia. De kalmte. Waar komt dat nu vandaan, mensen? Waar krijg je nu kalmte vandaan? Er zijn mensen die zondig kalm zijn. "Een mens heeft het niet in de hand, een mens moet het maar over geven, het wordt je niet door vreemden aan gedaan". Dan komt er een zondige kalmte in je hart. Zo van: "Je bent te machteloos om er iets aan te doen, ik kan het ook niet helpen, ik kan er ook niets aan veranderen". Dan kan er een zondige kalmte in je hart komen. Een zondige gelatenheid. Een zondige, ten diepste, eigenlijk ten diepste onverschilligheid.

Maar Elia staat daar vol van de kalmte van het waar zaligmakend geloof. Hij staat daar in de kalmte van zijn oprechte Godsvrees. Hij staat daar in de kalmte van het feit dat hij weet Wie hem geroepen heeft, dat hij weet Wie hem gezonden heeft, dat hij weet door Wie hij daarin geleid wordt. In alles hoeft hij niet op zichzelf te zien. Daar op de Karmel hoeft hij het niet van zichzelf te verwachten. Daar hoeft hij niet te staan met een ijdele hoop: "En nu hoop ik maar dat de Heere het ook zal doen, want het kan zijn dat de Heere het niet doet". Nee, dat kan niet! Uitgesloten! Want die het op de Heere werpt, die wordt door de Heere geholpen. Want anders zou Hij onbetrouwbaar zijn. Anders zou Hij geen God zijn. Anders zou Hij Zijn eigen Woord niet eens houden. Onmogelijk! Hij staat er in de zekerheid dat God zal antwoorden. Maar wel in de weg die de Heere daar ook voor heeft aangewezen. En voor die weg deinst hij niet terug. Dan staat hij daar in de kalme zekerheid dat God niet zal achterblijven, en dat God Zich daar als de Heere, als de Eigenaar en Verlosser van dat volk en de Verzoener van hun schuld Zich zal openbaren. Eén ding goed onthouden, gemeente. God heeft geantwoord door het vuur. Allah heeft nog nooit geantwoord. Al die afgoderij om ons heen, hun god heeft nog nooit geantwoord. De god van de naamchristenen heeft hen ook nog nooit geantwoord. De god van het nabij komende werk heeft hen nog nooit geantwoord met vuur. Maar de God van Elia, de God van het verbond, de God van Abraham, Izak en Jakob, de God van het waarachtige werk en van het waarachtige Woord antwoordt altijd op het geloof. Zelfs op het wondergeloof. Want als de vader van die maanzieke knaap zijn jongen onder tranen bij de Heere Jezus brengt, en de Heere Jezus zegt: "Indien gij gelooft, alle dingen zijn mogelijk degenen die geloven". Dat staat in je Bijbel. Dat staat in uw Bijbel. Dat staat in onze Bijbel. Indien u gelooft, alle dingen zijn u mogelijk degenen die geloven. Wilt u weten waar? Markus 9 vers 23. Zoek het maar op. En onder tranen werpt die vader zijn jongen voor de Heere Jezus neer en hij zegt: "Heere, ik

geloof. Ik geloof dat U een wonderdoend God bent. Ik geloof dat U een wonderdoend Ontfermer bent. En ik geloof dat een ieder die, al is het in een wondergeloof, het op Uw goedheid werpt, dat hij gehoord zal worden. Kom mijn ongelovigheid te hulp”.

Daar staat Elia in dat gewijde ogenblik. Reken er maar op, dat dat een ogenblik is geweest dat iedereen gekeken heeft, waarop iedereen geluisterd heeft. Daar heeft er niet één geslapen hoor. Echt niet. Daar heeft er niet één verveeld rondgedraaid. Daar waren ze allemaal vol aandacht.

En hoe heeft Elia gebeden? Ik meen naar de gewoonte der Joden: met opgeheven handen. Zo nadert hij tot dat altaar. Want hoe zou je nu tot God naderen zonder dat altaar?! Als er één uit het Oude Testament, met Mozes, een betrekking heeft gehad op het Offer van de Heere Jezus Christus, dan zeg ik u, dat is Elia wel geweest. Als er één heeft gezien: alleen door het bloed van dat Offerlam, alleen door het bloed dat door God Zelf geschonken is. Niet ons bloed. Niet dat bloed van die Baälspriesters. Dat is allemaal eigen bloed en dus eigen werk. En als je met die gave van jezelf tot God komt, vind je nooit gehoor, nooit! Alleen het bloed dat Hij geeft, vindt gehoor. Want alleen datgene wat Hij schenkt, daar kun je mee bij God terug komen. Dat zal Hij aannemen.

Als er één is geweest in het Oude Testament, met Mozes, die een sterke betrekking heeft gehad op Christus, in Zijn Offer, en dat we alleen door Christus tot God kunnen naderen, dan is het Elia wel geweest.

Nu vraagt misschien een jongen of een meisje in de kerk: “Dominee, hoe weet u dat? Want dat lees ik toch niet in mijn Bijbel. Ik heb meegelezen, want ik probeer het na te gaan en ik probeer u te volgen. Maar als ik dit stukje lees, dan vind ik het nergens. Waarom zegt u dat nu?” Dat staat in het Lukas-Evangelie. Denk eens aan de berg der verheerlijking. Wie hebben met de Heere Jezus gesproken op de berg der verheerlijking? Heb je je nog nooit afgevraagd: waarom zouden dat nu net Mozes en Elia zijn? Waarom niet David bijvoorbeeld? Had die dan geen betrekking? Jazeker, die had ook een betrekking op dat offer. Zondermeer. Maar we lezen dat het Mozes zijn en Elia, die met Hem hebben gesproken aangaande zijn uitgang die Hij te Jeruza-lem zou volbrengen. Daarom beseft... En beseffen wij dat nu ook? Waar grondt u uw gebeden op? Jongens en meisjes, als je bidt tot de Heere... Je bidt toch wel tot de Heere? Of sla je dat over? Ga je daar helemaal aan voorbij? Zijn andere dingen belangrijker?

Waar gronden wij onze gebeden op? Op grond waarvan nadert u tot God? En beseffen wij dan ook waar wij onze gebeden op neerleggen? U moet eens luisteren naar het korte, krachtige, vurige, hartelijke gebed van Elia. Als er in Jakobus 5 vers 16 staat: “Het krachtige gebed (zo staat het er namelijk letterlijk) van de rechtvaardige vermag veel”, dan wordt ook dit gebed bedoeld. Dus een krachtig gebed hoeft niet lang te zijn. Een krachtig gebed hoeft ook niet met heftige gevoelens gepaard te gaan. Helemaal niet. Een krachtig gebed ligt niet in mijn aandoeningen. Die ligt in de grond van het gebed, namelijk in God Zelf. Kijk eens naar het eerste woordje van het gebed.

Kinderen, wat is nu het eerste woord dat Elia in zijn korte, maar krachtige, Gode behagelijke gebed heeft gehouden? Nu ga ik niet zeggen: korte gebeden zijn beter dan lange gebeden. Want ik kom in de Bijbel ook langere gebeden tegen. Maar als we denken dat lange gebeden gehoord worden omdat ze anders tekort zijn, dan zit u goed mis hoor. Want God antwoordt hier op een kort gebed. Ik lees in de Bijbel dat Hij ook nog wel op veel kortere gebeden reageert. Want als Petrus in de golven wegzinkt, dan heeft hij maar drie woorden in zijn gebed. En op dat gebed van drie

woorden, steekt Christus Zijn handen uit. Dus het zit niet in de lengte of in de korthed. Het zit in de waarheid van het gebed.

HEERE. Kinderen, met allemaal kleine lettertjes dat eerste woordje? Lees het maar in de Bijbel van het gebed van Elia, vers 36. Staat daar Heere met één hoofdletter en de rest kleine lettertjes? Nee hè. Er staat HEERE met allemaal hoofdletters. Wat betekent dat? Dat hij God in Zijn verbond aanspreekt. Hij spreekt de HEERE aan als die God Die Zich pas in Exodus 3 aan Mozes openbaart met die Wezensnaam van Hem, die alles zeggende, alles omvat-tende, onbegrijpelijke, onuitputtelijke, ook onuitsprekelijke Naam. Want als Mo-zes vraagt: “Wie moet ik dan zeggen dat mij gezonden heeft?” Dan openbaart God voor het eerst in de heilsgeschiedenis, niet voor het eerst in de Schrift, maar wel voor het eerst in de heilsgeschiedenis en openbaringsgeschiedenis Zijn heilige Verbondsnaam: “HEERE, Ik ben Die Ik ben, of: Ik zal zijn Die Ik zijn zal”. Dat wil zeggen: Degene Die in Zijn heiligheid altijd trouw blijft. Dat is die God Die onveranderlijk is. Zijn volk niet hoor. Zijn volk is zo veranderlijk als het weer en nog veel erger dan dat. Zijn volk moet vaak klagen over zichzelf: “Heere, mijn ontrouw, mijn onwaarachtigheid”. Daarom kunnen ze nooit iets van zichzelf meenemen, want aan alles kleeft die zonde. Maar ze spreken de Heere aan en ze grijpen de Heere aan en ze leggen zich voor het aangezicht van de Heere neer in die ene Naam: HEERE, die getrouwe Verbondsgod.

En dat doet Elia op het uur dat het spijsoffer in Jeruzalem in de tempel wordt gebracht. Waarom? Om daarmee heel duidelijk te maken daar op de Karmel, dat de ware godsdienst alleen daar is waar ze in verbintenis is met de godsdienst van Jeruzalem. Daar heeft de Heere Zijn dienst geopenbaar. Daar, heeft Hij gezegd, wil Ik wonen. En daar word Ik op een rechte wijze geëerd. Alleen in verbintenis en in verbondenheid met die waarachtige, van God gegeven en geopenbaarde godsdienst. En niet onze kalverendienst, tien volkeren van Israël. Niet onze zelf opgerichte altaren. Maar alleen dat altaar dat verbonden is aan het altaar in Jeruzalem.

HEERE, Gij God van Abraham, Izak en Jakob. Als die drie namen klinken onder het volk van Israël, dan vermenigvuldigt dat de gedachten zeer veel. Want dan wordt terug gezien op heel dat handelen van de Heere in het formeren van dat volk. Dan worden ze terug gebracht, bij wie? Bij Abraham, die God als een afgodendienaar getrokken heeft en geroepen heeft. Dan worden ze bepaald bij drie mannen die zelf vol zonden waren, die zelf niets anders dan verloren zondaren waren, maar met wie God in een verbond is gekomen en aan wie de Heere trouw is gebleven, aan wie Hij Zijn belofte heeft gegeven. En daar gaat Hij nooit van af. Daar wijst hij op.

Maar dan moeten we er ook op letten, daar wou ik vanmorgen toch even de aandacht aan geven, dat hij zegt: “HEERE, dat het dan heden openbaar worde, dat U God bent”. Weet u wat dat aangeeft? Elia zoekt de eer van God in zijn gebeden. Wij, wij bidden zo vaak op onszelf aan. Daar zal Elia ook wel last van hebben gehad hoor. Maar hier in dit gebed, hier mag het zijn: “HEERE, dat U bekend mag worden als God, de HEERE, de God van Israël. Uw eer. Uw verheerlijking. Dat U in alle dingen centraal en in het middelpunt staat”. Bidden wij zo? Bidden wij tot de ere Gods? Bedoelen wij in ons bidden, met alles wat we vragen, met alles wat we de Heere ook klagen, bedoelen wij daarmee ook Zijn eer? Met alles wat wij Hem afsmeken. Denkt u dat wij iets zullen ontvangen als wij Zijn eer niet zoeken, als Zijn eer niet op ons hart weegt! Denkt u dat de Heere ons dan zal horen? Denkt u dat dat behoort tot een gebed dat Gode welbehaaglijk is?

“En dat ik Uw knecht ben”.

Dan ga ik nog even terug vanuit dit gebed, dat krachtige gebed, naar Jakobus 5. Wat staat daar? “Het krachtige gebed van de rechtvaardige vermag veel”. Ja, zegt u, maar wie is dat nu, die rechtvaardige? Dat is Elia. Elia was rechtvaardig. Waarom was hij rechtvaardig? Wij zouden al heel snel zeggen: hij was rechtvaardig door een waar zaligmakend geloof in de Heere Jezus Christus, waarom God hem dat tot gerechtigheid heeft gerekend, namelijk dat de Heere onze gerechtigheid zijn gerechtigheid is, dat Christus zijn gerechtigheid is. Wij zouden zeggen, en dan vertalen we het eigenlijk maar anders: het krachtig gebed van de gerechvaardigde vermag veel. Maar, mensen, dat staat niet in je Bijbel. Dat was hij. Maar zo staat het niet in je Bijbel. En zo wordt het door Jakobus en dus door de Heilige Geest niet bedoeld. Dat brengt ons bij een heel belangrijk stuk voor onze gebeden. Waarom denkt u dat Elia zo vrijmoedig voor de Heere mocht verschijnen? U zegt: vanwege het offer. Jazeker! Dat was wat alles bepaalde en alles doordrong. En toch, het was niet het enige. Ik zal u er nog een tekst bij noemen om het aan u wat nader uit te leggen, en dat we daarmee eens in onze schuld terecht zouden mogen komen, en dat we ook onze gebeden eens zouden onderzoeken. Hoe bidden wij? Weet u wat er staat in 1 Johannes 3 vers 22? Ik ben die tekst de afgelopen weken meer dan eens tegen gekomen. Daar zegt Johannes, Johannes die aan het begin van zijn brief zo helder uiteen legt dat alleen het bloed van de Heere Jezus Christus reinigt van alle zonden. Jazeker. En wat zegt hij dan in 1 Johannes 3 vers 22: “En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem”. Waarom? Omdat wij gerechvaardigd zijn? Nee, dat staat er niet. Er staat: “Dewijl, dus, omdat, wij zijn geboden bewaren en doen hetgeen behagelijk is voor Hem”. Dat staat in uw Bijbel. Waarom hoort de Heere Elia? Omdat Elia rechtvaardig leefde. Waarom hoorde de Heere ook Elia hier in? Omdat hij een leven van gehoorzaamheid aan Gods Woord heeft geleid. Gemeente, dat is ons toch voldoende en genoegzaam getoond uit het leven van Elia. Als hij ging, dan ging hij omdat God zei “ga”. En als hij kwam, dan kwam hij omdat God zei “kom”. Hij ging naar de beek, en daar ging hij niet weg totdat in zijn leven had gesproken en de weg weer voor hem had geopend. Dat is gehoorzaamheid. Dat is een leven van onderwerping aan het woord van de Heere. Waar waar geloof is, mag ik het zo zeggen?, waar een eerlijk gegronde toegang tot God wordt gegaan in dat offer, daar is ook een leven van gehoorzaamheid. Vergeet het nooit!

Want wie meent om vergeving te kunnen vragen en in zijn leven slordig is, die krijgt geen verhooring. Dat betekent niet dat je met je verdiensten komt hoor. Maak me niet wijs dat Elia hier in dit gebed tegen de Heere zegt “dat ik ben Uw knecht”, dat hij daarmee zegt “ik ben het dan toch ook waardig, Heere; U moet het mij ook bewijzen”. Hij legt zijn gebed echt niet op zijn verdiensten neer, maar hij mag met een eerlijk geweten, met een door Christus’ bloed gereinigd geweten en in een levenswandel waarin hij de Heere heeft aangekleefd, waarin hij in gehoorzaamheid heeft gewandeld, heeft hij de Heere mogen aangrijpen.

Mensen, als je zonde toelaat en houdt in je leven, houd dan maar op met bidden, want de Heere zal u nooit horen. Dat is heel scherp, maar denk er maar eens over na. Als u de zonde wilt vasthouden en u wilt niet breken met datgene waarvan u in uw geweten en vanuit Gods Woord voornamelijk kunt weten dat het Hem niet behaagt, hoe durft u dan met uw gebeden tot God te komen. U slaat Hem in het aangezicht met uw gebeden. U beledigt Hem. Want u zegt: “Heere, ik wil wel vergeving, maar ik wil niet naar uw wil leven. Ik wil wel in de hemel komen, maar ik wil hier op aarde niet heilig leven”. Wie van ons..., dan hoef je niet naar een ander te kijken, daar heb je niets aan. Want voor de rechterstoel van God sta je alleen. Daar

is niemand om naar te kijken. Dan kijkt God zo naar je, dat je geen andere kant meer op kunt kijken.

Kunnen wij zo ook eerlijk voor God komen? Misschien met vrezen en beven, maar dat het toch mag klinken, vanwege een geweten waar de Heilige Geest mede getuigenis aan geeft zoals Paulus daarvan spreekt, zoals het in Psalm 116 staat: "Heere, ik ben Uw knecht, ik behoor U toe, ik leef voor U, want ik leef van U, en dat ik Uw knecht ben". En als je dan de zonde vasthoudt in je leven, zo heel bewust, zonder strijd, zonder dat het een last is, zonder dat je er bedroefd over bent, zonder dat je gedurig het verbond met God vernieuwt: "O Heere, laat mij toch naar Uw wil leven, leer mij toch Uw eer bedoelen; o Heere, maak toch dat de zonden mij niet overwoekeren, leer mij dan naar Uw wil te handelen, neig mijn hart, Heere, tot de vreze van Uw Naam". Als dat niet in je hart leeft in oprechtheid, en als dat ondanks alle gebrokenheid in je leven niet wordt uitgeleefd, zouden we dan met vrijmoedigheid voor God kunnen verschijnen, denkt u? Zouden we dan onze gebeden voor de Heere neer kun-nen leggen in oprechtheid? Is dat misschien de oorzaak dat er zo weinig gebeden verhoord worden? Er wordt wel veel gevraagd, maar de rechte grond wordt niet gezien. En de rechte gestalte ontbreekt er aan. Wel, bij Elia niet. Bij David ook niet. Weet u wat David zegt in Psalm 119 vers 166? Dat prachtige gebed. Dat langste gebed uit de Bijbel. "O Heere, ik hoop op Uw heil en ik doe Uw geboden". En dan klaagt zijn geweten hem niet aan! Want al kleeft de zonde hem aan en heeft David (dat weten ook de kleinste kinderen in de kerk wel) meer dan eens zwaar en diep gezondigd tegen God en was er elke dag de gebrokenheid. Toch zegt hij het daar maar. En dan moeten wij er niet van maken wat ons uitkomt om ons geestelijk leven en onze bekering te redden. Wie van ons kan in vrijmoedigheid zeggen... Want als Christus u heeft vrijgemaakt, als weet u het werk van Gods Geest in uw hart, en al is het dat u van die verdorvenheid niet los kunt komen, wie van ons kan nochtans, gereinigd met het bloed van Christus, naar de oprechtheid van zijn hart, die gestalte krijgt in zijn leven; wie kan zeggen: "Heere, ik ben Uw knecht". Dat is geen hoogmoed. Dat is niet jezelf de handen opleggen. Maar dat is dat je hetzelfde geloof, dezelfde bekering, dezelfde wedergeboorte, dezelfde God en Zijn werk als dat van Elia kent. Daar blijkt het uit. Kent u dat leven? Ik ben Uw knecht, Heere. Wat zegt David in Psalm 66 vers 18? "Als ik naar ongerechtigheid had gekeken, Heere, dan had U mij nooit gehoord". Wat zegt Johannes ook alweer? "En wat wij bidden, dat zullen wij van de Heere ontvangen". Waarom? "Omdat wij naar Zijn geboden leven en dat wij er een behagen in hebben om Hem te behagen". Dat leefde in zijn hart. Dat is een eerlijke vraag, een gewetensvraag, een hartevraag aan ons allemaal in de kerk vanmorgen. Als je maar één keer per zondag in de kerk hoeft te komen, als je meent dat dat genoeg is, dan kun je bij voorbaat al het antwoord "nee" geven. Als je het niet nodig vindt om tot twee maal toe de dienst van de Heere waar te nemen, dat je 's middags rustig thuis kunt blijven, en misschien in het seizoen de kinderen dan nog naar de zondagschool sturen; als je het niet nodig vindt om twee maal op te gaan als je gezondheid het toelaat, dan kun je bij voorbaat er van uit gaan: je bent onbekeerd, je bent beslist onoprecht, en zo kun je nooit sterven. Bekeer je daar van. Bekeer je van die slordige kerkgang. Dat is een wezenlijk punt in het leven van hen die maar één keer menen te hoeven komen. Bekeer je van die zonde. Dat wijst God u vanmorgen aan in uw leven. Want hoe kun je menen God te behagen als je niet in de weg van Zijn inzettingen wandelt, wie niet in gehoorzaamheid aan Zijn Woord wandelt. Als de Heere je dan twee keer roept, weet u het beter of weet de Heere het beter? Zou twee keer beter voor u zijn of vindt u één keer goed genoeg? Ik noem maar één ding. De Heere acht twee keer voor u

nodig. Wees dan ook twee keer in de kerk en laat het niet afweten, want je behaagt er God niet mee. “Je kunt met je kerkdienst niets verdienen”. O nee? De Heere wil degenen die in oprechtheid in Zijn inzettingen wandelen Zijn zegeningen niet onthouden hoor. Want in het houden van Zijn geboden is veel loon. Vergeet het maar nooit hoor. Het spreekt nooit vanzelf, nee. Maar misbruik ook de soevereiniteit van de Heere niet, om Hem eigenlijk met Zijn soevereiniteit ontrouw te verklaren. Hij kan het doen en Hij kan het niet doen. Ik vraag: Wat wilt u dat Hij doet in uw hart? Wat wilt u dat de Heere u zal doen? En als u dan niet getrouw met de Heere handelt en wandelt, hoe zal de Heere het dan ooit bij u kwijt kunnen? “Ja, om het offer”. Ja, maar dan kun je ijdel roemen in het offer. IJdel je vertrouwen stellen op dat offer. Want het gaat nooit buiten de gehoorzaamheid om. “En dat ik Uw knecht ben”. En zijn geweten klaagt hem niet aan voor de vierschaar van God. Hij mag daarin vrij staan als een gerechtvaardigde zondaar voor God. Hij mag daarin vrij staan in een leven van gehoorzame, liefdevolle toewijding aan God. Waar dat niet wordt gevonden, mensen, dan is er geen genade in je leven. Want genade werkt gehoorzaamheid. Gods Geest leert gehoorzaamheid. Wie Christus noemt, zegt Paulus in 2 Timótheüs 2 vers 19, die sta af van ongerechtigheid. Waar dat niet beoefend wordt, is geen geloof, is geen offer, is geen toegang tot God, al kun je je soms verblijden over allerlei gemoeds-aandoeningen, maar dan is het niet zaligmakend van God.

“En dat ik Uw knecht ben”.

Dan dat slot van het gebed. Daar zou je wel wat vragen bij kunnen hebben. Tot tweemaal toe in de eenvoud en de kalmte van zijn ziel: “Antwoord mij, Heere, antwoord mij”. Hij heeft niet geschreeuwd. Hij heeft zijn stem niet verheven. Maar hij heeft in kinderlijke eenvoudigheid de Heere om verhooring op zijn gebed gevraagd. En als hij “amen” zegt (we lezen het niet in de Bijbel, maar hij heeft het wel uitgeleefd), dan is het waar in zijn leven wat onze Catechismus daarvan zegt: “Nu weet ik dat mijn gebed veel zekerder van U gehoord is, dan dat ik het gevoel”. Want het ware geloof kan op het gebed “amen” zeggen in de diepe zekerheid: “De Heere zal niet achter blijven”. Zeker hier niet! De Heere móet antwoorden, naar Zijn eer, tot Zijn verheerlijking. Hij zal antwoorden vanwege Zijn verbond.

Maar dan dat laatste. Dat het volk mag erkennen, dat Gij, o Heere, die God zijt, namelijk de God van Israël, Abraham, Izak en Jakob, en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt.

Wat betekent dat nu? Betekent dat nu dat Elia bidt: “Heere, dat ze mogen erkennen dat U hun hart verhard hebt in het navolgen van de Baäl, drie jaar lang”. Betekent dat nu, dat Elia zegt, want dat komt ook in de Bijbel voor hoor, dan moet u maar in het Boek Jesaja lezen. Dat wordt in het Nieuwe Testament meer dan eens herhaald. “Heere, U hebt hen het hart vet gemaakt, dat ze niet opletten, dat ze niet luisteren, dat ze er niets mee doen, dat ze er aan voorbij gaan, dat ze vast houden aan hun dwaasheid en eigenzinnigheid. Dat ze vast houden aan hun bekering”. Ja hoor, dat kan allemaal van de Heere zijn, doordat Hij aan je voorbij gaat. Maar hier betekent het juist: “Heere, dat het volk mag erkennen dat U hen bekeerd hebt. Heere, dat uit het antwoord, dat U van de hemel zult geven, dat dat volk in dat antwoord mag verstaan: God heeft mij bekeerd. Dat ze U zullen eren: Hij heeft ons een hart gegeven waardoor we de leegte van Baäl hebben leren zien, en we zijn gaan vragen naar die levende God. Hij heeft ons losgescheurd uit de wereld, en Hij heeft ons geplant in het Koninkrijk van Zijn liefde. Hij heeft ons terug gebracht. Het is Zijn trouw. Het is Zijn goedheid. Het is Zijn genade. Het is Zijn offer”.

Mogen wij dat ook leren? Kennen wij dat ook in ons leven? Dat we de Heere mogen danken dat Hij ons bekeerd heeft. Dat Hij ons getrokken heeft. Dat Hij voor ons de brug naar de wereld heeft opgehaald. Dat Hij ons geneest van onze afkeringen. Dat Hij alleen de schuld verzoent? Mogen wij dat ook erkennen? Mogen wij dat erkennen, terug ziende in ons leven?

En dan staat er in vers 38: "Toen..." Dat moest gebeuren, gemeente. Dat zal gebeuren. Het was niet: het kan of het kan niet. Nee, het gaat gebeuren. Elia wist: de Heere zal mij antwoorden. Want Hij antwoordt op het ootmoedig smeekgebed, het krachtige gebed van de rechtvaardige. Het gebed des geloofs. Die, hoewel die man in zichzelf rechteloos is. Trouwens, dan heb ik nog niet alle waarheid vertelt. Want Elia was niet slechts rechteloos. Hij wist ook waar God het recht wel verklaard had. In het offer. In het offer lag Zijn recht. In de genade lag Zijn recht. In het verbond dat God Zelf had gesloten, daar lag Zijn recht. Daarom heeft hij, ziende op zichzelf als een rechteloze, nochtans knecht van God, in volle vastberadenheid de Heere aangegrepen. Doet u dat ook? Vastberaden! Niet van die gebedjes die eigenlijk maar slapjes zijn. Van die slappe gebeden, waarbij we de Heere rustig vrij laten en we gewoon weer door leven en dat er niets aan de hand is al zou de Heere niet gehoord hebben. Zo wordt er wat af gebeden. Dat is een kwalijk bidden. Want dan hebt u alleen maar gebeden om iets te krijgen, om het vervolgens door te brengen in uw wellusten, zegt Jakobus. Nee, niet van die slappe gebeden, die niet weten waar ze de grond moeten vinden, die niet weten waar de grond ligt, die niet weten wat God heeft verklaard.

Maar van die vastberaden gebeden, zoals het gebed van Elia, in geloof, ziende op de Heere, ziende op Hem, vastberaden.

Toen viel het vuur des Heeren. Hoe? Kinderen, als er weerlicht is, kunnen er weleens vuurballen omlaag komen die zelfs brand veroorzaken. Ook de kerk van Doornspijk, daar aan de waterkant, is die niet meer dan eens geraakt door een vuurball! Hoeveel boerderijen zijn er afgebrand door vuurballen van de hemel! Ik weet niet of het zo is gegaan. Want weet je wat je daar voor nodig hebt? Wat hebben we nodig voor onweer? Daar hebben we wolken voor nodig, toch! Het kan niet onweren, er kan geen bliksem zijn, er kan geen vuurball van de hemel omlaag worden geworpen om de mensenkinderen te openbaren "Ik ben God", tenzij er wolken zijn. Of wel? Hebben jullie het weleens zien onweren terwijl er overal een strakke blauwe lucht was met een prachtig schijnende zon? Dat zul je niet meemaken. Dat hebben ze wel op de Karmel mee gemaakt. Immers, straks als Elia gaat bidden, dan is er nog niets te zien. Helemaal niets. En na zeven keer alleen maar een wolk als eens mans hand. Zo klein. Dus er was geen wolk in de verste verte te zien. En de Heere geeft vuur van de hemel. God heeft geantwoord met vuur, en dat verteerde dat brandoffer. Kijk, dat is nu het grootste wonder. Het had het volk moeten verteren. Het had u en mij moeten verteren. Want wij hebben gezondigd. Wij hebben overtreden. Wij hebben de Heere verlaten. Onze godsdienst is vaak zo halfslachtig, zo onberaden. Bij ons is het zo vaak: eten van twee walletjes. Bij ons, waar is de toewijding? Waar is onze toewijding? Waar is onze gehoorzaamheid? De Heere vindt er niets van bij dat volk van Israël. Zijn volk hoor. Zijn volk! Zo afgehoereerd met vele boeleerders. Ze hadden het totaal doorgebracht, en ze hadden nog maar één ding verdiend, dat was om verdoemd te worden. Als Hij daar ter plekke de hel had geopend met vuur van omhoog, als ze daar als Sodom en Gomorra waren afgebrand en weggebrand van de aarde. Uw zonden en mijn zonden, het is een wonder...! Je kunt wel eens klagen over het warme weer. Je kunt wel weer eens klagen (dat zal ook wel weer komen) over de regen. Maar, mensen, laten we er maar eens op letten,

God heeft nog nooit vuur gegeven waardoor Doornspijk van de landkaart van Nederland weggevaagd zou worden. En zijn we het niet waard in Doornspijk en omgeving?! Zijn we het niet waard dat we net als Sodom en Gomorra zouden worden weggebrand?! Treurt uw ziel nooit over uw zonden en afkeringen, over uw ongehoorzaamheid? Acht u zichzelf dan niet schuldig? Is uw geweten zo gesloten?

Vuur van de hemel en het verteerde dat brandoffer, en dat hout en die stenen en dat stof, ja lekte dat water op hetwelk in de groeve was.

Wat vind je dan terug? Als God het oordeel weg gaat nemen, als God de breuk gaat wegbranden, als de Heere de zonden van dat volk gaat verzoenen, wat vind je dan terug? Wat vind je dan terug als God met vuur antwoordt op Golgotha? Wat vind je dan terug van je zonden en van je schuld, van je dwaasheid en ongehoorzaamheid? Wat vind je dan terug? Dan vind je niets terug. Kent u dat wonder in uw leven? Niets blijft staan. Alles wordt weggedaan. Hij doet een volkomen verzoening over al hun zonden, en Hij ziet ze niet aan in wie zij zijn, maar Hij handelt met hen naar Zijn trouwverbond. Want al is dat volk bij de Heere vandaan gegaan en kon dat volk goed zonder de Heere. God kon niet zonder Zijn volk. God wilde niet zonder Zijn volk. En Hij heeft ze terug gebracht. Allemaal? Nee, niet allemaal. Er waren er heel wat die net zolang bekeerd waren als dat de indruk van het karmelgericht heeft geduurd in hun leven. En zo zijn er wat, die net zolang bekeerd zijn en bekeerd leven als dat de indrukken van dood en hel, of de indrukken van de prediking, van die Christus, de Zaligmaker der wereld, zolang die indrukken leven. Zo lang zijn ze bekeerd. Zo lang leven ze bekeerd. Zo lang praten ze bekeerd. Maar er moet meer dan een indruk zijn. Want je kunt op de Karmel zijn geweest, je kunt op Golgotha zijn geweest, je kunt op de berg der verheerlijking zijn geweest, maar als er geen wedergeboorte plaatsvindt, mensen, in ons hart, zo snel of zo langzaam, zo lang als de indruk duurt, en daarna blijkt onvernieuwd. Niet uit kracht der wedergeboorte voor God geleefd bij het Offer in gehoorzaamheid. Maar door een diepe indruk, die nochtans, hoe diep hij ook was, door de tijd uiteindelijk is weggevaagd. Met indrukken kun je niet sterven! Maar het gaat om het waarachtige werk der genade, dat uw hart vernieuwt en uw leven vernieuwt. Die genade die God nog wil schenken. Want die God is nog steeds Dezelfde. Met Jozef hebben we gezegd: de God van Jozef leeft nog. Ja, en de God van Elia is tot op vandaag Dezelfde. Hij kan u bekeren. Hij kan in uw leven die genade geven dat u naar Hem gaat vragen, dat het om Hem te doen is, en dat je in je leven de goede strijd des geloofs mag leren strijden. Daarom, zoek dan toch nog die God in de tijd van uw leven, Die al in uw doop tot u heeft gezegd: "Ik ben God, uw Heil alleen. Wees dan de Mijne en vraag naar Mij, naar Mijn sterkte, Mijn heil, Die alleen uw heil en zaligheid zal werken". Dat heeft de Heere tot u allen gesproken in de Doop. Hebt u al eens op die Doop mogen pleiten bij het aangezicht van God, zoals werkelijk je leven er van afhangt?

God antwoordt met vuur. Alles wordt verteerd. In Zijn recht gaat Hij aan dat volk voorbij en bezoekt Hij het oordeel aan dat plaats vervangende werk van de Heere Jezus Christus. Hij weggebrand om wegbrandendswaardige zondaar te sparen in het oordeel. Dat is onuitsprekelijk. Dat zal voor ons allen nodig zijn.

Hoe lang hebt u God al gekrenkt? Hoe lang bent u aan Hem voorbij gegaan? Hoe lang leeft u uw leven als voor uzelf? Hoe lang heeft het volk dat gedaan?

Dan komt er vuur van de hemel. Dan zou je vrezen dat je geraakt wordt. En het gaat aan je voorbij. Het gaat nog aan je voorbij.

Dan vallen ze vanwege die macht en majesteit voor het aangezicht van die God, Die ze zo geminacht hebben, Die ze zo gekrenkt hebben. Daar moet u eens over nadenken. Hoe genadig is dan de Heere! Hoe barmhartig is dan de Heere! Dat Hij

zo'n volk, dat Hij u en mij nog spaart. En Hij verteert het offer. Kijk, daar moet u nu wel in betrokken worden. Heel dat volk is er in betrokken geworden.

En ze hebben gebogen. Kijk, daar leert een mens kiezen. Niet uit kracht van iets van mij, maar uit kracht van Zijn spreken, uit kracht van Zijn komen, uit kracht van Zijn openbaren.

En dan wordt het uitgesproken. En weet u, niet alleen maar met de mond. Velen hebben het uit mogen leven in waarachtige bekering. "De HEERE, die getrouwe Verbondsgod van ons, Die is God, Die alleen". Dat nu uit te mogen leven.

Wat zegt Elia dan? Dan zijn er heel veel mensen die zeggen: "Kijk, dat is nu de wreedheid van de God van het Oude Testament". Dat die gevoelens je bekruipen, daar kan ik me echt wel iets bij voorstellen. Want er kunnen momenten in het Oude Testament zijn dat je zegt: "Heere, hoe kan het toch?" Als Jericho geslagen moet worden, dan zegt de Heere: "Dan moet u ook de zwangere vrouwen doorsteken". Dan zijn er heel veel mensen, dan haken ze af. Als dat God is? Weet u waardoor dat komt? Omdat ze menen dat ze rechtvaardiger zijn dan God. Omdat ze menen dat ze meer liefde hebben voor mensen dan God. Nou, laat dat maar eens blijken! Zoek het dan maar eens na! Hebt u meer liefde voor uw naaste dan God? Bent u trouwer dan God? Bent u genadiger dan God? Is uw goedheid meer dan de goedheid van God? Ik zou het u maar willen vragen. Moet u alles begrijpen? Er zijn mensen, die moeten alles begrijpen, eerder geloven ze het niet. Nou, ze gaan met dat niet begrijpen en dat niet willen geloven voor eeuwig verloren hoor. Want God wil niet begrepen worden, maar God wil dat u Hem onvoorwaardelijk vertrouwt, ook als u Hem niet begrijpt. God wil dat u zich onvoorwaardelijk aan Hem over geeft, ook als er veel is wat u geen plaats kunt geven, waar u geen raad mee weet. Onvoorwaardelijk! En als dat niet in uw hart is, dan bent u het niet waard om door de Heere gehoord te worden. Dan bent u het niet waard om de Heere te dienen. Onvoorwaardelijk!

En het bevel was ook onvoorwaardelijk: "Brenge de Baäls-priesters hier, grijp de profeten van Baäl, dat niemand van het ontkome". En ze grepen hen, en Elia voerde hen af aan de beek van Kison en slachtte hen. De kanttekenaar zegt: "En keelde hen aldaar".

God rekent af met Zijn vijanden. En Zijn vijanden zullen in het gericht geen genade ontvangen, maar onverbiddelijk, onvermijdelijk worden weggeworpen. Zo heilig is God! Hij laat niet met Zich spotten. Hij laat Zich niet minachten. Maar zo heilig is God dat Hij de zonde geenszins aanvaardt, voorbijziet en eeuwig gedooft. En ze worden zonder genade gedood. Zonder barmhartigheid zijn ze gestorven. Want ze zijn zonder bekering gebleven.

Zouden wij dat nu ook moeten doen, gemeente? Moeten we nu net als de moslims de 'jihad' uit gaan roepen? Moeten we nu de oorlog letterlijk verklaren aan alles wat God niet dient overeenkomstig de Bijbel? Dan moeten we goed in de goed in de gaten hebben dat er wel degelijk een onderscheid is tussen de bedeling van het Oude Testament en het Nieuwe Testament. Want dan moet u er maar eens op letten dat nergens in het Nieuwe Testament ook maar één bevel is of wat er op lijkt, waarin de Heere Zijn christenvolk beveelt om degenen die de afgoden dienen af te maken. Dat gebeurt onder de Oude Bedeling, waar de Heere alleen het volk Israël heeft afgezonderd, waar Hij ook een aards koninkrijk in dat opzicht als afbeelding van het hemelse heeft willen oprichten, waar een theocratie is geweest in de meest diepe en alles omvattende zin van dat woord, had moeten zijn. Diezelfde opdracht geldt nergens voor de nieuwtestamentische gemeente. Nergens! Want, zegt Paulus in de 2^e Korinthebrief, onze wapenen zijn niet vleselijk. Wat betekent dat? Geen mes in de hand. Geen pistool in de hand. Niet met je handen werken om te slaan. Maar onze

wapenen zijn geestelijk. Dat is het wapen van het geloof. Dat is het wapen van Gods Woord. Dat is het wapen van gevouwen handen. Die weg.

Maar er ligt nog een toepassing. Dat is het laatste.

Als de Heere nu tegen u en jou vanmorgen persoonlijk zegt... Want dat is een rechtmatige toepassing, op grond van Gods Woord. Hij zegt nu tegen ons allemaal: "Nu mag je geen enkele zonde meer in je leven toelaten. Je mag geen enkele zonde in je leven ontzien". Als de Heere nu tegen u zegt: "Zeg "nee" tegen al die zonden in je leven, al die ongelijkvormigheid aan de Heere, al die ongehoorzaamheid aan dat Woord, al dat eigen zinnen en willen doorzetten, ontziet er geen één van. Doodt al de leden op de aarde. Doodt al je zonden, in je gedachten, in je verlangens, in je handel en wandel, en ontzie er geen één".

Dat is de opdracht. Dat woord krijg u mee hoor. En ontzie geen enkele afgod en zonde in uw leven, want Hij is God.

AMEN.

Zingen Psalm 65 : 2.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 96 : 6.

Zegenbede.

Zingen Psalm 84 : 1.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 18 vers 36 t/m 46.

36 Het geschiedde nu als men het spijsoffer offerde, dat de profeet Elía nader-de en zeide: HEERE, God Abrahams, Izaks en Israëls, dat het heden bekend worde dat Gij God in Israël zijt en ik Uw knecht; en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb.

37 Antwoord mij, HEERE, antwoord mij, opdat dit volk erkenne dat Gij, o HEERE, die God zijt, en dat Gij hun hart achterwaarts omgewend hebt.

38 Toen viel het vuur des HEEREN en verteerde dat brandoffer, en dat hout, en die stenen, en dat stof, ja, lekte dat water op hetwelk in de groeve was.

39 Als nu het ganse volk dat zag, zo vielen zij op hun aangezichten, en zeiden: De HEERE is God, de HEERE is God.

40 En Elía zeide tot hen: Grijpt de profeten van Baäl, dat niemand van hen ontkome. En zij grepen hen; en Elía voerde hen af aan de beek Kison en slachtte hen aldaar.

41 Daarna zeide Elía tot Achab: Trek op, eet en drink; want er is een geruis van een overvloedigen regen.

42 Alzo toog Achab op om te eten en te drinken; maar Elía ging op naar de hoogte van Karmel en breidde zich uit voorwaarts ter aarde; daarna legde hij zijn aangezicht tussen zijn knieën.

43 En hij zeide tot zijn jongen: Ga nu op en zie uit naar de zee. Toen ging hij op en zag uit, en zeide: Er is niets. Toen zeide hij: Ga weder heen, zevenmaal.

44 En het geschiedde op de zevende maal, dat hij zeide: Zie, een kleine wolk als eens mans hand gaat op van de zee. En hij zeide: Ga op, zeg tot Achab: Span aan en kom af, dat u de regen niet ophoude.

45 En het geschiedde ondertussen, dat de hemel van wolken en wind zwart werd; en er kwam een grote regen; en Achab reed weg en toog naar Jizreël.

46 En de hand des HEEREN was over Elía, en hij gordde zijn lendenen, en liep voor het aangezicht van Achab heen tot waar men te Jizreël komt.

De tekst voor de prediking is het laatste gedeelte, dat is vers 41 t/m vers 46 van het u voorgelezen Schriftgedeelte. Daar schrijven wij boven:

GODS WOORD WORDT ALTOOS TROUW VOLBRACHT

1^e. Het eenzame gebed.

2^e. Het worstelende gebed.

3^e. De geschonken vervulling.

Gebed.

Zingen Psalm 147 : 4, 5 en 6.

Daarna zeide Elia tot Achab: "Trek op, eet en drink". Dat is het leven van veel mensen, eten en drinken. Als ik maar eten en drinken heb, dan denken we niet aan bekering, dan denken we niet aan wedergeboorte, dan denken we niet aan de dood, dan denken we niet aan de ontmoeting voor God bij Zijn rechterstoel. Als een mens

maar eten en drinken heeft en zijn leven zo'n beetje zijn gangetje kan gaan. Herkent u het? Als het leven maar een beetje z'n gangetje gaat en we kunnen nog eten en drinken, en we hebben in ons dagelijks leven wat we graag willen hebben, en er komt ons niet zoveel tegen, och, dan denk je niet aan God. Of wel? Dan denk je niet aan de vergeving van zonden. Dan denk je niet aan de noodzaak van een Borg. Dan gaat het allemaal wel. Maar het leven van Achab laat ons zien dat je zelfs de meest indrukwekkende dingen mee kunt maken, en dat als je dan maar eten en drinken krijgt, dat je ook dan niet aan bekering denkt hoor. Ziekte heeft een mens nog nooit bekeerd. Staan aan het graf heeft een mens nog nooit bekeerd. De verschrikkingen van de hel geloofd, heeft een mens nog nooit bekeerd. De donderslagen van de wet gehoord voor je zelf, heeft nog nooit een mens bekeerd. Al zag je vuur van de hemel dalen, al zou het vandaag gebeuren, je zou je nog niet in stof en as verfoeien voor God om je tot Hem te bekeren met ernst, niet alleen vandaag alleen, maar morgen en overmorgen. We hebben allemaal een Achabshart, kei- en kei-, ondoordringbaar hard. Zo'n hart hebben wij. En met eerbied gesproken, God kan hoog en laag springen, maar we gaan door zoals wij het willen, zoals wij menen dat het kan, zoals wij menen dat het altijd is geweest.

Achab, toe maar, ga maar eten en drinken. Moet u eens opletten. Hij zegt niet: "Achab, ben je nu eindelijk een keer op je knieën gekomen?" Dat zegt Elia niet. Want dat heeft hij allang gezien, die man is niet op zijn knieën gekomen. Die man beweegt je niet om op zijn knieën te komen. Of er nu vuur van de hemel komt. Of nu al die achthonderdvijftig priesters afgeslacht zijn bij de Kison. Nee hoor, Achab bekeert zich niet zolang hij maar eten en drinken kan. Als er nu straks maar regen komt en dat zijn leventje weer door kan gaan, dan is 't best, dan is 't goed, laat de rest maar zitten. Dat zien we dan wel weer. Zo was het met Achab hoor. Met u ook? Met jou? Misschien weleens een kneep in het geweten gehad. Maar ja, je slaapt er een nachtje over en dan gaat het allemaal wel weer. Toch! Dan lukt het allemaal wel weer. Je moet het niet altijd van de moeilijke kant bekijken. God is genadig, dan komt het allemaal wel goed. Waar maakt een mens zich druk om? Het staat wel in de Bijbel, maar ja, deze dominee legt het zus uit, die dominee legt het zo uit. Hier hoor ik dit. Daar hoor ik dat. Ja, bij de een spatten de vonken er weleens van af, en bij de ander, o, die is soms zo inwinnend liefelijk. Maar als we maar eten en drinken kunnen, gaan we morgen gewoon verder zoals we gisteren is op gehouden hoor. Of niet? Maakt u ernst met bekering? Is dat ten diepste de zaak in uw leven die gebeuren moet en anders dan hebt u niet geleefd? Dat je schuld uit Gods Boek gedaan wordt. Dat je vrede met God krijgt. Is dat de zaak die gebeuren moet in jouw leven? Of maak je je daar niet druk om? Dat is een zaak van dominees en ouderlingen, nietwaar? Hoe ligt het voor ons persoon-lijk?

Achab, trek op, ga eten en drinken, ga maar feestvieren in je tent, jongen, want de regen komt en dan krijg je weer de wens van je hart. Maar Elia zal wel gezien hebben: Achab is over gegeven in het goeddunken van zijn eigen hart. Daar kun je met recht bang voor zijn hoor, dat je over gegeven bent in het goeddunken van je eigen hart. En niemand die het ooit anders maakt hoor. Ze kunnen hoog en laag springen. Ze kunnen met de ene tekst en de andere tekst komen. Maar het laat me even koud. Misschien een beetje beroering. Misschien eens een onrustige nacht. Maar dan ga je gewoon weer door. Geloven? God leren kennen? Hem eren? Hem vrezen? Hem lief hebben? Ik ga eten en drinken! In plaats dat Achab een vasten uitroept. In plaats dat Achab een verbodsdag uit gaat roepen. Gaat hij terug naar zijn tent, om daar met de groten van zijn rijk en leger te eten en te drinken.

Achab had natuurlijk kunnen zeggen: "Elia zegt het toch, dan mag het toch!" Maar Achab heeft niet in de gaten gehad dat God hem los liet. Elia doet ook niet meer een beroep op zijn hart. Wou zouden zeggen: "Nog één keer". Nee, zegt Elia, niet nog één keer. Hij heeft genoeg gezien. Hij heeft genoeg mee gemaakt. De Heere heeft Zich genoeg in zijn leven met hem bemoeid. Maar hij heeft niet gewild. En dan houdt de genadetijd op! Dat geloven we ook niet, want we zeggen: "Zo lang er leven is, is er hoop". Vergeet het maar. Want er zijn velen door de Heere over gegeven in de boosheid van hun hart, en hun genadetijd is gestopt voordat ze stierven. En dat een mens hoopt zolang hij leeft, dat zal best. Zeker als het niet zo best gaat. Maar geen laatste appèl op het hart van Achab. Niet nog een keer een oproep: "Achab, laat je dan toch eens met God verzoenen, man". Want terwijl Achab... Hij doet er ook niets tegen. Hij zegt niet: "Elia, is dat nu wel gepast dat ik dat ga doen? Elia, is dat wel op z'n plaats, dat ik nu ga eten en drinken, terwijl er 850 lijken wegdrijven naar de Middellandse Zee? Terwijl de Heere met vuur van de hemel heeft gesproken, terwijl ik daar het Evangelie heb mogen horen spreken. Is het wel gepast om dan te eten en te drinken?" Daar maakt die man zich niet druk om. Want hij gaat de weg van zijn eigen hart. En weet u waar dat eindigt? Dat is voor hem geëindigd in een smartelijke, smadelijke dood buiten God en zonder God. Want Achab is zonder God gestorven hoor. Achab is voor eeuwig verlo-ren gegaan, gemeente. En geloven wij nog dat dat het aller vreselijkste is wat je kan gebeuren? Of niet echt? Geloof je het voor je kinderen? Geloof u wat hier verleden week zondag door twaalf echtparen beleden is? Dat wij met onze kinderen kinderen des toorns zijn? Ik geloof dat nog niet één op duizend het gelooft. Hoevelen van ons zouden het dan geloven vandaag? Calvijn geloofde trouwens dat één op de tienduizend het geloofde.

Maar terwijl Achab zijn weg gaat, de weg van het verderf, de weg van de brede weg, de weg van de eeuwige rampzaligheid, de weg van het eten en drinken, de weg van de totale onverschilligheid: "Ik laat me niet gezeggen, mij zal het niet gebeuren, toe maar". Daar gaat Elia de Karmel weer op. Wat zou het groot zijn als Achab met Elia was mee gegaan. Denkt u niet! Maar daar denkt hij niet aan. Dat komt niet eens in hem op. Dat heb je zo met onweder-geboren harten, die denken er niet aan. Dat komt niet eens in hen op. Waarom niet? Omdat het geen vrucht is van eigen akker. Daarom niet. Daarom denken ze er nooit aan. Dus Achab gaat. Maar Elia gaat de berg op. Elia gaat terug naar die plaats, en nog hoger, daar waar het altaar staat, waar de Heere geantwoord heeft. Want Elia weet dat het nog niet af is. Er zijn mensen, die hebben dit gezien en dat gezien, hebben dit mee gemaakt, dat mee gemaakt, en het is allemaal klaar. Maar Elia, wat hij ook heeft mee gemaakt, al heeft hij daar op Karmel gestaan en heeft hij gezien hoe daar het verterende vuur van de hemel omlaag is gekomen. Hij is niet klaar. Waarom niet? In ieder geval om ons te onderwijzen, dat het te hebben gezien nog niet de toepassing is. En dat als de Heere in de belofte heeft gesproken, dat de toezegging nog niet de schenking is, de deelachtigmaking. En dat al is het nog zo waar, dat wat God belooft, dat Hij dat zeker zal doen. Daar hoeven wij ons absoluut geen zorgen om te maken, want belofte en vervulling is de zaak van God hoor. Maar als God in je hart heeft ingegrepen, als de Heere daadwerkelijk in ons hart werkt, dan ben je met de belofte niet klaar, want dan gaat het om de vervulling. Dan gaat het niet of ik weleens een keer opening heb mogen zien, of dat de Heere mij zelfs betrekking op het Offer heeft gegeven. Maar dan gaat het erom: "Heere, dat bloed moet aan mijn hart en geweten toegepast worden". Ik moet niet slechts geloven dat het allemaal wel zal gebeuren. Maar het moet daad-werkelijk, net als dat bloed aan de deurposten daar in Egypte in het land Gosen, worden toegepast.

Want de belofte geeft geen regen op zich. Kijk maar, de Heere heeft gezegd in hoofdstuk 18 vers 1: "Ik zal regen geven". Dat heeft Elia geloofd, met een waar zaligmakend geloof. En zelfs Achab heeft het geloofd in de overtuigingen, maar zonder liefde tot God. En wat je zonder liefde tot God gelooft, geeft nooit enige werkzaamheid in je leven. Misschien weleens een keer gebeden. Misschien weleens hartelijker dan al die vormelijke gebeden, waar we doorgaans de Heere zeer mee vermoeien. Want de Heere haat vormelijke en koude gebeden. Als er geen vuur van liefde in ligt, kan het Hem niet behagen. Doe weg dat getier van voor Mijn ogen, zegt de Heere in Zijn Woord. Al dat gekrakeel. Leeg, koud. U bidt wel, maar u wilt het ten diepste niet hebben, want dan bad u wel vuriger, dan bad u wel hartelijker, dan bad u wel meer worstelend, dan bad u wel alsof, nee, dat nu juist je leven er van af hangt.

Elia heeft gezien en heeft de belofte gehoord. Ik hoor een groot geruis van regen. Waar hoorde hij dat? Dat hoorde hij al in vers 1. En nu weet hij dat de Heere het naderbij heeft gebracht door het offer daar op de Karmel. Maar met het wegnemen van het oordeel, is de zegen nog niet zijn deel. Kijk maar, heel eenvoudig. Kijk eens rond op de Karmel. Wat zie je daar? Daar zie je alleen maar droogte. Daar zie je alleen maar dorheid.

Het is zo waar wat de Heere gezegd heeft in Deuteronomium 28. "Wanneer ge naar Mijn geboden niet zult horen, wanneer ge Mij niet liefhebben zult met uw ganse hart, wanneer er geen waarachtige bekering dagelijks voor Mijn aangezicht wordt uitgeleefd, dan zal Ik uw hemel, die boven uw hoofd is, als koper doen zijn en de aarde, die onder u is als ijzer. De Heere, uw God, zal pulver en stof tot regen uws lands geven. Van de hemel zal het op u neder dalen, totdat gij verdelgd wordt". Lees het hele hoofdstuk maar eens door, een heel lang hoofdstuk. Zeer ernstig! Dan komt u de teksten die ik noemde vanzelf tegen.

Had de Heere dat niet waar gemaakt! Mens en dier versmachtte van de dorst. Mens en dier schreeuwden het uit vanwege de dood. Maar Elia hoorde een groot geruis van regen. Zou Achab het ook gehoord hebben? Nee, Achab heeft het niet gehoord hoor. Want Achab zal misschien wel hebben rond gekeken naar die lucht. En die lucht was nog net zo als al die drieënhalve jaar daar voor: strak blauw. Zelfs niet zo'n klein wolkje wat misschien nog een klein beginnetje zou kunnen zijn. Nee, helemaal niets. Een verzengende zon. Opnieuw een brandende dag voorbij gegaan. En in de verste verte niet de lichtste verkwikking te bekennen. Achab heeft er niets van gehoord. Hoort u het weleens ruisen in de prediking? Hoort u het weleens ruisen van het oordeel? Hoort u het weleens ruisen, zodat u op uw knieën komt en zegt: "Heere, het kan zo niet meer. Ik kan zo niet leven. Ik kan zo niet sterven". Want als we niet kunnen sterven, kunnen we ook niet meer leven.

Hebben we weleens geruis in de prediking gehoord, dat de Heere met ons in het gericht gaat treden en dat Hij al onze zonden... Mensen, we hebben er geen besef van hoeveel dat is. Echt niet. U moet niet denken dat u het zo goed weet. Niemand van ons weet het zo goed. Zelfs David niet. Daarom bidt hij: "Heere, wil ook maar die vreselijke verborgen, voor mij niet bekende zonden genadig wegnemen?" Want wij zondigen wat af, dag in dag uit. Ik snap het soms niet, ik snap het soms echt niet dat de Heere ons nog verdraagt. Maar ik zal eerlijk zeggen: als een van ons zou mogen beslissen, dan sloegen we elkaar door. Want zoveel zondigen van elkaar verdragen, dat is geen mensenwerk. Wij zijn niet zo lankmoedig. God is lankmoedig en daarom zijn wij er nog. Kijk, daar had Achab ook al geen besef van. U wel? Wat een wonder dat ik er nog mag zijn. Wat een wonder dat ik mijn plaats in de kerk nog in mag nemen. Wat een wonder dat ik nog eten en drinken krijg. Wat een wonder dat ik nog

niet doodziek in het ziekenhuis lig. Wat een wonder dat ik vandaag nog mag leven, terwijl er gisteren een jong leven is afgesneden.

Maar daar zijn we doorgaans ook zo dood voor. Waarom? Omdat we dood zijn in de zonden en de misdaden. Daarom zijn we dood voor alle ellende, zijn we dood voor de dood. Maar als u en ik het voor het zeggen hadden, dan hadden we heel deze wereld allang weg geslagen. Allang! Dan was er geen levende ziel meer op de aarde te bekennen. Wat moet dat voor de Heere wel niet zijn om ons te verdragen! Om u en mij te verdragen! Met al onze uitvluchten. Met al onze smoesjes. Met al onze laksheid. Met al onze onbekeerlijkheid. Met al dat doorbrengen van Zijn goede gaven.

Elia is de berg op gegaan. Dan gaat hij zich wijd voorover op de grond neerleggen. Waarom? Om zich zo klein mogelijk voor God te maken. Wat Achab had moeten doen. Wat u en ik hadden moeten doen en hebben nage-laten. Dat doet Elia. Hij valt plat op de grond. Want overal om hem heen is er nog het oordeel. En hij weet hoe het oordeel is weg genomen en waar het oordeel is weg genomen. Dat weet hij hoor. Dat kan hij je precies vertellen. Maar daarmee is de zegen nog niet gekomen. Want de wegneming van het oordeel is een andere zaak dan de schenking van de zegen. Dat is een nadere daad van God. Tegenwoordig wordt er geleerd dat mensen alles in één keer helemaal hebben. En dat zien ze dan blijkbaar ook. Of ze het nu werkelijk van Gods Geest hebben geleerd of niet. Maar ze hebben iets, dus hebben ze alles. Maar ze missen nooit wat. Maar Elia miste de zegen, terwijl het oordeel was weg genomen. Daarom valt hij plat op de grond voor God. Daar zou ook veel over te zeggen zijn. Weet u wat dat aangeeft? Dat geeft zijn diepe eerbied voor de Heere aan.

Als het over eerbied gaat...! We hebben afgelopen dinsdag een kerkenraads-vergadering gehad. Daar hebben we het ook gehad over de kleding in de kerk bijvoorbeeld. Ach, met de winterdag valt het nog wel mee, want dan kleden de mensen zich goed, want dan is het koud buiten. Maar in de zomerdag, ach, dan is het warm. Daar zal God ook wel rekening mee houden, wat maakt het dan uit hoe je in de kerk zit. Dan moet het wel een beetje luchtig zijn.

Dat moet u niet meer doen, gemeente, jong of oud. Als je in het huis van de Heere bent, dan past eerbied voor Hem. En weet u waar de eerbied uit blijkt? Eerbied blijkt uit de wijze waarop je je kleedt. Eerbied voor God staat niet los van de wijze waarop je je kleedt! Dacht u van wel? Als God in je hart gaat grijpen... Wel, ons hart is de kern. Maar ons bloed loopt overal door ons lichaam. Als het hart klopt, zul je het in de rest van het lichaam merken. Dat zit in je kleding. En dan nog wat. Niet alleen maar op zondag. Op zondag zeker in Gods huis. Maar zouden we 's maandags minder eerbied voor God mogen hebben dan op zondag? En zou op maandag God goed vinden wat Hij op zondag niet goed vindt? Ik geloof daar helemaal niets van. Dat is eigenwillige godsdienst. Dat is ten diepste uit maken: Heere, zoals ik het doe, is het toch wel goed, dat neemt U toch wel? Eerbied voor God. Dat kun je je kinderen proberen bij te brengen in uiterlijke zin. Dat behoort ook zo. Toch! Je hoort netjes in de kerk te zitten. En als er gebeden wordt, dan vouw je toch je handen. Er zijn er, dat hoor ik weleens, misschien niet de mensen die nu op die laatste rij zitten. Ik zou je niet aan willen spreken als het niet voor je geldt. Maar ik hoor weleens dat er op de achterste rij zijn, daar bij het orgel, ja, op zondag ga je naar de kerk, want dat moet van pa en ma. Maar dan zijn er meisjes waarvan ik hoor, die doen zo d'r hoed af. Dat is ook al een blijk van oneerbiedigheid. Want het geeft aan dat je geen eerbied voor het Woord heeft, waarvan de Heere zegt dat de vrouwen in de gemeentelijke samenkomsten, de ambtelijke diensten, een hoed horen te dragen. Waarom?

Vanwege de engelen. Ze horen een macht te dragen vanwege de engelen. Dat is dus gehoorzaamheid aan het Woord van God. Als we dat al niet doen! Maar dan zijn er die daar achterin... Ik zeg dus niet dat jullie dat zijn die er nu zitten. Dat zou ik echt niet durven zeggen, want het wisselt nogal eens 's middags of 's morgens, en het wisselt ook nog weleens de ene of de andere zondag. Maar degenen die ik bedoel, die weten vast en zeker wie ik bedoel. Dan gaan de hoeden af. De Bijbel gaat er in, want die hoeft niet gelezen te worden, nietwaar! Wat zijn we dwaas hè! En dan pakken we de mobiele telefoon. Dat gebeurt hier in de kerk, gemeente. Hebben we er last van? De mensen die er in de buurt zitten, die hebben er last van. Maar we zijn tegenwoordig al zo gehard, dat we dan rustig durven zeggen: "Dan moet je maar ergens anders gaan zitten". Dan gaan we gewoon op onze mobiele telefoon sms-en tijdens de kerkdienst, of we gaan misschien internetten, misschien filmpjes bekijken. Het moet eerlijk van mijn hart hoor. Doe dat niet meer, en als je het wel wilt doen, blijf alsjeblieft thuis, want het brengt een ban in de gemeente. Dacht u van niet?! Als we daar als gemeente geen hinder van hebben, als we daar als ouders niet met onze kinderen over praten. "Maar, kind, hoe zit je daar dan achter? Want de dominee zei vanmorgen... Dat geldt toch niet voor jou? Want ik weet dat je daar weleens zit". Of doen we dat liever niet? Wat niet weet, wat niet deert. Je moet vooral geen beerput open trekken. Al dat soort dingen meer, nietwaar! Eerbied. Eerbied. Dat begint thuis. Dat begint niet in de kerk. Thuis bij vader en moeder aan tafel. Ik weet het wel, als ze ouder worden en ze worden tegendraads, daar heeft de een meer last van dan de ander, dan kun je daar zo mee tobben. Ouders, tobt u er mee? Of zijn we er eigenlijk ook wel weer snel klaar mee? "Ja, ik kan er ook niets aan doen". Daar ben je toch niet klaar mee! Daar kun je je kinderen toch niet voor over hebben! Dan worstel je toch de knieën van je benen af voor het aangezicht van God. Of niet? Of is het geen nood?! Is het geen nood in de gemeente van Doornspijk? Moet het allemaal gewoon door gaan zoals het altijd is geweest? Niet teveel zeuren. Niet teveel zeggen. Gewoon door gaan.

Elia kon niet gewoon door gaan. Dat kon Achab. Maar dat kon Elia niet. En hij viel plat op de grond voor de Heere God. Hij die zo fier op zijn benen had gestaan daar met die 850 profeten. Hij die daar vol majesteit de vijanden in het gezicht heeft gehoond. Als hij God ontmoet en God zoekt, dan valt die man, die grote in het rijk Gods, plat op de grond, net als Johannes. Als die verheerlijkte Zaligmaker tot hem komt, dan valt hij als dood aan Zijn voeten. Zo klein, zo week, zo teer, zo doordrongen van Zijn hoogheid, zo doordrongen van Zijn heiligheid. Maar ook zo doordrongen van Zijn goedheid, van Zijn trouw en waarheid. Want als hij daar plat op de grond valt in het eenzame voor het aangezicht van de Heere... Daar hebben we de Heere te zoeken. Daar klopt het hart dat het bloed van het ware genadeleven door het lichaam van het menselijke, dagelijkse leven heen pompt. Maar gij, als gij bidt (Matt. 6:6), zegt de Heere Jezus, ga in de binnenkamer, en doe de deur achter je dicht. Want je hebt niemand nodig die mee kijkt over je schouder. Ze hoeven niet te weten hoe vroom je wel niet bent. Want zo wordt er ook wat af gebeden. Als ze dan maar kunnen zien hoe vroom ik wel niet ben, hoe ernstig ik wel niet ben. Dat is voor God niets waard. Dat zijn droge stoppels en daar zet Hij de brand van Zijn toorn in, want Hij moet niets hebben van al die vromigheid, die vooral iets voor een ander wil zijn en het ten diepste niet om God is te doen. Elia was het om God te doen. Daarom neemt hij ook geen mens verder mee in de eenzaamheid. Ja, die kleine jongen. Die zal straks uit moeten gaan. Die mag hij uitzenden in het geloof.

Hij had het geruis van een grote regen gehoord. Dan denkt hij niet: "Nu, dan komt het allemaal wel, dan komt het allemaal klaar. Als de Heere een begin maakt, dan komt

de rest vanzelf". Maar zo redeneert het geloof niet. Al is het bij tijden de troost van het geloof. Het is niet de redenering van het geloof. Want Elia wordt in die eenzaamheid biddend werkzaam met de vaste belofte van die God Die geantwoord heeft met vuur uit de hemel. Dat is geen node-loos werk. Dat is maar niet voor niets. Buiten het gebed om wordt de raad van God niet vervuld, gemeente. Ook niet in uw leven. Ik weet best hoor, daar kun je een heleboel pijlen op afschieten. Daar kun je een heleboel kritiek op uitoefenen. Dat mag u van mij allemaal doen. Maar Gods Woord leert ons: buiten het gebed om wordt de raad Gods niet vervuld. Want de Heere maakt Zich een volk dat op de knieën gaat smeken: "Heere, doe als Gij gesproken hebt en bekwaam mij zoals Gij hebt bevolen". En een volk dat niet bidt, dat niet worstelt, een volk dat het hart niet uitstort voor de Heere en met de Heere weet te worstelen zoals eens Jakob deed. Dat is een volk dat leeg achter zal blijven. Ja, dan regent het straks hoor, over de goeden en de kwaden. Reken er op. Over goeden en kwaden zal het regenen, en zal God nog weer later Zijn verkwikkende zoon op doen gaan. Maar die kwaden hebben er niet in gedeeld. Ja, de regen is net zo hard op hun hoofd terecht gekomen als op de hoofden van degenen die er werkzaam mee zijn geworden. Jazeker, en ze zijn net zo nat van diezelfde regen geworden als elk ander. En toch hebben ze er niet in gedeeld, want ze hebben niet door geloof de regen afgebeden overeenkomstig Zijn woord. En dat zegt ook wat. Maar daar heb ik al eens wat van gezegd naar aanleiding van het gebed van Elia een vorige keer. Gebeden die niet steunen op de beloften Gods worden niet gehoord. Want als u in het gebed... Denk er eens over na. Bezinnen. Dat is heel belangrijk. Bezinnen en over-denken, dat is de weg waarin de Heilige Geest werkt. Als je dat al afwijst, wat moet er dan van je terecht komen?! Als je nu niet kunt steunen op een belofte in het gebed, waar moet je dan op steunen? Op grond waarvan zou de Heere dan moeten horen? Op grond waarvan zou je kunnen aandringen bij de Heere? Kent u dat, aandringen bij de Heere? Zoals die Kananese vrouw. Zoals Jakob. Zoals Elia. Want hij doet het niet één keer, niet twee keer, niet drie keer, niet vier keer, niet vijf keer, niet zes keer, maar zeven keer. Het getal van de volkomenheid. Dus hij dringt bij de Heere aan. Kijk, dat leert de Heilige Geest. Alles wat niet aandringt is niet uit God, maar uit de boze en uit ons eigen vlees. Maar Gods Geest leert aandringen. Die leert ware ernst te maken met het Woord van Zijn belofte. Heere, U zegt dat ik bekeerd moet worden. Bekeer mij dan, Heere, naar Uw Woord. Want U alleen kunt bekeren. En U hebt toch gezegd: "Ik heb geen lust in de dood van de goddeloze". Ken je dat bidden? Of vragen we maar wat en weten niet wat het is om op het spreken Gods te leunen en te steunen. Dan hebt u geen grond voor uw gebed en zult u nooit verhoord worden. Want de Heere verhoort alleen overeenkomstig Zijn Woord. Gods Woord wordt altoos trouw volbracht. Maar dat betekent dan ook dat Hij degenen die Hij tot de kennis der waarheid brengt, altijd op die waarheid leert pleiten, tot die waarheid de toevlucht leert nemen. En ze vallen, als ze plat op de grond vallen, vol eerbied voor God, dan vallen ze met hun hand op Zijn Woord. U hebt het gezegd. Hier staat het geschreven. Roep Mij aan in de dag der benauwdheid en Ik zal er u uit helpen en gij zult Mij eren. Ja maar... Precies, dat is het, daar heb je het ongeloof weer. Is dat wel voor mij? Dat zal toch wel alleen voor Gods volk gelden? Nou, als Gods volk leert bidden, dan geldt het ook voor iedereen, maar niet voor hen. Ja, in de waarneming van hun eigen ziel geldt het ook voor iedereen, maar niet voor hen. Want zij zijn de grootste der zondaren.

Dus vraag u eens af: kent u dat bidden in de eenzaamheid, dat worstelen met God? Want wij zeggen weleens: ik heb er al zo lang om gevraagd, misschien niet zeven keer, maar wel zeven jaar. Nou, zeven jaar, vindt u dat genoeg? Zeven jaar gebeden

en het is niet gekomen. Dus laat maar. Dat is een eind hoor, zeven jaar. Als je er achter staat, valt het wel mee. Maar als je er voor staat, dan denk je: elke dag, zeven jaar lang bidden om dezelfde zaak, met aandrang, met heel je hart, terwijl het je om God te doen is, dat valt toch niet mee. Maar zeven jaar is niets, gemeente. Want daar ligt Izak ook op zijn knieën, plat voorover op de grond voor zijn lieve God. Twintig jaar lang heeft hij gebeden: "Heere, doe als Gij gesproken hebt". Want twintig jaar lang blijft zijn vrouw onvruchtbaar, geen kind. Twintig jaar gebeden. Mensen, je bekering is het waard om er honderd jaar om te bidden. En als God dan op het laatst hoort, dan is het de honderd jaar waard geweest.

En als u nu eens vraagt (zo las ik van de week in een preek): waaraan kan ik nu weten dat ik een echt gebed heb? Dan zouden er vele antwoorden op te geven zijn, maar één antwoord uit onze tekst is een ding dat zeker is. Als u aanhoudend bidt. Als u niet kunt stoppen met bidden totdat de Heere heeft gegeven wat u nodig hebt en wat Hij naar Zijn Woord heeft beloofd, dat Hij het de bidders, die het om Hem te doen is, nooit zal onthouden.

Dat is ook ontdekkend. Ook voor Gods volk. Wat moeten ze dan in de schuld komen! God zo aan Zijn plaats gelaten. Zo wat lukraak door kunnen leven.

Is dat ook geen bemoediging?

Daar gaat die jongen, de eerste keer. Op het eerste gebed van Elia kwam er vuur van de hemel hoor. Een kort gebed. Maar hij was amper uitgesproken en God zegt al "Amen" met het vuur. Dus je zou denken: hier zal het ook wel niet lang duren. Ziet u hoe zelfs de groten in het Koninkrijk van God, die zichzelf als niets achten in de ogen van God, dat ook zij beproefd zijn. En al weten ze zeker: de Heere zal het doen, te geloven dat God het zal doen, is een andere daad van God in het leven, dan te ontvangen dát God het heeft gedaan. Kijk maar naar Elia. Dat zijn toch de voorbeelden in de Schrift. Dat zijn toch de gangen van Gods Geest. Of geloven we dat ook al niet meer?

En hij gaat uit, die jongen, en hij kijkt naar die grote Middellandse Zee vanaf de Karmel. Helemaal niets! Hij kijkt nog eens goed en hij tuurt nog eens goed. Nee, niet het minste spoortje van de vervulling. En Elia gaat met zijn hoofd tussen zijn knieën liggen en hij vernedert zich voor de Heere. Hij verootmoedigt zich voor de Heere God. Hij zoekt het laagste plaatsje en hij pleit op het woord des Heeren. Heere, U hebt het gezegd, doe het dan ook.

En die jongen gaat weer uit. U weet, het was al bijna aan het einde van de dag dat het vuur van de hemel kwam. Dus daar verderop aan de horizon, de schemering begint al. Dat begint al rond een uur of zes daar in Israël. Rond de Evenaar is het altijd even vroeg dag en even laat avond. Ongeveer 12 uur, van 6 tot 6. Daar rond de Evenaar heb je niet die grote verschillen die wij kennen.

Dus die zon daalt en die jongen tuurt. Hij ziet niets, kinderen. Helemaal niets. Zou de Heere dan niet doen wat Hij belooft? Als je de Heere nu vraagt: "Heere, bekeer mij toch, want ik moet bekeerd worden, doe U het toch, want U alleen kunt het doen. En U zegt toch in Uw Woord dat U ook kinderen wilt bekeren, want U zegt: "Laat de kinderkens tot Mij komen". Zou Hij het dan niet doen?

En die jongen kijkt. Hij gaat de derde keer. Hij gaat de vierde keer. Dan moet u nagaan dat Elia elke keer terug krijgt: niets, niets, niets. Izak heeft dat twintig jaar terug gekregen in zijn leven. Niets, niets, niets, niets, niets, niets. En wij klagen dat het zo lang duurt voordat de Heere hoort. Nou, de Heere heeft recht om te klagen dat het zolang duurt voordat wij eens vragen. Vragen zoals Elia. Als de Heere ons zou vergelden wat wij Hem hebben aan gedaan, dan zou Hij nooit meer naar een gebed van ons luisteren. Nooit meer. Dus het is een wonder dat de Heere dat niet doet.

En dan op de zevende keer, waar Elia zijn gebeden vorm heeft gegeven overeenkomstig de beloften en de daden des Heeren. Daar moet je een kind van God voor zijn om daar iets van te begrijpen, hoe dat gaat. Daar moet je dat wederbarende werk voor kennen in je leven, om daar iets van te verstaan. Maar het mag ons allen nodigen, om toch onze gebeden onvermoeid voor Hem te brengen en ons te wortelen in de Schriften, om de Heere te leren dringen. En zij dwongen God. Ja, niet als degenen die God de baas waren, maar als degenen die zich onder God vernederden. Wie zich vernedert en God met smeken en tranen smeekt, die zal gehoord worden als het hem om God te doen is. Want dat zijn de ware bidders. Dat zeggen we weleens: "God laat geen ware bidders staan". Nou, God laat een heleboel bidders staan hoor. Eerlijk gezegd wel. Want ik zie daar nog altijd die farizeeër op de hoek van de straat. En God laat hem staan hoor. Echt wel. Maar die bidder daar in het eenzame, achter in de kerk, die van niemand gezien wil worden. Die ziet God wel aan. Waarom? Omdat het hem om God te doen is. Zulke bidders ziet God staan, die het om Hem te doen zijn. Maar de anderen, daar gaat Hij zo aan voorbij. Dat bedoel ik niet beledigend, maar wel waarschuwend. Dat bedoel ik ook niet om weg te slaan, maar wel dat u bedenkt... Je kunt wel een heleboel denken, gemeente, maar dat is de zaak niet. Dus bezin u en denk er over na. Niet in het licht van wat u vindt! Wat hebben we daar aan? Wat zou u er aan hebben als ik zondag aan zondag hier op de preekstoel sta te vertellen wat ik vind?! Zulke dominees zijn het waard dat de kerk zo gauw mogelijk leeg loopt. Ik sta niet te vertellen wat ik vind. Maar ik hoop maar één ding te doen, dat is te zeggen wat God zegt. Daarom moeten we er met z'n allen telkens weer naar terug en over nadenken: "Wat zegt God dan?" Telkens terug naar dat Woord. Niet naar mijn hart in de eerste plaats. Gods volk gaat ook niet in de eerste plaats terug naar d'r hart. Mensen, daar is zoveel mis. En ze hebben geleerd dat ze zo'n bedrieglijk hart hebben. Pas maar op met dat hart van mij. Ze gaan naar het Woord. Dan mogen ze hun hart weleens in het Woord verklaard horen, dat ze moeten buigen, dat ze mogen buigen. Dan is het goed. Daar mag u mij altijd op aanspreken. Dat heb ik weleens vaker gezegd. Maar niet op wat ik vind en op wat ik denk en op wat ik meen. Maar wat God zegt.

Daar ligt Elia. En bij die zevende keer kijkt die jongen. Het zal wel een jonge jongen zijn geweest. En hij kijkt nog eens. Nu ziet hij wat hij al die keren daarvoor niet heeft gezien. Daar ziet hij dat er een heel klein wolkje daar in de verte van de Middellandse Zee op gaat. Weet u waarom? Omdat God de wolken schept uit de verdamping van het water. God gaat gewoon de middel-lijke weg. Niet zoals dat vuur zonet. Dat kwam onbegrijpelijkerwijs zo van de hemel. Dat gebeurt weleens. Maar meestal werkt God gewoon overeenkomstig de wetmatigheden die Hij Zelf in Zijn schepping heeft gelegd, en die Hij ook naar Zijn hand en door Zijn macht gebruikt. Daar verdampt water en hij ziet dat er een heel klein wolkje is. Je zou zeggen: "Het is bijna niets". Dat zeggen een heleboel mensen: "Ik zie er niets van, bijna niets. Is dat nu alles?" En ze gaan voorbij aan het begin van God. Daar moeten we ook voor waken hoor. "Ja, is dat nu alles? Mensen, je moet eerst dit hebben mee gemaakt, je moet eerst dat hebben mee gemaakt, dan is het wel wat". Zo begint God niet.

Een klein wolkje, daar in de verte. Dat geeft hoop. Dat geeft moed. Dan zegt Elia niet: "Ik zal nog maar eens bidden, ik wacht nog maar, want ik vertrouw het niet helemaal. Je kunt beter maar wat meer hebben dan zo'n klein wolkje". Nee, dat kan niet, want dat is ongeloof. Dat komt niet in zijn hart op. Waarom niet? Zijn hart is vol van geloof. Zijn hart is vol van het vertrouwen op God. Weet u, dat komt ook omdat hij ervaring heeft met God. Want hij weet nog wel hoe daar in Zarfath met dat weinige meel, hij met die vrouw en die jongen zo lange tijd is onderhouden. God

heeft maar weinig nodig om grote dingen te doen, gemeente. Daarom, wie het kleine niet eert, is het grote niet waard. Ook geestelijk niet hoor. Dan komt die regen, en och, Achab moet maken dat hij weg komt, anders zal hij straks niet meer door de Kison over kunnen steken vanwege de regenval die dat water... Want dat weet hij zeker, er komt regen, er komt een overvloedige regen. Hij had het geruis al gehoord. Hij ziet de eerste tekenen, al is het nog maar zo klein. Maar Gods volk krijgt geloof om in de kleinste dingen de hand van de almachtige God te zien, en dat Hij Zijn belofte maar niet enigszins, maar ten volle zal vervullen. Want Hij Die het gezegd heeft is getrouw, en Hij is geen man dat Hij liegen zou. Dat is hoop voor een volk dat zo vaak in de hopeloosheid dreigt neer te zinken. Nou, verlies alle hoop aan uw vlees maar hoor, want de Heere heeft geen behagen aan degenen die op eigen benen kunnen lopen, hebben we gezongen. Maar Hij maakt Zijn welbehagen bekend aan degenen die Hem nederig vragen en die gestadig, hoe het ook tegenloopt, op Zijn goedheid hopen.

Achab, je moet maken dat je naar huis gaat, anders kun je de regen niet voor zijn. Achab, je moet maken dat je gaat, want de zegen is zo overvloedig, je zou halverwege blijven steken. En daar gaat Achab. Nog niet worstelend. Nog niet biddend. Nog niet in de verwondering bezwijkend. Als je dat toch bedenkt, gemeente, als dan Elia ook nog eens, en dat na zo'n vermoeiende dag. Ik geloof ook vast en zeker dat hier het begin van de volgende dag ligt. Na al zijn gebeden, de Heere wilde nog niet horen met het geven van dat eerste teken. Het werd beproefd. Daar gaan ze de nacht mee in, en dan 's morgensvroeg ligt hij weer op zijn knieën. Dan krijgt hij na zo'n vermoeiende dag, na zo'n nacht waarin hij wel niet veel zal hebben geslapen. Denk maar van niet. Dan krijgt hij van God de Heere de kracht om nog voor de wagen van Achab uit te lopen. Dat is een bijzondere zegen van God in zijn leven geweest. Daar heeft hij gelopen als degene, daar lezen we van in Psalm 103: "Die uw jeugd vernieuwt als eens arends". Dat is waar hoor. Dat doet God.

En daar gaat hij. Hij neemt de leiding. Ziet u het? Als de heraut gaat hij voor de koning uit. Hij bepaalt de gang. Hij leidt ze naar de zegen. Wie? Wie leidt hij naar de zegen? Degene die zelfs, na zoveel mest om hun levensboom, nog zich verhardten. Gemeente, verhardt u dan toch niet, maar laat u leiden door het Woord des Heeren en keer straks terug naar uw huizen om het na te lezen, om het te onderzoeken, om u er in te verdiepen. De zaligheid van uw kinderen is het waard. Zo lief als mij mijner ziele zaligheid is, dat ik Hem zou lief hebben. U bent het toch nog niet vergeten van vorige week? Zo lief als mij mijner ziele zaligheid is, en die van je kinderen, en die van je man, die van opa en oma, die van uzelf. En dat u zich niet zou verhardten. Wil toch niet stug, gelijk een paard, weerstreven.

Elia kreeg roem. Roem bij God vandaan. Want de gelovige gebeden van Gods kinderen, voor al die gebeden geldt: "God zij altoos op 't hoogst geprezen, lof zij Gods goedertierenheid, die nimmer (het staat er echt) mij in mijn gelovige gebeden heeft afgewezen, noch mijn gebed gehoor ontzegd".

AMEN.

Zingen Psalm 66 : 10

Dankgebed.

Slotzang Psalm 32 : 5.

Zegenbede.

Zingen Psalm 103 : 8 en 9.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 19 vers 1 t/m 7

1 En Achab zeide Izébel aan al wat Elía gedaan had, en allen die hij gedood had, te weten al de profeten, met het zwaard.

2 Toen zond Izébel een bode tot Elía om te zeggen: Zo doen mij de goden en doen zo daartoe, voorzeker, ik zal morgen omtrent dezen tijd uw ziel stellen als de ziel van hunlieder een.

3 Toen hij dat zag, maakte hij zich op en ging heen om zijns levens wil, en kwam te Berséba, dat in Juda is, en liet zijn jongen aldaar.

4 Maar hij zelf ging heen in de woestijn een dagreis, en kwam en zat onder een jeneverboom, en bad dat zijn ziel stierve, en zeide: Het is genoeg; neem nu, HEERE, mijn ziel, want ik ben niet beter dan mijn vaderen.

5 En hij legde zich neder en sliep onder een jeneverboom; en zie, toen roerde hem een engel aan en zeide tot hem: Sta op, eet.

6 En hij zag om, en zie, aan zijn hoofdeinde was een koek op de kolen gebak-ken, en een fles met water; also at hij en dronk, en legde zich wederom neder.

7 En de engel des HEEREN kwam ten anderen male weder, en roerde hem aan en zeide: Sta op, eet, want de weg zou voor u te veel zijn.

Met de hulp des Heeren hopen wij te gaan luisteren naar de boodschap zoals die tot ons komt in dit gedeelte, toegespitst op de voorbereiding voor het Heilig Avondmaal. En wij schrijven er onder:

ELIA OPGEZOCHT DOOR DE ENGEL DES HEEREN

1e. Izébels dreigement.

2e. Elia's moedeloosheid.

3e. Gods aanraking.

Gebed.

Zingen Psalm 55 : 2, 3 en 4.

Degenen die door de Geest van de Heere Jezus Christus bearbeid worden tot het eeuwige leven om zalig te worden, in te gaan door die enge poort over de smalle weg, dat zijn mensen die weten van de pijlen die uit de hel op hen afge-schoten worden. Dat is op de weg, aan het begin, tot aan het einde. Als we ons tot een week van voorbereiding zetten, dan hebben wij ons ook te onderzoeken: "Ken ik die aanvallen wel?" Ken ik de aanvallen van de vorst der duisternis, van de helle-machten, die al mijn krachten zoeken uit te teren. Die altoos weer een wig tussen Christus en mijn ziel, tussen de Heere en mijn hart zoeken te drijven. Die mij altijd weer proberen uit de weg te krijgen. Die altijd maar weer zal zoeken om mij ongehoorzaam te maken. Immers, als wij die aanvallen niet kennen, waartoe zou u dan de versterking aan Zijn tafel nodig hebben? De Heere heeft Zijn tafel aangericht voor de Zijnen. En de Zijnen zijn niet alleen degenen die met Paulus in Romeinen 8

kunnen zeggen: "Wat zal mij scheiden van de liefde Gods in Christus?" Maar dat zijn ook die bloed-vloeiende vrouwen, die uitgaan tot de Zaligmaker, die goed weten dat het nergens anders is dan alleen bij Hem. Het is niet voor die mensen die altijd op die eenzame hoogten staan, waar velen van Gods volk heel niet bij kunnen. Maar het is ook voor de kleinsten, die, hoewel ze moeten zeggen: "Heere, ik heb niets", toch maar één kant op kunnen, en dat is de toevlucht nemen tot die getrouwe Zaligmaker, Jezus Christus, in het diepe besef: "Alleen Zijn bloed zal mij reinigen van mijn zonden, door genade". Dat zijn geen mensen die zelf gaan lopen. Die bloedvloeiende vrouw is echt niet zelf gaan lopen. Dat deed ze toen ze het overal zocht, behalve bij Christus. Toen begon ze zelf. Maar toen haar niets overig bleef en al haar leeftocht doorgebracht was en ze het nergens meer kon vinden en overal tevergeefs was gekomen. Toen hoorde ze die ene Naam. Toen ging ze. Kijk, daar gaat het maar om: of wij die ene Naam in ons leven hebben horen verklaren, en dat het hart naar Hem trekt. Dan zorgt de Heere er wel voor dat ze daar komen. Vroeg of laat, maar op Zijn tijd. Misschien wel tot hun schade de vorige keer voorbij laten gaan. Maar de Heere brengt de Zijnen wel aan die tafel hoor. Niet alleen de groten, maar ook de kleinen. Trouwens, wat zijn groten in het Koninkrijk van God? Was Elia niet een grote in het Koninkrijk van God? En kijk nu eens wat er van hem overblijft onder die jeneverbesboom! Wat blijft er van die grote Elia over? Er blijft van die grote Elia slechts een geknakt riet over. Iemand zei het heel treffend zo: "Met een verzegelde staat, jazeker, in een bekommerde toestand". Dus je kunt ook een gekrookt rietje zijn na vele grote weldaden. En weet je hoe je nu zo'n gekrookt rietje wordt? Door de bedreigingen van Izébel bijvoorbeeld. Gans anders was het met Simson. Dat moeten we goed zien hoor. Ook goed onderscheiden in je eigen leven. Daar heb je weer kennis voor nodig. Want hoe zou je iets onderscheiden als je geen kennis hebt, als de Heere je niet de kennis heeft bijgebracht. Daarom moet je veel in je Bijbeltje lezen, want daardoor geeft de Heere kennis. Dat komt niet zo ineens uit de lucht vallen. De Heere is een God van orde en van middelen. Die weg hebben ze te gaan. Dan gaat de Heere Zijn kinderen onderwijzen dat het heel verschillend is wat de oorzaak van hun moedeloosheid is. Dan vraag ik... Want ik ben er van overtuigd, Gods kinderen zoeken in hun leven naar de oorzaak. Ze zijn niet tevreden met het vaststellen van het feit. Maar ze gaan onderzoeken: "Heere, hoe komt het dat ik aldus gesteld ben?" Dan is het bij Simson zo anders dan bij Elia, want ze werden beiden ontkracht. Dat was beiden hun eigen schuld. Moedeloosheid kwam in het Paradijs niet voor. Moedeloosheid heeft altijd zijn bron in het ongeloof. Maar het maakt wel uit of wij tot moedeloosheid geraken door de bedreigingen van Izébel of door de liefkozingen van Delíla. Want toen Simson ontkracht werd, de kinderen in de kerk weten dat, dat was zijn eigen schuld. Dat waren zijn eigen zonden. Dat was omdat hij bij die hoer sliep in haar schoot. Dat was zijn liefde tot de vrouw op zich, tot een mooie vrouw. Dan vertelt hij haar wat het geheim van zijn kracht is. Dan ontdoet de Heilige Geest hem van zijn kracht door zijn zondige leven. Dan raakt hij al zijn kracht kwijt. Dat is toch anders dan Elia. Want Elia komt niet door toegeven aan de zonde tot zwakheid en schuld. Je kunt niet zeggen dat het bij Elia hetzelfde is als bij Simson. Hoewel de Heere nooit de zonden van Zijn kinderen door de vingers ziet, nooit, bij Elia niet en bij Simson niet. Toch weet Hij wel van hun zwakheden. Hoe is Elia toch tot zijn moedeloosheid geraakt? Druipend van het water dat God in ruime mate had doen neerdalen. Ik hoor het geruis van een grote regen. Nou, die is gekomen. En druipend van het water maakt hij dan, waar hij de wagen van Achab vooruit is gegaan, erende die koning die geen eer waard is vanwege zichzelf, maakt hij zijn opwachting in de zomerresidentie van Achab daar in Jizreël. Van de Karmel

aan de Middellandse Zee gaat hij oost-waarts naar de vlakte van Jizreël, waar Achab zijn zomerhuis heeft en waar Izébel is. Daar maakt hij druipend van het water zijn opwachting. U kunt zich voorstellen dat die man hoge verwachtingen had. Wat had de Heere kennelijk gesproken. Wat was dat volk kennelijk op de knieën gekomen. Misschien Achab er nog wel bij ook. Wie zal het zeggen. Wie weet. En hij heeft gevoeld dat er een beginnende ontwaking was, dat er een soort omslag viel bij dat volk. En hij heeft gedacht: nu zullen de afgodsbeelden afgebroken worden; nu zullen de afgodstempels leeg gehaald worden; nu zal Achab en nu zal het volk weer terug willen keren naar de zuivere dienst van de Heere, want ze hebben zulke heerlijke dingen gezien.

Dan horen we in het eerste vers dat Achab zijn vrouw verslag doet. Hij komt binnen, ook druipend van het water. Hij komt ook binnen, hoog gestemd. Wat denkt u wat hij allemaal heeft gezien. Dat is ook niet zomaar aan hem voorbij gegaan. Alleen, hij heeft er Gods hand niet in gezien. Let maar op in vers 1. Hij vertelt zijn vrouw alles wat Elia gedaan heeft. Hij heeft geen oog voor het werk Gods. Maar hij is er toch wel van onder de indruk geraakt. Opgetogen heeft hij het zijn vrouw verteld.

Misschien... Ach, laten we maar voorzichtig zijn. Wie weet, wie weet wat Elia nog aangaande Izébel heeft gedacht. "Misschien gaat Izébel ook wel inzien dat het niet waar is wat ze gelooft. Misschien dat zelfs die Izébel..." Gods knechten kunnen zich ook vergissen in wat ze denken over mensen. Nogal behoorlijk.

Dan komt daar een man aan. Een bode van Izébel. En dan lispelt daar de hel. Ja, dat leest u goed. Daar in dat 2e vers van onze Schriftlezing, daar lees ik niets anders dan het sissen van de slang uit de hel. Daar heeft Gods volk hinder en last van. Dat kent een dode niet hoor. Iemand die dood is in zonden en misdaden, die kent dat niet. Die weet niet wat dat met je ziel kan doen. Die weet niet wat voor een strikken, degenen die het om de Heere te doen is, worden gelegd door de macht van de duisternis. Daar weten ze niets van. Daarom vrezen ze er niet voor. Ze liggen er al middenin zonder dat ze er erg in hebben. Weest gewaarschuwd, gemeente. Als je geen last van de hel hebt, komt het omdat je niets van de hemel in je leven is. Dat is ernstig.

Zo doen mij de goden en doen zo daartoe. Zij zweert bij haar eigen goden en ze vervloekt zichzelf. Voorzeker, ik zal morgen omtrent deze tijd uw ziel stellen als de ziel van hunlieder een. Mijn goden mogen mij doden als ik u binnen 24 uur niet heb gedood.

Zo legt de hel het vuur aan de schenen van Elia. Want u moet nooit denken dat de hel het op gaat geven, dat de duivel je met rust zal laten. Hij heeft Christus niet met rust gelaten, hij zal het volk van de Heere Jezus Christus niet met rust laten, maar hij zal ze tot het allerlaatste toe en bij elke mogelijkheid die hij krijgt dat volk aanvallen, onderuit halen, ondermijnen hoor. Daarom moet het volk des Heeren altoos nuchter zijn, wakende in de gebeden. Want één ogenblik de wapenrusting laten zakken en ze zijn een reddeloze prooi voor de duivel. Eén ogenblikje maar. Want in zijn geestelijke wapenrusting heeft hij daar gestreden op de hoogte van Karmel. Daar heeft hij het in de Naam des Heeren gezegd, en hij vreesde geen mens, want God was aan zijn zij. En vierhonderdvijftig profeten van Baäl, ze boezemden hem geen enkele vrees in. En dat leger van Achab, en dat volk dat hem niet welgezind was, het boezemde hem geen enkele vrees in. Maar hier komt de duivel naar hem toe, zacht lispelend, en Elia valt. Hij valt in de strikken van de moedeloosheid.

Kent u die Izébels in uw leven? Wat maakt dat het Avondmaal zo nodig. Al komt het er maar bij hoor. Gemeente, pas er voor op dat we volgende week toch zo iets bijzonders hebben, als God het ons geeft. En dat dat toch wel zo iets bijzonders is aan die tafel. Pas op. Het komt er bij. Het is niet méér dan het Woord. Het komt maar

bij het Woord Gods, dat ons zondag aan zondag wordt gepredikt. Pas op dat u denkt: volgende week is zo bijzonder. Want dan hebt u er niets van verstaan. Gods volk wordt door Zijn Woord geleid, door dat Woord gevoed, en vanwege onze grovigheid, zegt de Nederlandse Geloofsbelijdenis, vanwege onze zwakheid, vanwege dat dwaze af gaan op het zicht- en tastbare, komt de Heere Zijn zwakke kinderen tegemoet, om bij dat Woord, dat veel meer is dan het teken, want het teken ontleent zijn kracht slechts aan het Woord. Daarom moeten we dat Formulier er bij lezen. Dat is maar niet voor de aardigheid, want dan zouden we het wel kunnen laten. De meesten hebben het al zo vaak gehoord, dat ze ongeveer kunnen dromen wat er staat. Nee, het Woord verklaart het teken. Daarom, het geloof ziet ook niet op die tafel. Het geloof ziet ook niet op dat brood en die wijn. Het geloof ziet daarin op Christus. Het is niet voor niets dat we in het Formulier worden opgewekt om onze harten omhoog te heffen. Pas op, mensen, je kunt met de Avondmaalstafel afgoderij bedrijven, omdat je niet verstaat, omdat je niet onderscheidt het lichaam van onze Heere Jezus Christus. Maar is er ook behoefte?

Kijk, we kunnen natuurlijk in een week van voorbereiding... en ik dacht: dat ga ik nou net niet doen vanmorgen. Maar weer naast die meetlat: heb ik dit, heb ik dat? Ik wil vanmorgen een andere vraag stellen. Is er behoefte? Want we kunnen wel altijd zeggen: "Ik zie er zo tegenop". Ik vind dat maar een veeg teken. Ik vind het een veeg teken voor het geestelijke leven als er alleen maar een opzien is. Alsof het Heilig Avondmaal zo hoog staat. Mensen, het komt er elke dag op aan hoor! Als er alleen maar opzien is, dan vraag ik mij af: is er dan geen behoefte in het hart, om aan die tafel eens gesterkt te mogen worden met die ware spijs en drank? Is er geen behoefte? Kijk, ik denk dat dat de meesten van ons zal veroordelen. Want dat is het nu. Er is geen behoefte. Er is geen behoefte aan bekering. Er is geen behoefte aan wedergeboorte. Er is geen behoefte aan de reiniging van zonden. En dus is er ook geen behoefte aan het Heilig Avondmaal, om daar, onder de prediking van het Woord, van die tekenen en zegelen te mogen nemen, om daardoor onderwezen te worden door die grote Gastheer.

Er was vroeger wel een volk hoor, dat er naar uit zag om aan die tafel te zitten, waar liefdesverlangen was, waar werkelijk besef van de zwakheid was. Waar niet alleen maar de last gedragen werd: "Heere, kan het wel?" Maar waar ook het vuur gedrongen heeft: "Heere, waar zou ik anders heen gaan? Heere, ik geloof, maar kom mij toch door Uw genade in mijn ongelovigheid te hulp".

Als er nu een week van voorbereiding voor Elia was geweest, als hij straks onder die jeneverbesboom gaat liggen, dan wacht hij echt niet op het Heilig Avondmaal. Hij wacht ook echt niet op dat eten en drinken, want hij wil alleen maar weg. Mensen, dat moet u niet alleen maar geestelijk zien. Ja, alles is geestelijk. Uw lichaam is ook geestelijk. Het eten en drinken is een geestelijke zaak. Er is niets in het leven waar je wat dat betreft van zou kunnen zeggen: dat is natuurlijk. Nee, alles is betrokken op God. Ons eten, ons drinken, ons slapen ook. Er zijn mensen, die staan daar ver boven. Maar Elia niet hoor. Want u moet zich eens voorstellen, daar staat hij. Hij heeft gewandeld, in de kracht des Heeren, voor die wagen uit. Hij heeft daar op de Karmel geestelijk de hele zwaar gespannen gestaan. De boog heeft de ganse tijd gespannen gestaan in geestelijk opzicht. De geestelijke arbeid is voor hem zo vermoeiend en afmattend geweest. Maar hij mocht nog gaan, voor die wagen uit, in de kracht Gods. Daar staat hij druipend van de regen. Dan komt daar dat lispelen van de hel. Dan kan hij niet meer. Dan valt ineens de moeheid, de gewone, menselijke moeheid, zijn lichamelijk afgematte moeheid, die valt als een deken over hem heen. Uitgeput is hij. Dan zo teleurgesteld. Want we lezen: "Toen hij dat zag".

Niet: "Toen hij dat hoorde". Nee, dat staat er niet. Wij zouden zeggen: "Toen hij dat hoorde, dat dreigement van Izébel". Nee: "Toen hij dat zag". Wat? Toen hij in zijn ongeloof zag op het dreigen van Izébel, die machtige golf die daar aan komt rollen op dat zwakke mannetje uit het stof verzezen. Dan wordt hij onder die golf bedolven. Die grote Elia, die zinkt hier met Petrus weg in de golven van het ongeloof, en de moedeloosheid maakt zich meester van hem. Zwaar teleurgesteld. Want er is niemand die voor hem opkomt. Ook Achab zegt niet: "Izébel, dat kan niet". Er zijn mensen die zeggen: hij zag de ogen van de wachten verstrakken. Die aanvankelijke verandering, hij bespeurt er niets meer van. En dan ineens is de macht van de satan zo groot voor hem, dan krimpt zijn geloof ineens ineen. Dat we denken: Elia, wat is er van je over gebeven, man?

Dan zien we net als Abraham, die bij Abimelech zijn vrouw door een leugen verliest. De dwaas. Want Gods kinderen zijn dwazen in zichzelf. Vraag het maar aan ze. Net als Petrus op de golven. Toen hij dat zag. Niet in geloof op die God Die regeert. Niet in geloof op die God Die een eed gezworen heeft, Die het doen zal. Maar toen hij zag op de omstandigheden. Toen hij zag op de mens. Toen hij zag op het woelen van de hel. Toen zonk hij weg! Met een verzegelde staat in een bekommerde toestand. En hij werd geknakt.

Elia krijgt zichzelf terug. Want Gods kinderen zijn niet groot door iets van zichzelf. Houd toch op. Gods Geest beschrijft het ons in de Schriften wel anders. Gods kinderen zijn helemaal niet groot, maar het zijn zwakke mensjes, tot hinken en zinken elk ogenblik gereed. Ze kunnen niets van zichzelf. Ze weten niets van zichzelf. Echt niet. Het enige dat het verschil maakt is genade. En de Heere brengt Elia er hier ook achter dat Elia een mens is van gelijke beweging zoals u en ik hier vanmorgen in de kerk. Niet anders.

Nu vraag ik in een week van voorbereiding: kennen wij daar iets van? Zwak van moed, klein van krachten. Dan heb je het niet om uit je broekzak te halen. Dan kun je het ook niet doen met wat is geweest. Dat is het nabij komende werk. Dat kan altijd leven van wat is geweest. Dat kan altijd terug grijpen op wat eerder is gebeurd, want dan hebben ze nog wat. Elia had niets meer. De Karmel, wat is er gebeurd. Elia? "Ik kan er niets mee". Heeft de Heere je dan niet uitgeholpen, Elia, bij de beek Krith? Je wilde er niet vandaan gaan toen de raven niet meer kwamen. "Ik heb er niets meer aan". Is het niet waar geweest? Daar gaat het niet over. Maar ik heb er niets meer aan. Ik kan er niet uit leven. Ik kan niet van mijn bevinding leven. Ik kan niet van de vorige daden Gods leven. Zelfs dat niet. Want als de Heere mij één enkel ogenblik aan mijzelf overgeeft, dan ben ik als Elia die in de moedeloosheid wegzinkt. Dan ben ik als Simson die door zijn zonde totaal ontkracht wordt. Dan blijft er niets anders over dan een goddeloos mens hoor. Daarom heb ik weleens gezegd dat moedeloosheid goddeloosheid is. Want goddeloosheid betekent: niet met God rekenen. Moedeloosheid betekent dat ik door ongeloof niet meer met God reken, maar met de omstandigheden reken. Mijn omstandigheden zijn meer dan God. Izébel is machtiger dan God, voor dit ogenblik in de ervaring van Elia. Niet voor zijn verstand. Zeker niet. Maar in de beleving van zijn hart wel. In de gang van zijn leven wel. Want de beek Krith, daar wilde hij niet bij weg gaan, totdat God gesproken had. En nu? Toen hij dat zag, maakte hij zich op en ging heen om zijns levens wil.

Elia gaat zichzelf redden. Elia valt niet op zijn knieën. Elia neemt door het geloof niet de toevlucht tot de Heere. Want dat is genade, om dat te mogen doen. Het is schuld als je het niet doet, maar het is genade als je het mag doen. Elia brengt zijn zaak niet bij de Heere, maar Elia gaat nu, voor de eerste keer dat we dat lezen in zijn leven, zelf lopen. En elke stap is dan verkeerd. Elke stap is hem later tot schuld geworden.

Dat hoeven we niet in de Bijbel te lezen hoor. Maar elke stap die ze door ongelof en mistrouwen hebben gedaan, die gaan ze betreuren. Dat afvallen van de Heere, dat niet vertrouwen op Hem, hun zaak niet in de hand des Heeren geven. Maar nu... Dan moet u maar eens kijken. Dan rent hij een eind, uitgeput als hij is, aan het eind van zijn krachten, gaat hij van Jizreël, helemaal omlaag naar het zuiden, naar het uiterste grensstadje aan de zuidgrens, Berséba. Daar laat hij zijn jongen achter. Dat is zeker drie of vier dagen lopen. En dat door het gebergte heen! Drie of vier dagen lang mismoedig. Hij kan geen kant meer op. Niet halverwege terug gekeerd, maar door gelopen. God kwijt. Alles kwijt. Was hij geen kind van God meer? Twijfelde hij daar aan? Houd toch op. Daar twijfelde die man geen ogenblik aan. Echt niet hoor. Hij twijfelde niet aan zijn staat. Maar hij was bekommerd in de stand van het geloof. Hij gooit niet weg wat hij heeft gehad, maar hij laat zich leiden door zijn ongelof. Dat is een verschil hoor. Want u moet er maar eens op letten. Als vanmorgen iemand vraagt: "Hoe weet u dat nu zo zeker dat hij niet bekommerd was om zijn kindschap? Hoe weet je dat nu zo zeker, dominee?" Kijk eens naar zijn gebed onder de jeneverbesstruik. "Heere, het is genoeg, neem nu mijn ziel. Heere, laat mij maar bij U Thuis komen". Dat zegt hij hoor. "Heere, laat mij maar sterven. Mijn bediening op aarde heeft geen enkele zin. Alles wat ik gedaan heb, het is allemaal tevergeefs geweest. Het is genoeg. Ik houd er mee op. Ik geef U mijn lastbrief terug, want ik wil niet meer, want het maakt toch niet uit. Dat volk, ze doen niets met wat U hebt gezegd, met wat U hebt laten zien, met wat U hebt gedaan. Ze gaan gewoon door. Ik maak ook geen verschil", zegt Elia tegen de Heere. "Ik breng het er al niet beter af dan mijn vaderen". Ziet u, hoogmoed. Pure hoogmoed. "Ik ben niet beter dan mijn vaderen". Dat dacht hij dus. Hij dacht dat hij het er beter van af zou brengen. En nu moet hij er achter komen van niet. Kijk, als de Heere Zijn volk eens in de strikken van de satan laat lopen, dan doet Hij dat niet om ze om te laten komen, maar om ze aan zichzelf te laten ontdekken en te laten zien: je dwaalt, Mijn kind, je dwaalt. Want ook Elia moet leren: het is niet om mij, maar God zorgt voor Zijn zaak. Hij heeft een dure eed gezworen en Hij zal het doen. En Elia, als hij er voor gebruikt wordt, is het groot. Maar als Hij je weer in de hoek zet, als Hij de vruchten achter laat, als het niet gaat zoals jij het had gedacht.

Heere, het is genoeg. Ik kan niet meer, ik wil ook niet meer. Laat mij alstUblieft bij U Thuis komen.

Hij heeft geen ogenblik aan zijn kindschap getwijfeld. Dat lag vast bij God in Christus voor hem. Maar in de stand van zijn geloofsleven wat hij een geknakt riet dat door de wind ginds en weder heen en weer wordt gewaaid. En die hebben het nodig!

Daar gaat hij liggen. Dan gaat hij slapen. Ziet u nu hoe goed God voor Zijn volk is. Al zijn ze uit de weg. Al wandelen ze door ongelof en brengen ze schuld van ongehoorzaamheid op zich. Kijk goed in uw Bijbel. Al hebben ze het verdiend dat God hen verlaat vanwege hun ongelof. Al hebben ze het verdiend dat God zegt: "Elia, Elia, Elia, Ik zal met de roede tot je komen en Ik zal dat ongelof er wel uit geselen bij jou. Hoe durf je zulke grote gedachten van jezelf te koesteren en zulke kleine gedachten van Mij? Hoe kan het dat je Izébel zo hoog hebt en Mij zo laag?"

Hij geeft Elia dat hij na zijn klacht en zijn bede mag slapen. Weet u wat slapen is? Het kleinste kind zou vanmorgen kunnen zeggen: "Ja, natuurlijk weet ik dat". Dat doe je 's nachts. Dan rust je uit. Dat is met je verstand antwoord ge-ven, en dat is goed. Maar weet u wat slapen is? Om te weten wat slapen is, moet je er eerst achter gekomen zijn wat het is om niet te kunnen slapen. Dan moet je er eerst eens achter komen dat de slaap werkelijk een gave van God is. Gemeente, dan ontvangen we veel en veel meer dan we erg in hebben. Slapen is niet gewoon. Slapen is een zegen

van God. Als je naar lichaam en geest eens uit mag rusten, echt uit mag rusten. De slaap moet maar eens van je ogen geweken zijn, en je woelt, en je werkt, en je kunt nooit in slaap komen, wat je ook maar doet. Dan kom je er pas achter dat slapen een gave van God is.

Wat is God goed voor Zijn ongehoorzame Elia. Want ze worden niet zalig omdat ze geloven, hoor gemeente. Echt niet. Ze worden niet zalig omdat ze gehoorzaam zijn. Dat zijn ze wel. Kijk maar naar het leven van Elia. Neem er geen loopje mee, gemeente. Want dat kun je makkelijk doen, er een loopje mee nemen, met het stuk van de heiliging. Nee, God zorgt er voor dat dat werkelijk beslag in hun leven krijgt. Maar ze worden niet zalig omdat ze zo... Ze worden alleen maar zalig omdat God het wil. En er is geen enkele andere reden. Dat zet u in uw verantwoordelijkheid niet buiten spel. Denk dat maar niet. Dat is een list van de duivel om u lui achterover te laten zitten en met allerlei smoesjes te laten zeggen: "Het zal allemaal wel". Nee, zo is het niet. Maar Abraham is er ook goed achter gekomen bij Abimelech: "Als God het niet doet, zal niemand het doen". U moet het maar eens nalezen in Genesis 20, en goed op u in laten werken. Als God het niet doet, wie zal het dan doen?

Kijk, dan vraag ik maar heel eenvoudig, en dan stop ik ook maar. Is het u daar nu om te doen? Mag je nu vanuit die begeerte in de voorbereiding naar de zondag toeleven? Heere, U moet het doen. Alleen U kunt het doen. Want dat zijn degenen die door Goddelijke aanraking gewekt zullen worden uit een vertroostende, van God ontvangen slaap, te midden van hun schuld en zonden. Helemaal uit de weg hoor. Avondmaal vieren terwijl je helemaal uit de weg bent. Kan dat niet? Ik lees hier in mijn Bijbeltje dat het wel kan. Maar God zorgt er wel voor dat ze er weer bij komen. God geeft Zijn volk daar wel eten en drinken. Hij zoekt ze wel op. Waarmee? Met de flessen en de koeken van Zijn Woord. Hij komt ze wel water te geven uit de fles van Zijn Woord. En Hij zorgt er wel voor dat er koeken gebakken worden in die oven van de vernedering en de verhoging van de Heere Jezus Christus. En vanuit die vernederde en verhoogde Jezus Christus gaat altijd kracht hoor.

Zou je daar dan maar niet om bidden van de week!

Elia bad er niet om. Nee, Elia bad er niet om. Want God maakt hem zalig. En toch ligt daar voor ons in een week van voorbereiding de toepassing. Vraag er dan toch om. Bent u daar nu begerig naar? Heere, roer mij eens aan in de kennis van die Zaligmaker, Die mij te wonderlijk zal zijn en Die mijn ziel zal overstelpen om U, de Heere, bij de aanvang en in de voortgang tot de mijne te kiezen. Ja, te kiezen door het geloof. Niets anders meer te willen dan Jezus Christus en Dien gekruisigd, om uit Hem bediend te worden.

Mag het je daar nu om te doen zijn? Zoek dat nu eens op. "Heere, (dat lezen we zometeen uit het Formulier) hier is zo'n Elia, vol van gebreken en ellendigheid, vol van schuld en ongehoorzaamheid. Elke dag met de zwakheid van het geloof en de boze lusten van het vlees strijden. Heere, ik ben moe. Ik ben het moe en ik ben het zat. Ik kan niet meer. Ontferm U mijner". Daar zal Hij neerdalen hoor, om je aan te raken. Dan zal Hij je uit het Woord, niet door een visioen, gemeente. Niet door een visioen, niet door iets wat je ergens moet horen of zien. Houdt er mee op. Dat tijdperk heeft God afgesloten. We hebben het Woord, het Profetische Woord. En gij zult, ook in een week van voorbereiding wel doen, een ieder in zijn eigen weg, dat ge daar op acht geeft, om daardoor geleid te worden.

Misschien nog niet naar het Avondmaal. Of misschien voor de eerste keer wel niet meer tot het Avondmaal. Maar wel tot de waarachtige kennis van Jezus Christus en Dien gekruisigd. Dan weet de Heere van de week wel raad met Zijn volk, dat geen raad meer weet met zichzelf.

AMEN.

Zingen Psalm 138 : 4.

De eerste helft van het Formulier om het Heilig Avondmaal te houden wordt gelezen.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 94 : 8 en 10.

Zegenbede.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing Ezechiël 34 vers 11 t/m 31

11 Want zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen en zal ze opzoeken.

12 Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, alzo zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal hen red-den uit al de plaatsen waarheen zij verstrooid zijn ten dage der wolk en der donkerheid.

13 En Ik zal hen uitvoeren van de volken en zal hen vergaderen uit de landen, en brengen hen in hun land; en Ik zal hen weiden op de bergen Israëls, bij de stromen en in alle bewoonbare plaatsen des lands.

14 Op een goede weide zal Ik hen weiden, en op de hoge bergen Israëls zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden in een vette weide op de bergen Israëls.

15 Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal hen legeren, spreekt de Heere HEERE.

16 Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal hen weiden met oordeel.

17 Want gij, o Mijn schapen, de Heere HEERE zegt alzo: Zie, Ik zal richten tussen kleinvee en kleinvee, tussen de rammen en de bokken.

18 Is het u te weinig dat gij de goede weide afweidt? Zult gij nog het overige uwer weiden met uw voeten vertreden? En zult gij de bezonken wateren drin-ken, en de overgelatene met uw voeten vermodderen?

19 Mijn schapen dan, zullen zij afweiden wat met uw voeten vertreden is, en drinken wat met uw voeten vermodderd is?

20 Daarom zegt de Heere HEERE alzo tot hen: Zie, Ik, ja, Ik zal richten tussen het vette kleinvee en tussen het magere kleinvee.

21 Omdat gij al de zwakken met de zijde en met den schouder verdringt, en met uw hoornen stoot, totdat gij dezelve naar buiten toe verstrooid hebt,

22 Daarom zal Ik Mijn schapen verlossen, dat zij niet meer tot een roof zullen zijn; en Ik zal richten tussen kleinvee en kleinvee.

23 En Ik zal een enigen Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden, namelijk Mijn Knecht David; Die zal hen weiden en Die zal hun tot een Herder zijn.

24 En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn, en Mijn Knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen; Ik, de HEERE, heb het gesproken.

25 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden; en zij zullen zeker wonen in de woestijn en slapen in de wouden.

26 Want Ik zal dezelve, en de plaatsen rondom Mijn heuvel, stellen tot een zegen; en Ik zal den plasregen doen nederdalen op zijn tijd, plasregens van zegen zullen er zijn.

27 En het geboomte des velds zal zijn vrucht geven, en het land zal zijn in-komst geven, en zij zullen zeker zijn in hun land; en zullen weten dat Ik de HEERE ben, als Ik de disselbomen huns juks zal hebben verbroken, en hen gerukt uit de hand dergenen die zich van hen deden dienen.

28 En zij zullen den heidenen niet meer ten roof zijn, en het wild gedierte der aarde zal hen niet meer vreten; maar zij zullen zeker wonen, en er zal nie-mand zijn die ze verschrikke.

29 En Ik zal hun een Plant van naam verwekken; en zij zullen niet meer weg-geraapt worden door honger in het land, en den smaad der heidenen niet meer dragen.

30 Maar zij zullen weten dat Ik, de HEERE hun God, met hen ben, en dat zij Mijn volk zijn, het huis Israëls, spreekt de Heere HEERE.

31 Gij nu, o Mijn schapen, schapen Mijner weide, gij zijt mensen; maar Ik ben uw God, spreekt de Heere HEERE.

Gebed.

Zingen Psalm 103 : 6 en 7.

Ik zou, ter voorbereiding op de bediening van het Heilig Avondmaal, een ogenblik met u stil willen staan bij 1 Koningen 19 en daarvan het 7^e vers en het eerste gedeelte van vers 8, daar lezen we:

7 En de engel des HEEREN kwam ten anderen male weder, en roerde hem aan en zeide: Sta op, eet, want de weg zou voor u te veel zijn.

8 Zo stond hij op, en at en dronk;

Waar gaat het nu om in deze tekstwoorden? Ik zou er heel eenvoudig onder kunnen schrijven: "Onderhouden door de engel des Heeren".

Elia was moegestreden en met zichzelf aan het eind gekomen, onder de jeneverboom gaan liggen. "Heere, het is genoeg, laat mij maar gaan. Ik kan niet meer en ik wil niet meer, en ik maak ook niet uit". Toen is hij gaan slapen om te sterven. Toen is hij gaan slapen, immers met de bede op zijn lippen: "Heere, haal mij maar Thuis, haal mij maar op, haal mij toch alstUblieft uit de strijd". En dan komt de Heere. Want u moet er altijd maar om denken, dat hoewel dat volk zich in de schuld heeft gestoken door haar ongehoorzaamheid, en hoewel zij in hun moedeloosheid aan hun ongelooft hebben toegegeven, en hoewel zij soms dwaze gebeden voor het aangezicht van God uitspreken, hoewel zij uit de weg zijn, dat God ze niet vergeet. Want God handelt met Zijn volk ook niet naar de verdiensten van hun gehoorzaamheid en van hun geloof. Het is niet omdat ze geloven. Dacht u van wel? Want dan moeten we dat uit eigen kracht maar weer zien voort te brengen. Het is niet omdat ze Hem gehoorzamen. Het is niet omdat ze in Zijn wegen gaan. Jazeker, dat is de enige weg waarin zij zegen mogen verwachten. Maar de Heere zoekt Zijn volk ook op wanneer ze op dwaalwegen, als een schaap dat onbedacht zijn herder uit het oog heeft verloren. Onbedacht wil niet zeggen: onschuldig. Want dan hoefden ze niet te kermen in berouw of de Heere nog weer wilde komen.

Maar ik zie hier bij Elia geen berouw. Als hij die eerste keer heeft gegeten en gedronken, dan zie ik hem niet op zijn knieën vallen: "Heere, wat groot dat U nog aan mij wilt gedenken". Maar dan valt hij opnieuw in slaap. Wat is God lankmoedig, ja over alle mensen hoor. Maar de lankmoedigheid over Zijn volk is toch anders. Want aan de lankmoedigheid over ons allen, ons verdragend in onze onbekeerde staat, waarin wij tegen God zondigen en het ook uithouden tegen God, om vooral niet voor Hem te buigen als die getrouwe Schepper en heerlijke Koning. Dat we niet voor Zijn Woord willen vallen, daar komt een eind aan. En dan stort je in het verderf. Die lankmoedigheid zal eenmaal tegen ons getuigen. Dat we onbekeerd voort gegaan zijn, met misschien allerlei smoesjes en verontschuldigen die u werkelijk straks

voor Gods rechterstoel niet meer uit zult kunnen spreken. Maar die lankmoedigheid zal eenmaal als een vreselijk gewicht op ons liggen, in die nooit eindigende eeuwigheid, waar we buiten God en zonder God het ongenoegen van God altijd moeten dragen.

Maar aan de lankmoedigheid over Zijn volk, daar aan komt nooit een eind. Die lankmoedigheid, ja die getuigt wel tegen hen, en nochtans is ze haar roem. Want zij leren roemen in een God Die ondanks hen in Zijn lankmoedigheid Zich goedertieren en barmhartig over hen ontfermt. Hen niet in het verderf stort. Met hen niet handelt naar hun zonden. Hen niet vergeldt naar hun ongerechtigheden. Maar dat Hij ze weer opzoekt en genade bewijst. Mensen, daar ligt nu geen enkele aanleiding voor bij onszelf. Ook niet bij dat volk hoor. Als wij lezen en zingen in Psalm 103 dat Zijn goedertierenheid en gunst over degenen Hem vrezen tot in eeuwigheid dezelfde zal wezen, dan moet u niet denken dat dat vrezen van Zijn Naam hun verdienste is. Want als dat zo is, dan worden ze met Psalm 103 er altijd weer buiten gezet. Want als er nu vanmorgen één aan die tafel moet komen in de verdienste en de waardigheid van zijn of haar vrezen des Heeren, als het dan recht is, dan blijft de tafel leeg. Dan kan niemand aan gaan. Ook niet degenen die Hem mogen kennen. Want het vrezen van Hem is niet hun waardigheid. Maar zij leren, juist bij de voortgang, dat het vrezen van Hem een genadegave is die hen toevloeit uit die rommelende ingewanden van God Zelf. Dat het een gave uit vrije genade is, die soeverein wordt uitgedeeld. Daarom is dat vrezen niet hun verdienste. Het is wel hun begeerte. Maar die begeerte is ook alweer genade. Begeren de Heere te vrezen, dat lag wel in het hart van Elia. Want Elia was Godvrezende, en in zijn levenswandel Godzalig geweest. Maar hier zien wij dat ook Elia moest leven van Gods vrije barmhartigheid alleen. Want de Heere had met hem af kunnen rekenen onder de jeneverboom vanwege zijn ongeloof, vanwege zijn ongehoorzaamheid, vanwege het verlaten van de weg des Heeren. Maar Hij deed het niet. Waarom niet? Wel, dat is hetzelfde als wat aan de tafel gezegd wordt door de Heere Jezus Christus. Dat zal het grootste zijn, als we het vanmorgen niet de dominee horen zeggen, want dat heeft geen waarde op zich. Als we vanmorgen niet slechts op die woorden komen te zien, of op de tekenen. Maar als wij daar nu Hem mogen horen spreken. Als we aan de tafel de stem van de goede Herder mogen horen. Dat Hij het spreekt. Dat Hij hier de Zijnen vermaant en verzekert van Zijn onveranderlijke liefde en trouw, van Zijn nimmer falende verbondszorg over degenen die moeten zeggen: "Heere...." Dat is het heerlijkste berouw. Dat is het berouw waarin de liefde tot God spreekt. Dat wanneer Hij Zich vrij over hen ontfermt, dat bréngt hen tot berouw. Als die barmhartigheid van God in die goede Herder, Die hen niet wegstoot, nadat zij zich dat waardig hebben gemaakt, dat Hij Zijn barmhartigheid weer voor hen opent. Dat brengt in hun hart diepe bewogenheid en ontroering voort. Dat brengt hen op de plaats. Dat kan alleen en dat gebeurt alleen waar Hij ons aanraakt. Want Elia had door geslapen als God hem niet wakker had gemaakt. Elia had uit eigener beweging niet meer gevraagd om versterking. Hij had gevraagd om afgelost te mogen worden. Maar Hij daalt neer.

Want u moet maar goed kijken hoe hij daar ligt onder de jeneverboom. Daar weet Gods volk wel van, dat liggen onder de jeneverboom. Die gestalte van Elia is hen niet vreemd. Dan ligt hij op de grond op één van zijn zijden. En als daar voor de tweede keer de engel komt, dan buigt hij zich. Want ja, als je iemand die op de grond ligt te slapen wilt aanraken, om hem wakker te schudden, dan moet je buigen. Dan moet God Zich naar de aarde buigen. Dan gaat de Heere in Zijn vrije ontfermen niet aan hem voorbij. Maar God maakt Zich klein tot op de plek waar Elia gelegerd is, en

daar gaat Hij hem weiden. Daar weet de Heere Zijn volk wel te vinden in al hun zielsverdriet, in al hun moedeloosheid, in hun schuld, verlorenheid en dwaasheid. Daar raakt de Heere Jezus hem aan.

Dat zal het grootste zijn vanmorgen en in een week van voorbereiding, maar ook telkens weer opnieuw. Het grootste is als de Heere Jezus Christus Zelf je aan gaat raken. Raven zijn hier niet genoeg. Een weduwe uit Zarfath is hier niet genoeg. Het zou hem niet kunnen helpen uit die diepe put waarin hij verzonken ligt. Maar daar komt de Heere Jezus Christus Zelf om Zijn afgedwaalde schaap er weer bij te roepen, hem op krachten te brengen, en hem weer Zelf in de weg des Heeren te brengen. Daar zorgt Hij voor, want Hij is hun Borg voor Wiens rekening zij liggen in leven en sterven. En voor hun gehele levensweg elke dag. Hij buigt Zich neer. Die in onze tekst genoemd wordt: De engel des HEEREN. Het staat er anders dan in een paar verzen er voor. Toen kwam er 'een' engel. Maar hier staat uitdrukkelijk 'de' engel des HEEREN. Als je nu alle plaatsen in de Bijbel bij elkaar zou verzamelen waar over 'de' engel des HEEREN wordt gesproken, dan kan het niet anders of daar moeten wij wel denken aan de Heere Jezus Christus alleen. De engel des HEEREN is in het Oude Testament de openbaring van de Heere Jezus Christus vóór Zijn vleeswording. Die nederdaling. Was Hij niet in de vuur- en wolkkolom! Dan zijn het soms kleine woordjes in de Bijbel die grote betekenis krijgen. De Heere Jezus raakt hem aan. Anders draait dat volk zich nooit om. Dat gaat altijd van God uit. Hij raakt ze aan. En dan zien zij om. Let er maar op in de tekst. "en zag om". Dat zijn grote dingen. Want dan zien ze om op een Goddelijke aanraking, en wat ze dan zien is de Goddelijke zorg. Wat ze dan zien is Zijn liefde. Wat ze dan zien is Zijn barmhartigheid. Wat ze dan zien is dat Hij tot hen gekomen is. En dan neemt Hij ook werkelijk alles voor hen mee. Dan is het net als met Abraham op de berg Moria, de plaats waar het beleden is: "De Heere zal er in voorzien". Kijk, daar komt dat volk nu achter. En dat is ook het geheim van het vieren van het Heilig Avondmaal. Als ze daar in het geloof om mogen zien, net als Abraham, en zien hoe de Heere er in voorziet. Want daar ziet hij die ram, die hij mag offeren in de plaats van zijn zoon. Wie riep hem daartoe? Lees het maar na in Genesis 22. De Engel des HEEREN. Op twee plaatsen in de Schrift is de Engel des HEEREN verwisselbaar met de Naam de HEERE. Dus de Engel des HEEREN is de HEERE Zelf, de tweede Persoon in het Goddelijke Wezen. Het is ook de enige Engel in de Bijbel Die Goddelijke eer aanneemt. Als ik Johannes daar in het Boek Openbaring hoor, dat hij op zijn knieën valt voor degene die hem onderwijst en leidt, dan zegt hij: "Niet doen, want ik ben slechts een medebroeder van u. Ik ontvang geen eer en verering die alleen Gode waardig is". Maar deze Engel des HEEREN, als Hij daar op gaat in de vlam van vuur bij Manoach, dan wordt Hem Goddelijke eer gegeven en dat wijst Hij niet af. Dat kan maar één ding betekenen: de Engel des HEEREN is die Borg en Zaligmaker van dat onwankelbare genade-verbond, en Hij openbaart Zich aan Zijn volk. Dat hoeven ze niet zelf vast te houden. Dat hoeven ze niet zelf vast te grijpen. God maakt ze er werkzaam in, en zij worden er in geoefend. Maar Elia was een geoefend mens. Ik heb vori-ge week gezegd: met een verzegelde staat, goed zeker van zijn kindschap, kwam hij nochtans als een gekrookt riet in een bekommerde toestand. Daar leert ook de meest gevorderde, het meest geoefende kind, de meest bewel-dadigde, degene die het diepst in Christus heeft mogen zien, die het diepst in dat genadeverbond al zijn heil en zaligheid van Godswege verklaard heeft gekregen, dat ze altijd diep afhankelijk blijven van het werk van die Borg.

Dat komt Hij nu te verzekeren aan die tafel. Opdat ze op Hem geworpen wor-den. Dat doe je niet zelf, maar dat wordt gedaan door diezelfde Zaligmaker. Want hij had

zich niet omgekeerd, en hij was een kind van God. Maar dat kind van God kan niet zelf werken als God er niet aan te pas komt. Wat blijven ze diep afhankelijk van het werk van de Heilige Geest in hen en de zorg van die trouwe Heiland over hen. En als ze het dan niet weten en niet zien. Als ze niet weten hoe het moet. Als zij bezwijken. Dan lees ik in mijn Bijbel nog een keer: "Het is genoeg". We lazen het afgelopen week aan tafel, gewoon in de volgorde van de Schriftlezing. Markus 14 vers 41, daar zegt de Heere Jezus: "Het is genoeg". Dat heeft Elia ook gezegd: "Het is genoeg". En hij eindigde in zijn vlees als een bezwijken mens. Maar daar staat nu in het Nieuwe Testament die grote Zaligmaker, en Die zegt het tegen die slapende discipelen, die maar niet kunnen blijven waken met Hem en bidden voor Hem. Dan zegt Hij tegen die discipelen: "Slaapt nu maar verder, het is genoeg". En waar Elia nu bezwijkt, daar gordt Christus Zich nu aan. Want als Hij zegt: "Het is genoeg", dan zegt Hij: "de strijd is gestreden". Want wanneer zegt Hij dat? Als Hij daar in Gethsémané tot driemaal toe de Heere Zijn Vader heeft aangegrepen en aangeropen: "O, als toch eens die beker aan Mij voorbij zou mogen gaan, die lijdensbeker van Uw wraak en Uw toorn, Uw ganse grimmigheid over de zonden van dat volk. Heere, die beker die U over Mij zult uitgieten, Die Gij tot zonde alleen hebt gemaakt, hoewel Ik nooit zonde heb gedaan noch gehad". Maar Hij buigt waar allen bezwijken. En Hij zegt: "Het is genoeg, de strijd is gestreden, het is zover". Waar alles afhaakt, daar gaat Hij alleen als Verwinnaar in de strijd, als die trouwe Borg voor de Zijnen.

Dan moet u er eens op letten in Johannese 21. Daar staat diezelfde Zaligmaker als Hij daar bij Elia stond. Daar roept Hij het Zijn discipelen toe: "Hebt u ook enige toespijs voor Mij". Leeg! Zalig dat volk dat leeg aan de tafel mag komen, maar dat ook gedurig leeg mag worden gemaakt. "Wij hebben niets, Heere". En hoe Hij ze toeroept: "Gooit het net maar de andere kant uit". Dan is het vol. Dan nemen ze alles mee. En weet u waar ze dan altijd weer achter komen? Dan hebben ze van Hem ontvangen, maar Hij hoeft er niet van gediend te worden. Want daar komen ze bij dat kolenvuur dat de Heere Jezus al klaar gemaakt had. Het ontbijt is al klaar. De tafel is al toegericht. Ze hoeven al alleen maar te gaan zitten, om zich daar met verwondering door Hem te laten verzorgen. Dat is nu het geheim. Je laten verzorgen door die Borg. Dat klinkt heel makkelijk en het is ook heel makkelijk. Maar, mensen, het is de grootste verborgenheid die er maar is.

En voor wie doet Hij dat nu? Voor degenen met strepen en sterretjes? Die kunnen zeggen: "Heere, ik heb dit gedaan en dat gedaan"? Voor mensen die iets mee brengen? Voor wie was dat kolenvuur bereid? Voor wie waren die visjes bereid? Voor een volk dat Hem in het heetst van de strijd, in het diepst van de nacht had verlaten. Allemaal hadden ze Hem in dat opzicht verraden.

En toen de vrouwen de overwinningsboodschap uit de Hemel ontvangen en in het graf aanschouwd kwamen te vertellen, toen zeiden ze: "IJdel geklap!" Zo'n volk. Voor zulke schaapjes en zulke lammetjes heeft Hij het nu bereid. Daar komen ze achter hoor. Dat kun je niet naar je toe trekken. Maar dat wordt door Hem in Zijn aanraking geopend. Dan krijg je daar een ontdekking, een zalige, zielsverheugende, maar ook zielsvernederende en ziels-vertederende indruk van. Een bijblijvende indruk. Dat ze dan aan Zijn tafel mogen eten en drinken.

Let er op, hij komt pas eten en drinken, hij komt pas opstaan om te eten en te drinken, nadat die Zaligmaker hem had aangeraakt. Eerder kon hij niet opstaan. Toen lag hij. Maar Hij komt tot Zijn volk en Hij raakt ze aan, en Hij doet ze van Zijn gunst, van Zijn bestendige liefde en oneindige barmhartigheid eten en drinken.

Dan moet het toch wel de tafel zijn waar in het hart leeft de lof van die drie-enige God, Die zo'n Borg aan hen heeft geopenbaard, en die hen door genade van zo'n Borg doet leven.

AMEN.

Zingen Psalm 145 : 5.

Het tweede deel van het Formulier om het Heilig Avondmaal te houden wordt gelezen.

Zingen Psalm 130 : 3.

Het Heilig Avondmaal wordt gehouden.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 199 : 88.

Zegenbede.

Zingen Psalm 68 : 16 en 17

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 19 vers 1 t/m 14

1 En Achab zeide Izébel aan al wat Elía gedaan had, en allen die hij gedood had, te weten al de profeten, met het zwaard.

2 Toen zond Izébel een bode tot Elía om te zeggen: Zo doen mij de goden en doen zo daartoe, voorzeker, ik zal morgen omtrent dezen tijd uw ziel stellen als de ziel van hunlieder een.

3 Toen hij dat zag, maakte hij zich op en ging heen om zijns levens wil, en kwam te Berséba, dat in Juda is, en liet zijn jongen aldaar.

4 Maar hij zelf ging heen in de woestijn een dagreis, en kwam en zat onder een jeneverboom, en bad dat zijn ziel stierve, en zeide: Het is genoeg; neem nu, HEERE, mijn ziel, want ik ben niet beter dan mijn vaderen.

5 En hij legde zich neder en sliep onder een jeneverboom; en zie, toen roerde hem een engel aan en zeide tot hem: Sta op, eet.

6 En hij zag om, en zie, aan zijn hoofdeinde was een koek op de kolen gebakken, en een fles met water; alzo at hij en dronk, en legde zich wederom neder.

7 En de engel des HEEREN kwam ten anderen male weder, en roerde hem aan en zeide: Sta op, eet, want de weg zou voor u te veel zijn.

8 Zo stond hij op, en at en dronk; en hij ging door de kracht derzelve spijs veertig dagen en veertig nachten, tot aan den berg Gods, Horeb.

9 En hij kwam aldaar in een spelonk en vernachtte aldaar; en zie, het woord des HEEREN geschiedde tot hem en zeide tot hem: Wat maakt gij hier, Elía?

10 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den God der heir-scharen, want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben over-gebleven, en zij zoeken mijn ziel om die weg te nemen.

11 En Hij zeide: Ga uit en sta op dezen berg voor het aangezicht des HEE-REN. En zie, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind scheuren-de de bergen en brekende de steenrotsen voor den HEERE heen; doch de HEERE was in den wind niet; en na dezen wind een aardbeving; de HEERE was ook in de aardbeving niet;

12 En na de aardbeving een vuur; de HEERE was ook in het vuur niet; en na het vuur het suizen van een zachte stilte.

13 En het geschiedde als Elía dat hoorde, dat hij zijn aangezicht bewond met zijn mantel en uitging en stond in den ingang der spelonk. En zie, een stem kwam tot hem, die zeide: Wat maakt gij hier, Elía?

14 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den God der heirscha-ren, want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afge-broken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben over-gebleven, en zij zoeken mijn ziel om die weg te nemen.

De tekst voor de prediking is met name het laatste gedeelte, de tweede helft van de Schriftlezing, vanaf vers 9 t/m vers 14.

Daar schrijven wij onder:

GOD ONTMOET ELIA

Niet andersom. Niet Elia ontmoet God, maar God ontmoet Elia. Want het gaat van God uit.

Twee gedachten:

1^e. Horen wij van een ernstige vraag.

“Wat maakt gij hier, Elia?”

2^e. Horen wij van bemoedigend onderwijs.

En na het vuur in vers 12, het suizen van een zachte stilte. Dan gebeurt er wat. En het geschiedde als Elia dat hoorde, dat hij zijn aangezicht bewond met zijn mantel enz.

Gebed.

Zingen 74 : 9, 17 en 19.

We hebben Elia ontmoet als een moedeloos, uitgeput en zeer teleurgestelde dienstknecht, maar ook kind van God onder de jeneverboom. We hebben in de afgelopen weken gehoord hoe de Heere Zijn afgedwaalde knecht en ongehoorzaam kind heeft opgezocht, niet met de roede, maar met spijs. Want u moet maar goed onthouden, waar God in Zijn genade begint te handelen, daar blijft Hij met de Zijnen ook in genade handelen. Dat wil niet zeggen dat Hij de roede over hen spaart als een Vaderlijke kastijding, maar het betekent wel dat Hij ze nooit zal verwerpen, maar dat Hij ze altijd bij blijft, volgt, Zich over hen ontfermt, in Zijn toorn geen einde met hen maakt, maar in Zijn ontferming trouw blijft aan het werkt dat Hij eens begon. Zoals Hij het volk van Israëel uit Egypte verlostte, zo zal Hij al zo'n volk ook in Israëel brengen en het zal Hem niet berouwen.

De Heere heeft daar Zijn kind verkwikt. Hoewel onwedergeborenen, zo zegt Pink in zijn verklaring, dan lijken ze op Elia, want ja wat is een wedergeborene zonder Christus, en waar God Zijn genade en Geest een ogenblik aan inhoudt, dan blijft er van zo'n mens niets over dan ook een onwedergeborene in zichzelf. Het is dan niet anders dan enkel vlees, enkel zonde, enkel boosheid, enkel dwaasheid, enkel blindheid. Gods kind buiten Christus, zonder de beïnvloeding van Gods Geest is vlees, verkocht onder de zonde. Er komt niets goeds uit, want er ligt niets goeds in zijn vlees. Dat blijkt bij Elia, want hij eet en drinkt en gaat weer slapen. Maar laten we opletten, zo zijn de meeste onwedergeborenen ook. Zo leven ze dag in dag uit. Ze eten en ze drinken. Uit wiens hand? Uit Gods hand. En ze gaan weer slapen. Ze denken nergens aan hoor. Ze denken niet aan de dood. Ze denken niet aan het oordeel. Ze denken niet aan de eeuwigheid. Ze denken niet aan de waarheid van Gods Woord. Ze denken niet aan hun gedoopt-zijn, enz. enz. Ze eten en ze drinken en hup, ze gaan weer slapen. Dat doet ze elke dag. Totdat ze een keer wakker worden waar ze nooit meer zullen slapen. Weest gewaarschuwd! Want dat is wel de ernst van Gods Woord. Denk niet dat God genadiger is dan dat Hij rechtvaardig is. Want dat is Hij niet. Die voor Hem niet buigt, wordt naar Zijn onverkorte recht voor eeuwig weggeworpen. Maar waar Hij Zijn genade in legt, die zal nooit worden weggeworpen. Zelfs niet om zijn val. Zo zingen we straks uit Psalm 37 vers 12. Zelfs om zijn val in de zonde wordt hij door God in Zijn genade niet weggeworpen. Want u moet ook maar goed bedenken: goede werken kunnen Gods genade nooit aantrekken, maar onze zonden kunnen Gods genade nooit tegen houden.

Elia is verkwikt voor een tweede maal door de engel des Heeren. Dan gaat hij die reis door de woestijn naar Horeb, de berg van de wetgeving, de berg van de verbondssluiting. We hebben vanuit de Catechismus uitgelegd: daar is de wet niet gegeven als in het werkverbond, maar als in het genadeverbond. Dus daar is een verbond gesloten door God met de Zijnen.

We zouden ons kunnen afvragen vandaag: veertig dagen en nachten, is het dan zo'n eind lopen? Zo het nu zo'n eind zijn van Berséba... Nee, zelfs niet vanaf Berséba. Een dagreis de woestijn nog, nog meer richting de Horeb. En dan doet Elia er veertig dagen en nachten over. Want we houden het maar letterlijk zoals het er staat en we gaan er maar niet alles van maken wat het niet is. Want het wordt letterlijk bedoeld. Hij heeft veertig dagen en nachten door de woestijn gezworven, terwijl het maar zeven, hooguit acht dagen lopen is vanaf die plaats naar de Horeb. Dus dan blijkt wel dat Elia niet rechtstreeks daar naar toe gegaan is. Weet u waarom niet? Omdat Elia helemaal niet van plan was om naar de Horeb te gaan. Weet u wat daaruit blijkt? Dat Elia in al zijn zwerven, veertig dagen en nachten door de woestijn, nog evenzeer in het ongeloof en in zijn vrees voor zijn leven vast zat als daarvoor. Hij was er niet van verlost. Hij was het helemaal niet kwijt. Waaruit blijkt dat straks? Uit zijn antwoord blijkt dat wel. "Ik heb zo geijverd, 't heeft niets geholpen, en nu willen ze mij nog doden ook". Dat zegt hij tot twee keer toe, met alles wat er tus-senin ligt. Dus hij was nog steeds in de greep van ongeloof en vrees, met alles wat hij had ontvangen. Want Gods volk wordt door Christus onderhouden, ondanks hun zonden hoor. En zelfs in hun wegen van ongehoorzaamheid, begeeft de Heere hen niet. Want de zonden kan Hem niet tegen houden. Pas nu op, want het vlees gaat nu redeneren en probeert nu de zonde naar de hand te zetten, door te denken: "O, dat staat Gods genade niet in de weg, dus dat maakt allemaal niet uit!" Dat moet je maar eens aan Elia vragen. Want of het uit maakt! Gebruik nooit de zonde van Gods volk om uw zonde te verontschuldigen, de zonde goed te praten en te menen dat het allemaal wel houden zal. Want vergeet het maar hoor. Want je kunt wel allemaal vallen in de zonde, maar je wordt niet allemaal verootmoedigd vanwege je val in de zonde. En dat valt Gods volk altijd ten deel. En als de verootmoediging ontbreekt, dan ontbreekt de genade, dan ontbreekt Gods Geest, dan ontbreekt Christus, dan ontbreekt de zaligheid. Dus maak er geen misbruik van. Want daartoe heeft God het niet in Zijn Woord geschreven, om de zonde van zijn volk als voorbeelden te volgen.

Veertig dagen en nachten heeft hij doelloos en moedeloos met al de verwijten van binnen, met al die klachten van binnen, met de vrees voor zijn leven door die woestijn gegaan.

Wie hebben ook alweer veertig jaren in de woestijn rond gedood? En waarom was dat ook alweer? Was dat vanwege hun geloof? Of was dat vanwege het soevereine van God in Zijn voorzienigheid? Nee, dat was vanwege hun schuld. Elia draagt veertig dagen en nachten in zijn moedeloosheid zijn schuld mee. Het is zijn eigen schuld dat hij zo rond zwerft. Als God het niet anders had gemaakt, dan was hij na veertig dagen nog niet op de plek waar God hem toch wilde onderwijzen. Al moeten we goed onthouden: God wilde niet dat hij op de Horeb kwam. Waarom kwam hij er dan na die tijd van beproeving? Want het getal veertig ziet op beproeving. Zoals ook het volk Israël vanwege haar ongeloof veertig jaar beproefd is geworden in de woestijnen. Toen is er wel uit gekomen wat er in zit. Dat is ook bij Elia wel gebleken. Maar dat kan Gods trouw niet verijdelen.

Maar ik zei: hij komt op de Horeb. En daar hoort hij niet te zijn. Kijk, vanmorgen zou ik kunnen zeggen: "Wat doet u hier?" Dat is een vraag, die kun je heel onvriendelijk bedoelen natuurlijk. Maar het is ook een vraag die je heel bewogen kunt stellen.

Waarom bent u hier? Onderzoek nu eens, over-denk nu eens, jongens en meisjes, jongelingen, jongeren, vaders en moeder, wij allen zoals wij in de kerk zijn. Waarom zijn wij er vanmorgen? Waarom gaan wij 's zondags naar de kerk? Nog een vraag: waarom bent u er nu wel en straks, vanmiddag, niet? Geef nu eens eerlijk antwoord. Wees nu eens openhartig op die vraag van de Heere aan u en mij. Geef nu eens eerlijk antwoord aan de Heere. Waarom zijn wij hier? Om te luisteren? Zijn wij hier om te horen wat God tot ons te zeggen heeft? Of zijn we gekomen om te slapen, of misschien andere dingen te doen, op welke rij en plek in de kerk dan ook? Waarom zijn wij hier?

Ik zei: Elia hoorde niet op de Horeb te zijn. Waarom niet? Hij krijgt die vraag van God: "Elia, wat maakt gij hier?" Je bent niet in de weg. Dus hij is daar in zekere zin niet onder Gods goedkeuring. En toch zoekt de Heere hem daar op. Als de Heere dat niet deed, dan kon Elia nooit meer zalig worden. Ik zei toch, de Heere handelt met Zijn volk niet overeenkomstig hun zonden. En zelfs in hoe Hij hun leven leidt, brengt Hij hen op die plaatsen waar Hij hen toch gaat onderwijzen. Want God heeft hem daar gebracht. Wie anders? "Ja maar, nu zegt u iets wat niet klopt. U zegt: hij hoort er niet te zijn en toch heeft God hem daar gebracht". Precies! Want hij is er niet onder Gods goedkeuring en nochtans door Gods voorzienige leiding in zijn leven. Want een mens verstaat zijn eigen weg niet. U moet het maar eens lezen. Nogmaals, overdenk het ook. Spreuken 16: "De mens heeft schikkingen des harten". Die had Elia ook. Wandelende, zwerfende door die woestijn. En waardoor werd hij gedreven? Hij werd gedreven door zijn moedeloosheid. Maar in die moedeloosheid regeert God ook hoor. En in die moedeloosheid regeert God Elia zo dat hij toch bij de Horeb komt. Niet naar Zijn bevel. Want God heeft nergens in het Woord gezegd tegen Elia: "Elia, je moet naar de Horeb gaan". Dus hij hoort daar niet. Als hij ziet op de weg van zijn plicht; als hij ziet op de gehoorzaamheid van het geloof... Immers, steeds verder zwerft hij bij dat tien-stammen-rijk vandaan, waar God hem zijn bediening had gegeven. En met alles wat hij had ondervonden, ging hij nog verder weg, totdat God hem tegen komt, net als bij Jona. Dan zoekt de Heere hem op. Dan brengt de Heere hem op die plek waar God tot hem wil spreken. Dan brengt God hem, ondanks Zijn niet goed-keuren van de ongehoorzaamheid en het afdwalen van Zijn kind en knecht Elia, brengt Hij hem door Zijn voorzienige regering nochtans op de Horeb. Juist daar. De mens heeft schikkingen des harten: "Heere, ik wil niet meer, het heeft toch geen zin, het is zulk een onbekeerlijk en halsstarrig volk, en ik snap U niet, dat het nu allemaal moet stranden wat daar op de Karmel is gebeurd in mijn vluchten. Ik snap het niet waarom U niet ingrijpt. Ik snap het niet waarom U niets doet. Ik snap het niet dat U het allemaal weer terug laat vallen. Ik snap het niet dat er maar geen beweging in die dorre doodsbeenderen komen. Ik snap het niet, Heere. Ik snap Uw weg niet. Ik snap Uw wijsheid niet. Ik snap Uw werk niet". En terwijl dat in zijn hart leeft, schikkingen des harten hebbend om te vluchten en maar weg te gaan en nooit meer terug te keren, wordt het antwoord der tong van de Heere gegeven. Of zoals het in vers 9 staat, dat zal iets helderder zijn: "Het hart des mensen overdenkt zijn weg". Weg uit dat tien-stammen-rijk en nooit meer terug, want het heeft toch geen nut. "Maar de Heere stiert zijn gang".

Dat geldt nu voor ons allemaal. Niemand van ons uitgezonderd hoor. Als je in de keet komt... Nu kan ik dingen zeggen, dan ga je ze nog misbruiken ook. Ik moet eerlijk zeggen, ik kan het ook niet voorkomen hoor, dat dingen die op de preekstoel gezegd worden, misbruikt worden. Want een mens wil er toch altijd van maken waardoor hij zichzelf verontschuldigt. Daar valt op geen mogelijk wijze zich iemand tegen te verdedigen. Je kan van die preekstoel af plukken wat je uit komt en er

vervolgens iets van maken, waarvan je, als je even eerlijk bent, heel goed weet dat dat niet recht is. Maar daar kan ik mij niet tegen verdedigen en dat ga ik ook niet doen. Maar God is alomtegenwoordig en God regeert ons hele leven. Als je in de keet komt is dat niet in Gods goedkeuring, maar het ligt wel onder Zijn regering. En nu moet je vrezen, want stel je nu voor dat God je leven zo regeert, dat Hij laat gaan naar het café, dat Hij je laat gaan naar de discotheek, dat Hij je in allerlei zonden laat vallen. Dan regeert Hij je leven om je uiteindelijk te verdoemen. Daar ben je zelf verantwoordelijk voor. Want u/jij zondigt, niet God. Goed onthouden! Hij regeert ons leven. Denk niet dat je ergens kunt komen, waar Hij niet is in Zijn alomtegenwoordigheid. Maar we leren nog wel: God is overal, maar Hij is niet overal op dezelfde wijze hoor. Hij is op sommige plaatsen in Zijn gunst, en Hij is op vele plaatsen in Zijn ongenoegen. Maar als de Heere je nu laat wandelen in die schikkingen van je hart, die Hij nochtans regeert, dan moest je bang worden dat God je laat gaan om je zonden te laten vermeerderen opdat je verdoemenis des te rechtvaardiger zal zijn. Is God zo? Nu stel je de verkeerde vraag. Wie zondigt? Hij of jij? Wie is buiten de weg? Hij of jij/u? En het zou wat zijn als God jou niet wilt verhoeden om die plaatsen op te zoeken waar je ziel, je hart, je hoofd steeds blinder, steeds harder en steeds ongevoeliger wordt. Dat is niet hard hoor. Dan snap je er niets van. Wat dat betreft, dit kan je weer van de preekstoel af plukken en tot je eigen verderf verdraaien. Maar het is wel Gods rechtvaardig oordeel. Misschien is dat een extra aansporing, ouders, om het met uw kinderen te bespreken, waar we het zo voor de dienst over hadden. Elia komt op de Horeb. Daar komt God hem voor. Er komt een stem tot hem. Hij heeft er een nacht geslapen in een spelonk, waar hij zich heeft terug getrokken. Ik denk niet om te bidden. Ik denk niet om zich te verootmoedigen. Ik denk..., ik weet wel zeker van niet. Want waar lezen we in deze geschiedenis nu van de verwondering, het berouw van Elia? En als ik hem de Heere hoor antwoorden, dan hoor ik niet een antwoord op de vraag, maar dan hoor ik een ontwijkend antwoord. Weet u wat hij daar heeft gedaan in de spelonk? Zitten piekeren over zijn leven. En Elia is niet zelf naar de Horeb gegaan om daar God te gaan ontmoeten, want Elia is daar niet op de plaats waar hij zou moeten zijn. Dan was hij terug gegaan naar dat tien-stammen-rijk. Maar dat kon hij niet. Daarom, hij is daar niet om God te gaan ontmoeten, maar God is daar om hem te gaan ontmoeten. Dat is nu het wonder. Dat zal nu in ons aller leven plaats moeten vinden. Niet dat we er over kunnen praten hoe ik God heb ontmoet, maar het wonder in ons leven zal zijn hoe God mij is ontmoet, in mijn dwaze wegen, in mijn zondige paden, waar ik niet aan Hem dacht, waar ik niet op Hem rekende. Dat is ook na ontvangen genade altijd weer hetzelfde hoor. Hij zoekt de Zijnen op die uit de weg zijn, om ze weer in de weg te brengen. Want dat is honderd procent genade. Daarom kan het ook, want anders zou het nooit gebeuren.

Elia, wat maakt gij hier? En hij zeide: "Ik heb zeer geijverd voor de HEERE". Dat was een eerlijk antwoord, want zo was het. Gods eer was op zijn hart gebonden. De God der heirscharen, U Die alle dingen in Uw hand hebt. Maar er gebeurt maar niets. Want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten en U laat het allemaal maar toe. Uw altaren hebben zij afgebroken en uw profeten met het zwaard gedood, en ik ben alleen over gebleven. En, Heere, U laat het allemaal toe. En ze zoeken mijn ziel om die weg te nemen. Als ik niet was gevlucht, dan was het nog mis gegaan ook. Heere, U weet dat het om U te doen was. Dat mocht hij met een eerlijk geweten zeggen. Nee, daar hoeft je geen vrome praatjes over te houden. Dat lag recht in zijn ziel. Onze kanttekenaren verklaren: "IJverende heb ik geijverd. Versta door deze ijver een heilige beweging van het hart die iemand heeft als hij merkt dat de Naam van de

Heere, dat Zijn leer, geboden en godsdienst verworpen en vervolgd worden, en hoe daar tegenin de afgoderij en goddeloosheid worden gevolgd en voorgestaan". Zo geeft hij eerlijk antwoord, openhartig, ja ontwijkend. Zoals er op huisbezoek vaak ontwijkende antwoorden worden gegeven. Ik hoop dat er in dit nieuwe seizoen openhartige gesprekken mogen zijn, die de Heere nog zou willen zegenen. Kom maar met uw vragen. Kom maar met uw strijd. Kom maar met uw moeiten. Maar loop niet onder de vragen weg. Probeer de vragen niet af te kopen met een kop koffie. Je kan beter vergeten de koffie te hebben gezet, dan dat je koffie zet, alleen maar om het gesprek te mijden. Ga dan maar geen koffie zetten. Doe dat maar niet.

Heere, ik heb geijverd voor U.

Wat gaat de Heere dan doen? Dan gaat de Heere antwoord geven. Dan moet u er maar op letten, straks zegt Elia in vers 14 weer exact hetzelfde antwoord. En toch, er is wat gebeurd. Al zijn verzet, al zijn moedeloosheid is nog niet weg. Wat heeft de Heere een moeite en een arbeid, met eerbied gesproken, want God heeft geen moeite en arbeid. En toch, wat heeft Hij een moeite en arbeid om dat opstandige kind, om die wrevelige knecht op zijn plek te krijgen. Een wenk van Zijn alvermogen. Maar Hij doet het niet met...., ja, nou,het schudden van de stenen. Hij doet het niet door bliksemlicht van de hemel. Hij doet het niet met een ontzaglijke wind, zodat alles wat in zijn weg komt wordt weggevaagd, kapot gemaakt en mee genomen. Maar de Heere wint de Zijnen, liefelijk, overwinnend in. Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden. Zo doet Hij het nu ook. Eigenlijk dat wat Hij Elia voor ogen tekent en straks laat horen, daar moet u ook maar op letten. Toen hij dat 'zag' ging het mis in zijn leven. En toen hij de Heere 'hoorde' kwam hij weer op zijn plek in zijn leven. Alles was nog niet weg. Het rimpelde nog steeds in zijn ziel. Maar als de Heere komt in Zijn liefde, inwinnend, niet slechts Zijn majesteit openbarend, maar met liefde inwinnend. Dan kan Elia niet meer zijn wie hij was. Dan moet hij zijn aangezicht bewimpelen, in zijn mantel verbergen. Want dan wordt hij diep getroffen met het besef van de hoge majesteit van God en de diepe onwaardigheid van hemzelf. Zo wint de Heere de Zijnen in.

Daar kan Hij aardbevingen, winden en vuren vooraf sturen, zoals Johannes de Doper vooraf ging aan de komst van de Heere Jezus en zoals de wet, zoals de naald plaats maakt voor de draad van het Evangelie. Dan gaat het niet om de naald, want die heeft straks zijn werk gedaan en wordt aan de kant gelegd. Maar het gaat om de draad der genade die geweven wordt in dat leven van een zondig mensenkind. Dat is een pijnlijke zaak hoor, een naald. En toch is het een gans lieflijke zaak in haar vervolg.

Want nu gaat de Heere hem bemoedigend onderwijs geven. Wat heeft de Heere toch een oneindig geduld met de Zijnen. Ik heb al eerder gezegd, die lankmoedigheid is voor de goddelozen voor de tijd, om hen te verdoen. Maar die lankmoedigheid is voor Zijn volk zonder eind. Ja hoor, lees maar goed in de Bijbel. Niet onze eigen gedachten laten heersen. Goed in je Bijbel lezen. Want God maakt Zich bekend door dat Woord. Niet door wat u denkt, door wat u vindt, of wat we altijd hier in Doornspijk gewend zijn geweest. Daar heeft God niets mee te maken. Daar gingen ze in de Christenreis voor eeuwig mee verloren. Zo ging het al duizend jaar in onze gemeenschap, zo zalig worden. Daar kunnen wij heel wat gewoontes aan bijvoegen. We zijn nu eenmaal gewend om het zus te doen. We zijn het nu eenmaal gewend om zo te doen. Ach, en sommige dingen hoeven helemaal niet verkeerd te zijn. Maar er zijn een heel aantal dingen echt wel verkeerd hier in Doornspijk. Lees maar goed in het Woord! Niet wat ik vind. Niet wat ik meen. Niet zoals ik het gewend ben. Niet zoals ik het mij voorstel. Al dat spul kun je wel (ik zeg het maar weer) in de

prullenbak gooien. Ik hoop dat de Heere die genade geeft dat je het in de prullenbak mag gooien. Dat je gaat vragen: “Heere, wat zegt U er van?” Kijk, dan kom je weer bij dat Woord uit. Als de Heere een mens bekeert, dan doet Hij dat door Woord en Geest tót Woord en het gebed om de Geest.

De Heere gaat onderwijs geven om Zijn knecht te bemoedigen. Dan mag Elia voor in die spelonk gaan staan. “Elia, kom er uit”. Hij zal daar ergens op een van de hoogten hebben gestaan, waar hij goed zicht heeft gehad op dat bergmassief van de Horeb. Dan lezen we hoe de Heere daar een grote wind door laat gaan. Wel een hele bijzondere wind ook. Want die sterke wind in vers 11, een grote en sterke wind, scheurende de bergen en brekende de steenrotsen. We weten uit de krant wel van die foto’s van dorpen en steden in Amerika, waar een tornado doorheen gegaan is, zo’n wervelwind, zo’n draaiende wind. Alles wat op zijn weg is... Het is misschien al een paar jaar geleden, een foto in de krant, daar zie je gewoon het spoor, het verdervende, verwoestende spoor van die tornado door die stad gaan. Maar dat was niet zoals hier. Want hebben wij ooit een wind gehoord of een wind gezien die de rotsstenen verbrijzelt? Die ze tot gruis maakt. Dus wat de Heere hier aan Zijn knecht Elia laat zien, is een hele bijzondere wind. God laat daarin zien wat Hij kan. Hij kan rotsstenen door Zijn wind verbrijzelen tot stof.

En dan voelt hij de aardbeving, hoe alles wankelt. Maar weet u, hij bewimpelt zijn aangezicht niet. Mensen, wij zouden in elkaar gedoken zijn. Wij zouden een hoek hebben opgezocht. Wij zouden ons in veiligheid hebben getracht te brengen. Maar Elia doet niets. Hij blijft staan en hij ziet het allemaal aan. Het heeft zeker diepe indruk op hem gemaakt. Maar hij bewimpelt zijn aangezicht niet. Waarom niet? Wel, het was hetzelfde als wat we lezen in Exodus 3 vers 6. Dat is ook Bijbellezen, Schrift met Schrift vergelijken. Er was een dominee die voor zijn preekvoorbereiding als belangrijkste middel uiteraard de Schrift had, en daarbij een concordantie. Zo’n boek waar je allerlei teksten in op kunt zoeken. Waar staat dit ook alweer? Nou, opzoeken! Wel, dan kom je ook bij Exodus 3 vers 6 uit. Daar zien wij hoe Mozes die brandende braambos ziet. Dat maakt indruk op hem. Dat trekt hem aan. Dat maakt hem nieuwsgierig. Maar bewimpelt hij zijn aangezicht? Nee! Dus die grote tekenen van God kunnen diepe indruk maken, maar ze bekeren een mens op zich niet. Wat blijft er over van wat er in de 2^e wereldoorlog is gebeurd in ons land. In de 2^e wereldoorlog liepen de kerken vol, maar na de 2^e wereldoorlog liepen ze net zo hard weer leeg. Mensen die de vreselijkste dingen meemaken in hun leven, soms hele volkeren. Zien we daar ineens een opleving van waarachtige bekering? Nee! En toch diepe indruk. Dan denk ik nog maar wat daar is gebeurd in de Indonesische zee. Waar alles gebeefd heeft en vele doden gevallen zijn. Wat heeft dat een diepe indruk gemaakt. Jaren geleden. Wie denkt er nog aan? Hoevelen zijn er door tot bekering gekomen? Zagen we een opleving van een vragen naar de Heere en Zijne sterkte, opmerkende Zijn straffende hand, Zijn almachtige hand, Zijn hand die de hele wereld doet beven, zodat zelfs de aarde een luttel ogenblik schudt om haar as? Nee! En zo ook Mozes en Elia, ze zien de grote tekenen van Gods majesteit, maar ze bewimpelen hun aangezicht niet. God was er wel in. Nu zegt een Bijbellezer: “Nu zegt u het echt verkeerd, dominee. Er staat duidelijk in de Bijbel: de Heere was niet in de wind en de Heere was niet in de aardebeving en de Heere was ook niet in het vuur”. Maar dan zeg ik: kijk nu eens goed, er staat toch in vers 11: “En zie, de Heere ging voorbij”. Was Hij er nu wel in of was Hij er niet in? Ja, Hij was er wel in en Hij was er niet in. Dat is nu wat ik zostraks zei. God is overal, en toch is Hij overal niet op dezelfde manier, zegt onze kanttekenaar ook. God openbaart Zijn eigenschappen bijvoorbeeld in de heerlijkheid van de schepping. God openbaart Zijn toorn en grimmigheid over

de zonden in de straffen over deze wereld, op velerlei wijzen, soms zeer indrukwekkend. Dan moet je vooral niet zeggen dat God het heeft gedaan. Maar God heeft het wel gedaan. In Zijn voorzienigheid regeert Hij alles. Zou er een wind zijn die Hij niet geeft? Zou er een steen vallen die Hij niet heeft laten vallen? Zou er een haar van het hoofd van Gods kind kunnen vallen zonder dat God het opmerkt?

En toch, dan kun je diep onder de indruk zijn en je blijft wie je was. Mozes, een kind van God, toch bleef hij, bij het zien van de tekenen, wie hij was. Toen was er geen buigen in zijn ziel. Elia ziet het, maar er was geen buigen in zijn ziel. Want God was er wel in door de openbaring van Zijn eigenschappen, maar Hij was er niet in met Zijn liefde om zijn hart in te winnen. Hij was er niet zo in dat er in het hart van Elia eerbied en ootmoed voor God verwekt werd. Dan kan het dus diepe indruk maken, maar je hart blijft net zo steenachtig als altijd. Ook Gods kinderen hebben een gevallen natuur, die in haar vlees ongevoelig is voor de liefde Gods.

Dan komt de Heere uiteindelijk na al die grote tekenen in het zachte suizen van een stille wind. Dan moet u er maar op letten, die andere drie tekenen zag hij met zijn ogen, en dit teken hoort hij met zijn oren. Daarom moet je in de kerk zijn, twee keer op zondag. Je moet je plek niet leeg laten als dat niet noodzakelijk is vanwege de omstandigheden, waar God dan wel van af weet. Want God maakt niet zalig wanneer het u uitkomt. Heere, ik ben er 's morgens, of Heere, ik ben er 's middags, en dan moet U het maar doen. Nee! Heere, ik zal er beide keren zijn en zegt U maar wanneer U het wilt doen. Zo-dat, wanneer U komt om te werken, ik mijn plaats niet heb leeg gelaten. Want God past Zich niet aan bij u, maar wij moeten ons aanpassen bij Hem, in dit opzicht, dat wij in Zijn inzettingen getrouw hebben te wandelen. Daarmee verdien je het niet, nee, dat weet ik ook wel. Maar God beveelt het in Zijn Woord, en daar hebben wij dan voor te buigen. Wie dat niet wenst te doen, die wenst niet bekeerd te worden zoals God bekeert in Zijn soevereine vrijheid. Dat God het dan nog kán doen, dat is wat anders. Maar reken er maar niet op! En bidt er ook maar niet om, want dat is oneerlijk. Bidden: "Heere, bekeer mij", maar je plek in de kerk leeg laten terwijl het niet nodig is. Dat is oneerlijk. Zo'n gebed wordt door God nooit verhoord.

De zachte stilte van het suizen van een liefelijke wind. Ik zal er kort over zijn, maar het is wel het belangrijkste. Het geloof is uit het gehoor. En het gehoor is uit het Woord Gods. En als Elia hoort dat de Heere in Zijn liefde, in Zijn open-barende liefde, in Zijn openbarende heiligheid, in Zijn openbarende opzoe-kende ontferming over Elia. Net als bij Mozes, als hij de Heere hoort zeg-gen... Niet bij het eerste spreken. Want als de Heere zegt... Lees het maar weer na in de Bijbel, Exodus 3. Als de Heere gaat zeggen: "Ik ben de God van Abraham, Ik ben de Verbondsgod Die eeuwig trouw blijft aan wat Ik heb besloten om te doen". Mensen, wij komen honderd keer te laat in ons leven, maar God komt nooit te laat hoor. Denk maar nooit dat God Zijn doel mist. Ook in Zijn verbond niet. Al kan Zijn volk weleens zeggen: "Heere, waar moet dat naar toe, wat moet er van terecht komen? Alles gaat er tegenin. Het bruist van de goddeloosheid", in Israël en in Doornspijk. Dan moet je nog niet denken dat God te laat komt. Dan moet je nog niet denken dat het God uit de hand loopt. Dan moet je nog niet denken dat God er niet uit haalt die Hij van eeuwigheid heeft verkoren. Want zo Hij de Zijnen liefgehad heeft tot het einde, zo zal Hij het ook voleindigen.

Christus heeft Zijn ongehoorzame, dwalende, nog zo blinde en zeer onwetende, kleingelovige discipelen nooit begeven. Hij heeft ze liefgehad tot het einde. Zo zal God de Zijnen liefhebben tot het einde. De Zijnen die Hij aan Christus heeft gegeven,

en die niemand uit Zijn hand zal rukken, want Hij heeft voor hen gebeden en dan ligt het vast in de hemel.

Elia, nu moet je één ding leren; volk van God, nu moet u één ding leren; onbekeerde medereiziger naar die nooit eindigende eeuwigheid, nu moet u één ding leren. Dat de Heere zegt: "Ik bekeer door het zachte suizen van Mijn soevereine spreken. Ik bekeer en Ik breng Mijn werk tot haar doel". Niet door de openbaring van allerlei zichtbare macht, maar door het verborgene, inwerkende werk van de Heilige Geest. Door het Woord. Door Zijn spreken. Want als God gaat spreken... Dan zegt de Heere het weer: "Elia, wat doe je hier, want je bent uit de weg". Dan kan Elia nog dat antwoord geven, maar hij heeft geleerd in vrees voor God te buigen met een hart dat God toevalt. Want hij omwond zijn aangezicht vanwege die hoge Majesteit en zijn onwaardigheid die hij daar ook beleefde in die ogenblikken.

Elia, de rechtvaardige oordelen gaan wel door hoor. Ik reken echt wel af met de goddelozen hoor. Reken maar niet dat ze altoos door kunnen gaan. Dat hopen we volgende week zondag wel te horen. Hazaël wordt tot koning gezalfd. En die heeft wat verderf onder Israël, dat twee-stammen-rijk, aangebracht. De zondaren straffende. Want je kunt een levenlang zondigen, menende het tegen God uit te houden. Daarom zingen we straks Psalm 2 vers 6. Je kunt het een levenlang tegen God uithouden, gemeente, jonge mensen, oude mensen. Maar dat ga je verliezen. Want Hij komt om de wereld te oordelen, de volkeren, u, jou en mij, in gerechtigheid. Maar, Elia, kinderen des Heeren, weest toch bemoedigd. Ook in uw persoon-lijke leven, ook als u bidt: "Heere, dat ik toch zou mogen groeien in de kennis en de genade van de Heere Jezus Christus. Och, Heere, dat ik toch meer zekerheid zou mogen krijgen aangaande mijn staat". Ach, dan verwachten wij misschien van alles en nog wat van buitenaf, zichtbaar, kennelijk. En nu doet de Heere het door het verborgen werk in het stille waaien van Zijn Woord. Daarom ziet ook Gods volk het gedurig niet, omdat ze het helemaal vanuit een verkeerde hoek verwacht. Maar door het stille suizen van Zijn spreken doet Hij het, waardoor dan ineens die Geest der aanneming tot kinderen Gods met hun geest gaat getuigen dat zij kinderen Gods zijn. Dat gebeurt in de stilte. Dat gebeurt in het verborgene. Dat mag nu bemoedigen. Die Geest gaat door, ook in Doornspijk. Ook al zou er nog maar één tot bekering komen. Dat komt omdat die Geest door gaat. Wat je er ook maar van wilt zeggen, wat je er ook maar van wilt denken, de Heere gaat door. Wat zou het groot zijn dat ook in een nieuw seizoen iets van dat werk in het verborgene openbaar mag komen. Want niemand hoort de dauw op de aarde vallen. Regen kun je nog horen. Zelfs zachte regen, miezerige regen kun je nog wel een beetje horen. Maar de dauw hoort niemand op de aarde vallen. Maar de gevolgen van die dauw zijn kennelijk zichtbaar. Daarom, dat stille werk des Geestes wordt zichtbaar in het groene gras van waarachtige bekering en in de rijpe vruchten van een verzegelde staat, door de Geest.

AMEN.

Zingen Psalm 37 : 12.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 2 : 6.

Zegenbede.

Zingen Psalm 92 : 1 en 3.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 19 vers 9 t/m 21

9 En hij kwam aldaar in een spelonk en vernachtte aldaar; en zie, het woord des HEEREN geschiedde tot hem en zeide tot hem: Wat maakt gij hier, Elía?

10 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den God der heirscharen, want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel om die weg te nemen.

11 En Hij zeide: Ga uit en sta op dezen berg voor het aangezicht des HEEREN. En zie, de HEERE ging voorbij, en een grote en sterke wind scheurende de bergen en brekende de steenrotsen voor den HEERE heen; doch de HEERE was in den wind niet; en na dezen wind een aardbeving; de HEERE was ook in de aardbeving niet;

12 En na de aardbeving een vuur; de HEERE was ook in het vuur niet; en na het vuur het suizen van een zachte stilte.

13 En het geschiedde als Elía dat hoorde, dat hij zijn aangezicht bewond met zijn mantel en uitging en stond in den ingang der spelonk. En zie, een stem kwam tot hem, die zeide: Wat maakt gij hier, Elía?

14 En hij zeide: Ik heb zeer geijverd voor den HEERE, den God der heirscharen, want de kinderen Israëls hebben Uw verbond verlaten, Uw altaren afgebroken en Uw profeten met het zwaard gedood; en ik alleen ben overgebleven, en zij zoeken mijn ziel om die weg te nemen.

15 En de HEERE zeide tot hem: Ga, keer weder op uw weg, naar de woestijn van Damascus; en ga daar in, en zalf Házaël ten koning over Syrië.

16 Daartoe zult gij Jehu, den zoon van Nimsi, zalven ten koning over Israël; en Elísa, den zoon van Safat, van Abel-Mehóla, zult gij ten profeet zalven in uw plaats.

17 En het zal geschieden dat Jehu hem die van het zwaard van Házaël ontkomt, doden zal; en wie van het zwaard van Jehu ontkomt, dien zal Elísa doden.

18 Ook heb Ik in Israël doen overblijven zeventuizend, alle knieën die zich niet gebogen hebben voor Baäl, en allen mond die hem niet gekust heeft.

19 Zo ging hij vandaar en vond Elísa, den zoon van Safat; diezelve ploegde met twaalf juk runderen voor zich heen, en hij was bij het twaalfde; en Elía ging over tot hem, en wierp zijn mantel op hem.

20 En hij verliet de runderen en liep Elía na en zeide: Dat ik toch mijn vader en mijn moeder kusse; daarna zal ik u navolgen. En hij zeide tot hem: Ga, keer weder; want wat heb ik u gedaan?

21 Zo keerde hij weder van achter hem af, en nam een juk runderen en slachtte ze, en met het gereedschap der runderen zood hij hun vlees, hetwelk hij aan het volk gaf; en zij aten. Daarna stond hij op en volgde Elía na en diende hem.

Met de hulp des Heeren hopen wij het laatste gedeelte van de Schriftlezing te overdenken. Wij schrijven daar onder:

GOD BRENGT ELIA TERECHT

1^e. Vers 15 en 16, daar horen wij van een opgedragen taak.

2^e. Vers 18, daar horen wij van een Goddelijk antwoord, zoals het ons verhaald wordt in Romeinen 11.

Gebed.

Zingen Psalm 68 : 1 en 2.

Wat maakt gij hier, Elia? Die vraag heeft tot twee keer toe geklonken in het leven van deze profeet. Wat is hij uit de weg geweken. Hij is eigen wegen gegaan. En toch, zo hoorden we, door Goddelijke leiding op de Horeb ge-bracht, om daar van Godswege onderwezen te worden en hem op de Horeb bij vernieuwing tot bekering gebracht te worden. Want het leven van Gods kinderen is een leven van bekering, een leven van gedurig terug gebracht moeten worden op de rechte weg, de weg der gehoorzaamheid. En die weg had Elia verlaten, eigen wegen gegaan.

Dan ligt het onderscheiden met het leven van Jona. Het leert ons wel dat Elia ook een man is geweest die alleen door genade zalig geworden is. Er was geen grootsheid in hemzelf. Elia was niet een bijzonder mens in zichzelf, want hij was net als wij, vlees en bloed, en hij was net als ieder ander van Gods volk, tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed. Uit het vlees komt geen goed. Dat heeft ook Elia geleerd. Dat ik in mijn vlees onbekwaam ben tot enig geestelijk goed dat God kan behagen en dat ik geneigd ben tot alle kwaad. Elia is naar de oude mens ook niet meer dan dat geweest. Want alles wat meer is, is genade. Alleen maar genade. Ik ken geen woord in de Bijbel dat scherper is dan het woordje genade. Want genade snijdt aan onze kant er alles finaal af. Niets van ons doet mee en niets uit ons houdt het tegen. Dus ik ken in de Bijbel geen scherper woord dan het woordje genade. Want de genade laat niets van het vlees toe, laat geen enkele zonde toe. Maar de genade laat ook geen goede werken, goede bedoelingen en al mijn inspanningen toe. Net zo min. Want als er een oprecht gebed is, dan is dat genade. En als de Heere bij het geloof bewaart en in het geloof komt te funderen en te bevestigen, dan is dat genade, want dat ligt niet aan de kant van Gods kind. Want hoe zou het dan met Elia moeten in de weg van zijn on-gehoorzaamheid? Als de Heere hem nu aan zichzelf had overgelaten. Elia die zo in zijn eigen ik eindigt. "Ik zie geen vruchten, Heere. En ik zie niet dat het verandert, Heere. Uw werk strandt. Wat moet er van Uw oordelen terecht komen? Van Uw genade? Ik zie er niets van". Nee, Elia, dat komt omdat Gods genade aan de kant van de mens alles, alles, alles weg neemt.

Als je dan in de weg van de ongehoorzaamheid gaat en de Heere zou je aan jezelf over laten, dan zou er geen mens zalig worden. Echt niet. Dat kun je makkelijk zeggen, maar het gaat er om of we er achter gekomen zijn. Want het gaat er niet om of wij voor de waarheid zijn, maar of wij weleens onder de waarheid verloren zijn gegaan, om achter de waarheid te komen dat genade werkelijk alleen genade is, vrije genade waar God geen rekenschap van af legt waarom Hij het de een wel geeft en het de ander rechtvaardig onthoudt. Want wij moeten God niet tot verantwoording roepen, maar wij worden door God tot verantwoording geroepen: "Waarom bekeert u zich niet? Waarom eert U mij niet? Waarom dient u/jij Mij niet naar Mijn Woord? Waarom vraag je niet naar Mij en Mijn sterkte die alleen je heil kan en zal bewerken?" Wij worden tot verantwoording geroepen. Dat is trouwens ook preken. Preken betekent: voor de rechterstoel van God dagen in de prediking van wet en Evangelie. Dat is de bediening van de sleutelmacht. De deur gaat elke kerkdienst

open en dicht. Elke kerkdienst hoor. Want elke kerkdienst komen wij of dichterbij, heb ik al eens gezegd, of wij raken verder weg. Daar zit niets tussenin. Reken maar niet dat het stilstaat in uw leven. Dat kun je wel menen, dat kun je wel denken, dat kun je er wel voor houden, maar het is niet zo. Waarom niet? Omdat Gods Woord zegt dat het niet zo is. Want Zijn Woord keert nooit leeg terug, zonder te doen wat Hem behaagt. Hetzij om u te verootmoedigen, hetzij om u te verharderen, zoals Farao wiens hart verzaamd werd. Door wie? Door de Heere. Dat is een waarheid die u zo van de preekstoel af kunt plukken, en die je kunt verdraaien tot je eigen verderf, waar je allemaal conclusies uit trekt die je vijandige vlees strelen. Want dan gaan wij onszelf van God vrij maken, terwijl we niet in de gaten hebben dat God Zich van mij vrij maakt. Elke kerkdienst weer.

Maar het onderwijst ons wel dit: als God in genade begint, dan komt het alleen terecht als God het in Zijn genade bewaart. Dat is nu het grote van het genadeverbond. Waar God begint, daar gaat Hij ook voleindigen. Niet omdat Zijn kinderen zo goed gelovig zijn en omdat ze zo gehoorzaam zijn. Al is dat een waarachtige vrucht van genade. Want genade kennen zonder die kenmerken is onmogelijk. Maar ze worden niet zalig op grond van wat ze hebben gedaan of niet gedaan zouden hebben. Maar ze worden zalig omdat God het in Zijn genadige gedachten, Zijn gedachten van eeuwige vrede over hen, wil. Kijk, daar moet het wel uit komen in onze beleving. Want als het daar niet uitkomt, kijk het dan nog maar eens na wie begonnen is: God of u? In het leven van Elia leren we: God is begonnen. Want God zoekt hem weer op. En al is het dat Elia stikt in zijn eigen ik "ik heb zeer geijverd". Laten we er maar niet over oordelen in de zin van: "Dat kan wel wat minder, Elia", want niemand van ons heeft op die Karmel gestaan zoals hij daar stond. Hij stond daar in de mogendheid des Heeren. Hij heeft gestreden door het geloof dat de Geest in zijn hart gaf. Maar toch verstond hij het niet in deze ogenblikken, in deze dagen, want dat heeft dagen geduurd. Ik! Daar kan een kind van de Heere zo veel mee op hebben, zijn eigen ik. Hij spreekt in zijn klacht niet uit de liefde tot God. Ja, dat lag wel op de bodem van zijn hart. Maar als hij zijn mond open doet, dan komt daar de walm van de liefde tot zijn eigen ik temeer openbaar. Want aan het eind van het antwoord zegt hij: "Ik ben alleen overgebleven". Dan moet de Heere hem straks leren: Elia, wat ben je nu dwaas. Want een mens aan het stof gekluisterd... En wat was hij hier aan het stof gekluisterd. Een mens aan het stof gekluisterd verstaat de grote daden des Heeren niet. Die ziet het ook niet. En jij denkt: er is er niet één meer. En Ik zeg je: "Er zijn er nog velen". Maar wat is het een genade van de Heere dat Hij Zijn knecht niet naar huis stuurt, het ambt af neemt en vervolgens zegt: "Elia, nu moet je jezelf maar zien te redden". Net zo min als de Heere Jezus met Petrus zo heeft afgerekend dat Hij gezegd heeft: "Petrus, nu je Mij verloochend hebt, ben je ongeschikt voor het ambt; nu je zo diep gevallen bent, is het onmogelijk dat Ik jou nog zou kunnen handhaven als apostel". Dat kan iedereen zeggen die er omheen zit. Dat zouden misschien al die andere discipelen kunnen zeggen. Ze zullen het wel niet gezegd hebben, want ze waren allemaal weggelopen. Maar goed, iedereen kan op Petrus neerzien, maar de Heere Jezus zegt: "Weid Mijn lammeren en hoed Mijn schapen". Wanneer? Als Hij Petrus in de verootmoediging heeft geleid. Als Hij Petrus bij vernieuwing tot bekering heeft gebracht. Niet voor het eerst in zijn leven, maar bij vernieuwing tot bekering heeft gebracht. Want terug gebracht worden in de weg der gehoorzaamheid, dat is altijd het bekerende werk van de Heere. En bekering gaat altijd met berouw en belijdenis van zonden gepaard. Daarom hoeven we het ook niet te lezen uit het leven van Elia. We lezen niet dat hij verootmoedigd is, zoals we dat straks in hoofdstuk 21 wel van Achab lezen. En dat was uiterlijk vertoon. We lezen

niet dat hij tot berouw is gekomen. En toch is dat allemaal waar. Want we lezen het niet letterlijk met die woorden, maar we lezen het wel in de gehoorzaamheid die hij bij vernieuwing gaat beoefenen. Want als de Heere zegt dat hij die drie mensen moet gaan zalven, als de Heere zegt: "Ga, keer weder op uw weg", dat wil zeggen: op de weg van uw plicht, op de weg van uw ambt, op de weg van de gehoorzaamheid aan Mijn wil. Dan gaat hij. Dat kan alleen als hij tot berouw, met belijdenis van zijn zonden is gekomen. Want een mens zal nooit in de weg der gehoorzaamheid terug keren zonder eerst verootmoedigd te zijn door God.

Dan lezen we dat hij drie mensen moet zalven. De eerste die hij moet zalven is een onbekeerd mens, een Jehu. Van Elisa mogen we gerust aannemen, dat was een man die de Heere kende. Maar van Hazaël weten we uit Gods Woord dat hij de Heere zeker niet kende. En het leert ons dat de Heere ook die wereld daarin regeert. Door Mij heersen de koningen, zegt de Wijsheid in het Spreukenboek. En er is geen regering op aarde, of ze is door Gods voorzienigheid gekomen. Dan kunnen we een heleboel vragen stellen. Maar het is door Gods voorzienigheid zo gemaakt. Dan blijft de mens verantwoordelijk voor wat hij doet, en zal hij daar rekenschap van af moeten leggen. En toch wordt het door God geregeerd. Want wat doet Hazaël straks? U moet het maar eens nalezen in 2 Koningen 8 vanaf vers 7. Daar gaat Elisa hem op gezag van Elia, die het bij openbaring van God heeft gekregen, Hazaël zalven. Maar voordat hij dat kan doen, breekt hij uit in wenen. Er staat in de Bijbel: "tot schamens toe". Dat wil zeggen, hij kan zich een hele poos niet vermannen. Hij wordt overweldigd door wat hij met geestesogen ziet, wat die Hazaël straks in Israël zal aanrichten. En hij hield zijn aangezicht staande, staat er in 2 Koningen 8 vers 11, en zette het vast tot schamens toe. En de man Gods weende. Toen zeide Hazaël: "Waarom weent mijn heer?" En hij zeide... Let dan op! "Omdat ik weet wat kwaad gij de kinderen Israëls doen zult. Gij zult hun sterkten in vuur zetten, en hun jonge manschap met het zwaard doden, en hun jonge kinderen verpletteren, en hun zwangere vrouwen opensnijden". Elia, meen je nu werkelijk dat Gods rechtvaardige oordelen niet door gaan? Jij denkt dat ze in de zonden kunnen blijven leven? Jij denkt dat ze er goed weg mee komen? Jij denkt dat Ik niet de macht en de wijsheid heb om ze te straffen overeenkomstig hun zonden, om ze te vergelden naar hun onge-rechtigheid?

Ik weet onbekeerde mensen die niet tot dat verbond behoren en die niet onder Mijn bijzondere openbaring leven te gebruiken, om hen die zulke grote voorrechten genieten, maar misbruiken en verachten, om ze te straffen dat de aarde gaat beven. Daar ligt een ontzaglijke waarschuwing in voor ons allemaal. Als wij de zonden vasthouden en menen: "De Heere ziet het niet en de Heere doet er toch niets aan". Als wij doorgaan in onze zondige wegen, van opstand tegen Gods Woord, verwerping van dat Woord, niet willen buigen onder dat Woord, ons niet laten gezeggen door dat Woord. En vul het maar verder in. Als dat Woord niet in ons leven gaat regeren, als wij niet het waarachtige gebed kennen: "Heere, regeer mij als de hoogste Majesteit en Koning mijn leven door Uw Woord en Geest". Als dat niet de strijd van ons leven is, dan zal Gods rechtvaardig oordeel u onbarmhartig treffen. Dat zeg ik niet, dat zegt Gods Woord.

Hazaël moet op Elia's bevel gezalfd worden. Dat is door Elisa gebeurd. En die ziet wat hij het volk van Israël, vanwege het niet luisteren naar het Woord, allemaal zal aanrichten. God houdt het dan echt niet tegen hoor, want het is Gods oordeel. Ouders, u mocht het maar ter harte nemen in de opvoeding van uw kinderen. Want ik lees ook in de Bijbel: "Alles wat Hazaël door zijn zwaard niet heeft gedood, dat zal Jehu doden". Dan zien we Izébel door haar eigen knechten uit het raam geworpen

worden. Heb Ik het niet gezegd! Daar wordt ze vertreden onder de paarden en de wagens van Jehu. Dan gaan ze gezellig naar binnen om te eten en te drinken. En uiteindelijk zeggen ze: "Ga die vrouw nu maar eens begraven", en dan vinden ze bijna niets meer van haar terug. Ja, een pols en een enkel. Voor de rest is ze opgegeten door de honden.

Is God zo wreed? Nee, u begrijpt er helemaal niets van. Zo wreed is die mens. Zo vuil is de zonde. Zo Godonterend en God tot toorn verwekkend is de zonde. Daar ligt een ontzettende dreiging in van het allerhoogste Wezen, Dat niet dreigt en niet doet, maar Dat dreigt opdat u tot bekering zoudt komen en dat zeker zal doen als u weigert. En jij?

Maar dan lees ik: "En alles wat aan Hazaël en Jehu is ontkomen, dat zal de genade verkondigd krijgen van Elisa?" Ook al niet. En wie van het zwaard van Jehu ontkomt, dien zal Elisa doden, staat er in de Bijbel.

Dan zie ik Elisa daar wandelen over de weg en die groep jongens achter hem aan komen en honen: "Kaalkop, volg uw heer Elia maar, ga ook op. Maak dat je weg komt". Dat hebben ze van huis-uit mee gekregen! Dan worden ze verscheurd door twee wilde beren. Die kinderen zijn allemaal verloren gegaan, en die opgeschoten jongeren. Allemaal verloren gegaan. Gods rechtvaardig oordeel over Israël wordt voltrokken. Gods rechtvaardig oordeel zal ook over ons worden voltrokken.

Tegelijk is het voor Elia een bemoediging geweest. De zondaar komt niet goed weg. Laat het een waarschuwing zijn die ons nog beweegt om naar de Heere en Zijn Woord te vragen. Laat het toch een waarschuwing zijn om ons op te scherpen in het breken met de zonden en in het wel aanstellen van uw weg, eer het te laat is. Als ik denk aan onze regering die nu gevormd is, daar kunnen we de mond vol over hebben. Maar het kon weleens zijn dat de Heere ons deze regering geeft, en ook andere regeringen al heeft gegeven, om ons te oordelen. Om het oordeel over de gereformeerde gezindte te gaan voltrek-ken. Over haar gezapigheid. Over haar slapheid. Over haar wereldgelijkvor-migheid. Over haar aardsgezindheid. Over alles vast willen houden in de oude vormen, jazeker, maar het hart, nee, dat niet.

Hazaël is op Gods gezag gezalfd, en is daarom ook door God bekwaam gemaakt om het oordeel over de tien stammen te brengen. Dat moet voor ons ook een aansporing zijn om ons te verootmoedigen bij alles wat we om ons heen zien, wat zeer verontrustend is. Want de voetstappen van Gods oordeel zijn ook te horen. Bekeert u dan, bekeert u, eer dat het zwaard ons velst.

Elia, Ik heb nog werk voor je. Elia wordt niet afgelost op het moment dat hij wil, maar op het moment dat God daarin Zijn eeuwige raad toe gezet heeft. Tegelijk heeft Elia het eind van zijn bediening aangezegd gekregen. Want er staat zo heel uitdrukkelijk: "En zalf Elisa, de zoon van Safat, in uw plaats". Kijk, dan heeft Elia gezaaid, en vruchten ziet die man niet. Daar klaagt hij zelf over, dat hij die niet ziet. En nog aan het goede Adres ook. Alleen niet in de goede gestalte. Want de Heere zegt: "Elia, Ik ben vrij om de een te laten zaaien en als op de rotsen te laten ploegen, en Ik ben vrij om het een ander te geven dat hij de oogst binnen mag halen". Er zijn dominees, die willen altijd vruchten zien. Nou, als we ze willen zien, kunnen we ze ook maken. Want ook ambtelijk kunnen we zo proberen vruchten te maken. Dan is daar wel wat en daar is wel wat. Al was het alleen maar zodat ik geloofwaardig word. Elia had geen zegel op zijn bediening, waar hij van af wist. Behalve dat God zijn bediening van de hemel op de Karmel verzegeld heeft. Maar bekeerde mensen, hij kwam ze niet meer tegen! Ik ben alleen over gebleven.

Dan gaat de Heere hem een Goddelijk antwoord geven. Dat komt uit Romeinen 11. Een Goddelijk antwoord dat er ook in zijn tijd nog een overblijfsel naar de verkiezing

van Gods genade is. Dat de Heere hem bekend gaat maken: niet door kracht noch geweld, maar door het suizen van de zachte stilte. Door de prediking van Mijn Woord. Door het lezen van dat Woord. Door dat Woord, waarmee Ik mensen in de binnenkamer breng, zijn er nog zeventuizend. Onze kanttekenaren bij Romeinen 11 zeggen: enige duizenden dus. Het betekent niet dat er precies zeventuizend zijn, en met Elia er bij zeventuizendeen. Nee, het is een symbolisch getal. Het wil zeggen: "Ik heb er nog velen. Daar weet jij niet van af, Elia, maar Ik heb ze bewaard voor de afgoderij. Ik heb ze gegeven dat ze hun knieën niet zullen buigen". Daar heb je dus een kenmerk van genade. Dan ga je niet je knieën buigen voor de afgoden van de tijd. Dan onderwerp je je niet aan hen. Dan luister je niet naar popmuziek. Dan kijk je niet naar films, waarin de wet des Heeren, linksom en rechtsom, allemaal of een aantal verbroken worden. Dat doe je dan niet. Dat word je tot schuld, als het goed is. Want zo'n mens die genade ontvangt, die kan niet meer ademen in de zonde. Want de zonde is als koolmonoxide. Misschien kent u dat wel. Die oude kachels, als die niet goed branden, kan er koolmonoxide (koolzuur wordt ook weleens gezegd) ontstaan. Als dat te veel in huis komt, dat is een zware gas, dus die gaat niet omhoog zoals warme lucht, maar die blijft juist laag. Als daar te veel van ontstaat, zonder dat je het merkt, neemt het de plaats van de zuurstof in je bloed, en langzamerhand raak je je bewustzijn kwijt. En voor dat je het weet, ben er niet meer. En je hebt er niets van gemerkt hoor.

De Heere zegt: "Elia, Ik heb er zeventuizend bewaard, die niet mee doen met hun tijd. Die afgezonderd leven". Waar? In een tijd dat het allemaal kan, met alle voordelen. Zoals we het vijftig jaar geleden in Nederland nog hadden. Toen zou het wel makkelijk zijn geweest, makkelijker om de Heere te vrezen. Denkt u? Als ik de Bijbel lees, dan is het mijns inziens beter om te zeggen: In een tijd van verdrukking is het dienen van de Heere makkelijker dan in een tijd van voordeel en weelde. Want het oordeel maakt scheiding. En juist in een tijd van diep verval en grote afval, komt er meer uit dat de Heere de Zijnen bewaart. Dan doen zij niet mee. Al betekent dat dat zij aan de kant van de maatschappij worden gezet, dat ze niet meer mee mogen doen, dat zij niet meer voor vol worden aangezien, dat ze met al hun standpunten uit dat ouderwetse Boek, waar het nu maar eens een keer mee gedaan moet zijn, daar onverkort aan vast houden. Dat levert je geen voordelen op hoor. Misschien wel wat meewarigheid. Maar ze doen niet mee. Wat doet u? Wat doe jij? Doe je mee met de wereld? Adam je via de moderne media al die bacillen en virussen van de zonde in? Je ramen open zetten is niet zo schadelijk dan je huis open zetten voor de moderne media. Want in de lucht zit niet zoveel ziekte voor je lichaam als dat er in al die moderne media tot ons gebracht kan worden aan verderfelijke. Dus zie toe welke ramen en deuren u thuis open zet, ouders, en denk nog maar eens aan die kinderen en jonge mensen die Elisa hebben uitgescholden. Zoals we er thuis over praten, zo praten de jonge mensen er onderling over. En wat brengen wij dan bij?

Gods genade bewaart de Zijnen om mee te doen met de wereld en op te gaan in de wereld en als een kleurloos christen en een smakeloos christen over de wereld te gaan.

Zeventuizend. We zouden kunnen zeggen: "Waar komen die nu vandaan?" Ik bedoel, hoe kan het nu dat Elia daar niets van af wist? Als God een mens tot bekering brengt, dan hoor je daar toch zeker van! Daarom zegt Pink in zijn verklaring: De Heere zegt niet "Ik heb", maar we moeten dit vertalen, dat kan van het Hebreeuws ook: "Ik zal Mij doen overblijven zeventuizend". Waarom zegt hij dat? Wel, dat zeg hij, omdat hij van Elia niet kan merken dat hij weet van dat bekerende werk onder het volk. En als Elia het niet weet, dan zal het ook wel niet gebeurd zijn.

En u weet, ik heb veel en grote waardering voor Pink, maar ik meen hem in deze juist beslist niet te moeten volgen. Ik zal u ook aangeven waarom niet.

Paulus' bekering, wisten ze dat in Damascus? Wisten ze dat in Jeruzalem? Het is zo belangrijk om dicht bij het Woord te leven. Dat bewaart ons er voor om allemaal grote woorden te spreken. Het bewaart ons er voor om al te snel met onze waarheden klaar te staan. Wist Annanias van de bekering van Paulus? Daar wist die man niets van af. Het was voor de poorten van zijn stad gebeurd. En heel kennelijk. Die man was van zijn paard geslagen. Alle omstanders hadden wat gehoord, wat gezien, maar ze begrepen niet wat er aan de hand was, want het trof hen niet. Dat is wat! Je staat er bij en het treft je niet. En ze horen Paulus spreken: "Heere, Wie zijt Gij?" En ze zien een kennelijke verandering in zijn leven. Hij wordt blind. Hij wordt naar de stad geleid. Hij komt te wonen in de Rechte Straat. Drie dagen en nachten niet eten. Je zou zeggen: mensen, dat moet toch wel bekend zijn zo'n bekering. Pas maar op hoor. Goed uw Bijbel kennen. Want als de Heere tegen Annanias zegt: "Annanias, nu moet je naar Paulus toe", dan zegt Annanias: "Ja maar, Heere, U weet toch wel dat het een vijand van U is?" Dan zegt Annanias niet: "Ja, ik zal gaan, want ik heb gehoord dat hij tot bekering is gekomen". Dat zegt hij helemaal niet. Dan zegt hij: "Dat is een vijand van U, Heere, weet U wel wat U doet?" En dan moet de Heere het aan Annanias bekend maken, want hij kende een teer en een nauw leven bij de Heere. Dan moet de Heere aan Annanias bekend maken dat Hij Saulus tot bekering heeft gebracht omdat Hij hem een uitverkoren vat is om Zijn Naam straks te gaan dragen voor de heidenen.

Dan zal Gods volk hem wel gelijk over genomen hebben, want dat zal wel als een lopend vuurtje naar Jeruzalem zijn gegaan. Denkt u ook niet? Nee, ik denk van niet. Waarom niet? Omdat in de Bijbel wat anders staat. Hebben ze het niet gehoord in Jeruzalem? Nou, ze zijn altijd blijven twifelen daar in Jeruzalem. Want ik lees later weer in het Woord, dat als Paulus in Jeruzalem komt, dan moeten er kinderen van God, ambtsdragers, die bij het volk wel in aanzien staan (dus hij stond het niet), die moeten hen gaan geruststellen dat Paulus werkelijk niet een wolf in schaapskleren is die met list tot hen is gekomen om straks van binnenuit geïnfiltrerd die christengemeente proberen uit te roeien. Zo'n vijand was het en zo stond die man bekend. En zijn oude werken (voor hem oude werken) was voor menig gemeentelid in Jeruzalem nog het leven dat hij leidde in hun gedachten.

Nou, dan ziet u het, in de Bijbel staat het toch heel duidelijk. Die bekering van Paulus, waar wij zo hoog tegenop zien, waarvan wij denken "dat zal iedereen wel gehoord hebben". Gods volk wist er niets van! Weet u wat dat ons moet leren? Wees nu maar voorzichtig, want u denkt het te weten, en wij denken het te zien hier en daar, en we verwerpen dit en we verwerpen dat misschien. Wees nu eens voorzichtig. Want als de Heere een mens bekeert, dan is dat niet een zaak die op de straat gebracht wordt met veel kabaal. Dat is veeleer het kenmerk van de huichelaars. Als de Heere een mens bekeert, gebeurt dat in de stilte van de binnenkamer hoor. "Oja, dominee, waar leest u dat in de Bijbel?" Wel, dat lees ik in de woorden van de Heere Jezus Christus. Wat zegt Hij dan? Hij zegt: "Als je de Heere zoekt, als het u/jou nu werkelijk om de Heere te doen is, dan moet je niet naar de dominee lopen". Dat kan weleens goed zijn, daar niet van, dat bedoel ik niet, dat begrijpt u wel. "Maar dan moet je niet naar de dominee lopen en je moet er niet gelijk met huisbezoek over beginnen". Dat mag wel. Dat kan ook heel goed zijn. Maar de Heere Jezus zegt: "De eerste gang is altijd de gang naar de binnenkamer". Alleen met Gods Woord. Alleen voor Gods aangezicht. En dan niet de deur op een kier laten staan, in de hoop dat iemand je nog op je knieën zal zien en hoe ernstig je wel

niet bent. Bah! Bah! Want dat is het werk van een huichelaar. Die wil gezien worden. Nou, die farizeeërs werden door iedereen gezien en voor bekeerd gehouden, en God zegt: "Ik ken ze niet". En die arme tollenaar, waar niemand acht op geeft, en die vast en zeker niet bekeerd kan zijn, gaat gerechtvaardigd naar huis. Pas nu maar op. Wij weten het zo goed? Elia wist het niet eens. En wij weten het zo goed? De Heere Jezus zegt: "Ga in uw binnenkamer en laat daar de tranen maar vloeien, als daar de waarachtige verbreking van je hart mag zijn, als daar niet slechts een buigen van je knieën, maar werkelijk een buigen van je hart mag zijn. Als daar een wenen is uit de droefheid naar God. Als daar ook de tranen mogen vloeien van de liefde tot God en de verwondering over Zijn genade. Laat dat een zaak van de binnenkamer zijn", zegt de Heere Jezus. En als u naar buiten gaat, dan moet je je gezicht afwissen, dan pak je een washandschoentje, die maak je nat, je frist je op en je komt met een blij gelaat naar buiten. Men hoeft niet te zien wat er achter die deur tussen God en uw ziel is gebeurd. Want dat wil de huichelaar graag hebben, dat het buiten die deur gezien wordt. Maar het ware volk van God zoekt het daar niet. En als ze het daar zoekt, is ze niet in de weg van de Heere. Dat zijn zaken voor de binnenkamer. En dat blijkt in de buitenkamer in een voorzichtige wandel, in een nauwe wandel. Dat blijkt. Als er een waarachtige droefheid naar God is in de binnenkamer, dan zal dat onmiskenbaar zijn in het gewone dagelijkse leven. Maar niet in de dingen waarin wij het misschien nog weleens zoeken. Daar moeten we onszelf maar in onderzoeken: waarin zoek ik het? Waarin is volgens mij de bekering. Waarin komt dat uit? Welke vruchten draagt dat? Maar dat het vruchten draagt van geloof en bekering, dat is een ding dat zeker is.

Elia, jij ziet het niet, jij hebt er niet van gehoord. De Heere heeft het zelfs deze knecht, die zo dichtbij de Heere had geleefd en zo had mogen strijden op de Karmel, Hij heeft het verborgen gehouden voor hem. Dan ga je dwaze uit-spraken doen als je in moedeloosheid terecht komt.

Elia, Ik heb er nog zeventuizend bewaard. Die zijn bewaard, niet omdat jij zo goed kunt preken, en niet omdat Ik zonodig moet bewijzen dat jij van God geroepen bent. Dat is al genoeg bewezen in zijn leven. Al is er geen mens tot bekering gekomen. Maar ik doe het door Mijn genade.

Ik zei al, het scherpste woordje in de Bijbel is niet het woordje "recht", maar dat is het woordje "genade". Dat is het scherpste woordje in de Bijbel. Daarom is het ook het meest ruime woordje.

Ik heb Mij doen overblijven. Dat is verkiezing, verkiezende genade. Kijk, dan snijdt nu alles af, alles! Zijn we er achter gekomen? Genade rijk, genade ruim, genade zo scherp. Heere, er is niets van mij overgebleven.

Ik zal wat voorlezen uit Romeinen 11. Ik zeg dan, heeft God Zijn volk versto-ten, omdat we niemand tot bekering zien komen? Paulus zegt: "Dat zij verre". Want Gods Geest getuigt: "Want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van de stam van Benjamin. God heeft Zijn volk niet verstoten, hetwelk Hij tevoren gekend heeft. Of weet gij niet wat de Schrift zegt van Elia? Hoe hij God aanspreekt tegen Israël, zeggende: Heere, zij hebben Uw profeten gedood en Uw altaren omgeworpen, en ik ben alleen over gebleven en zij zoeken mijn ziel. Maar wat zegt tot hem het Goddelijk antwoord? Ik heb Mijzelve nog zeventuizend mannen, waaronder ook vrouwen, zegt de kanttekening, over gelaten, die de knie voor het beeld van Baäl niet gebogen hebben. Alzo is er dan ook in deze tegenwoordige tijd... Dan mogen wij de toepassing ook naar vandaag maken. Ook in deze tegenwoordige tijd, zoveel eeuwen nadat de apostel Paulus leefde. ...een overblijfsel geworden naar de verkiezing der genade. Indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken,

anderszin is de genade geen genade meer. En indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer, anderszins is het werk geen werk meer. Wat dan? Zegt Paulus. Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen. Maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden. Wat zegt u, dominee? En de anderen zijn verhard geworden. Nu zou de vrees moeten toeslaan in uw aller hart. Nu zou de vrees moeten toeslaan en de benauwdheid moeten toeslaan in uw aller hart. Heere, dat buigende werk, dat werk der bekering, dat vreezen van Uw Naam, dat horen naar Uw Woord en me laten gezeggen door Uw Woord, het wordt hier niet gevonden. Want ik wens vast te houden aan mijn zonden. Ik wens vast te houden aan hoe ik er over denk, hoe ik het bekijk. Ik wens vast te houden wat naar mijns inziens ook wel kan. Vul het allemaal nu eens in voor uzelf. Ga nu eens eerlijk om met uzelf en jezelf. Vrees dan dat God je heeft over gegeven om verhard te worden in je zonden. Want dat is het enige wat u en ik van onszelf kunnen doen: ons verharden tegen Gods Woord. Ik heb het afgelopen week op de catechisatie tegen sommigen gezegd: als Gods Woord geen kracht doet in mijn leven, als ik er niet toe getrokken word, als ik er niet onder getrokken word, als ik er niet door geleerd word, als het mij niet verlicht, als ik er niet mee in de binnenkamer ga, als het mij geen strijd geeft, gebedsstrijd voor het aangezicht van God, maar ook strijd met mijn zonden en schuld, Heere, hoe moet ik bekeerd worden? Als dat niet in je ziel leeft, vrees dat God u verhardt. Vrees dat God aan je voorbij gaat. Vrees dat je al die tijd dat je in de kerk bent geweest, dat dat een tijd is waarin God jou schatten voor de dag van de toorn bij elkaar laat verzamelen. En God is rechtvaardig en u bent onrechtvaardig. Wij zijn enkel zonde. Vrees dat als het niet vordert in uw leven, als er geen bekering is, al er geen buigen onder dat Woord is, dat God aan je voorbij gaat. Ik weet het wel, dat kunt u God gaan tegenwerpen, en jij, om jezelf vrij te verklaren. Maar als je straks voor eeuwig verloren bent, en je voor Zijn rechterstoel geopenbaard wordt, ik weet zeker, al die woorden die we nu nog over hebben zullen er dan niet zijn. We zullen met een mond vol tanden staan, waar we nu God de schuld geven of het Woord van God verdraaien om onszelf gelijk te geven.

Vrees toch en laat het u toch en jou in de binnenkamer mogen drijven: "Heere, bekeer mij toch, want ik kan en wil het niet. Leer het mij toch door Uw Geest. Wil mij toch treffen met het zwaard van Uw Geest, dat is Uw heilig Woord, dat het mag raken in mijn geweten, dat het mij mag wonden in mijn hart, dat het mij onmogelijk zal maken om voort te gaan zoals het nog altijd is gegaan, al kabbelend, maar straks met een waterval omlaag". Of is dat de verlegenheid van ons hart? Zijn we verlegen om bekering? Zijn we verlegen om wedergeboorte? Zijn we verlegen om het werk van Gods lieve Geest in ons hart? Zijn we verlegen om de openbaring van de Heere Jezus Christus in ons leven? Zijn we verlegen om het werk van Gods genade? Of niet? Uw binnenkamer kan het vertellen. Die plaats van gebed, waar u God zoekt, die kan het vertellen. Dan kunnen uw knieën getuigen en de stenen in uw huis en de balken van het dak. Kunnen die getuigen hoe u/jij God zoekt? En om de Heere en Zijn genadewerk alleen verlegen bent? Wee u, als dat niet zo is. Want vrees dan dat God u heeft verworpen.

Dan wil ik er wel bij zeggen: serieus omgaan met de Bijbel is een goede zaak. Maar houdt het toch alstublieft niet voor bekering. Doe dat nu niet, want dan bent u te vroeg klaar. Dan gaat u te vroeg rusten op wat u van uzelf waar-neemt. Doe dat nu maar niet. Dat er toch een tijd aan zou mogen breken waarop u mag rusten in wat God in u gelegd heeft, als Hij licht over licht geeft om te rusten op Hem Die het gedaan heeft. Niet rusten op ik doe dit en en ik doe dat, ik ben hier mee bezig. Alles goed, alles wel, maar dan ben je te vroeg klaar.

Maar ook anderzijds. Als Gods Woord... Afgelopen week heb ik gezegd: als ons leven nu niet om dat Woord cirkelt en om de God van dat Woord, om voor Hem te buigen, Hem te kennen, dan moet u vrezen om voor eeuwig buiten gesloten te worden. Maar trek niet te snel de conclusie: het zal wel niet meer kunnen, het zal wel niet meer gaan.

Zou voor de Heere iets te wonderlijk zijn? Je kunt je verharden in de zonden zoals de wereld dat doet. En je kunt verharden tegen de waarschuwingen en tegen de getuigenis van Gods Woord. Zeker. Dat kunnen de mensen die in de kerk komen niet hoor. Die kunnen zich niet verharden tegen het getuigenis dat in de bediening der genade nog tot hen komt. Maar al verhardt u zich in de zonde, en zegt: "Heere, ik heb niet naar Uw Woord willen horen, ik heb het naast me neer gelegd en ik wil het nog naast me neerleggen". Dan nog kun je tot bekering komen hoor. En al heb je je nog zo verhard, en heb je je nog zo vast gebeten in de zonde, en heb je daarmee nog zoveel schuld op je ziel gelegd die niet te dragen is, toch is er bij de Heere uitkomst tegen zulk een doodsheid, halsstarrigheid en onbekeerlijkheid. Toch is er bij de Heere uitkomst tegen uw doodsstaat. Want het zal de genade Gods niet in de weg staan. En waar de zonde temeer is... Niet om haar goed te praten. Dat begrijpt u wel. Daar zal de genade overvloediger worden. Daarom, heden dan, zo gij Zijn Woord nog hoort, geloof toch Zijn heil- en troostrijk woord, door genade alleen. Dan kan het! Daar ligt de hoop in al uw wanhoop. En verhardt u niet, maar laat u leiden.

AMEN.

Dankgebed.
Slotzang Psalm 89 : 8.
Zegenbede.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 1 Koningen 21

1 Het geschiedde nu na deze dingen, alzo Naboth, een Jizreëliet, een wijn-gaard had, die te Jizreël was, bij het paleis van Achab, den koning van Sama-ría,

2 Dat Achab sprak tot Naboth, zeggende: Geef mij uw wijngaard, opdat hij mij zij tot een kruidhof, dewijl hij nabij mijn huis is, en ik zal u daarvoor geven een wijngaard die beter is dan die; of , zo het goed in uw ogen is, zal ik u in geld deszelfs waarde geven.

3 Maar Naboth zeide tot Achab: Dat late de HEERE verre van mij zijn, dat ik u de erve mijner vaderen geven zou.

4 Toen kwam Achab in zijn huis, gemelijk en toornig over het woord dat Naboth, de Jizreëliet, tot hem gesproken had, en gezegd: Ik zal u de erve mijner vaderen niet geven. En hij legde zich neder op zijn bed en keerde zijn aange-zicht om en at geen brood.

5 Maar Izébel, zijn huisvrouw, kwam tot hem, en sprak tot hem: Wat is dit, dat uw geest dus gemelijk is en dat gij geen brood eet?

6 En hij sprak tot haar: Omdat ik tot Naboth, den Jizreëliet, gesproken en hem gezegd heb: Geef mij uw wijngaard om geld, of zo het u behaagt, ik zal u een wijngaard in zijn plaats geven. Maar hij heeft gezegd: Ik zal u mijn wijn-gaard niet geven.

7 Toen zeide Izébel, zijn huisvrouw, tot hem: Zoudt gij nu het koninkrijk over Israëel regeren? Sta op, eet brood en uw hart zij vrolijk; ik zal u den wijngaard van Naboth, den Jizreëliet, geven.

8 Zij dan schreef brieven in den naam van Achab en verzegelde ze met zijn signet, en zond de brieven tot de oudsten en tot de edelen, die in zijn stad waren, wonende met Naboth.

9 En zij schreef in die brieven, zeggende: Roept een vasten uit en zet Naboth in de hoogste plaats des volks,

10 En zet tegenover hem twee mannen, zonen Belials, die tegen hem getuigen, zeggende: Gij hebt God en den koning gezegend; en voert hem uit en stenigt hem, dat hij sterve.

11 En de mannen zijner stad, die oudsten en die edelen die in zijn stad woon-den, deden gelijk als Izébel tot hen gezonden had, gelijk als geschreven was in de brieven die zij tot hen gezonden had.

12 Zij riepen een vasten uit, en zij zetten Naboth in de hoogste plaats des volks.

13 Toen kwamen de twee mannen, zonen Belials, en zetten zich tegenover hem; en de mannen Belials getuigden tegen hem, tegen Naboth, voor het volk, zeggende: Naboth heeft God en den koning gezegend. En zij voerden hem buiten de stad en stenigden hem met stenen, dat hij stierf.

14 Daarna zonden zij tot Izébel, zeggende: Naboth is gestenigd en is dood.

15 Het geschiedde nu toen Izébel hoorde dat Naboth gestenigd en dood was, dat Izébel tot Achab zeide: Sta op, bezit den wijngaard van Naboth, den Jizre-eliel, erfelijk, dien hij u weigerde om geld te geven, want Naboth leeft niet, maar is dood.

16 En het geschiedde als Achab hoorde dat Naboth dood was, dat Achab op-stond om naar den wijngaard van Naboth, den Jizreëliet, af te gaan om dien erfelijk te bezitten.

17 Doch het woord des HEEREN geschiedde tot Elía, den Tisbiet, zeggende:
 18 Maak u op, ga henen af, Achab, den koning van Israël, tegemoet, die in Samaría is; zie, hij is in den wijngaard van Naboth, waarheen hij afgegaan is om dien erfelijk te bezitten.
 19 En gij zult tot hem spreken, zeggende: Alzo zegt de HEERE: Hebt gij doodgeslagen en ook een erfelijke bezitting ingenomen? Daartoe zult gij tot hem spreken, zeggende: Alzo zegt de HEERE: In plaats dat de honden het bloed van Naboth gelekt hebben, zullen de honden uw bloed lekken, ja, het uwe.
 20 En Achab zeide tot Elía: Hebt gij mij gevonden, o mijn vijand? En hij zeide: Ik heb u gevonden, overmits gij uzelf verkocht hebt om te doen wat kwaad is in de ogen des HEEREN.
 21 Zie, Ik zal kwaad over u brengen, en uw nakomelingen wegdoen; en Ik zal van Achab uitroeien die aan den wand watert, mitsgaders den beslotene en verlatene in Israël.
 22 En Ik zal uw huis maken gelijk het huis van Jeróbeam, den zoon van Ne-bat, en gelijk het huis van Báësa, den zoon van Ahía, om de terging waarmede gij Mij getergd hebt, en dat gij Israël hebt doen zondigen.
 23 Verder ook, over Izébel sprak de HEERE, zeggende: De honden zullen Izébel eten aan den voorwal van Jizreël.
 24 Wie van Achab sterft in de stad, zullen de honden eten; en wie in het veld sterft, zullen de vogelen des hemels eten.
 25 Doch er was niemand geweest gelijk Achab, die zichzelf verkocht had om te doen wat kwaad is in de ogen des HEEREN, dewijl Izébel, zijn huis-vrouw, hem ophitste.
 26 En hij deed zeer gruwelijk, wandelende achter de drekgoden, naar alles wat de Amorieten gedaan hadden, die God voor het aangezicht der kinderen Israëls uit de bezitting verdreven had.
 27 Het geschiedde nu als Achab deze woorden hoorde, dat hij zijn klederen scheurde en een zak om zijn vlees legde en vastte; hij lag ook neder in den zak en ging langzaam.
 28 En het woord des HEEREN geschiedde tot Elía, den Tisbiet, zeggende:
 29 Hebt gij gezien dat Achab zich vernedert voor Mijn aangezicht? Daarom dewijl hij zich vernedert voor Mijn aangezicht, zo zal Ik dat kwaad in zijn dagen niet brengen; in de dagen zijns zoons zal Ik dat kwaad over zijn huis brengen.

Met de hulp des Heeren hopen wij dit gedeelte te overdenken in grote lijnen. We schrijven daaronder:

ACHAB EN ELIA IN DE WIJNGAARD VAN NABOTH

- 1^e. Een vreselijke misdaad.
- 2^e. Een ontzaglijk oordeel.
- 3^e. Een uiterlijke bekering.

Gebed.

Zingen Psalm 119 : 35, 43 en 49.

De Psalmverzen die wij zonet met elkaar gezongen hebben, zullen naar de zaak wel degelijk in het hart van Naboth hebben geleefd. Wat wij uit volle borst kunnen zingen, dat heeft hij ingeleefd en uitgeleefd. Want wij kunnen wel heel makkelijk zingen "Hoe

listig ook mijn snode vijand woel”, als men uit is op onze val, dan zijn wij doorgaans niet zo vreedzaam gezinde mensen hoor. Ze hoeven ons doorgaans maar een strootje in de weg te leggen, en we springen al, en we stampen al, en we raken al helemaal ontstemd. Men hoeft maar te proberen ons te laten struikelen. Kent u van zulke voorvallen uit uw eigen leven? “Dat is gelogen. Dat is gemeen. Zo is het niet gegaan”. Dan worden we opstandig. Dan kruipt de boosheid en de dwaasheid en de blindheid in ons hart. Dan leeft het bij ons: “Ik zal... Ik pak ze wel terug”. Nou, dat leefde bij Naboth niet. Dat leeft niet bij Gods kind die altoos genoeg heeft aan: “Alzo staat er geschreven; alzo spreekt de Heere HEERE”. Bij Naboth leefde het, dat hoewel die zondeslaven... Dat was hij niet meer hoor. Naboth was geen zondeslaaf meer. Hij was wel een zondaar, maar hij was geen zondeslaaf meer. Naboth heeft het overgegeven aan de Heere. En weet u, daarmee komt het niet allemaal op z'n pootjes terecht zoals wij doorgaans denken. Als je dan maar op de Heere vertrouwt, dan krijg je je recht wel. Dacht u dat? Dan bent u abuis. Want kijkt u dan alleen maar naar het leven van Naboth. Naboth vreesde de Heere.

Toen Achab kwam... Die Achab van wie wij lezen dat de Heere hem tot twee keer toe hielp in de oorlogen. Die goddeloze, zich aan de zonde verpandde, onder satans vrije heerschappij levende Achab. De schandvlek van Israël. Die goddeloze koning, die er alles aan gedaan heeft om God tot toorn te verwekken. Want de Heere spreekt Zelf met die woorden: “De terging waarmede gij Mij getergd hebt”. Die koning die toch wel allerminst ook maar enige hulp van de Heere zou hebben verdiend. Of niet? Die zo dwars tegen al Zijn geboden in ging. Die alles deed wat verboden was, omdat er nog maar één god in zijn hart was: zijn eigen ik. En die moest hebben wat hij maar wilde hebben. Ik hoop dat u dat ook mag herkennen in uw leven. Want als je dat niet kent, dan ken je je eigen ik niet. Dan ben je nog nooit ontdekt aan je boze hart. Want daar leeft hij die wij voor onze god erkennen: eigen ik. En die moet altijd zijn zin hebben. Die drijft ook altijd zijn zin door. Die gaat over lijken. Uw eigen ik, jouw eigen ik, mijn eigen ik. Die gaat over doden. Die deinst niet terug voor moord en doodslag. Als het niet met de hand is, dan wel met de mond. En als het niet gesproken is, dan wel gedacht. Die eigen ik zegt altijd: “Geef! Geef! Nooit genoeg. Nooit tevreden”. Kent u die god in uw hart, die u aanbidt, die wij aanbidden? Die dreef Achab. Waar wij nog beteugeld liggen, daar gaat Achab tot het uiterste. En juist die Achab wordt door God geholpen. Tot twee keer toe in de oorlog, tegen Benhadad onder andere. En de Heere heeft het uitdrukkelijk tegen Achab gezegd: “Ik zal u helpen. U hoeft niet te vrezen”. En dat niet omdat Hij een welbehagen in Achab had, want God heeft nooit een welbehagen in de zonde en de zondaar buiten Christus hoor. God haat de zonde. Dus ook degene die de zonde bedrijft. Daartegen is Hij al een verterend Vuur. Gods toorn, zo schrijft Pink, is de vijandschap van Zijn heiligheid tegen de zonde. En toch helpt Hij Achab. U en ik, wij zullen Gods besturen van deze wereld nooit kunnen begrijpen. Want Achab wordt geholpen en Naboth sterft onschuldig. Terwijl Naboth de Heere vreest. Terwijl Naboth zegt: “Dat late de Heere verre van mij zijn”. Ziet u, iets van die geest, nee, niet de geest van Jozef, ja de Geest van die Meerdere Jozef in het hart van Naboth. Jozef, die bij die aller verleidelijkste verleiding toch mag zeggen in de mogendheid des Heeren, als die vrouw op hem af komt... En het zal wel een mooie vrouw zijn geweest hoor. Want als de duivel je komt te verleiden, dan maakt hij de zonde zo aangenaam en prettig en aantrekkelijk mogelijk hoor. Dan zegt Jozef: “Zou ik zo'n groot kwaad doen en zondigen tegen de Heere!” Kennen we daar iets van? Dat de liefde tot God zo teer in ons hart ligt, dat wij werkelijk nee zeggen tegen de zonde. En dat dat zo'n krachtig “nee” mag zijn, dat we de zonde wegduwen en bij de zonde vandaan vluchten. Zo was het ook bij Naboth: “Dat late de Heere

verre van mij". Ach, wat geeft dat nu, een stukje grond verkopen of er zelfs een beter stuk voor terug krijgen. Als je er in mee gaat word je er alleen maar beter van. Maar Naboth zegt "Nee, want als ik dat doe, dan verkoop ik de erve van mijn vaders, die God aan ons, toen wij dat land ingenomen hebben en Hij aan een ieder zijn bescheiden deel gegeven heeft. Waarvan God heeft gezegd: "Dat is onvervreemdbaar, u mag het niet verkopen. Alleen in de hoogste nood en dan moet het in het 50e jaar (hebben we vorige week gehoord) weer terug gegeven worden". Daarom zegt Naboth in de vreze des Heeren tegen iemand die werkelijk nergens voor terug deinst... Dat zal Naboth ook wel geweten hebben, als één van die zeventuizend die door de Heere bewaard is in de vreze Gods, om zijn knieën niet te buigen voor de Baäl en hem niet te kussen met zijn mond. Hij kuste Gods woord. Daar boog hij voor. Daar leefde hij van. Daarom werd hij be-waard in de vreze des Heeren, om naar de geboden des Heeren te wandelen. Dat is een aantrekkelijk leven hoor. Want dat is leven: buigen onder dat Woord, je laten regeren door dat Woord van die grote en goede Koning. Dat je dan niet alleen aan een paar of de ergste, maar aan allen zonden de oorlog gaat verklaren, uit de liefde Gods. Want anders redt je het nooit hoor.

Naboth zegt: "Nee, dat doe ik niet, het woord des Heeren, het bevel des Heeren, het gebod des Heeren is mij meer dan uw verleidelijke voorstellen". Zouden wij staande zijn gebleven, denkt u? Wij die soms om een stuk grond of misschien om een stukje erfenis, of weet ik veel wat, groot stampij maken. Want ja, we hebben allemaal rechten, nietwaar! En de ander zit fout. En ik weet het wel, je kan dat zeggen en uiteindelijk hebben we toch weer gelijk.

Naboth zegt "Nee". En dan breekt de hel los in zijn leven. Want als Achab naar huis gaat en net als een klein kind stampvoetend binnen komt, zich terug trekt in zijn kamer, op zijn bed gaat liggen janken omdat hij zijn zin niet heeft gekregen, gemelijk en toornig, buitengewoon kinderachtig voor zo'n volwassen man. Maar pas maar op, voor je het weet doe je het zelf ook. Want als een mens zijn zin toch niet kan krijgen, dan zijn we net kleine kinderen hoor, al zijn we nog zo oud.

Dan komt Izébel thuis. Izébel die wij in de Bijbel leren kennen als het symbool van een goddeloos, duivels regime. We komen haar naar naam weer tegen in de brieven die Johannes namens Christus moet schrijven aan de kerken van Klein-Azië. Izébel, bij uitstek de naam die ons doet denken aan goddeloosheid, aan de antichrist.

"Wat is er toch aan de hand met jou?" Dan vertelt hij het. Hij vertelt niet alles. Hij vertelt niet van de gewetensbezwaren van Naboth. En hij legt ook niet eerlijk uit waarom hij gewetensbezwaard is. Welnee. Hij kan zijn zin niet krijgen. En hij legt dan ook alleen maar uit voor zover voor Izébel nodig is. "Ik heb hem dit voorstel gedaan, en hij heeft mij zomaar afgewezen". Dan zegt Izébel: "Ben jij nu een koning?!" Macht is zo gevaarlijk, mensen. Als je macht krijgt buiten dat je de Heere vreest, dan ben je tot de ergste dingen in staat met je macht. Dan misbruik je die. Dan hoef je niet een koning te zijn. Daarvoor kun je ook gewoon, nou ja, welke positie je ook maar hebt en waar je enige macht hebt om iets te regelen of te bepalen, naar beneden toe. Levensgevaarlijk als je de Heere niet vreest om bewaard te worden je macht te misbruiken.

"Ben jij nu een koning?! Laat jij je op je kop zitten door een onderdaan van je?!" Kijk, dat is de taal van de duivel hoor. Die praat altijd denigrerend over andere mensen. Dat is uit de hel hoor, slecht praten over anderen. Anderen naar beneden drukken. Anderen in een kwaad daglicht stellen. Over anderen kleindunkend je uitlaten. Dat is niet van God geleerd hoor. Dat leer je niet van de Geest van Christus. Echt niet.

En zij hitst hem verder op. "Laat mij er maar voor zorgen." Ja, Izébel krijgt het wel rond. Ach, we hebben het gelezen. Eerst gaat ze vervalsen. Want ze gaat het in Achabs naam zeggen. Vervolgens stelt ze twee Belialsmannen aan, valse getuigen, zondeslaven. Mannen die om het leven van een ander echt niets geven. U moet er maar eens op letten hoeveel gelijkenis er hier is met de gang in het leven van de Heere Jezus Christus. Een mens deinst nergens voor terug als God hem los laat hoor, als God hem uit laat leven wat wij in Adam geworden zijn. Want we kunnen vanmorgen wel denken: "Wat Achab gedaan heeft..." Kinderen, Achab was wel een buitengewoon slechte man, nietwaar! Zo'n slechte man zal er hier in de gemeente wel niet zitten. Een Achab in de Hersteld Hervormde gemeente van Doornspijk, die zit er vast niet. Of wel? Kunt u hem aanwijzen? Kunt u Achab onder ons aanwijzen? Nee, die zit hier toch niet? En dat de Heere zo'n wraak en toorn uitspreekt, zo'n ontzaglijk oordeel uitspreekt over deze goddeloze Achab, ja, dat kunnen we allemaal begrijpen toch! Die man was zo slecht! Die had zoveel kwaad gedaan! De profeten des Heeren gedood. De dienst van de Heere afgebroken. Hij had een onschuldige Naboth... Ach, straks hoort hij hoe het allemaal gegaan is. En hij maalt er niet om. Hij zit er niet mee. Hij heeft zijn wijngaard. Ach, als we alle zonden van Achab uit zouden gaan tekenen, dan zal niemand van ons zich in dat beeld herkennen. Denkt u wel? En dat God nu zo'n vreselijk oordeel over zo'n man uitspreekt en zo'n vrouw, dat begrijpen wij allemaal, dat vallen wij allemaal bij.

Even terug naar het begin van de Bijbel. We hebben het er met de gehandicapte catechisatie nog over gehad. Adam en Eva. En was dat nu zo erg, dat ze even een klein hapje van die, nou ja, verboden, maar toch een klein hapje van die verboden vrucht aten. Dat is toch niet te vergelijken met wat Achab deed. Of wel? Dat staat toch in geen verhouding. Moet u nagaan. En de Heere vervloekt het ganse menselijke geslacht om die ene daad van Adam.

Wat hebben wij toch verkeerde gedachten van de zonde, nietwaar! Wat denken we er makkelijk over. Achab, ja Achab. Maar wat Adam deed was net zo erg. Wat u en ik doen, wanneer wij zondigen, is net zo erg. En God heeft op elke zonde de eeuwige doodstraf gezet. En al Zijn wraak zal Hij hangen aan elke, zelfs de minste overtreding onder ons. Dus pas op, dat wij vanmorgen zo luisteren en hebben geluisterd, dat we het van Achab kunnen begrijpen, maar dat wij zelf geen Achab zijn geworden. Want dan gaan wij allemaal verkeerd de kerk uit. En als we dan een ontzaglijk oordeel over Achab horen uitspreken, dan hoop ik dat wij ons eigen oordeel ook mogen beluisteren. Want als wij nooit als een veroordeelde Achab de kerk uit gaan, dan bent u nog nooit in de kerk gesticht. Dat had ik vorige week eigenlijk willen zeggen. Stichten, we komen naar de kerk om gesticht te worden. We denken: dat is om opgebouwd te worden, om vooral verder te komen. Ja maar, stichten is in de eerste plaats dat God ons afbreekt, zodat we een schuldenaar worden. Hoe kunnen we ooit gesticht worden buiten de schuldbeleving om! Hoe kun je dan gesticht worden in de kennis van Christus! Dan kan je weleens gesticht de kerk uit gaan als je moet zeggen: "Heere, hier hebt U Achab. En het oordeel van Achab zal mij treffen". Ja, dat was een bijzonder oordeel over zijn leven. U moet maar eens lezen wat er dan gaat gebeuren allemaal.

Ach, we gaan maar even aan Naboth voorbij, want de vromen mag je rustig voor de rekening van God laten liggen. En al kun je niet begrijpen dat die man onschuldig, Godvrezend door God toch ter dood gebracht. Dat God dat alle-maal toe laat. Laat de Heere dat nu echt allemaal toe? Ja, dat laat de Heere nu echt allemaal toe, dat een kind van God onder valse beschuldigingen de stad uitgedragen wordt en daar door een onterecht proces (denk aan de Heere Jezus) gestenigd wordt. En dan moet

u maar opletten. Niet alleen hij, maar ook zijn zonen hoor. En God laat het allemaal toe. Dat beproeft het ware geloof. Al snap je het nu totaal niet waarom. Dat kan een bijzonder zware last in je hart en een bijzonder zware aanslag in je leven zijn. Waarom? Ik begrijp er niets van. Toch overgeven. Toch maar overgeven aan Hem Die je niet kunt narekenen, maar Die Zich echt niet vergist. Hoe weet je dat nu zeker? Hoe weet je nu zeker dat God Zich hier niet vergist heeft, want het is toch oneerlijk! Iemand die de Heere nog wel vreest!

God rekent op Zijn tijd met de vijanden van Naboth af. Dat hoeft Naboth niet te zien hoor. Ten tweede, Naboth mocht die nare tijd voor de eeuwige heerlijkheid inwisselen. Is dat nu alle troost? Dat zal de troost voor hem aan de schandpaal en op de plaats van de terechtstelling zijn geweest. Heere, met al het onrecht dat zij mij hebben aangedaan, mag ik toch weten, kennen, de troost van de wederkomst, dat de Heere Jezus Christus zal wederkomen om te oordelen de levenden en de doden. Heere, ontvang dan mijn geest. Dat is nu overgeven hoor. Je kan het makkelijk zingen. Dat kunnen we allemaal. Maar als je het gaat beleven, dan komt het er op aan of we op onze plek zijn. Of we het van de Heere leren dat die zondslaven, hoe ze zich ook tegen ons verzetten en op ons het voorzien hebben, en dat ze in al hun listige aanslagen ook nog eens voorspoedig zijn. Toch te weten: vasthouden aan Gods geboden in oprechtheid en getrouwheid, je niet laten verleiden om ook zondige middelen te gaan gebruiken en tot zondige wegen je te gaan richten. Maar het je werkelijk op de Heere te wentelen. Ja, dat is makkelijk praten. Zeker, dat is makkelijke praat voor iemand die er niets van kent. Maar als we die oefeningen niet kennen, gemeente, dan moeten we ons toch maar eens afvragen of de Geest van Christus in ons woont. Want als die Geest in ons woont, dan leren we al het onrecht tegen ons bedreven, in Gods handen te geven en te vragen: "Heere, bewaar mij dat ik zondige middelen zou gebruiken, waar ook Uw zegen en Uw eer nooit aan verbonden zal worden". Dan hoop ik maar dat die Geest het ons zal leren. Want als Die het ons niet leert, dan leren we het nooit.

Een ontzaglijk oordeel wordt over Achab uitgesproken. Want dan lezen we in vers 17, dat er staat: "Doch het woord des Heeren geschiedde tot Elia". Dan krijgt hij weer een nieuwe opdracht. Dan stuurt de Heere niet een onervaren dienstknecht. Hij stuurt niet Elisa. Die was al gezalfd. Maar Hij stuurt niet een onervaren dienstknecht voor de moeilijkste taken. Dat bewaart de Heere voor Zijn meest geoefende knechten. Elia heeft een heerlijke oefenschool gehad, waar hij de algenoegzaamheid van God heeft leren kennen. Ook hoofdstuk 19 is een bijzondere leerschool voor Elia geweest. Dan zien we hem daar weer gaan, onverschrokken naar Achab toe. Dan vindt hij hem daar, op Gods aanwijzen, in de wijngaard van Naboth. Dan spreekt hij hem daar aan. Dat is ook iets wat alle dienstknechten des Heeren moet aankleven: onverschrokken de zonden aanzeggen. Of men dat nu aangenaam vindt of niet. Of men dat nu overdreven vindt of niet. Maar Gods knecht moet de zonde onverschrokken aangeven, uitspreken, aan de kaak stellen en onder de veroordeling van Gods Woord brengen. Dat doet hij niet als mens en zondaar. Elia doet dat niet omdat hij zonder zonde is. Maar hij doet dat omdat hij van God daartoe geroepen is. Wat hij daarin uitoefent is, alleen slechts de last die God hem opgelegd heeft. Als Elia als knecht van de Heere het waar moest maken, uit zichzelf, dan zou hij geen woord hebben durven spreken hoor. Dan zouden zijn eigen afwijkingen en afmakingen meer dan genoeg zijn om zijn mond voor eeuwig op slot te doen. Maar hij spreekt hier niet als Elia, de mens, maar hij spreekt hier als Elia de profeet Gods. Dan heeft hij alleen maar te zeggen wat God in Zijn woord hem heeft opgedragen.

Daar heeft Paulus ook wel iets van begrepen. Dacht u dat ik nog een behager van mensen was? Zoek het maar na in Galaten 1 vers 10. Dacht u dat ik een behager van mensen ben? Dan zou ik geen dienstknecht van Christus zijn. Dus de ambtsdragers hebben de mensen niet te behagen. Ze hoeven zich ook niet tegen hun haren in te jagen. Natuurlijk niet. Of tegen zichzelf in het harnas te jagen, door hun onoplettendheid, of wat dan ook. Maar ze hebben onverschrokken het ganze Woord Gods uit te dragen. Of we dat nu aangenaam vinden, of we dat nu accepteren of niet. Achab accepteert het nooit. Nooit! Hebt u mij gevonden, o mijn vijand? Kijk, dat kun je denken. Dat kan zelfs een kind van God denken, die onder de eerste bearbeiding van Gods Geest ligt om hem te ontdekken aan de boosheid van zijn hart. Dan moet hij soms vanaf de kansel horen wat er allemaal mis is.

Dan gaat hij zeker buigen? Denkt u dat dat het eerste is? Dat ze dan gaan buigen? Dat ze het er dan direct mee eens worden, als God hen de zonde en de schuld en met alles wat daar bij hoort, aan komt te zeggen? Welnee. Dan worden ze opstandig. Daar keren ze zich tegen. Daar willen ze niets van vinden. Dan kan het ook in hun hart leven: "Hebt u mij gevonden, o mijn vijand?"

Maar Elia laat zich niet van de wijs brengen. Want hij is gekomen om te zeggen wat God te zeggen heeft. Dan weten wij uit het vervolg van de geschiedenissen van de Koningenboeken dat Achab niet alleen in die wijngaard is geweest. U moet maar eens kijken in 2 Koningen 9 vers 25 en vers 26. U weet, Jehu moest gezalfd worden tot koning over Israël in de plaats van Achab. En Jehu zou het oordeel van God over het geslacht van Achab gaan brengen. Wel, diezelfde Jehu heeft hier op dit moment bij Achab in de wijngaard van Naboth gestaan en gehoord wat Elia namens Gods heeft gezegd. Want ik lees in 2 Koningen 9 vers 25: "Toen zeide Jehu tot Bidkar, zijn hoofdman: Neem (dat is de koning van Israël, de zoon van Achab), werp hem, die dode, op dat stuk land van Naboth, die Israëliet. Want gedenk, als ik en gij nevens (dat is naast) elkaar achter zijn vader Achab reden, dat hem de Heere deze last oplegde, zeggende: Zo Ik gisterenavond niet heb gezien het bloed van Naboth en het bloed van zijn zonen, zegt de Heere, en Ik u dat niet vergelde op dit stuk land, zegt de Heere. Nu dan, neem, werp hem op dat stuk land naar het woord des Heeren". Dus wat Elia hier zegt, daar is Jehu getuige van geweest.

En dan krijgt Achab aan te horen hoe zijn hele geslacht door God zal worden uitgeroeid. Nu heeft Achab in de omgang met Elia wel geleerd: alles wat Elia heeft gesproken is tot nu toe uitgekomen. Elk woord dat hij heeft gesproken, geen één daarvan heeft God ter aarde laten vallen. Alle mannen zullen gedood worden. En wat niet in de stad gedood wordt en door de honden gegeten wordt, dat wordt in het veld gedood en door de vogelen des hemels gegeten worden. Het zal maar over je kinderen en over je kleinkinderen gaan. Want het is waar wat God in Zijn wet spreekt. Dat Hij de zonden der vaders bezoekt aan de kinderen tot in het vierde geslacht, namelijk van degenen die Mij haten. Hatens betekent dat je God niet liefhebt. Daar zit niets tussenin hoor. Tussen haten en liefhebben zit niets in. Geen grijs gebied, gemeente, waar je nog een beetje vrij kunt zeggen: "Ik heb niet dit en ik heb ook niet dat". Nee, je bent een hater van God of je bent een liefhebber van God. En anders ben je niet. Er zitten in de kerk alleen maar mensen die God met hun hart en leven, bewust of onbewust, haten, of mensen die door genade, het van zichzelf wetend of het uitlevend, waar hun geweten hen aanklaagt, nochtans God liefhebben. Er zitten maar twee soorten mensen in de kerk. Er gaan ook maar twee soorten mensen zometeen naar huis. Je gaat naar huis als een die God haat, of je gaat naar huis als een die God mag liefhebben. En als u meent dat er meerdere dingen mogelijk zijn, wijs het dan maar aan in de Bijbel. En als je het niet in de Bijbel kunt

vinden, dan moet je toch maar je eigen opvattingen aan de wilgen gaan hangen en maar gauw begraven achter huis. En daarom, het kan niet anders: of we zijn Achab, of we zijn Elia. Of we zijn Izébel, of we zijn Naboth. Maar je kunt niet iets daar tussenin zijn. Want dat leert Gods Woord uitdrukkelijk niet. Ontzaglijk!

En dan horen wij dat dat bericht, dat ontzagwekkende oordeel, wat je toch wel op je benen moet laten trillen, dat je wereld vergaat, dat je een ogenblik krijgt te zien dat al je boze zonden, al die narigheid over je nageslacht uit zal storten, en dat je door je eigen slechte voorbeeld ook slechte kinderen en slechte kleinkinderen krijgt.

En een ogenblik gaat het even open voor Achab. En een ogenblik beseft hij hoe vreselijk zijn toekomst zal zijn. En een ogenblik slaat dat zo diep in zijn geweten. Niet in zijn hart hoor. Maar zo diep in zijn geweten, dat hij buigt en dat hij zijn koninklijke klederen af doet. Dat wil wat zeggen hoor. Dat zal wel indruk hebben gemaakt aan het hof. Want dat heeft niet maar een paar dagen geduurd. Hij legt zijn koninklijke kleed af en hij doet een zak aan, een jute zak, die trekt hij aan als koninklijke mantel. En hij werpt as uit de haard op zijn hoofd. Hij zit te treuren op de grond. En als hij wandelt, dan zie je dat hij door een zware last wordt gedrukt, want hij gaat langzaam. Dan denken wij: "Zou het nog? Zou het nog dat God hem tot bekering brengt? Zou het nog dat hij tot berouw voor die Allerhoogste komt? Zou het nog dat hij met zijn hart in het stof van dat as mag buigen?" Zou het voor God namelijk te groot zijn? Zou Zijn arm verkort zijn om Achab te bekeren? Zou Zijn Geest verkort zijn om dat zaligmakende werk in deze vuile zondaar te werken? Nee toch! Nee toch! Want als Achab dan zonder hoop zou moeten gaan, dan moet ik ook zonder hoop gaan.

En dan zien we toch dat God soeverein onderscheid gaat maken. Want die tollenaar achter in de tempel, die vertoonde dezelfde kenmerken als Achab. Een buigende zondaar onder de last van zijn leven, het oordeel aangezegd. En toch een wereld van verschil. Want iets kan er ontzettend op lijken, maar het is het niet. Daarom moeten we altijd maar tot een nauwgezet zelfonderzoek gebracht worden. Degenen die daar bang voor zijn, vertrouwen zichzelf blijkbaar niet. En degenen die er snel klaar mee zijn, zijn blijkbaar bang om al te nauw in hun leven toe te gaan zien. Want ik weet zeker, als Gods kind heel nauw gaat kijken en de Heere laat hem zien wat er nog allemaal over is, dan moet hij overal buiten komen te staan. Dan moet hij gaan zien, door ontdekkende genade, dat er nog zo ontzettend veel vleselijkheid bij hem gevonden is en wordt. En hoe dieper ze in de genade mogen afdalen, hoe meer ze hun vleselijkheid juist gaan zien, en hoe banger ze soms kunnen worden dat het met hen net als met Achab is. Dan kunnen ze zo bidden: "Heere, laat het toch niet over gaan in mijn leven, want ik ben bang dat het over gaat, want bij Achab was het maar een voorbij gaande droefheid. Het was maar een voorbij gaand buigen, het was maar een voorbij gaand langzaam gaan, het was een voorbij gaand gebukt onder de last van Gods oordeel gaan. Want hij kwam niet tot berouw uit haat tegen de zonde, en dus liefde tot God. Want alleen liefde tot God leert ons de zonde haten, alle zonden vijand te zijn. Maar het was de angst voor het oordeel.

Maar u moet wel eens zien hoe allergenadigst God is. Want hoewel God als de Kenner der harten wel proeft: het is maar voor een tijd en het is maar voor het oordeel en de angst en de vrees daar voor. Al weet God maar al te goed dat het niet zuiver in het leven van Achab ligt, en dat Achab toch niet op die plaats van de waarachtige, hartelijke boetvaardigheid en verootmoediging voor God kan komen. Dan moeten we uiteindelijk zeggen: omdat God die plaats voor hem toegesloten had. Daar kun je zo voor vrezen, nietwaar! Juist een kind des Heeren kan daar zo voor vrezen, dat die plaats van de waarachtige verootmoediging is toegesloten voor hen.

Achab heeft er niet voor gevreesd. Maar zie hoe genadig God is, dat Hij zelfs op uiterlijke bekering... En die was niet geveinsd. Zijn angst was niet geveinsd. Hij was niet onoprecht in die zak en onder dat as. Nee, daar was hij niet onoprecht in. Dat God hem daarin toch nog tegemoet komt. Weet u wat dat onderstreept? Gemeente, voor ons allen, hoezeer het waar is dat God in Zijn Woord heeft gesproken: dat Ik lust zou hebben in de dood van de goddeloze. God heeft geen lust in de dood van de goddeloze. En zelfs als hij zich slechts uiterlijk bekeert, wil de Heere in het oordeel over zijn leven nog matigen. Want dan zendt de Heere Elia terug: "Hebt gij gezien hoe Achab zich voor Mijn aangezicht vernederd heeft". Ja, zeggen wij, onoprecht, alleen maar uiterlijk. Dat zegt God niet hoor. Dat zegt God niet! Maar God zegt: "Ga maar naar hem toe en zeg maar dat het niet in zijn dagen zal gebeuren, maar in de dagen van zijn zoon". Is God niet goed voor buitengewoon slechte mensen! Wat heeft Achab er aan gehad voor zichzelf uiteindelijk? Hij is voor eeuwig verloren gegaan. Maar heeft hij er dan niets aan gehad? Als u uw kinderen en kleinkinderen door het zwaard van de vijand in erbarmelijke omstandigheden moet zien sterven, of de Heere bespaart dat voor u. Maakt dat uit of maakt dat niet uit? Dat je al dat leed, al dat schreeuwen, al die pijn en al die ellende niet hoeft te zien, dat is een algemene genade die de Heere hier Achab op zijn uiterlijke bekering betoont. Daarmee drijft Hij de pijl (mocht het zo zijn!) des te dieper in ons hart. Zondaar, zondares, jong en oud, onder en op de preekstoel: "Ik heb geen lust in de dood van de goddeloze, maar hierin dat hij zich hartelijk bekeert en zijn toevlucht zou nemen tot Hem Die tot zondaar is gerekend aan het kruishout, om door Hem van het oordeel, van de straf en van de schuld te worden ontslagen en vergeven".

Heden dan, zo gij Zijn stem hoort, o vijanden en vijandinnen, verhardt u niet, maar laat u toch met God verzoenen.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 105 : 3.

Zegenbede.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 2 Koningen 1

1 En Moab viel van Israël af na Achabs dood.

2 En Aházia viel door een tralie in zijn opperzaal, die te Samaría was, en werd krank. En hij zond boden en zeide tot hen: Gaat heen, vraagt Baäl-Ze-bub, den god van Ekron, of ik van deze krankheid genezen zal.

3 Maar de engel des HEEREN sprak tot Elía, den Tisbiet: Maak u op, ga op, den boden des konings van Samaría tegemoet, en spreek tot hen: Is het om-dat er geen God in Israël is, dat gijlieden heengaat om Baäl-Zebub, den god van Ekron, te vragen?

4 Daarom nu zegt de HEERE alzo: Gij zult niet afkomen van dat bed waarop gij geklommen zijt, maar gij zult den dood sterven. En Elía ging weg.

5 Zo kwamen de boden weder tot hem; en hij zeide tot hen: Wat is dit, dat gij wederkomt?

6 En zij zeiden tot hem: Een man kwam op, ons tegemoet, en zeide tot ons: Gaat heen, keert weder tot den koning, die u gezonden heeft, en spreekt tot hem: Zo zegt de HEERE: Is het omdat er geen God in Israël is, dat gij zendt om Baäl-Zebub, den god van Ekron, te vragen? Daarom zult gij van dat bed waarop gij geklommen zijt, niet afkomen, maar gij zult den dood sterven.

7 En hij sprak tot hen: Hoedanig was de gestalte des mans die u tegemoet opgekomen is, en deze woorden tot u gesproken heeft?

8 En zij zeiden tot hem: Hij was een man met een harig kleed en met een lederen gordel gegord om zijn lendenen. Toen zeide hij: Het is Elía, de Tisbiet.

9 En hij zond tot hem een hoofdman van vijftig met zijn vijftig. En als hij tot hem opkwam (want zie, hij zat op de hoogte eens bergs), zo sprak hij tot hem: Gij man Gods, de koning zegt: Kom af.

10 Maar Elía antwoordde en sprak tot den hoofdman van vijftig: Indien ik dan een man Gods ben, zo dale vuur van den hemel en vertere u en uw vijftig. Toen daalde vuur van den hemel en verteerde hem en zijn vijftig.

11 En hij zond wederom tot hem een anderen hoofdman van vijftig met zijn vijftig. Deze antwoordde en sprak tot hem: Gij man Gods, zo zegt de koning: Kom haastelijk af.

12 En Elía antwoordde en sprak tot hen: Ben ik een man Gods, zo dale vuur van den hemel en vertere u en uw vijftig. Toen daalde het vuur Gods van den hemel en verteerde hem en zijn vijftig.

13 En wederom zond hij een hoofdman van de derde vijftig met zijn vijftig. Zo ging de derde hoofdman van vijftig op, en kwam en boog zich op zijn knieën voor Elía, en smeekte hem en sprak tot hem: Gij man Gods, laat toch mijn ziel en de ziel van uw knechten, van deze vijftig, dierbaar zijn in uw ogen!

14 Zie, het vuur is van den hemel gedaald en heeft die twee eerste hoofdman-nen van vijftig met hun vijftigen verteerd; maar nu, laat mijn ziel dierbaar zijn in uw ogen!

15 Toen sprak de engel des HEEREN tot Elía: Ga af met hem, vrees niet voor zijn aangezicht. En hij stond op en ging met hem af tot den koning.

16 En hij sprak tot hem: Zo zegt de HEERE: Daarom dat gij boden gezonden hebt om Baäl-Zebub, den god van Ekron, te vragen (is het omdat er geen God in Israël is,

om Zijn woord te vragen?); daarom, van dat bed, waarop gij ge-klimmen zijt, zult gij niet afkomen, maar gij zult den dood sterven.

17 Alzo stierf hij, naar het woord des HEEREN dat Elía gesproken had; en Joram werd koning in zijn plaats, in het tweede jaar van Joram, den zoon van Jósafat, den koning van Juda; want hij had geen zoon.

18 Het overige nu der zaken van Aházia, die hij gedaan heeft, is dat niet ge-schreven in het boek der kronieken der koningen van Israëel?

Met de hulp des Heeren hopen wij te luisteren naar de boodschap zoals die tot ons uit dit gedeelte. Wij schrijven er onder:

DE LAATSTE WAARSCHUWING

- 1^e. Ahazia's hardnekkig verzet.
- 2^e. Elia's ernstige boodschap.
- 3^e. Gods geduldige verdraagzaamheid.

Gebed.

Zingen Psalm 135 : 3, 9 en 10.

Wij lezen in het laatste hoofdstuk van de 1^e Koningen het droevige einde van Achab. Hoe hij door Gods voorzienigheid geraakt wordt op een alleronmogelijkste plek. Hoe hij dodelijk getroffen wordt, hoewel hij alles gedaan heeft om God uit de handen te blijven, alles gedaan heeft om het woord van God in zijn leven ijdel te maken en aan te tonen dat God geen waarheid spreekt. De Heere velt hem. En dan moet u er maar op letten, u leest het maar eens een keer na, telkens weer klinkt het: "En het geschiedde naar het woord des Heeren". Gemeente, daarin zit een zeer ernstige boodschap voor ons alle-maal. Alles zal geschieden naar het Woord des Heeren. Alles wat u leest in de Bijbel en alles wat u daar al uit gehoord hebt in uw leven, verklaard vanuit dat Woord, zal geschieden. Geen woord van God zal ter aarde vallen. Alles zal vervuld worden. Hij zal met u en met mij, met ons allen handelen naardat Hij in het Woord tot ons gesproken heeft. Daar gaat niets van af. Laat dan de geschiedenis van Achab u tot een afschrikwekkend, maar ook nog een tot God doen vluchtend voorbeeld zijn. Want eenmaal zult u ook de laatste waarschuwing gehoord hebben die God voor u bedoeld heeft. En wat zullen al die waarschuwingen, ook de laatste, uitgewerkt hebben? Hoe Achab ook gewaarschuwd is en hoezeer de hand van God ook in zijn leven geopenbaard is, hij wilde er niet onder bukken en buigen, en hij is in zijn zonde gestorven en voor eeuwig verloren gegaan. Hetzelfde is met zijn zoon gebeurd. Dat is een extra aansporing voor ons als ouders. Het voorbeeld dat wij geven, reken erop ouders, dat is het voorbeeld wat zij zullen volgen. Dan gaat het er niet om dat wij ze fatsoenlijk en netjes hebben opgevoed. Dat is belangrijk. Maar het is de kern niet. Als ze burgerlijk en beschaafd zijn, redelijk in het gareel lopen en aardig terecht komen, is dat allemaal mooi, en daar mag je de Heere voor danken. Maar het is tekort voor de eeuwigheid. Want dan zal er toch een wonder van genade in hun leven verheerlijkt moeten zijn, dat we mogen zien aan hen dat ze de Heere vrezen. Als je de Heere vreest, dan heb je Zijn Woord hartelijk lief, al struikel je in vele. Maar wie de Heere vreest, buigt voor Zijn Woord. En naar dat Woord komt Hij te vragen. Want als Gods Geest in je hart regeert, dan gaat je hart uit naar dat Woord. Dan kun je tien keer vallen... Nee, ik zeg het maar zoals de Bijbel het zegt. Dan kun je zes keer vallen, maar zelfs de zevende keer word je nog

weer opgericht door God Zelf. Want Hij laat niet varen het werk van Zijn handen. Daar hoef je ook nooit iets in waar te maken. Maar het gaat er wel om of wij dat in onze kinderen, maar ook in ons eigen leven, mogen opmerken. Welke gang maakt u? Want het wordt voor ons niet beslist in de laatste ogenblikken hoor. Dat zijn de slechtste ogen-blikken van ons leven. Maar de meeste bomen, zo las ik van de week ergens heel treffend; de meeste bomen staan in hun leven al of naar de noorderkant geneigd, of naar de zuiderkant geneigd. Tijdens je leven hoor. De gang door je leven (daar hoop ik vanmiddag ook nog wel het een en ander over te zeggen), die openbaart waar het naar toe gaat, die openbaart waar onze nauwste betrekking in ons leven ligt. Of dat een trekking naar boven is, of een trekking naar de aarde. En bij alle winden die er waaien, onze levensboom laat tijdens ons leven zien waar wij toe neigen en waar de boom ook zal vallen. Goed onthouden, gemeente! Want het komt niet slechts op een belevinkje aan. Die moet er zijn. Het komt er niet op aan of je iets hebt. Maar het komt er op aan dat je aan je leven mag zien waar het naar toe gaat. En die het om God te doen is, dat is in hun leven te zien, met al hun zonden en schuld hoor. Maar het is in hun leven te zien, want daar zorgt God Zelf voor. De Geest trekt hen naar God toe, onwederstandelijk. Of je leven gaat naar de aarde toe. Dat zien wij ook in het leven van Ahazia. Dan kunnen wij vanmorgen allemaal denken: dat is wel heel extreem, dat is buitengewoon ernstig, verschrikkelijk, als je zoveel hebt meegemaakt, als je ziet hoe het woord van God in het leven van je vader elke keer weer in vervulling is gegaan, dat het met de handen te tasten is. Dat je denkt: hoe kun je nu nog tegen God strijden? Hoe kun je nu nog je knieën stram houden? Hoe kun je nu nog hardnekkig je tegen Hem verzetten? Als het met de handen te tasten is dat God niet met Zich laat spotten en dat Hij het woord dat Hij heeft gesproken altijd vervult. En straf en loon beantwoorden aan Zijn eer.

U kunt het ook met de handen tasten. En jij ook, jongen, meisje. Want je hoeft maar je Bijbel te lezen en je ziet: Gods Woord feilt nooit. En als het al geldt voor alles wat er gebeurd is, gemeente, dan zal dat ook betekenen voor alles wat nog gebeuren moet en zal. Als God de zondaar die aan zijn zonden vasthoudt, in het verleden niet heeft zalig gemaakt, zoals Gods Woord getuigt, dan zal Hij dat ook in de toekomst nimmermeer doen. Dus het komt dan wel aan op waarachtige bekering en een godzalige levenswandel die daar onherroepelijk en onlosmakelijk mee verbonden is. Ahazia heeft zich tegen God verzet. We lezen in de laatste verzen van 1 Koningen 22: "Ahazia, de zoon van Achab, werd koning over Israël te Samaria, in het zeventiende jaar van Josafat, de koning van Juda, en regeerde twee jaren maar over Israël. En hij deed dat kwaad was in de ogen des Heeren, want hij wandelde in de weg van zijn vader en in de weg van zijn moeder en in de weg van Jerobeam, de zoon van Nebath, die Israël zondigen deed. En hij diende Baäl en boog zich voor hem en vertoornde de Heere, de God Israëls, naar alles wat zijn vader gedaan had". En dan lezen we aan het begin van ons hoofdstuk: "En Moab viel af na Achabs dood". Dat was ook al een teken aan de wand voor Ahazia. Ahazia had kunnen weten dat Moab zich onder zijn gezag vandaan worstelde, omdat hij tegen God gezondigd had.

Gemeente, dat betekent dat wij ons ook altijd maar te onderzoeken hebben. De tegenslag in mijn leven, waar komt dat nu vandaan? De tegenslag in mijn leven moet mij altijd brengen tot een nauwgezet onderzoek van mijn leven. "Heere, ga ik zondige wegen?"

Dat heeft Job ook gedaan hoor. Job is ook zijn wegen nagegaan. "Heere, is het dat ik om mijn zonden geslagen word?" Toen mocht hij in oprechtheid toch getuigen: "Hoewel ik niet zonder zonden ben, kan ik nochtans geen reden vinden voor Uw

heilig aangezicht, dat Gij mij zo slaat". Dan zijn er andere bedoelingen die de Heere er mee heeft. Maar laat het eerste zijn, tegenslag, dat het u uw leven doet onderzoeken. Heere, is het om mijn onbekeerlijkheid? Als Ahazia zijn leven had onderzocht, dan was hij wel bij zijn zonden uit gekomen hoor. Als hij het eerlijk voor het aangezicht van de Heere had gebracht, dan had de Heere hem er wel op gewezen waar het aan lag. Hij wist het ook wel. Daarom kon die man de Heere niet zoeken. Want je kunt de Heere niet in waarheid en oprechtheid zoeken als je aan je zonden vast houdt. Dat is nog wat anders wanneer je ervaart dat de zonde u en jou vast houdt. Dat kennen al Gods kinderen. Die weten wel hoe de zonde hen nooit zal laten gaan, en hoe ook de satan, hoe afgebroken, hen zal bestormen en bespringen. Maar er zit een groot verschil tussen of ik de zonde aankleef, of dat de zonde mij aankleeft. Dat is een groot verschil. Dat is het verschil van leven en dood.

Ahazia kleefde de zonde aan. De zonde was zijn leven en hij wou niets met de God van Israël te maken hebben, hoewel ook hij van dat vuur op de Karmel af wist, hoewel ook hij van dat water af wist, hoewel ook hij van de smartelijke dood van zijn vader en moeder af wist. En toch door gaan. Dat is nu een mens. Dat zijn wij nu ook hoor. Al komt het er bij Ahazia zo extreem uit. Dat zit in ons allemaal. Wij zetten alles op het spel voor onze zaligheid. Liever onze zonden bedrijven; liever vast houden en vast roesten, dan de knieën buigen en met de zonde in de strijd geraken. Dacht u dat het bij Gods volk anders was?

We lezen van Ahazia, die valt van het raam. Er zijn rabbijnse schrijvers die zeggen: dat was omdat zijn feest hebben gehad, en hij was dronken, en ze waren daar op dat grote platte dak van het paleis, en daar stonden natuurlijk traliën omheen. Er stond een hekwerk omheen. Dat moest van God. Maar daar viel hij door heen. Hoe kan dat nu? Omdat God het wilde. God wilde dat hij viel. Maar God wilde nog niet dat hij dood viel. Daarom viel hij zonder te sterven, maar hij werd wel krankt. Dat wilde God ook. Want Hij wilde Ahazia er aan herinneren wie hij was. En Hij wilde Ahazia nog een laatste waarschuwing geven, al zou het zijn om Zichzelf te verheerlijken in het vrijmaken van Ahazia tot diens verdoemenis. Want God geeft de laatste waarschuwing niet altijd met bekering. Maar Hij kan de laatste waarschuwing ook geven met verharding. Kijk maar naar onze geschiedenis. Dat moet ons bevreesd maken om elke waarschuwing van de Heere in de wind te slaan. Want hoe meer je het in de wind slaat, hoe meer je er aan voorbij gaat, hoe harder je wordt en hoe rijper je voor de hel wordt. Want als een mens sterft, dan valt hij als een rijpe vrucht of in de hel, of bij God in de hemel hoor. Want God rijpt een mens tijdens zijn leven voor één van die twee bestemmingen.

En dan maar weer, welke kant gaat de boom van uw leven op? Welke kant staat hij op? Onderzoeken hoor, want je kunt het weten hoor. En of je het kunt weten. Ahazia's boom neigde steeds meer, hij lag al bijna op de grond hoor, naar de noorderkant van de eeuwige buitenste duisternis.

En als Ahazia zo ziek is, dan laat hij boden gaan naar de god van Ekron, Baälzebub. Of zoals de Heere Jezus hem noemt in Matthéüs 12: Beëlzebub. Als wij zingen in Psalm 135 over de goden van het heidendom, van zilver en steen, och, dan zou de wereld kunnen lachen, want ja, dat soort goden hebben ze niet meer. Och, misschien nog ergens een stam ergens in Afrika, of in de wouden van Zuid-Amerika misschien. Het zou kunnen dat ze daar nog... Ja, maar dat bedoelt de Heere niet in Zijn Woord met de afgoden. Weet u wat Paulus zegt? De afgoden, dat zijn de duivels. Die duivels maken in ons leven allerlei afgoden. We maken een afgod van onze man of van onze vrouw. We maken een afgod van onze kinderen. We maken een afgod van ons mooie leven. We maken een afgod van ons geld. We maken een afgod van het

besteden van onze tijd aan alle dingen, maar vooral niet aan het lezen van Gods Woord. Waar kun je wel niet allemaal een afgod van maken! Al die afgoden, alles buiten God aanbidden is de duivel aanbidden, zegt Paulus.

Ahazia stuurt boden naar Ekron toe. Aan God in de hemel denkt hij niet. Aan de God van het vuur, aan de God Die Zijn woord altijd vervult, aan die God Die Zich ontfermt op het gebed van de gans ontblootte, aan die God Die recht-vaardig is in al Zijn straffen, maar in Zijn barmhartigheid nog genade wil schenken aan een arme smekeling. Daar denkt hij niet eens aan. Dat komt niet in hem op. Want zo hardnekkig verzet hij zich. We moeten het maar onderzoeken in ons eigen leven wanneer we om hulp verlegen zijn, om raad verlegen zijn, wanneer we in omstandigheden terecht zijn gekomen die ons teveel zijn, waar wij niet weten hoe we er uit moeten komen, hoe we moeten handelen, welke kant we op gaan. Waar komen wij dan uit? Tot wie en wat nemen we dan onze toevlucht? Als de liefde Gods in het hart is uitgestort, dan komen we bij de Heere uit. Niet met een formeel gebed, hoewel het altijd goed is om te bidden, al is het maar met je verstand. Dan mag je erbij zeggen: "Heere, ik krijg mijn hart er niet in mee, en ik weet dat ik een zondig hart heb en dat ik niet echt kan bidden". Zeg het er maar bij. Maar het is beter om zo te bidden dan niet te bidden.

Waar komt u uit? Waar kom jij uit? Want dat zijn nu de momenten waaruit blijkt: waar trekt het hart naar toe? Waar hebt u uw hart op gezet? Van waar verwacht u hulp en bijstand? Is dat met de dichter van Psalm 121? "Ik hef mijn ogen op naar U Die in de hemelen zit. Van U verwacht ik mijn hulp". Is dat het hart bij ons?

Ahazia niet. Hij stuurt zijn boden uit, maar die komen al vrij snel weer terug. Daar verbaast hij zich over. Misschien heeft hij zich er wel aan geërgerd. Waarom zijn ze niet door gegaan? Het kan echt niet dat ze er al geweest zijn. Dat heeft veel te kort geduurd. Dan krijgt hij een boodschap te horen. Het klinkt tot drie keer toe in ons hoofdstuk. De eerste keer zegt de Engel des Heeren, de Zoon van God, Jezus Christus, Die al Zijn dienstknechten leidt, Zijn ware, geroepen dienstknechten. Die zegt het tegen Elia. En vervolgens zegt Elia het tegen die boden. En de boden zeggen het tegen Ahazia. En tenslotte zegt Elia het zelf tegen Ahazia. Tot drie keer toe. Wat? "Is het dat er geen God in Israël is?" Eigenlijk staat er in het Hebreeuws: "Is het dat er geen 'enkele' God in Israël is, dat gij naar de god van Ekron gaat om te vragen? Zeg Ahazia dat hij niet meer van dat ziekbed zal opstaan, dat God hem niet zal genezen, maar dat hij zeker de dood zal sterven". Dat is niet het bericht waar wij op zitten te wachten. Dat is niet het bericht waar ook maar een mens naar uit ziet. Maar het is het bericht dat u en ik, allemaal, al gekregen hebben. Daar hoeft je echt niet ernstig ziek voor naar het ziekenhuis te gaan hoor. Als ze daar komen vertellen dat je ongeneeslijk ziek bent... Och, wat dat met een mens doet, jazeker. Maar laten we nu eens eerlijk zijn. Heeft de Heere ons dat al niet vanaf het begin van het Woord gezegd! Heeft de Heere niet gezegd: "Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven"! Hoe vaak heeft de Heere al tegen u en mij gezegd, al ben je misschien lichamelijk blakend gezond, geestelijk ben je dodelijk ziek. Geloof u dat nu? Hoe vaak hebt u het gehoord? Want dat zeg ik niet tot een paar mensen in de gemeente. Ik zeg het tot u allemaal. Ook achterin, als je met elkaar praat en andere dingen aan je hoofd hebt in plaats te luisteren naar de preek, omdat het toch niet belangrijk is. Zorg er voor dat je de geest van Ahazia niet gaat openbaren in je leven. Daarachter, allemaal, iedereen persoonlijk. Als ik u allemaal bij name had gekend (ik ken u nog niet allemaal bij name), dan zou ik al uw namen kunnen noemen, van de jongste tot de oudste. De Heere zegt het tegen mij, tegen ons allemaal: "U zult sterven, want u hebt tegen Mij gezondigd, en dat maakt dat Ik in Mijn toorn u zal verdelgen van de

aardbodem". Heeft God dat niet gezegd?! Wat werkt het nu uit? Geloof je er ook maar één letter van?

Dan moet u eens kijken hoe Ahazia met die boodschap om gaat. Daar moet u eens goed naar kijken. Elia brengt die boodschap. De boden gaan terug. In vers 6 komt het hem weer toe: "Maar gij zult de dood sterven". Dan zeg je: "Mens, dan schrik je toch! Dan zou toch de angst om je hart slaan. Dan zou je toch zeggen die vraag uit de Catechismus: "Is er dan nog een weg waardoor ik zalig zou kunnen worden? Is er nog een weg waarin de gerechtigheid van God genoegdoening zou vinden? Hoe kan ik sterven, want ik moet sterven". Ja, ik moet sterven. Maar door genade kan het worden: "Ik mag sterven".

Wat doet hij nu met die boodschap, met die zo ernstige boodschap? U moet er eens op letten wat hij doet. Hij gaat vragen: "Wie heeft die boodschap gebracht?" Die boodschap, daar gaat hij zo in een keer overheen. Die legt hij zo naast zich neer. Daar denkt hij helemaal niet over na. Maar hij vraagt: "Wie heeft dat gezegd?" Doen wij dat ook allemaal niet? Wij praten veel liever over degenen die de boodschap brengen. Want dominees zijn nogal eens een dankbaar onderwerp voor gesprek. Dan praten over die mannen. Maar de boodschap die ze hebben gebracht. Dat is trouwens ook de list van ons hart. Wij maken de boodschap krachteloos door ons te gaan richten op degene die het heeft gezegd. We zeggen dan niet: "Er mankeert van alles aan die man". Dat is waar hoor. Want als je de boodschap moet geloven omwille van een dominee, nou, misschien dat er een paar over blijven die het voordeel van de twijfel geeft. Maar als je ze allemaal zou kennen... Als je bij al die dominees achter de voordeur van de pastorie kon kijken... Als je bij hen in het hart zou kunnen zien, wie zij zijn... Nou, reken erop, ik zou er geen één geloven hoor. Ik zou het woord van geen enkele dominee aannemen als dat moest op gezag van die man zelf. Want je valt met hen allemaal om. Er blijft van hen allemaal niets over. Want het zijn zondaren, vuile zondaren, die alleen maar van genade kunnen leven en die de boodschap die zij moeten brengen ook zelf in hun leven moesten leren geloven en blijven geloven. Dat is ook allemaal genade hoor.

Maar ziet u wel, de list van ons boze hart, we gaan voorbij aan wat ze zeggen en we richten ons op wie zij zijn en vervolgens wordt de boodschap afgekeurd, naast ons neer gelegd. We vragen niet: "Wat die man nu zegt, is dat nu naar het Woord, klopt dat nu met wat er staat?" Nee, natuurlijk niet. Want dan kom je er wel achter! Ze hebben niet gelogen. Ze hebben het niet verdraaid. Ze hebben het niet verkeerd voorgesteld. Want hier staat het.

Maar ziet u nu hoe Ahazia doet? Ziet u nu hoe wij in Ahazia onszelf ook terug vinden? Wie was die man? En dan komt hij er al gauw achter. Natuurlijk, dat kan er maar één zijn, zo'n harige mantel, die leren riem. Dat kan er maar één zijn. Dat is die gehate Elia. Dat is die man die het leven van zijn vader zo zuur heeft gemaakt. En al zijn bittere vijandschap gaat zich richten op Elia en in Elia op de God van Elia. Dat moet u goed zien hoor. In Elia op de God van Elia. Want Elia heeft zich terug getrokken. Waar? Op de geestelijke uitkijktoren van de binnenkamer. Hij heeft zich terug getrokken op de hoogte van een berg, om daar alleen te zijn met God en Zijn aangezicht te zoeken. Dat is de geestelijke uitkijktoren voor Gods kinderen. Daarin gaan zij de voeten van de Heere Jezus Christus. Dan zendt Ahazia, die de boodschap heeft verworpen, die er aan voorbij gaat, een hoofdman met vijftig om Elia te halen. En hoor dan het brutale. Daar moeten we maar niet boven staan. Het brutale uit zijn mond: "Gij man Gods". Dat klinkt met verachting uit zijn mond. Dan moet u ook maar een toepassing maken en een les uit leren. Wij allemaal. Over dominees, ouder-lingen, ach, er valt genoeg over te zeggen. En ze gaan in genoeg

dingen hele-maal mis. Maar als u daar liever over praat en ze niet de eer waardig keurt, waarvan God in Zijn Woord zegt: "Doe dat". Dan zijn ze onbruikbaar geworden voor u. Als wij kwalijk over ambtsdragers spreken, dan verhinderen wij daar-mee het werk van God. Eerlijk waar hoor. Daar staan we veel te weinig bij stil. Dan gaat het niet om die ambtsdrager, niet om de persoon van die ambtsdra-ger, maar om het ambt dat God hem nochtans heeft toevertrouwd. Of u dat allemaal kunt begrijpen en zien, ja, dat doet er niet zo veel toe. Maar het is wel een feit. En wie kwalijk over ambtsdragers spreekt: "Gij man Gods, kom af, zo zegt de koning". Die kan alleen maar een kwalijke behandeling van de Heere verwachten. Want eerlijk is eerlijk, als we nu allemaal zeggen dat wij van dezelfde lap gescheurd zijn, dus de dominee ook, de ouderlingen en de diakenen ook. Ja toch!! Allemaal van dezelfde lap gescheurd. Als dat nu zo is, hoe kunnen we dan boven hen staan? Hoe kan een van ons boven u staan dan? Als we nu echt van dezelfde lap gescheurd zijn! Als we dat nu gaan inleven, dan kunnen we ook niet meer boven een ander staan. Of wel?! Als Ahazia dat had in mogen leven, dan had hij Elia gevraagd zoals Hizkia Jesaja op bezoek kreeg. Want o, wat doet Hizkia anders dan Ahazia. En ze krijgen dezelfde boodschap! Gij zult sterven en niet leven. Maar Hizkia komt in het stof voor God terecht, en Ahazia wil God wel van de troon af trekken. Als hij kon, dan zou hij God de regering over zijn leven en dood onttrekken. Dan zou hij God zijn leven uit de hand rukken. Herkent u dat misschien ook uit uw eigen leven? Gij man Gods, kom af. En dan mag Elia door de Geest der genade, door de Geest van Jezus Christus, in de vaste kennis van zijn roeping en zending, wetend Wie Zijn God is, spreken. Niet voor zichzelf hoor. Pas op hoor, dat u denkt: "Nu gaat Elia zijn lesje leren, nu kan hij ze slaan en nu zal hij ze slaan". Maar dat was niet in zijn hart. Als dat in het hart van een ambtsdrager is, heeft hij God niet mee. Reken er maar niet op. Als hij komt om zichzelf te verdedigen, als hij komt enkel en alleen om zichzelf te redden in zijn eigen gezag te stellen, dan heeft hij God niet mee, en dan zal hij in al zijn zwakheid ook wel openbaar komen. Maar Elia die het van God verwacht en in deze smaad en brutaliteit ziet hoe God hardnekkig wordt tegen gestaan en hoe de eer van God door het slijk wordt gehaald. Als hij dat ziet en bemerkt, dan wordt hij aangegrepen door de Geest van God, en dan zegt hij het: "Indien ik dan die man Gods ben, en indien dan Israëls God de Heere is, dat vuur van de hemel afdale en u met uw vijftigen vertere". Mensen, als je je tegen God verzet, dan zal dat vroeg of laat ook in uw leven gebeuren. Dan zal Hij u ook verteren. Want wie tegen God strijdt, die strijdt een verloren strijd. Jonge mensen, je kunt denken: "Nu nog niet, ach laat hem toch praten, het is in Doornspijk allemaal een beetje zwaar, ergens verderop gaat het immers wel wat anders". Ja, als je je zo redt, dan red je je ook zonder God hoor. Want degenen die het om waarheid te doen is gaan niet Doornspijk vergelijken met weet ik veel wat, maar die gaan wat er in Doornspijk wordt gezegd vergelijken met wat God in Zijn Woord zegt. Die gaan daar niet heerlijk over discussiëren om vervolgens zich door andersdenkenden te laten bevestigen "zo is het niet, het is een beetje anders". Mensen, als je het daarop durft te wagen, dan zou ik je ernstig willen waarschuwen: "Doe het niet, doe het niet!" Want je moet het vergelijken met wat God in Zijn Woord zegt. En dan moet je maar vragen of je ook door de Geest dat Woord met het licht van God mag lezen. Want bij de dood is het wel of wee hoor. Als wij sterven komt het er echt op aan of wij door Christus gezaligd worden en in Christus geborgen zijn en door genade op God hebben leren hopen, en de onbegrijpelijke en oneindige barmhartigheden van God voor zulk een als ik ben hebben geproefd of niet hoor. Want je kunt een heleboel zeggen, maar is het naar het Woord of niet? En wees dan niet te snel tevreden en klaar, want je ziel en zaligheid is het waard om er

alles voor op te offeren, en dat het werkelijk waarheid in je leven mag zijn. Dat is het Woord van God. Dat is je ziel waard. Zet toch je ziel niet op het spel omdat je graag zo snel mogelijk klaar wil zijn, zodat je nu hier kunt leven zoals je graag wilt en straks nog sterven kunt en ook nog zalig wordt. Wees er niet te snel mee klaar, want ik lees in de Bijbel van niemand dat ze er snel mee klaar zijn.

Maar laat het je ernst zijn, want je zaligheid en je eeuwige bestemming is er mee gemoeid. En wat heb je dan aan je gedachten, en wat heb je er dan aan als je in de dood er achter komt dat het een leugen is, dat het een luchtbel is geweest. Wat heb je daar dan aan?! Want wij zijn van zulke domme mensen, allemaal, domme mensen. Dat is de domheid van Ahazia. Want let er op, die mannen worden allemaal verteerd. Hij spaart er niet één. Misschien denkt iemand in de kerk: "Ja maar, één van die vijftigen stond er misschien heel anders in, die dacht er misschien heel anders over. Die had misschien wel zoiets van: ja, ik doe ook alleen maar mijn militaire plicht". Als je je plicht vervult in de weg van ongehoorzaamheid, dat wil zeggen "verzet tegen God", dan redt het je niet van de dood hoor. Als je je plicht vervult terwijl je meewandelt met hen die het niet om God te doen is, die Hem niet vrezen, die Hem niet liefhebben, die niet voor Zijn Woord beven. Als je met hen mee wandelt, dan kun je zeggen: "Ik denk er niet helemaal zo over". Maar God rekent het je wel aan dat je met hen mee loopt en geen afscheid neemt van hen die je ziel vervoeren, die je bedriegen. Dus wie zijn je vrienden, wie zijn je vriendinnen? Met wie ga je graag om? Door wie laat je je beïnvloeden? Dat is maar niet om het even. Eerlijk niet. Want ze werden alle vijftig door het vuur van de hemel verteerd. Dat vuur dat eerst dat offer had verteerd. Maar ze hebben alle eenenvijftig, ook die koning, dat offer versmaad. Ze hebben Gods barmhartigheid veracht. En ze hebben al Gods waarschuwingen in de wind geslagen. Toen heeft het vuur hen verteerd.

U moet mij dan maar zeggen dat ik vanmorgen iets zeg wat niet naar het Woord is. Je moet maar tegen mij zeggen dat ik mij vergis en wijs het dan maar aan in het Woord. Toe maar! Maar als ik mij dan vanmorgen niet vergis, gemeente, jonge mensen, en als nu van alles wat ik vanmorgen zeg u moet zeggen: "Ja, het staat er". Ga dan toch niet door in die wegen bij God vandaan. Ga dan toch niet door in het verachten van de Evangelienodigingen. Ga dan toch niet door in het voorbij gaan aan de barmhartigheden van die God. Maar buig dan toch je knieën en belijd dan toch dat je de eeuwige dood verdiend hebt en vraag dan of God iets van Zijn heiligheid en rechtvaardigheid in je leven zou willen openbaren, zodat je oprecht tot berouw mag komen. Dat je oprecht voor hem mag buigen. Dat je oprecht jezelf in stof en as mag verfoeien. Dat je in die weg mag leren vluchten tot de barmhartigheden van God, die vele zijn, want Hij is een gaarne vergevend God. Of staat je hart er niet naar? Dat je zegt: "Ja maar, ik heb gewoon geen zin. Ik heb er geen zin in. Ik zie het niet. Daar heb ik niets mee". Dan vrees ik voor je dat God je hart verhardt omdat Hij je wil doden als de zoon van Eli. Dan vrees ik voor u, gemeente, dat God u wil doden, zoals wij dat lezen van de zonen van Eli, Hofni en Pinehas. Ze werden gewaarschuwd. Ze wisten van de Godsspraak, maar ze hoorden niet naar de stem van hun vader. Waarom niet? God wilde hen doden. Zoek het maar na hoor in je Bijbel. Het staat er. Dan moet je vrezen als je vandaag nog in je onbekeerlijkheid voort wil gaan. Dan moet je toch wel vrezen als je als een Ezau in Izaks tent leeft. Zoals Ahazia als Ezau in Izaks tent heeft geleefd, want hij leefde onder de bediening van Gods Woord. Hij leefde onder de bediening van het genadeverbond. Hij was wellicht besneden en behoorde in ieder geval tot dat volk dat uit de lendenen van Abraham is voortgekomen. Hij behoorde tot die uiterlijke

gemeente die Christus, die God Zich had uitgekozen uit al de volkeren der aarde, om Hem te dienen en te vrezen. Maar hij heeft geweigerd.

En nu krijgt Ahazia, zo vlak bij de dood, terwijl hij zich zo heeft verzet, toch nog een laatste waarschuwing. En let er op, jonge mensen, oude mensen, u kunt in de komende week zo door God uit het leven worden weggerukt. Sommigen worden bijzonderlijk gespaard. Dat we het op zouden merken. Maar anderen worden niet gespaard. Dat je toch die laatste waarschuwing van God niet in de wind slaat. En wie weet, krijg je vandaag de laatste waarschuwing, de laatste nodiging. Dat God voor het laatst in uw/ jouw leven aandringt: "Bekeert u toch tot Mij, die God Die Zijn Woord uitzendt, en Hij heelt al uw krankheden en Hij vergeeft al uw zonden, en Hij maakt dat u in Zijn wegen zult wandelen". Die God van Wie wij lezen in Psalm 107: "Doch roepende tot de Heere, in al hun nood, in al hun angst, in al hun vrees, in al hun schuld". De Heere zond Zijn Woord en Hij verloste hen en Hij rukte hen uit hun kuilen. Want u moet niet denken dat de Heere ook maar één zondaar, die buigend in het stof, zoals die derde knecht. Kijk, die tweede was nog onbehoorlijker. Die durfde zelfs te zeggen: "Kom 'haastelijk' af". Maar die derde kromde zich, zo zeggen onze kanttekenaren. Hij kromde zich op zijn knieën om te buigen en in het stof voor Elia, en in Elia voor de God van Elia. Hij boog hier voor de gezalfde des Heeren. Elia is hier de gezalfde des Heeren, die gezalfde profeet. En daarin het beeld van de Heere Jezus Christus, Die de verborgen raad van God openbaart op aarde aan zondaren die de prediking van het Evangelie, waartoe Hij Zijn knechten uitzendt, goedertierenlijk, wanneer, wie en zolang Hij wil.

Die man buigt. Weet u wat dat betekent? Hij vreest het vuur van de hemel. Hij vreest dat niet alleen maar om lijfsbehoud. Maar ik geloof vast en zeker, die man heeft gevreesd uit eerbied voor God. En door geloof aan het woord des Heeren. Ziet u wel, ook daar in het leger heeft God nog wel een overblijfsel naar Zijn genadige verkiezing. En zeg nu maar niet: hoe kan dat? Daar heeft God voor gezorgd. Daar houdt God wel rekening mee. Daar hoeven wij ons niet druk over te maken hoor. Maar hij vreesde de Heere. Hij boog zijn knieën. En hij had maar één bede. Niet een bevel. "Laat toch mijn leven dierbaar zijn in uw ogen en het leven van mijn knechten". Het ware te wensen dat er nog zoveel werkgevers zouden mogen zijn die zo'n zielsgestalte hebben. Werkgevers die voor hun werknemers, voor wie zij verantwoordelijk zijn, bidden om hun eeuwig behoud. Die met hen begaan zijn in het licht van Gods Woord. Laat toch mijn ziel en de ziel van deze dierbaar zijn in Uw ogen. Heere, verschoon mij toch naar Uw genade. Delg, delg toch uit al mijn ongerechtigheden, onbekeerlijkheid, dat verzet. Heere, maak mij toch levend naar Uw Woord. Dan zegt de Engel van het verbond: "Ga maar met hem mee, voor zijn aangezicht hoef je niet te vrezen".

Dan komt hij Ahazia tegen. Dan komt hij de ziekenboeg in en daar ziet hij die doodzieke koning op zijn sterfbed. En de haat straalt uit zijn ogen. Niet uit Elia's ogen, maar uit Ahazia's ogen. Zo'n bemoeienis van de Heere in zijn leven. Zo'n vragen nog. Zo'n pppel nog. Nog niet weggesleept. En de haat straalt uit zijn ogen. Maar Elia is eerlijk en blijft eerlijk. En die geest geve de Heere met name de ambtsdragers, niet alleen in Doornspijk, maar in alle kerken. Die geest van Elia, om eerlijk te zijn en te blijven. En hij brengt dezelfde boodschap, de boodschap van God. U zult sterven en niet opstaan.

En wat horen we dan? Bekering? Horen we boetvaardigheid? Horen we een zondaar gaan kermen? Niets van dat alles. We lezen: en hij stierf. Hij stierf naar het woord des Heeren. De Heere spreekt twee- of driemaal, zegt God door Elihu in Job 3 vanaf vers 12. De Heere spreekt twee- of driemaal in het leven van elk mens. Dat wil

zeggen, menigvuldig. Menigvuldig heeft Hij gesproken in ons aller leven. En u hebt getrouwe uitleggers op uw weg gekregen, zoals Ahazia ook Elia, zonder ook maar één van de voorgangers hier in Doornspijk met Elia durven te vergelijken. En Hij heeft u uw schuldige plicht en de weg Gods uit het Woord aangewezen en niets verzwegen. Elia heeft tot het laatste toe de goddeloze het eeuwige wee aangezegd, en de rechtvaardige het eeuwige wel verkondigd in Christus.

Maar dan moet u uitzoeken, onderzoeken in uw leven, op dat punt komen: waar heeft het jou gebracht? Wat heeft de prediking onder u, in jouw leven, in jouw leven, in uw leven, in ons aller leven uitgewerkt?

Ahazia stierf en hij is gevallen in de handen van een verterend Vuur. Vreselijk is het om te vallen in de handen van de levende God buiten Christus, zonder genade, waar het leven niet geopenbaard heeft dat de wind van Gods Geest in je leven heeft geblazen. Ja, Hij heeft geblazen hoor. Want u moet niet denken dat God het niet meent vanmorgen, vanavond. De Heere meent het met u, met allemaal. Ik kan u allemaal aanwijzen, één voor één. De Heere wijst ook naar jullie. Hij meent het ook met jullie. Hij meent het met ons allemaal. God liegt niet. God bedriegt niet. Maar u, jij, wat is je antwoord?

Tenslotte, wat is je antwoord in het licht van het Woord van de Heere Jezus? Lukas 9, daar gaan ze door Samaria. De laatste gang naar Jeruzalem. In Samaria gaan alle deuren dicht. Doet u vandaag ook de deur weer dicht voor de Heere Jezus? Doe jij ook de deur weer dicht vandaag, voor het Woord Gods? U ook? Gaan de deuren weer dicht? Je gaat zometeen de kerk uit, de deur van de kerk gaat dicht, de deur van je hart zit nog dicht, de deuren van je oren gaan weer dicht. Geen plaats. Geen gehoor. Nou, zeggen dan twee discipelen, de boanerges, de zonen des donders, vervuld met de geest van Elia: "Heere, zullen wij ook om vuur van de hemel bidden? Zodat al die hoorders, die de deuren weer dicht gedaan hebben, en die vandaag weer met hun leven betuigen: "Nee". Zullen we maar bidden om vuur van de hemel, dat ze vandaag verteerd worden? Zou U vandaag Uw lankmoedigheid maar niet gaan toesluiten? Want het is toch wel genoeg geweest nu?"

Hoe lang staat uw boom al? Tachtig jaar misschien? Bij de kerktelefoon, negentig jaar? Jouw boom, veertien jaar, tien jaar? Hoe lang verdraagt God ons al als onvruchtbare bomen in Zijn wijngaard? Zullen we hem maar niet afkappen? Zullen we hem maar niet afschrijven? Zullen we hem maar niet met vuur van de hemel verteren?

Het mocht nog een wonder in uw oren worden, in uw hart, dat de Heere Jezus dan zegt, ook vandaag nog, tegen u die de deuren van uw oren hebt gesloten, tegen jou die je hart voor de boodschap van Gods Woord meer en meer dicht schroeit, dat Hij niet is gekomen om de mensenzielen te verderven. Maar Hij doet het wel als je je niet bekeert hoor. Maar Hij laat je vandaag misschien nog staan en misschien morgen nog. Waarom? Omdat Hij geen lust heeft om je te doden. Omdat Hij niet gekomen is om zondaren te verderven, maar omdat Hij gekomen is om te behouden. Heden dan, nu Hij je nog laat staan, geloof toch Zijn heil- en troostrijk woord. Verhard u niet, maar laat u leiden en met God verzoenen, eer u sterft.

AMEN.

Votum en groet.

Lezing van de Heilige Wet des Heeren.

Schriftlezing 2 Koningen 2 vers 1 t/m 15

1 Het geschiedde nu als de HEERE Elía met een onweder ten hemel opnemen zou, dat Elía met Elísa ging van Gilgal.

2 En Elía zeide tot Elísa: Blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar Bethel gezonden. Maar Elísa zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten. Alzo gingen zij af naar Bethel.

3 Toen gingen de zonen der profeten, die te Bethel waren, tot Elísa uit en zeiden tot hem: Weet gij dat de HEERE heden uw heer van uw hoofd weg-nemen zal? En hij zeide: Ik weet het ook wel, zwijgt gij stil.

4 En Elía zeide tot hem: Elísa, blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar Jericho gezonden. Maar hij zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten. Alzo kwamen zij te Jericho.

5 Toen traden de zonen der profeten, die te Jericho waren, naar Elísa toe en zeiden tot hem: Weet gij dat de HEERE heden uw heer van uw hoofd weg-nemen zal? En hij zeide: Ik weet het ook wel, zwijgt gij stil.

6 En Elía zeide tot hem: Blijf toch hier, want de HEERE heeft mij naar de Jordaan gezonden. Maar hij zeide: Zo waarachtig als de HEERE leeft en uw ziel leeft, ik zal u niet verlaten. En zij beiden gingen heen.

7 En vijftig mannen van de zonen der profeten gingen heen en stonden tegenover van verre; en die beiden stonden aan de Jordaan.

8 Toen nam Elía zijn mantel, en wond hem samen en sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld; en zij beiden gingen erdoor op het droge.

9 Het geschiedde nu als zij overgekomen waren, dat Elía zeide tot Elísa: Begeer wat ik u doen zal, eer ik van bij u weggenomen word. En Elísa zeide: Dat toch twee delen van uw geest op mij zijn.

10 En hij zeide: Gij hebt een harde zaak begeerd; indien gij mij zult zien als ik van bij u weggenomen word, het zal u alzo geschieden; doch zo niet, het zal niet geschieden.

11 En het gebeurde als zij voortgingen, gaande en sprekende, zie, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elía met een onweder ten hemel.

12 En Elísa zag het en hij riep: Mijn vader, mijn vader, wagen Israëls en zijn ruiteren. En hij zag hem niet meer. En hij vatte zijn klederen en scheurde ze in twee stukken.

13 Hij hief ook Elía's mantel op, die van hem afgevallen was, en keerde weder en stond aan den oever van de Jordaan.

14 En hij nam den mantel van Elía, die van hem afgevallen was, en sloeg het water, en zeide: Waar is de HEERE, de God van Elía? Ja, Dezelve? En hij sloeg het water, en het werd herwaarts en derwaarts verdeeld, en Elísa ging erdoor.

15 Als nu de kinderen der profeten, die tegenover te Jericho waren, hem zagen, zo zeiden zij: De geest van Elía rust op Elísa. En zij kwamen hem tegemoet en bogen zich voor hem neder ter aarde.

Met de hulp des Heeren hopen wij dit gedeelte met elkaar te beluisteren, de boodschap die daarin klinkt. Wij schrijven daarboven:

ELIA DOOR GOD THUIS GEHAALD

1^e. Wij overdenken dat zij samen die laatste reis maken. Dat komt vooral in vers 6 uit, waar wij lezen, helemaal aan het eind: “En zij beiden gingen heen”.

2^e. Elisa's begeerte. Dat vindt u in vers 9: “Het geschiedde nu als zij overgekomen waren, dat Elía zeide tot Elísa: Begeer wat ik u doen zal, eer ik van bij u weggenomen word. En Elísa zeide: Dat toch twee delen van uw geest op mij zijn.

3^e. Elia's opneming in vers 11: “En het gebeurde als zij voortgingen, gaande en sprekende, zie, zo was er een vurige wagen met vurige paarden, die tussen hen beiden scheiding maakten. Alzo voer Elía met een onweder ten hemel.

Gebed.

Zingen Psalm 104 : 1 en 2.

Wij zien nogal eens in de Schriften hoe twee kinderen Gods door de Heere aan elkaar verbonden worden. Niet alle kinderen van God worden op een bijzondere wijze aan elkaar verbonden. Al maken ze tesamen de gemeenschap der heiligen uit en zijn ze tesamen het lichaam van Christus, waarin niemand meer of minder is. Toch geeft de Heere soms dat je met één van Gods andere kinderen een bijzondere band mag krijgen. Denk bijvoorbeeld aan Naomi en Ruth. Je zou kunnen denken, als wij Petrus en Johannes sa-men uit zien gaan op het bericht van de vrouwen naar het graf. Maar het gebeurt ook weleens dat twee ambtsdragers, twee van God geroepen knech-ten, aan elkaar worden verbonden. Vaak zie je dan ook dat dat tot wederzijdse steun is, waarbij de een de ander mag leiden. Ik denk aan Mozes en Jozua. Jozua, die de opvolger van Mozes is, door de Heere Zelf aangewezen, en hoe Mozes Jozua onderwijst, ook vlak voor zijn sterven, vlak voordat hij de berg Nebo op gaat in Deuteronomium 31. Jozua, de Heere zal u niet begeven en Hij zal u niet verlaten, vertrouw op Hem, want Hij zal het maken; wees sterk en dapper in de Heere.

Ik merk het aan Paulus en Timótheüs. Hoe heeft de Heere hen samen gevoegd, dat Paulus zelfs mag zeggen: “Gij zijt mijn zoon, mijn geestelijke zoon”. Want die geestelijke banden gaan toch dieper en ze rijken ook verder dan de meest intieme en ook in liefde beleefde bloedverwantschap of liefdes-gemeenschap. Paulus schrijft Timótheüs vanuit zijn hart. We kunnen ons afvragen: hoe kan het nu dat Paulus zoiets schrijft? Vooral als wij menen dat het geestelijke leven vooral een leven van duisternis is en vooral weinig licht. Als we weleens de indruk kunnen krijgen dat het geestelijke leven meer een zaak van onzekerheid en twijfel is dan van vastheid. Paulus weet goed hoe de Heere hem tot bekering heeft gebracht. En Paulus wist heel goed hoe hij in Christus voor God rechtvaardig was. Dat heeft hij beleefd, daar heeft de Heere hem in onderwezen, en door de Geest heeft hij daar steeds dieper in mogen wortelen, zodat hij het ook uitjubelt, aan de ene kant: “Ik ellendig mens”. Hij zegt niet: “ik onbekeerd mens”. Hij zegt niet: “ik mens die nog twijfel of Chris-tus wel de mijne is”. Dat zegt hij niet. Maar hij zegt “ik ellendig mens, dat ik na ontvangen genade, nu ik mag weten dat ik het wettig eigendom van de Heere Jezus Christus ben en mag leven in die enige troost van leven en sterven, nog zoveel zonden, vuilheid en verdorvenheid in mijn vlees ontdek”. Dat zegt hij. En daarom, een diepe overtuiging van de vuilheid van je bestaan in die over-blijvende zonden, die staat de zekerheid niet in de weg hoor. En die staat het vaste vertrouwen, dat ik mag weten dat Hij mij ten hemel op zal nemen, zoals we straks hopen te zingen met Asaf, om eeuwig bij God te zijn. Het staat niet in de weg hoor. Het inleven van het overblijvend verderf. Maar het is wel zo: hoe slordiger het leven van Gods kind, hoe meer hij

geplaagd wordt door de onzekerheid. Maar daar is God niet de oorzaak van. Daar is zijn slordige leven de oorzaak van. En Paulus heeft in de zekerheid des geloofs geleefd. Hij ken-de een nauw leven met de Heere. Evenals Elia. En hij wist Wie zijn Verlosser was. Dat wist zelfs Job in de diepste ellende van zijn leven, toen het op het allerduisterst was. Die mocht door het geloof zo vast en zeker zijn, dat hij zei: "Al zou Hij mij doden, dan nog zou ik nog op Hem hopen en dan nog zou ik vertrouwen, dat al begrijp ik er niets van, Hij nochtans mij zal opnemen in heerlijkheid en dat ik God in dit mijn vlees, dat nu doorknaagd wordt door de wormen, God zal aanschouwen en ik zal geen Onbekende zien". Dat is de spraak van het geloof. Dan kan het zijn dat je met David zit, waar de ene afgrond tot de andere afgrond roept. Maar dan moet je niet menen dat hij aan zijn kindschap twijfelt, want daar twijfelt hij geen ogenblik aan in Psalm 42. Want God is zijn God, maar hij mist de gevoelige nabijheid en tegenwoor-digheid van God.

Maar nu nog even naar Paulus, om dan naar Elia te gaan.

Paulus wist van Wie hij was en Wie hij diende. Weet u dat ook? Of blijft dat altijd "zo zo"? Of moet u misschien zeggen: "Ik weet heel goed dat ik de Heere niet dien en dat ik de Heere niet ken". Dan krijgt u vandaag nog gelegenheid om tot bekering te komen. Dan krijgt u vandaag nog gelegenheid om de Heere te zoeken. En u weet niet of u morgen die gelegenheid nog krijgt. Paulus wist waar het naar toe ging in zijn leven. Niet slechts op het allerlaatst hoor. Maar als hij naar Timótheüs schrijft dat zijn einde vlakbij is... En och, zo zie je in de Schriften ook weer verschillen. Elia zegt er niets over tegen Elisa. Helemaal niets. Hij praat er niet over met zijn zielevriend en opvolger, die hij namens God heeft moeten zalven. Maar hij praat er niet over. En Paulus mag er vrij van getuigen. Dat doe je niet zomaar, en ook niet tegen iedereen. Zeker ook niet ongepast. Dat doe je alleen daar waar het kan. Daar kun je zo vertrouwelijk spreken. Daar mag je je hart weleens blootleggen. Dat doe je niet zomaar overal. Dat doe je zelfs niet zomaar bij alle kinderen van God. Maar Paulus mag zeggen wat er in zijn hart is. Waarom? Omdat Paulus bijzonder zal zijn? Zou het daarom in de Bijbel staan, denkt u? Omdat Elia bijzonder zou zijn? Niks er van. Helemaal niks er van. Omdat het Gods kinderen zou onderwijzen. Mag u nu ook vanuit die zekerheid spreken? Omdat de Heere Zijn volk zou onderwijzen: kijk nu, dat is nu wat Mijn Geest doet zoals Hij werkte in Paulus. En Paulus is niets en Apollos is niets, want Christus is alles. Elia is niets. Elisa is niets. Al achten, als het wel is, alle ambtsdragers hem zeer uitnemend in vergelijking met zichzelf. Maar ze zijn allemaal zondaren, van dezelfde lap gescheurd als wij. En ze zijn door diezelfde genade Gods opgezocht, en ze zijn vanuit hetzelfde welbehagen bearbeid. Daarom heeft alleen God verschil gemaakt. Maar het staat in de Schriften opdat we niet zouden zeggen: "Nou, die Paulus is toch wat". Nee, het staat in de Schriften opdat de kinderen Gods hun gemis zouden ontdekken, als ze zo nog niet kunnen spreken. Omdat de kinderen Gods zouden staan naar meer, want dan is er meer. Want dit is de gezonde stand van een kind Gods, als hij toch wel mag weten dat zijn staat bij God bewaard blijft. En dan zegt Paulus in 2 Timótheüs 4 vers 6: "Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande". En je proeft de vreugde in zijn woorden. Je proeft het uitzien. "Ik heb de goede strijd gestreden", mag hij met een eerlijk geweten getuigen. "Ik heb de loop eëindigd". En wat had hij ook alweer eerder gezegd: "Wat ik ben, dat ben ik door de genade Gods alleen". "Ik heb het geloof behouden. Voorts is mij weggelegd". Paulus, zeg je nu niet teveel. "Ik zeg niets meer dan wat ieder kind Gods in de troostrijke wetenschap dat Christus de zijne is, zal mogen zeggen". "Mij is weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter..." Wij zouden misschien liever zeggen: "Die lieve

Heiland". Maar Paulus siddert van vreugde als hij denkt aan die rechtvaardige Rechter, Die om Christus' wil zijn getrouwe Vader is. "De Heere, die rechtvaardige Rechter, in die dag mij geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning (dat is de verschijning van de Heere Jezus Christus) liefgehad hebben".

En zo gaan nu ook Elia en Elisa hun laatste reis maken. De Heere heeft ze bij elkaar gebracht. Dan gaan ze van Gilgal, een hele bijzondere plaats in Israël, want dat was de eerste legerplaats voor dat volk aan deze zijde van de Jordaan, na de intocht door de Jordaan. De eerste plaats waar ze weer het Pascha vierden, waar de jongetjes en de mannen die in de woestijn niet besneden waren, weer besneden werden. Het is de eerste legerplaats in het beloofde land.

En van Gilgal gaan zij naar Bethel. En van Bethel gaan zij naar Jericho, om vlakbij Jericho de Jordaan over te gaan. Dan horen we tot verschillende malen toe dat Elia tegen Elisa zegt: "Blijf nu maar hier achter". Dan kunnen we ons afvragen: "Elia, waarom doe je dat nu?" De kanttekenaar geeft aan dat er verschillende verklaringen voor zijn. Het is de bescheidenheid van Elia geweest. Bescheidenheid is een liefelijke genadedeugd. Bescheidenheid in het geestelijke leven is niet een zaak van het vlees, maar een zaak van de Geest. Bescheidenheid staat altijd naar nederigheid. De bescheidenheid zoekt nooit zijn eigen eer, en de bescheidenheid zet zichzelf niet vooraan, om te laten zien: "Moet je nu eens kijken hoe bijzonder ik ben". En eerlijk is eerlijk, wij hebben een vreselijk arglistig hart. Ook Gods kinderen hoor. En wat kunnen ze zo gemakkelijk zichzelf gaan bedoelen. Elia wilde zichzelf niet bedoelen. Daarom spreekt hij er met Elisa ook niet over. Zijn bescheidenheid maakt dat hij tegen Elisa zegt: "Blijf nu maar hier".

Het kan ook een andere reden zijn, of er bij komen. Misschien heeft hij Elisa, aan wie hij ook met hart en ziel verbonden is geweest, het verdriet willen besparen. En een derde verklaring is, en dat kon weleens de meest diepe zijn, misschien ook wel degene die bedoeld wordt. Dat hij Elisa wil beproeven. Gods werk wordt altijd beproefd. En wat had Elisa gezegd? Laat mij afscheid nemen van mijn vader en mijn moeder, laat mij hen kussen. Dat wil zeggen: voorgoed afscheid nemen. Om dan elke dag u te volgen, door weer en wind, in duisternis en licht, door de woestijn en de liefelijke weiden. Maar hoe de weg ook zal zijn, ik zal u volgen, waar de weg dan ook heen gaat.

En let u dan even op, dat dat toch wel een type is, een beeld is van Christus en de zondaar, die tot Hem getrokken wordt om Hem te volgen, en die hartelijke keus mag maken, door de krachtige werkingen van Gods Geest, om achter de Heere Jezus aan te komen. En dan moet u er ook maar eens op letten waar dat straks op gaat eindigen. Degenen die Christus aankleven met hun ganse hart en leven, dat zijn ook degenen die zullen ondervinden dat Christus voor hen een veilige weg door de dood heeft gebaad.

Elisa had gesproken. Nu blijkt dat Elisa door het geloof heeft gesproken. Want daarvoor zijn beproevingen nodig. Praten kan iedereen wel. Mooi praten kan iedereen ook wel. Vroom praten zou iedereen ook nog wel kunnen, want het vlees komt een heel eind. Maar als de beproevingen komen, dan komt het verschil openbaar. En niet één beproeving, niet twee beproevingen, maar drie beproevingen. Dat wil zeggen: gedurig weer. Dat hebben we ook in het leven van Elia zelf gezien. Nu gebeurt het in het leven van Elisa. Maar Elisa zegt: "Houd er over op, ik zal u niet verlaten, ik laat u niet alleen, maar ik ga met u mee". En zo gaan ze van Gilgal naar Bethel. En in Bethel is een profe-tenschool. Dat leert ons ook. Dat is ook goed om even te bedenken. Elia was dus niet de enige profeet in het tien-stammen-rijk of Juda. En Elisa was niet de enige opvolger van Elia. Maar er waren profetenscholen

die gesticht zijn door Godzalige mensen. En in die profetenscholen werden ze onderwezen door profeten die een bijzondere roeping hadden. Maar u proeft gelijk uit de Bijbel, die profeten van de profetenschool werden ook geleid door de Heilige Geest, kregen openbaringen bij God vandaan. Want die profeten komen naar Elisa toe en zij nemen hem, bij wijze van spreken, even terzijde en ze zeggen: “Weet u dan niet wat er gaat gebeuren? De Heere zal Elia opnemen in heerlijkheid. Hij zal uw heer, uw hoofd van u wegnemen”. Dan zegt Elisa: “Ik weet het wel”. Dat is ook wat! Twee kinderen van God. De één gaat zometeen ten hemel in op een gans bijzondere wijze, en de ander is hem van harte toegedaan, en ze willen het voor elkaar niet weten. De één vertelt het de ander niet. De één omdat hij iets niet wil zijn, en de ander, ach, hoe zou het in het hart van Elisa hebben gelegen? Eén ding is duidelijk hoe het lag. Tot het einde toe zou hij Elia aanhangen. Tot het einde toe zou hij met hem mee gaan. Hoe het ook zou gaan, niets zou hem kunnen scheiden dan alleen de Heere in die bijzondere daad van zijn hemelvaart aan deze kant van het graf. Maar ze hebben er niet met elkaar over gepraat. En ze wisten in de profeten-school even veel als Elia en Elisa.

En niet alleen bij Bethel, waar Elia Elisa opnieuw beproeft: “Blijf nu maar hier”. “Geen sprake van, ik ga met u mee”. Kijk, dat is ook de vasthoudendheid van het geloof. Dat vind je onder andere ook bij Ruth en Naomi. Het is de vasthoudendheid van het geloof, juist in de beproeving komt het uit waar nu werkelijk het hart naar uit gaat. En of nu werkelijk er een betrekking is gelegd tussen de Heere en je ziel, tussen die Zaligmaker en je ziel. Want wat er dan ook op afkomt, dan trekt het nochtans overal dwars doorheen in de strijd en de worsteling: achter Hem aan. En Elisa gaat mee.

Dan komen ze in Jericho. Daar is ook een profetenschool, met wel vijftig profetenzonen. Daar werden ze onderwezen in de wil van God. Reken er op dat Elia daar onderwijs heeft gegeven. Weet u wat dat aan geeft? Dat het voor een predikant, voor iemand die predikant wil worden, noodzakelijk is om een opleiding te volgen. Want er zijn maar enkelen die een bijzondere roeping als Elia en Elisa krijgen. Maar de meesten moeten gewoon de gewone weg gaan van de studie en het zich bekwamen in de weg van het gebruik van de middelen. Dat is niet minderwaardig! Het is zelfs onBijbels om daar een verschil tussen te maken. Kijk maar naar de Bijbeltekst van vanmorgen. En er zijn niet veel bijzonderen hoor. Daar kom je er niet tien van tegen in een land. Kijk maar naar het voorbeeld in de Schriften. Het waren er maar twee. En dat was nog in Israël. Degenen die de Heere mogen dienen en moeten dienen, omdat Hij hen roept in dat bijzondere ambt, hebben zich daarvoor te bekwa-men en te blijven bekwamen in de weg van de middelen. Want de Heere is een God Die middellijk werkt. Het komt niet zomaar ineens van bovenaf naar beneden vallen. Dat is maar bij ogenblikken. Ik denk even aan Luther, die bereidde zich altijd goed voor op zijn preken. Hij had een keer te weinig tijd gehad. Daar kon hij niets aan doen. Toen ging hij met vrezen en beven naar de preekstoel. Toen werd hij zo bijzonder door geholpen, dat hij dacht: “Dat kan ik volgende week wel weer doen”. Toen ging het niet. Toen kwam het naar hem toe: “Luther, je bent lui geweest”. Dus dan moet men zich bekwamen, middellijkerwijs. En als het soms niet gaat, dan kan de Heere wonderlijk uit-helpen. Maar daar mogen zij niet op hopen als ze genoeg andere tijd kunnen vrij maken daar voor.

Vijftig profetenzonen opnieuw. Ook daar weten ze het. En weer zegt Elisa: “Laat maar, ik weet het wel”. En die beiden gingen tesamen, in de liefde van Gods Geest aan elkaar verbonden. Dan denk ik ook nog weer even aan Da-vid en Jonathan. Och, wat zijn die woorden vuil omlaag gehaald. Wat zijn die woorden godslasterlijk omlaag gehaald. Als David na de dood van Jonathan zingt: “Uw liefde was mij

wonderlijker dan de liefde der vrouwen”. Maar alleen degenen die weten hoe de liefde Gods in het hart uitgestort, verbondenheid kan geven aan hen die datzelfde kennen en die dezelfde wegen gaan. Want ook al Gods kinderen gaan op aarde niet dezelfde wegen hoor. Die verstaan het, die liefde, die gaat er bovenuit. Want dat is een liefde die uit God is. Dat is een geestelijke liefde. Als het goed is (maar dat hoop ik vanmiddag nog wel te zeggen) is de liefde tussen man en vrouw ook een geestelijke liefde, en is dat ook een liefde die uit God is. Maar toch uit een andere bron. Hier vanuit Christus.

En dan gaan ze naar de Jordaan. Ik zei het zonet al, let dan op, dat dat een gang is van een zondaar die Christus leerde aankleven. Elia neemt zijn mantel af. Die mantel is niet bijzonder hoor. Als straks Elisa die mantel krijgt en ook op het water slaat, moet u niet denken dat dat een bijzondere mantel is. Net zo min als het water van de doop bijzonder water is op zich. Helemaal niet. Maar het is een symbool. Het staat ergens anders voor. Het wijst van zichzelf af naar iets geestelijks. Die profetenmantel van Elia wijst op de profetische bediening die God hem gegeven heeft. Die profetenmantel maakt duidelijk dat hij de gezalfde des Heeren is die het woord des Heeren heeft verkondigd, dat de Heere hem in dat ambt heeft gesteld. Hij heeft het zich niet aangematigd. Hij heeft die profetenmantel zichzelf niet omgeslagen. En in die profetenmantel als symbool wordt ook Elia op de Heere Zelf terug geworpen. En als ze daar voor dat water staan, neemt hij zijn profetenmantel af, die harige mantel, die hem zijn hele leven lang heeft gekenmerkt, waarin hij met verlies van zichzelf, met totale opoffering van zichzelf de Heere heeft gediend.

Hij slaat één keer op dat water. Hij spreekt niet en hij bidt niet. Hier wel, maar met zijn mond. En het water scheidt vaneen. Zo maakt Christus ruimte en plaats voor een droge doorgang voor al Zijn kinderen. Want Elia is een type, een voorbeeld, een schaduw van de Heere Jezus Christus. En al kunnen ze vlak voor dat water staan en weten ze niet hoe ze er doorheen moeten komen... Paulus wist het wel hoor. Want Paulus zegt in 2 Korinthe 5: “Wij dan hebben altijd goede moed”. Paulus, zeg je nu niet teveel? Nee, Paulus zegt niets teveel, want de Heilige Geest geeft het hem te zeggen. Wij hebben altijd goede moed, door het geloof in de Heere Jezus Christus, waardoor wij meer dan overwinnaars zijn. Dan kunnen ze er vlak voor staan... Dan moeten we oppassen, dan zullen we zeggen: “Ja, dat zijn de uitzonderingen”. Nee, dit zal de regel moeten zijn in het Koninkrijk van God. En als het anders is, dan kan het zijn dat God daar soevereine redenen voor heeft. Maar meestal is het een oorzaak die te zoeken is in het zondige hart en leven van Gods kind, dat in zijn hart zoveel ruimte geeft voor ongelof. Wij dan hebben altijd goede moed.

Elia slaat één keer op dat water en dat water scheidt vaneen en ze gaan er samen door. Als ze dan aan de overkant komen, dan komt er een vraag. Elia vraagt in vers 9: “Elisa, zeg eens, begeer wat ik u doen zal eer ik van bij u weggenomen worde”. Dat is de eerste keer dat hij het zegt. En dan even nadenken, mensen, jonge mensen, wat heeft Elia? Heeft hij een prachtig huis? Heeft hij veel geld? Heeft hij wijngaarden? Heeft hij veel om achter te laten? We lezen er niets van. Die man heeft in afgescheidenheid van de wereld geleefd. Dat geeft zulk een sterven. Daar moeten we ook goed op letten hoor. Als je de wereld lief hebt, dan ben je een vijand van God. Want Jakobus zegt: “Die de wereld liefheeft, die een vriend van de wereld is, die het goed met de wereld kan vinden, die gearmd met de wereld over straat en zelfs de kerk in gaat, die wordt een vijand van God gesteld”. Dat wil niet zeggen dat hij zich een vijand van God voelt. Maar God verklaart je tot Zijn vijand als je de wereld liefhebt. Denk dan niet dat je een aangenaam sterven zult hebben. Pas maar op, er zijn heel wat wereldlingen die een aangenaam sterven hebben. Die menselijk

gezien helemaal niet zo moeilijk sterven. Hoevelen trekken daar de conclusie uit dat het wel goed zou zijn. Dwaasheid. Pure dwaasheid. Want op grond waarvan trek je zulke conclusies? Het gaat regelrecht tegen het Woord van God in. Alleen het Woord van God verklaart ons wat recht en krom is, wat waar en onwaar is. En je kunt rustig sterven en toch gemakkelijk gaan. En iemand kan als het ware wegglijden en dat iedereen zegt: "Nu is hij beter af, nu is zij beter af". Op grond waarvan zeg je dat? Als dat geen grond vindt in het Woord van God, dat waarheid in het leven van de ander is geworden, dan kun je veel beweren, zeggen, menen en voelen, en zelfs door gaan. Want in de wereld, ze gaan zo door hoor. Natuurlijk, ze zijn heel verdrietig. Aan het graf worden tranen met tuigen geweend, maar de volgende dag gaan ze gewoon door. Er zijn maar enkelingen die door het verdriet van gemis zo neergedrukt worden... En het wil nog wel eens gebeuren... Het is niet altijd waar. Ook dat moet je zomaar niet aannemen. Dat je zegt: als je veel huilt is het niet waar, en als je niet huilt is het wel waar. Nee, zo ligt het niet. Maar het wil nog wel eens gebeuren dat degenen die het hardste huilen de volgende dag het makkelijkst door leven.

Maar wat had Elia Elisa nu te geven? Die profetenmantel? Wat moet je nu met een profetenmantel, want Elisa was al gezalfd. En toch zegt Elia: "Begeer wat ik u geven zal". Weet u waarom? Omdat God hem dat in het hart gaf. En weet u waarom God het hem in het hart gaf? Opdat zou openbaar komen wat in het hart van Elisa leefde. Daarom worden ons soms vragen gesteld, opdat openbaar zou komen wat er in uw/jouw hart zou leven. Zoals de Heere het aan Salamo vraagt: "Salomo, wat wil je van Mij hebben? Wat je Mij ook vraagt, Ik zal het je geven". Dan zou je kunnen denken: "Dan ga ik dit vragen en dat vragen". Zoek het maar eens na, wat wilt u graag hebben? Als de Heere u vanmorgen die vraag stelt: "Begeer van mij wat Ik u geven zal?" Waar gaat je hart het meest naar uit? Ja en dan niet antwoord geven van hoe het zou moeten hoor. Want daar red je het niet mee in de dood en ook niet in het gericht van God. Geen antwoord geven wat nu precies volgens dit boekje is. Want daar heb je niets aan als het niet waar is vanbinnen. Eerlijk zijn! Hier, wat leeft hier, gemeente, bij ons? Wat leeft hier nu echt en waaruit blijkt dat nu in ons leven? Want bij Elisa bleek het. Waarom? Hij kleefde Elia aan. Geen praatjesmaker die zo makkelijk met de wereld mee kon gaan en van het Woord Gods af kan doen. Nee, hij kleefde hem aan, door de dood heen, bij wijze van spreken. En als hem gevraagd wordt: "Wat begeer je nu van mij?", dan begeert hij geen wereldse rijkdommen. Dan begeert hij niet een makkelijk leven. Dan begeert hij een blijvende gezondheid. Dan begeert hij zelfs niet een makkelijk sterven of net zo'n sterven als Elia. Hij had toch kunnen vragen "dat ik met u mee mag gaan vandaag; dat ik met u mee mag gaan met de wagen die u zal komen halen". Dat vraagt hij niet. Want hij vraagt niet tegen de roeping Gods in zijn leven in. Maar hij vraagt datgene wat hij nodig heeft in de roeping waarin God hem gesteld heeft. "Geef mij twee delen van uw geest". Niet een dubbele geest van u. Niet een keer zoveel als u, zoals weleens wordt uitgelegd. Nee, hier hebt u nu een voorbeeld van het eerstgeboorterecht, waarbij de vader zijn zoon een dubbel deel geeft. Dat ik nu een dubbel deel, dat wil zeggen, de helft mag ontvangen van de gaven waarmee u de Heere hebt gediend in het ambt dat Hij u heeft opgelegd. Hoe moet ik dat volk gaan leiden? Ik die zo nietig ben. Ik die zo onwetend ben. Ik die in mijzelf maar een dwaas ben. Ik die het onwaardig ben. Hoe moet ik u opvolgen? Hoe zal ik de Heere ooit kunnen beantwoorden in de roeping waarmee Hij mij geroepen en waar u mij mee gezalfd hebt. Geef mij een dubbel deel van uw geest. Geef dat die Geest der genade en der gebeden, die Geest Die alleen bekwaam maakt, op mij mag rusten zoals Hij op u gerust heeft. En dat ik in die kracht van de Heere mijn ambtelijke werk zal mogen verrichten, totdat de Heere ook mij op

zal roepen, zoals Hij wil. Of dat nu is dat ik uit elkaar getrokken, of in stukken gezaagd of op de brandstapel gebracht ben. Dat doet er niet toe. Maar dat ik Hem mag dienen in Zijn kracht. Ja, nu vraagt hij Elia iets wat alleen God kan geven. Maar daarom heeft God het Elia ook in het hart gegeven om die vraag te stellen, zodat Elisa zijn bede aan Elia bekend maakte. Maar ten diepste uitspreekt voor het aangezicht van God.

Nu vraag ik aan u en jou: wat begeer jij? Even heel eerlijk zijn. Wat begeer jij? Wat begeert u? Daar leg ik even de woorden van de Heere Jezus Christus naast. Spreuken 8 vers 18. Nu zegt de Heere Jezus Christus zondag aan zondag nog steeds in de gemeente van Doornspijk: "Rijkdom en eer is bij Mij, duurzaam goed en gerechtigheid. Mijn vrucht is beter dan uitgegraven goud en dan dicht goud, en Mijn inkomsten dan uitgelezen zilver. Ik doe wandelen op de weg der gerechtigheid, in het midden van de paden des rechts. Opdat Ik Mijn liefhebbers doe beërven dat bestendig is en Ik zal hun schatkamers vullen". Geeft dat nu weerklank in uw hart? Ja, Heere, daar strekt zich mijn hart en mijn zielsverlangen naar uit. Uw rijkdom van genade. Uw eer van het aangenomen worden tot de Uwe. Daar strekt zich heel mijn hart, U weet het, Heere, hoe ik U daar op de knieën om smee, hoe ik daar met U om worstel, en dat mijn hart erop gezet is dat ik U mag gewinnen, o Heere Jezus Christus. U weet toch dat die liefde in mijn hart leeft, en al is het in alle voorzichtigheid, en ik zou er met een ander niet over durven spreken, want als ik één woord over mijn lippen krijg, dan voel ik dat ik vanbinnen al begin te sterven, dan voel ik al hoe de kracht ervan wijkt, dan voel ik al hoe ik mijzelf alleen maar bedoel. En dat haat mijn ziel. Maar dat ik U mag gewinnen, en dat ik door U geregeerd mag worden, en dat ik U mag aankleven, achter U aan mag komen, en met mijn hele leven, Heere, in al mijn lek en gebrek, waarom ik mijzelf verfoei in stof en as, waarom ik mijzelf haat als zondaar die de zonde zo aan kan kleven. Maar, Heere, dat U mij bekeert. Dat U mij heilig maakt. En dat U mijn hart herschept, om niet op mezelf aan te bidden en mezelf te bedoelen, maar opdat ik U mag eren.

Ligt dat in uw hart? Want als je nu voor het behoud van je kinderen bidt, onderzoek het maar eens, hoe vaak is het alleen maar opdat zij niet verloren zouden gaan. Ik zeg "alleen maar". Het is niet verkeerd dus. Maar "alleen maar". Dat is wel verkeerd, "alleen maar". Dat ze wederom geboren zouden mogen worden, alleen maar opdat ze niet de eeuwige rampzaligheid zouden gaan erven. Maar mogen wij ook bidden om het behoud van onze kinderen, opdat God in hun leven aan Zijn eer zou komen. Dan voelt u direct aan: och Heere, dat verwacht mij! Want hoe moet ik U bedoelen? En hoe moet ik leren mijn natuurlijke liefde ten opzichte van hen die ik liefheb te onderscheiden van het eren van U, zodat ik niet alleen maar hun welzijn zoek voor hen, of zelfs voor mij. Alleen de gedachte al dat één van je kinderen eeuwig in de hel buiten God moet liggen. Maar één van je kinderen! Eeuwig God moet derven, om eeuwig te lijden in de buitenste duisternis. Daar zijn hun nachtmerries niets bij. Daar zijn hun pijnen op aarde niets bij. Daar is een moeilijk leven, een bezocht leven, daar is al die moeite en smart, de angst die je soms in hun ogen kunt zien niets bij. Zou je niet begeren dat ze zalig mochten worden? Bidt je daar, vader en moeder, opa en oma, dag in dag uit om? Is uw hart er op gezet? Maar mag het nu ook zo liggen als Boston zei tegen zijn kinderen: "Jullie kunnen straks voor Gods troon niet onder mijn aangezicht komen, onbekeerd, want dan zul je je hoofd diep moeten buigen. Want jullie weten, jullie eigen geweten getuigt dat ik mij van jullie bloed, met liefde tot jullie, en daarin tot de ere van God, heb vrij gemaakt van jullie bloed". Ligt het zo bij ons? Begeren wij zo hun heil? Moet dat niet een prikkel zijn tot bekering, ouders, wij die zo gemakzuchtig, zo werelds gezind, zo wereldgelijkvormig, zo op de aarde gericht zijn!

Wee u, ouder, opa, oma, die daar niet iets van kent. Want dan hebt u uw ouderplicht ten opzichte van uw kind zwaar verwaarloosd.

Wat begeert Elisa wat God kan geven? En wat God kan geven, wil Hij om gebeden zijn, zoals Izaäk bad, hebben we vorige week gezien. Dan zegt Elia: "Dat ligt in de hand van de Heere. De Heere zal het u duidelijk maken wat Hij u zal geven".

En dan gaan ze voort. Dat is het laatste. Dan moet u er eens op letten hoe die tekst begint, vers 11: "En het gebeurde als zij voortgingen, gaande en sprekende". Ze bleven in de weg van hun plicht. Elia bleef Elisa tot het laatste toe onderwijzen. Zij gingen gaande en sprekende. Kijk, dat is nu die dienstknecht waar de Heere Jezus over spreekt, die Hij zal vinden "alzo doende". Wat doende? Arbeidende in het Koninkrijk Gods. Zijn taak (dan bedoelen we elk kind van God) die hij of zij van God op aarde heeft gekregen getrouw te verrichten zolang als hij kan en tot het laatste toe. Dan is het een zegen, waar de Heere je getrouw maakt tot je arbeid, dat je al voortgaande in het leven, sprekende, handelende, door de Heere wordt weggenomen. Dat is het heerlijkste sterven hoor, als je dat mag gebeuren in de weg van de Heere, tot het laatste toe vertrouwen, en Hij komt je weg te nemen. En de engelen Gods dragen je ziel in de schoot van Abraham, om de eeuwige heerlijkheid van God, met God en in God te mogen genieten. Een storeloze heerlijkheid, waar de schoonheid van Sions Koning mag worden aanschouwd en waar de snoeren hen in de liefelijkste plaatsen zullen vallen. En waar zij eeuwig God mogen loven, hier in beginsel ten dele met zoveel tekort en verval. Maar daar zonder eind, zonder tekort, altijd eerlijk honderd procent totaal zuiver God te bedoelen. God mogen bedoelen. Alleen God mogen bedoelen. Alleen God eren, zonder dat je vlees je daar ook maar enigszins in bezoedelt. Wie ziet daar nu naar uit? Wie ziet daar nu naar uit?

De Heere haalde Elia thuis. Een vurige wagen. Een predikant schreef: "De bliksem kwam tussen Elia en Elisa in". Dat is in een ogenblik gebeurd. Maar Elisa heeft het gezien. Want als Elia ten hemel vaart in die wagen van vuur en die paarden van vuur, wat altijd ziet op de nabijheid, op de aanwezigheid, op het werken van de serafijnen, die vurige geesten, en de cherubijnen, die in Psalm 68 de wagenen Gods worden genoemd. Hoe Elia ten hemel gaat.

Waarom Elia zo en Mozes niet? Waarom moest Mozes sterven? Waarom moest Noach sterven? Was Mozes minder dan Elia? Was Noach minder dan Elia? Waarom krijgt Elia dit bijzondere geschenk van de hemel en zoveel anderen, die wij toch net zo hoog achten, niet? Dat komt omdat God doet wat Hij wil. Dat doet God omdat het Hem behaagt om Elia in deze bijzondere weg ten hemel op te nemen. Elia wordt in een punt des tijds veranderd. Hij hoeft niet te sterven. Waarom niet? Omdat God het niet wil. En voor de rest blijft het verborgen voor ons. Want Elia is niet meer dan Mozes, en Elia is niet meer dan Johannes de apostel. Maar die moesten sterven, en Elia hoefde niet te sterven. Alleen omdat God het niet wilde. En zo wordt God er in verheerlijkt. En zo zegt Paulus: "Zo zal het zijn in de dag dat de Heere Jezus terug komt. Want wij zullen niet allemaal ontslapen". Nee, niet het ganse volk van God dat op aarde getrokken wordt tot de kennis van Christus zal sterven. Nee, want er is een deel van dat kleine volk, dat een grote kudde en ontelbare schare is, en toch klein vergeleken met allen die Christus blijven afwijzen en die zeggen: "Geef mij de wereld maar. Geef mij maar burgerlijk fatsoen. Geef mij maar uiterlijke beschaving. Geef mij maar een deugdelijk net kerkelijk leven. Maar God alleen te eren..." Die schare zal vele malen groter zijn dan de schare die zalig wordt. Gemeente, daar moeten we toch wel even goed over nadenken hoor. Het is een ontelbare schare die zalig zal worden. Maar ze staat in verhouding tot allen die verloren gaan, als een kleine kudde in het Woord Gods beschreven. Zult u het onthouden. Velen zijn geroepen, om te

strijden om in te gaan, maar de meesten zeggen: "Nee, niet zoals God het wil, maar zoals ik denk dat het ook wel gaat". En dan staan ze met die vijf dwaze maagden buiten de deur en ze komen echt nooit binnen. Bedenk het toch, eer dat u dat gaat beleven. En bekeert u nog, terwijl de dag der zaligheid nog over u wordt uitgestrekt door Gods lankmoedigheid. Opdat u zich zult voor-bereiden. Want Elia heeft zich niet in de laatste dagen voorbereid. Elia heeft zijn ganse leven zich voorbereid. En daarom was hij zijn ganse leven bereid om heen te gaan. Niet dat hij dat altijd gevoeld zal hebben, want daar loopt het niet over. Maar hij heeft zich mogen verzoenen in Christus met zijn Rechter, evenals Job die heeft gezegd: "Ik zal mijn Rechter om genade binnen". Een kind Gods blijft tot het laatste van zijn leven afhankelijk van genade, genade, genade alleen. Nooit brengt hij zich er zelf. Nooit zal hij waardigheid en verdiensten hebben. Maar door genade alleen zal hij in mogen gaan. Bent u bereid om te sterven? Ben jij bereid? Want de dood komt, en ze zal u scheiden van allen die u lief zijn, vroeg of laat, jong of oud, ziek of gezond, in de kracht van je leven of afgemat in de avond van het leven. Maar de dood komt en u zult voor God gesteld worden. En wij allen zullen in dat gericht ge-openbaard worden voor de Rechterstoel van Christus, om weg te dragen, wat? Wat ik heb gevoeld? Wat ik heb beleefd? Gods Woord zegt: "Wat ze hebben gedaan. De een kwaad en de ander goed". De een enkel kwaad als een deugdelijk, net, braaf kerkmens. En de ander als een die door God uit de goot van zijn vuilheid is opgetrokken, en die heeft geleerd dat Christus niet alleen de grond van zijn rechtvaardigmaking is, maar die het ook heeft geleerd dat Christus de kracht van zijn heiligmaking is. Waardoor zij leren dat degenen die met Christus verenigd zijn, door een waar zaligmakend geloof, vruchten der dankbaarheid, vruchten van goede werken, vruchten van een heilig leven zullen voortbrengen. En die werken, die God in hen heeft gewerkt, die zullen openbaar komen. En naar die werken zal God hen in genade vergelden met genade, uit genade het eeuwig zalig hemellevens.

Nog even, Elia, hoe heeft hij geleefd? Hoe hebben wij hem leren kennen in de afgelopen periode? Als een man van de wereld wijkende, het contact met de goddelozen niet zoekende, de ere Gods bedoelende, in de afzondering, een man van de bergen, een man van gebed, geen vriend van de wereld. Maar hij leefde voor God. En wie leeft voor God die sterft met God. Dan bedoel ik "in God". En alleen die met Christus leven, zullen met Christus sterven om eeuwig te leven. Waar gaat het dan met u/jou naar toe?

Elisa keert terug. Dan zien wij dat God door gaat. Dat zien wij niet alleen in de opvolging van Elisa. Nee, die profetenscholen. Goed onthouden, gemeente van Doornspijk. Die profetenscholen waren er ook nog steeds. Maar Elisa krijgt een bijzondere roeping als profeet. Hij wordt de opvolger. Waaruit blijkt dat? Ook hij slaat één keer met die mantel, die hij van de grond heeft af geraapt. Ach, hoe kon dat nu gebeuren? Dat liet God nu weer gebeuren. Dat was nu weer van God gewerkt. En dan blijkt dat zijn begeerte, zijn wens is verkregen. Hij slaat eenmaal op het water: "Waar is de God van Elia, ja Dezelve? Waar is de God van Israël, die zelfde God als van Elia?" En het water scheidt vaneen en Elisa gaat er door. Dan blijkt dat de Heere, na het heen gaan van Elia, blijft door werken.

En mag je nu wenen omdat Elia stierf? Kijk maar naar Elisa? Mag je wenen om een kind van God dat is heen gegaan? Jazeker! Dat mag rouw en verdriet in je hart geven. Maar wel zoals bij Elisa. Hij wist maat te houden. Door het geloof wist hij maat te houden. Door het geloof wist hij ook: God gaat door. Gescheiden van mijn zielevriend, maar God gaat door, want God leeft eeuwig.

AMEN.
